

ĐỐI THOẠI VỚI *THƯỢNG ĐẾ*

Quyển 3

Tác giả: Neale Donald Walsch
1994 -1998

Dịch giả: Pika Khung và nhóm bạn □

DÀNH TẶNG NANCY FLEMING-WALSCH

*Những người bạn tốt, người đồng hành thân yêu.
Người yêu thương tha thiết, người vợ tuyệt vời.
Những người mang lại và dạy cho tôi nhiều hơn
bất cứ ai trên Trái Đất này.
Tôi đã được chúc lành bởi những người vượt xa
khỏi những giấc mơ cao nhất.
Bạn đã khiến linh hồn tôi cất lời ca.
Bạn đã cho tôi thấy tình yêu như một điều huyền diệu.
Và bạn đã mang tôi trở lại với chính mình.
Tôi kính tặng quyển sách này đến Ngài người thầy
tuyệt vời nhất của tôi.*

CHƯƠNG 1

Vào ngày Chúa Nhật Phục Sinh, 1994, tôi ngồi đây, bút trong tay, như đã được chỉ thị. Và tôi đang chờ Thượng Đế. Ngài hứa sẽ xuất hiện, giống như Ngài đã từng làm trong lễ Phục Sinh 2 năm trước, để bắt đầu một sự liên lạc lâu dài với tôi. Lần thứ 3 và cũng là lần cuối cùng.

Quá trình này - sự liên lạc bất thường này - đã bắt đầu từ năm 1992. Nó sẽ được hoàn thành vào Lễ Phục sinh 1995. Ba năm, ba quyển sách. Cuốn thứ nhất là những rắc rối cá nhân - những mối quan hệ, tình cảm, tìm công việc phù hợp, đối mặt với sức mạnh to lớn của đồng tiền, tình dục, và Thượng Đế; và làm thế nào để hòa nhập chúng với cuộc sống thường ngày.

Cuốn thứ hai mở rộng hơn, đi xa hơn với đề tài liên quan đến quân sự chính trị - bản chất của Chính phủ, tạo dựng một thế giới không có chiến tranh, nền tảng của việc thống nhất, một xã hội quốc tế. Cuốn thứ ba sẽ là trọng tâm, như tôi đã nói, đó những câu hỏi lớn nhất hướng về loài người. Khái niệm về các vương quốc khác, các chiều kích khác, và chúng đan dệt với nhau phức tạp như thế nào.

Cũng giống như hai bản viết trước, tôi không hề biết trước sẽ bắt đầu từ đâu. Quá trình rất đơn giản. Tôi đặt bút lên giấy, đặt câu hỏi - và cảm nhận xem ý nghĩ nào đang xuất hiện trong đầu tôi. Nếu không có gì ở đó, thì không có câu trả lời nào cho tôi. Quá trình này đã mất khoảng một năm cho quyển sách đầu tiên, hơn một năm cho quyển sách thứ hai.

Tôi hy vọng đây sẽ là quyển sách quan trọng nhất trong bộ ba quyển sách.

Kể từ lúc bắt đầu quyển sách này, tôi đã cảm thấy vô cùng bồn chồn. Hai tháng trôi qua kể từ khi tôi viết trước đó 4 -5 đoạn. Hai tháng trôi qua kể từ ngày lễ Phục sinh, và không có gì đến với tôi - không có bất cứ gì ngoại trừ sự e dè.

Tôi đã dành vài tuần để xem lại và chỉnh sửa lỗi trong các bản thảo đánh máy của cuốn đầu tiên - và chỉ một tuần để hoàn thành, chỉnh sửa xong Quyển 1, chỉ cần gửi nó lại cho thợ đánh máy là xong, với khoảng 43 lỗi. Trong khi đó, cuốn thứ 2 mới chỉ ở dạng viết tay, đã được hoàn thành xong chỉ mới tuần trước - hai tháng sau "kế hoạch" (Ý tôi là Lễ phục sinh 94). Quyển sách này, được bắt đầu vào Chúa nhật Phục sinh dù cho Quyển 2 vẫn chưa hoàn thành, được mong mỏi chờ đợi rất nhiều. Hiện giờ thì Quyển 2 đã hoàn thành và được chú ý tới.

Kể từ lần đầu tiên vào năm 1992, khi tất cả những thứ này bắt đầu, tôi dường như chống lại nó, nếu không nói là vô cùng bức bối. Mặc kệ với bản phận của mình, tôi chưa bao giờ thích làm những gì mà tôi "phải" làm. Hơn nữa, tôi biết

có nhiều người đã sao chép không sửa chữa bản viết tay đầu tiên của tôi và nghe được những phản hồi của nó, hiện giờ tôi tin chắc rằng bộ ba quyển sách sẽ được đón nhận rộng rãi, nghiên cứu kỹ lưỡng, đánh giá những liên quan tới thần học, và tranh luận thật nhiệt tình trong nhiều năm liền.

Thật sự rất khó khăn để tôi viết ra những trang giấy này, rất khó khăn để cân nhắc ngòi bút của mình, bạn thân mến - từ khi tôi nhận ra những tài liệu này bắt buộc phải trải qua khó khăn, tôi biết rằng tôi đang mở rộng chính bản thân mình để đón nhận những cuộc tấn công lỗ mǎng nhất, sự chế nhạo, và có thể là sự căm thù từ rất nhiều người vì dám cả gan đem truyền bá những thông tin này - vì dám liều lĩnh tuyên bố rằng những tài liệu này được trao truyền cho tôi từ chính Thượng Đế.

Tôi nghĩ nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi chính là tôi sẽ bị chứng minh như một kẻ không hề xứng đáng, không thích hợp là "người phát ngôn" cho Thượng Đế, bị đưa ra một loạt danh sách những lỗi lầm và hành động xấu trong cuộc đời tôi, bị mô tả tư cách đạo đức.

Những người đã biết tôi từ quá khứ - bao gồm người vợ cũ và những đứa con của tôi - đã rất đúng khi bước tiếp bước nữa và phản đối kịch liệt những bản viết này, vì tôi lờ mờ như một kẻ ngu ngốc, khờ khạo trong vai trò làm chồng và làm cha. Tôi đã trượt ngã vô cùng khốn khổ vì điều đó, và vì một vài khía cạnh khác trong cuộc sống mà tôi phải đối mặt như các mối quan hệ và sự chính trực, cần cù và có trách nhiệm.

Nói tóm lại, tôi nhận thức được rằng mình không xứng đáng với việc làm một người đại diện cho Thượng Đế hay là một sứ giả của chân lý. Tôi nên là người cuối cùng đảm nhận vai trò này, hay là dám liều mình làm nó. Tôi đã làm một việc không công bằng với chân lý qua việc nói nó ra, trong khi toàn bộ cuộc sống lại là bằng chứng cho những điểm yếu kém của tôi.

Với những lý do này, Thượng Đế, tôi cầu xin Ngài giảm bớt nhiệm vụ là người ghi chép của Ngài, và rằng Ngài hãy tìm một người nào đó xứng đáng với danh dự này.

Con muốn hoàn thành những gì chúng ta đã bắt đầu ngay tại đây - mặc dù không có nghĩa vụ phải làm như thế. Ngài không trao "bổn phận" cho con hay bất cứ người nào khác. Con đã làm mọi người thất vọng, kể cả những đứa trẻ của mình.

Tất cả mọi việc trong cuộc đời con đã diễn ra một cách hoàn hảo để con và các linh hồn liên quan tới con - phát triển chính xác theo con đường con cần và mong muốn.

Đó là sự hoàn hảo được xây dựng bởi tất cả mọi người trong Thời đại mới, những người mong muốn thoát khỏi trách nhiệm cho hành động của họ và tránh bất cứ kết quả khó chịu nào.

Con cảm thấy con đã ích kỷ - vô cùng ích kỷ - hầu hết cuộc đời mình, làm những thứ vừa lòng mình mà không quan tâm đến nó có ảnh hưởng thế nào tới những người khác.

Không có gì là sai trái khi làm những điều vừa ý con.

Nhưng, sẽ có rất nhiều người bị tổn thương, và thất vọng.

Chỉ có một câu hỏi được đặt ra là: Điều gì làm con vui lòng nhất? Đừng như con sẽ trả lời rằng điều làm con vui nhất đó chính là cách cư xử mà ít hoặc không bao giờ làm tổn thương đến người khác.

Một cách diễn đạt nhẹ nhàng.

Con phải học cách đối xử tốt với chính mình. Và thôi tự trách cứ bản thân.

Nó thực sự khó khăn - đặc biệt là khi mọi người luôn trong tư thế sẵn sàng công kích. Con cảm thấy mình đang trở thành sự xấu hổ cho Ngài, cho chân lý, nếu con khẳng khẳng hoàn thành và xuất bản bộ ba này, con sẽ là một đại sứ tồi và làm mất uy tín cho thông điệp của Ngài.

Con không thể làm tổn hại đến chân lý. Chân lý là chân lý, và nó thì không thể chứng thực cũng như bác bỏ. Nó là vô cùng giản dị.

Sự kỳ diệu và đẹp đẽ của Thông điệp không thể và sẽ không bị ảnh hưởng bởi những gì mà mọi người nghĩ về con.

Quả thực, con là một trong những đại sứ tốt nhất, bởi vì con đã sống một cuộc sống kém hoàn thiện - theo như cách con gọi.

Mọi người có thể có liên quan đến con - ngay cả khi họ đang đánh giá về con. Và nếu họ thấy rằng con thực sự chân thành, họ thậm chí có thể tha thứ cho "quá khứ bẩn thỉu" đó.

Tuy nhiên, Ta nói với con điều này: Chừng nào mà con vẫn còn lo lắng về những gì người khác nghĩ về mình, thì con vẫn bị nó sở hữu. Chỉ khi nào con không cần sự tán thành từ bên ngoài, con mới là chính mình.

Con quan tâm đến thông điệp hơn là bản thân mình. Con đã lo ngại rằng nó sẽ bị bôi nhọ.

Nếu con đang băn khoăn đến thông điệp, rồi nhận được nó. Đừng lo lắng về sự dèm pha. Những thông điệp sẽ nói lên tất cả.

Hãy nhớ những gì con đã được truyền. Không quan trọng một tin nhắn được nhận và gửi đi như thế nào.

Cũng nên nhớ điều này: Con truyền những gì con phải học. Không cần thiết phải đạt được hoàn hảo để nói về sự hoàn hảo. Không cần thiết phải đạt được khôn ngoan để nói về sự thông thái.

Không cần thiết phải đạt được mức cao nhất của sự tiến hóa để nói chuyện về mức độ cao nhất của sự tiến hóa.

Theo đuổi chỉ là chân thật. Phấn đấu chính là chân thành. Nếu con muốn xóa bỏ đi những tổn hại mà con ngỡ rằng con đã làm nó trong quá khứ, hãy chứng tỏ bằng hành động của mình. Làm những gì con có thể làm. Cuối cùng hãy để nó nghỉ ngơi.

Nói thì dễ dàng hơn hành động. Đôi khi con cảm thấy mình sai trái.

Cảm giác tội lỗi và sợ hãi là kẻ thù duy nhất của con người.

Sai lầm là quan trọng. Nó nói với chúng ta khi chúng ta mắc lỗi.

Không có thứ gì gọi là "không đúng". Chỉ có duy nhất thứ mà không hợp với con, không nói lên sự thật về Con Là Ai, và Con Chọn Trở Thành Ai.

Tội lỗi là cảm giác khiến cho con bị mắc kẹt trong con người mà không phải là mình. Nhưng ít nhất, cảm giác tội lỗi đó khiến chúng ta nhận thấy rằng chúng ta đã đi chệch hướng.

Nâng cao nhận thức là điều mà con nên nói, chứ không phải là cảm giác làm điều gì đó sai trái. Ta nói với con điều này: Tội lỗi là một bệnh tàn rụi lá trên cả một vùng đất - thứ chất độc đã giết chết cây cối.

Con sẽ không phát triển thông qua cảm giác tội lỗi, mà chỉ teo lại và chết. Nhận thức mới là thứ con tìm kiếm. Tuy nhiên, nhận thức không phải là cảm giác tội lỗi, và tình yêu không phải là sợ hãi.

Sợ hãi và tội lỗi, Ta nói một lần nữa, là kẻ thù duy nhất của con. Tình yêu và nhận thức mới là những người bạn thật sự.

Dẫu vậy, không nên nhăm lấn chúng với nhau, vì một thứ thì sẽ giết chết con, trong khi thứ kia lại mang đến cho con cuộc sống.

Con không nên có cảm giác "sai trái" với bất cứ điều gì?

Không. Có thứ gì tốt trong đó đâu? Nó chỉ khiến cho con không yêu bản thân mình và tiêu diệt bất cứ cơ hội nào khi con có thể yêu người khác.

Và con không nên sợ hãi bất cứ điều gì?

Sợ hãi và thận trọng là hai việc khác nhau. Hãy thận trọng, có ý thức nhưng không được sợ hãi. Đối với nỗi sợ hãi chỉ có tê liệt, trong khi có ý thức thì linh động.

Được huy động, không bị tê liệt.

Con luôn được dạy phải kính sợ Thượng Đế.

Ta biết. Và con thì đang bị tê cứng trong mối liên kết với Ta kể từ lúc đó.

Chỉ khi nào con đừng kính sợ Ta là lúc đó con có thể tạo ra bất cứ mối liên kết nào có ý nghĩa với Ta.

Nếu Ta cho con bất cứ món quà nào, bất kỳ ân sủng đặc biệt nào, thì điều đó cũng cho phép con tìm đến Ta, phải thật sự can đảm."Phúc cho những ai không sợ hãi, vì họ sẽ biết đến Thiên Chúa." Điều đó có nghĩa là, con phải không sợ hãi đủ để buông bỏ những suy nghĩ bấy lâu nay con nghĩ về Thượng Đế. Con phải không sợ hãi đủ để bước ra khỏi những gì người khác đã nói với con về Thượng Đế. Con phải thật sự không sợ hãi để con có thể tiến nhập vào trải nghiệm Thượng Đế trong tự thân con.

Và sau đó con không cần cảm thấy tội lỗi về điều đó. Khi trải nghiệm của riêng con là xâm phạm đến những gì con nghĩ rằng con đã biết, hay những gì người khác đã nói với con, về Thượng Đế, con không cần phải cảm thấy sai trái. Sợ hãi và tội lỗi chính là kẻ thù duy nhất của con người.

Tuy nhiên, có những người nói rằng những gì Ngài đề nghị họ làm là đang buôn bán với ma quỷ, chỉ có ma quỷ mới đề xuất ra những thứ như vậy.

Không có ma quỷ. Ma quỷ sẽ nói về nhiều thứ khác.

Ma quỷ sẽ nói về tất cả mọi thứ mà Thượng Đế nói, đúng không?

Chỉ thông minh hơn.

Ma quỷ thông minh hơn Thượng Đế ư?

Có thể nói rằng, nó xảo quyệt hơn.

Vậy ma quỷ sẽ "nhắm mắt làm ngơ" và nói những lời Thượng Đế có thể nói?

Chỉ là một "luôn lách" nho nhỏ vừa đủ để có được một con đường, khiến cho ai đó lạc lối. Ta nghĩ rằng chúng ta cần phải có một cuộc nói chuyện nhỏ về "ma quỷ".

Ồ, chúng ta đã nói rất nhiều về nó trong Quyển 1.

Không đủ! Hơn nữa cũng có nhiều người chưa đọc Quyển 1, hoặc Quyển 2, về vấn đề đó. Vì vậy, Ta nghĩ rằng một phần tốt cho chúng ta chính là sẽ bắt đầu tóm tắt một số chân lý được tìm thấy trong những quyển sách này. Điều đó sẽ thiết lập phạm vi cho những thứ to lớn hơn, những chân lý vũ trụ trong quyển thứ 3. Và chúng ta sẽ đi đến vấn đề ma quỷ một lần nữa. Ta muốn con biết làm thế nào, và lý do tại sao, chẳng hạn về một thực thể đã được "phát minh".

Được rồi, Ngài giành chiến thắng. Con đã vào cuộc đối thoại, vì vậy cần phải tiếp tục nó. Nhưng có một điều mọi người cần nên biết trước khi con tiếp tục vào cuộc trò chuyện thứ ba: Nửa năm trôi qua kể từ khi con viết những lời đầu tiên. Đó là ngày 25/11/1994, sau Lễ Tạ Ơn. Mất 25 tuần lễ

để đi tiếp, 25 tuần từ những lời cuối của Ngài, cho những câu chữ của con trong bản viết này. Rất nhiều thứ đã xảy ra trong 25 tuần đó. Nhưng có một điều chắc chắn không xảy ra là quyển sách này không viết tiếp thêm 1 inch nào. Tại sao lại quá lâu như thế?

Con có thấy con có thể tự nhốt mình thế nào không? Con có thấy con có thể tự hủy hoại chính mình như thế nào không? Con có thấy làm thế nào con có thể ngăn mình trong chính bản nhạc của con khi con đang trong hoàn cảnh tốt? Con đã làm điều đó trong suốt cuộc đời mình.

Khoan, chờ một phút! Con không phải là người đã trì hoãn dự án này. Con không thể làm bất cứ thứ gì - không thể viết một từ nào, trừ khi con cảm thấy mình đi vào. Con ghét phải sử dụng ngôn ngữ, nhưng con nghĩ con phải. lấy cảm hứng để đi vào những trang viết này và tiếp tục nó. Và cảm hứng đến từ Ngài, chứ không phải con!

Vậy à? Vì thế mà con đã nghĩ rằng Ta trì hoãn chứ không phải con?

Có lẽ, đúng là như vậy.

Người bạn tuyệt vời của Ta, đây thực sự giống như con - và như nhiều người khác. Con ngồi trên đôi tay mình trong suốt nửa năm, chẳng làm những điều tốt lành nhất, thậm chí đẩy nó đi, sau đó đổ lỗi cho ai đó hoặc một cái gì đó bên ngoài, chỉ vì việc con không đi tới đâu cả. Con không nhìn thấy gì ở đây sao?

Hừ.

Ta nói với con điều này: Không bao giờ Ta rời xa con, không có lúc nào mà Ta không "sẵn lòng". Ta đã không nói trước với con điều này thì phải?

Vâng, có, nhưng ...

Ta luôn luôn bên con, chỉ khi nào mà thời gian ngừng trôi. Ta sẽ không áp đặt nguyện vọng của Ta lên con - chưa bao giờ. Ta chọn những điều tốt lành nhất cho con, nhưng hơn thế nữa, Ta chọn nguyện vọng của con cho con. Và đây chính là giải pháp chắc chắn nhất của tình yêu. Khi Ta muốn cho con những gì con muốn cho bản thân mình, Ta thực sự yêu con. Khi Ta muốn cho con những gì Ta muốn cho bản thân con, Ta yêu chính mình, thông qua con.

Vì vậy, bằng biện pháp tương tự, con có thể xác định được người nào đó có yêu con hay không, và con có thật sự yêu người khác hay không. Đối với tình yêu thì lựa chọn là vô ích, nhưng chỉ có tìm kiếm mới khiến nó trở thành sự lựa chọn của những người yêu nhau.

Điều đó có vẻ mâu thuẫn với những gì Ngài đưa ra trong quyển 1 về tình yêu không nằm ở tất cả những gì liên quan tới một người là ai, làm gì, và có gì, nhưng chỉ có liên quan tới Bản Chất Tự Thân là gì, làm gì và có gì.

Nó mang đến một vài câu hỏi khác như: Những bậc cha mẹ hét lên với đứa con mình thì sao, "Tránh xa đường đi ra!". Hoặc, hơn thế nữa, mạo hiểm cuộc sống mình trên dòng xe cộ đang lao vùn vụt và cố giật những đứa trẻ lên. Những vị phụ huynh đó thì sao? Cô ấy không yêu con mình à? Lúc đó cô áp đặt nguyện vọng của cô ấy ư?

Hãy nhớ rằng, lũ trẻ ra ngoài đường bởi vì chúng muốn như thế. Làm thế nào Ngài giải thích những mâu thuẫn này đây?

Không có mâu thuẫn nào cả. Lúc này con vẫn chưa nhìn thấy sự hợp lý. Và con sẽ không thể hiểu được những điều tuyệt diệu về tình yêu, cho đến khi con biết được rằng sự lựa chọn cao nhất của Ta dành cho Ta, cũng giống như sự lựa chọn cao nhất dành cho con. Và đó là bởi vì con và Ta là một.

Con thấy đấy, thuyết Thượng Đế cũng là Nhị Nguyên, và đó là bởi vì bản thân cuộc sống cũng là nhị nguyên - một trải nghiệm mà trong đó hai sự thật hoàn toàn trái ngược nhau có thể tồn tại cùng ở một nơi tại cùng một thời điểm.

Trong trường hợp này, sự thật trái ngược đó như con và Ta là riêng biệt, nhưng con và Ta cũng là một.

Mâu thuẫn tương tự cũng xuất hiện trong mối quan hệ giữa con và mọi người khác. Ta đã nói trong quyển 1: Sai lầm lớn nhất mà con người đã tạo ra trong mối quan hệ của mình đó chính là thích dính líu tới những gì người khác mong muốn, là ai, làm gì hay có gì. Nó chỉ dành cho bản chất bên trong Ta - Tự Thân. Tự thân là gì, làm gì, hay có gì? Tự thân muốn gì, cần gì hay chọn gì? Sự lựa chọn cao nhất cho Tự thân là gì?

Ta cũng dừng lại ở một lời nói của Ta trong quyển sách đó: Sự lựa chọn cao nhất cho Tự thân sẽ trở thành sự lựa chọn cao nhất cho người khác chỉ khi nào nó nhận ra rằng không có ai là khác cả.

Bởi vậy, sai lầm không phải là trong việc lựa chọn những gì tốt nhất cho con, nhưng đúng hơn, là trong việc không biết những gì là tốt nhất. Điều này xuất phát từ việc nhận biết Con Thực Sự Là Ai, chứ không phải tìm kiếm một người nào đó để con có thể trở thành người đó.

Con thực sự không hiểu.

Nào, để Ta cho con một minh họa. Nếu con đang cố gắng để giành chiến thắng trong cuộc đua Indianapolis 500, lái xe 150 dặm một giờ có thể là những gì tốt nhất cho con. Nhưng nếu con đang tìm kiếm các cửa hàng tạp hóa một cách an toàn, thì nó không thể.

Ngài đang nói về ngữ cảnh.

Tốt. Cuộc sống là thế. Thế nào là tốt, phụ thuộc vào việc Con Là Ai, hay những người mà con tìm kiếm để trở thành. Con không thể thông minh lựa chọn

những gì là tốt nhất cho con chỉ cho đến khi con nhanh trí quyết định Con Là Ai và là gì.

Và giờ đây, Ta - Thượng Đế, nhận biết được Ta tìm kiếm để trở thành thứ gì. Vì vậy Ta biết cái gì là "tốt" cho Ta.

Vậy nó là gì? Hãy cho con biết, cái gì là "tốt" cho Thượng Đế? Điều này chắc hẳn rất thú vị.

Thứ tốt nhất dành cho Ta, chính là mang đến cho con cái mà con quyết định chọn lựa những gì mà tốt nhất cho con. Bởi vì những gì Ta đang cố gắng chính là trở thành Chính Ta, rõ ràng là thế rồi. Và Ta làm thế thông qua con.

Con có hiểu không? **Có, có tin nó hay không, con chắc chắn là có.**

Tốt! Vậy bây giờ Ta sẽ nói cho con một vài thứ mà con sẽ thấy rất khó tin.

Ta luôn luôn đem lại cho con những gì tốt nhất. Mặc dù Ta thừa nhận rằng con có thể không phải lúc nào cũng biết điều đó.

Bây giờ bí ẩn này sẽ sáng tỏ một chút, mà con cũng đã bắt đầu hiểu những gì Ta đang làm. Ta là Đức Chúa. Ta cũng là Đức Mẹ.

Ta là Đấng Tối Cao. Tất cả của tất cả. Bắt đầu và kết thúc. Alpha và Omega.

Ta là Tổng thể và là Căn bản. Câu hỏi và trả lời. Lên và xuống. Bên Trái và bên Phải, Tại đây và Bây giờ, Trước đây và Sau này.

Ta là Ánh sáng, và Ta là Bóng tối tạo ra ánh sáng, và làm cho nó tồn tại. Ta là cái Thiện vĩnh hằng, và là cái "Ác" mà làm cho "Thiện" trở thành tốt. Ta là toàn bộ những thứ này - tất cả mọi thứ - và Ta không thể trải nghiệm bất cứ Phần nào của Bản Thân Ta mà không thông qua trải nghiệm Toàn bộ Bản thân Ta.

Và đó là những gì mà con chưa hiểu về Ta. Con chỉ muốn Ta là một, mà không phải là nhiều thứ khác. Là cao chứ không phải là thấp. Là tốt, và không phải là xấu. Tất nhiên, khi phủ nhận một nửa của Ta, con cũng từ chối một nửa của Tự thân con. Và sau khi làm như vậy, con sẽ không bao giờ là Chính Mình.

Ta là Tất Cả Những Thứ Tuyệt Diệu, và những gì Ta đang tìm kiếm đó chính là tìm hiểu những trải nghiệm của Tự Thân Ta. Ta đang làm điều này thông qua con, và thông qua mọi thứ khác đang tồn tại. Và Ta đang trải nghiệm Tự Thân Ta thông qua những lựa chọn mà Ta tạo ra. Mỗi một lựa chọn là một sự sáng tạo riêng. Mỗi một lựa chọn đều chuẩn xác. Mỗi một lựa chọn đều tiêu biểu cho Ta - đó chính là, Đại diện của Ta - Ai Là Người ta Chọn Để Trở Thành ngay lúc này đây.

Tuy nhiên, Ta không thể chọn trở thành vĩ đại, trừ khi có cái gì đó để lựa chọn. Một vài phần của Ta phải kém cao quý để cho Ta có thể chọn trở thành những phần cao quý.

Đó, chính là con. Ta là Thượng Đế, trong công cuộc sáng tạo ra Chính Mình. Và đó, cũng chính là con. Đây chính là những gì linh hồn con nóng lòng muốn làm. Đây chính là những gì mà linh hồn con khao khát. Nếu Ta ngăn cản không cho con lựa chọn, thì Ta cũng đang ngăn cản Chính Ta không có được những thứ Ta chọn.

Khát khao lớn nhất của Ta chính là trải nghiệm bản thân Ta là Gì. Và như Ta đã chịu khó giải thích kỹ lưỡng trong Quyển 1, Ta chỉ có thể là điều đó trong không gian mà Ta Không Là Gì.

Vì thế, Ta cẩn thận tạo ra cái mà Không Phải là Ta, để Ta có thể trải nghiệm Ta là Ai. Ta là tất cả những gì Ta tạo nên - vì thế, trong ý thức, Ta cũng là Những thứ không phải là Ta.

Làm thế nào một người có thể là cái mà không phải là họ?

Rất dễ. Con vẫn làm nó suốt đấy thôi. Chỉ cần nhìn hành vi của con. Ráng để hiểu nó đi. Không có gì mà không phải là Ta. Thế nên, Ta là Ta, và Ta cũng là những gì không phải là Ta.

ĐÂY CHÍNH LÀ THUYẾT NHỊ NGUYÊN.

Đây là mầu nhiệm của Thiên Chúa, cho đến tận bây giờ, chỉ có tâm trí tuyệt vời nhất mới có thể hiểu. Ta đã tiết lộ nó cho con bằng một cách dễ hiểu hơn. Đó là thông điệp của Quyển 1, và chân lý căn bản này con cần phải hiểu nó - phải thực sự biết nó - nếu con hiểu và biết nó thì chân lý siêu việt sẽ đến, tại đây, trong Quyển 3.

Bây giờ thì hãy để Ta đi vào một trong những chân lý cao cả hơn - mà chứa đựng trong những câu trả lời của Ta, dành cho câu hỏi của con.

Con đã hy vọng rằng chúng ta sẽ quay trở lại phần đó của câu hỏi. Nhưng bậc cha mẹ mà yêu con trẻ của mình thì sao, nếu như họ nói hoặc làm những gì là tốt nhất cho con họ, ngay cả khi họ phải gây trở ngại cho con mình để làm điều này? Hay cha mẹ nên chứng minh tình yêu chân thật nhất bằng cách cho phép chúng chơi ngay trên dòng xe cộ đông đúc?

Quả là một câu hỏi tuyệt vời. Và đó cũng là câu hỏi bởi của các bậc cha mẹ, hoặc bắt đầu làm cha mẹ. Câu trả lời là tương tự cho con, dành cho Ta - Thượng Đế với tư cách một bậc phụ huynh.

Thế thì câu trả lời là gì?

Hãy kiên nhẫn, con trai của Ta, kiên nhẫn “Tất cả những điều tốt đẹp sẽ đến với ai biết chờ đợi.” con đã bao giờ nghe nói về điều này chưa?

Vâng, cha con thường nói điều đó và con rất ghét nó.

Ta hiểu. Nhưng hãy kiên nhẫn với chính mình, nhất là khi sự lựa chọn của con không mang lại cho con những gì con muốn. Câu trả lời cho câu hỏi của con, ví dụ thế.

Con nói rằng con muốn câu trả lời, nhưng con lại không quyết định nó. Con biết rằng con không chọn lựa nó, bởi vì con không có nó. Thật ra, con có câu trả lời, và lúc nào con cũng có. Con chỉ đơn giản là không lựa chọn nó. Con chỉ chọn và tin rằng con không biết câu trả lời là gì - và thế là con không có.

Vâng, Ngài đã nhắc đến nó, trong Quyển 1. Con có tất cả mọi thứ con chọn để có ngay lúc này đây - bao gồm một sự hiểu biết lớn về Thượng Đế, nhưng con chưa nhận thấy những gì con đang có, trừ phi con biết rằng con có.

Chính xác! Con đã diễn đạt nó rất hoàn hảo.

Nhưng làm thế nào con có thể biết những gì con làm, khi con chưa nhận thấy. Làm thế nào con có thể biết được những thứ con chưa từng trải qua? Phải chăng có một ý nghĩ nói rằng, "Tất cả sự hiểu biết chính là kinh nghiệm"?

Nó thật sai lầm. Hiểu biết không theo sau trải nghiệm - mà nó đi trước.

Vậy ý Ngài là con đã có câu trả lời cho mình, con chỉ không biết mà thôi?

Đúng vậy.

Vậy nếu con không biết, tức là con không có.

Thật là nghịch lý, con có.

Con thực sự không hiểu.

Thế v.

Vậy làm thế nào để con có thể đến được nơi "nhận thấy rằng con biết" thứ gì đó, nếu như con "không biết rằng con biết"?

"Biết rằng con biết, hành động như thể con biết"

Ngài cũng đã từng đề cập đến cái gì đó tương tự trong Quyển 1.

Đúng thế. Một chỗ tốt để bắt đầu chính là tóm tắt lại những thứ Ta đã nói lúc trước. Và con "chỉ ngẫu nhiên" hỏi những câu hỏi phù hợp, cho phép Ta tóm tắt một cách ngắn gọn trong phần đầu quyển sách này những thông tin mà chúng ta đã trao đổi trong các tư liệu trước đó.

Hiện giờ trong Quyển 1, chúng ta đã nói về mô hình Là gì - Làm gì - Có gì¹, và hầu hết mọi người đảo ngược nó thế nào.

Hầu như mọi người đều tin rằng nếu họ "có" một điều gì (nhiều thời gian hơn, tiền bạc, tình yêu - bất cứ điều gì), sau đó họ có thể làm một điều gì (viết một quyển sách, thực hiện một sở thích, đi nghỉ, mua nhà, thực hiện một mối

¹ Be – Do – Have

quan hệ), mà sẽ cho phép họ "là" một điều gì đó (hạnh phúc, hòa bình, thỏa mãn, hoặc yêu thương). Trong thực tế, họ đang đảo ngược mô hình Be - Do - Have. Nó thực sự là gì trong vũ trụ (trái ngược với chúng ta nghĩ nó là gì), "có gì" không dẫn tới "là gì", mà theo một cách khác.

Trước tiên, con "là" những thứ được gọi như "hạnh phúc" (hoặc "hiểu biết", hay "khôn ngoan", hoặc "tự bi", hoặc bất cứ điều gì), sau đó con bắt đầu "làm" những thứ xuất phát từ nơi "con là", và tiếp theo con khám phá ra rằng những gì con đang làm như một cơn gió mang lại cho con những điều mà con luôn luôn muốn "có." Cách để bắt đầu quá trình sáng tạo này là hãy nhìn vào những gì mà con muốn "có", hãy tự hỏi bản thân con sẽ "là gì" khi con "có" những thứ đó, sau đó đi thẳng đến "bản chất".

Bằng cách này con đảo ngược cách con đã sử dụng mô hình Be - Do - Have bấy lâu nay - thậm chí, sắp đặt và làm việc với nó, chứ không phải là chống lại, đó chính là sức mạnh sáng tạo của vũ trụ. Có một cách để nêu vấn đề về nguyên tắc này: Trong cuộc sống, con không phải làm bất cứ điều gì. Tất cả là một câu hỏi về Con Là Thế Nào.

Đó là một trong ba thông điệp Ta sẽ nhắc lại ở cuối cuộc đối thoại của chúng ta. Ta sẽ kết thúc quyển sách với nó.

Còn bây giờ, để minh họa điều này, hãy nghĩ về một người chỉ biết rằng nếu anh ta có thể có thêm chút ít thời gian, thêm ít tiền, hoặc một tình yêu, vậy là đã khiến anh ta thực sự hạnh phúc.

Anh ấy không có một chút liên kết nào giữa "không cảm thấy hạnh phúc" với không có thời gian, tiền bạc, hoặc tình yêu anh ta muốn.

Đúng vậy. Mặt khác, những người "hạnh phúc" dường như luôn có thời gian để làm những thứ quan trọng, có đủ tiền, và đủ tình yêu cho đến cuối cuộc đời.

Anh ấy tìm thấy tất cả những thứ anh ta cần để có thể hạnh phúc, và bắt đầu trở nên hạnh phúc!

Chính xác. Con đã quyết định trước khi con chọn tạo ra một thứ gì đó trong sự trải nghiệm của mình.

"Là hay không là. Đó chính là câu hỏi"

Rõ ràng là thế. Hạnh phúc là một trạng thái của tâm trí. Và cũng giống như tất cả các trạng thái của tâm trí, nó tự sinh sôi chính mình trong thân thể. Có một lời phát biểu dính lên tủ lạnh bằng nam châm như sau: "Tất cả trạng thái của tâm đều tự sinh sản chính nó"

Nhưng làm thế nào một người có thể trở nên hạnh phúc rồi mới bắt đầu tìm hạnh phúc, hoặc trở thành thứ mà người đó đang đi tìm kiếm - thành

công hơn chẳng hạn, hoặc được yêu hơn – nếu người đó không có những gì họ nghĩ họ cần để là như thế?

Hành động như chính mình, và con sẽ rút ra bài học cho con. Những gì con làm, thì con sẽ trở thành như thế.

Nói cách khác, "Giả vờ cho đến khi bạn thực hiện được nó."

Có lẽ là thế. Chỉ có con là không thể nào "Giả vờ". Hành động của con phải thành tâm.

Mọi thứ con làm, hãy làm với lòng chân thành, bỏ qua lợi ích của nó. Đây không phải vì Ta không "thương" cho con. Thượng Đế thì "vô thương" và "vô phạt", như con đã biết. Nhưng Luật tự nhiên đòi hỏi cơ thể, tâm trí, và linh hồn phải được hiệp nhất trong suy nghĩ, lời nói và hành động để thực hiện quá trình sáng tạo.

Con không thể đánh lừa tâm trí của mình. Nếu con không chân thành, tâm trí con sẽ biết điều đó. Con vừa mới chấm dứt các cơ hội giúp đỡ từ tâm trí con trong quá trình sáng tạo.

Tất nhiên, con có thể sáng tạo mà không cần trí óc - nó chỉ trở nên khó khăn hơn mà thôi. Con có thể yêu cầu cơ thể mình làm một cái gì đó tâm trí không cảm nhận được, và nếu cơ thể con làm nó đủ lâu, trí óc con sẽ bắt đầu bỏ qua nó và tạo nên Tư Tưởng mới. Một khi con có một Tư tưởng mới về điều gì, con đã đang ở trên con đường sáng tạo của chính mình, như một bản chất vĩnh cửu của bản thân, chứ không phải là thứ gì đó mà con tỏ ra bên ngoài.

Làm thế này rất khó khăn, và ngay cả trong trường hợp như thế, hành động phải xuất phát từ lòng chân thành. Không giống như những gì con có thể làm với mọi người, con không thể thao túng được vũ trụ.

Vì thế nên ở đây chúng ta có một sự cân bằng rất tinh tế. Cơ thể làm điều gì đó mà tâm trí không biết, thì tâm trí bắt buộc phải thêm vào đó sự chân thành để cơ thể hoàn thành xong công việc.

Làm cách nào trí óc có thể thêm vào sự chân thành khi mà nó "không cảm thấy rằng thân thể đang hành động"?

Bằng cách thoát ra khỏi các yếu tố ích kỷ và lợi ích cá nhân.

Làm thế nào?

Trí óc có thể không thực sự đồng ý với hành động của cơ thể mà mang lại cho con những thứ con chọn, nhưng tâm trí dường như hiểu biết rằng Thượng Đế sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho mọi người thông qua con. Vì thế, bất cứ điều gì con chọn cho chính mình, thì cũng nên dành cho người khác nữa.

Ngài có thể nói lại một lần nữa không?

Tất nhiên rồi!

Bất cứ thứ gì con chọn cho bản thân, hãy đem cho những người khác nữa. Nếu con chọn để trở nên hạnh phúc, hãy khiến cho người khác được hạnh phúc.

Nếu con chọn để trở nên thành công, hãy khiến cho người khác trở nên thành công.

Nếu con chọn thật nhiều tình yêu trong cuộc đời mình, hãy khiến cho người khác thật nhiều tình yêu trong cuộc đời họ.

Làm nó với tâm lòng thành - không phải vì con tìm kiếm lợi ích cá nhân, nhưng bởi vì con thực sự muốn người khác có nó - và tất cả những gì con cho đi sẽ đến với con.

Tại sao lại như vậy? Thế là thế nào?

Hành động đem cho đi một thứ gì đó luôn luôn giúp con trải nghiệm được rằng con có thứ gì đó để cho đi. Khi con không thể cho người khác thứ mà con không có, tâm trí con lúc này đi đến một kết luận mới, một Tư tưởng mới, về con, cụ thể là con phải có thứ gì đó, hoặc là con không thể cho đi.

Tư tưởng mới này sau đó trở thành trải nghiệm của con. Con bắt đầu "trở thành" điều đó. Và một khi con bắt đầu "trở thành" một thứ gì, con đã tham gia vào các bánh răng trong bộ máy sáng tạo mạnh mẽ nhất vũ trụ - Cái Tôi Thần Thánh trong con.

Bất cứ thứ gì mà con đang trở thành, cũng là con đang sáng tạo nên. Vòng tròn hoàn tất, và con sẽ tạo ra chúng nhiều hơn và nhiều hơn nữa trong cuộc đời mình. Nó sẽ được thực hiện rõ ràng trong trải nghiệm thân thể của con. Đây là bí mật lớn nhất của cuộc sống. Đó là những thứ được nhắc trong Quyển 1 và 2. Tất cả nằm ở đó, chi tiết hơn nhiều.

Xin vui lòng giải thích cho con, tại sao sự chân thành là rất quan trọng trong việc dành tặng cho người khác những thứ Ngài chọn cho chính Ngài.

Nếu con đem cho người khác, với suy nghĩ rằng sẽ có được thứ gì đó cho bản thân mình, tâm trí con sẽ nhận ra. Con đã chỉ cho nó thấy rằng hiện giờ con đang không có thứ đó. Và vì vũ trụ không là gì ngoài một cỗ máy sao chép, tự sản sinh những suy nghĩ trong dạng vật lý, đây sẽ là trải nghiệm của con.

Nghĩa là, con sẽ tiếp tục cảm giác rằng mình "không có" - dù cho con có làm gì đi chăng nữa!

Hơn thế nữa, nó sẽ là kinh nghiệm của người mà con đang cố gắng đem cho. Họ sẽ thấy rằng con thật ra chỉ đang tìm kiếm một thứ gì đó, rằng con chẳng có gì để mà đem tặng, và hành động đem tặng của con thật vô nghĩa, tất cả chỉ là tự phục vụ bản thân một cách nông cạn.

Thứ mà con đang tìm cách thu hút nó về, thì con lại đẩy nó đi.

Tuy nhiên, khi con đem cho người khác một thứ gì với sự thanh khiết tận sâu đáy tim mình - bởi vì con biết rằng họ đang muốn nó, cần đến nó, và phải có nó, sau đó con khám phá rằng con có thứ đó để có thể cho đi. Và đó là một khám phá vô cùng lớn lao.

Đó là sự thật! Nó thực sự là như thế! Còn có nhớ một lần nọ, khi mọi thứ không tốt xảy ra trong cuộc đời con, chỉ biết ôm đầu suy nghĩ rằng con không còn tiền, hết sạch thức ăn, và rằng con không biết khi nào con sẽ ăn bữa tiếp theo, hay là làm thế nào con có thể trả được những món nợ. Tối hôm đó, con đã gặp một đôi trai gái trẻ tại trạm xe bus. Con chỉ muốn lao ra và giựt lấy giỏ xách, và có những đứa trẻ ở ngay đó, co ro trên chiếc ghế dài, lấy áo khác để trải ra làm chăn.

Con nhìn chúng mà tim muốn vỡ tung. Con nhớ những ngày tháng khi con còn bé. Con tiến lại gần chúng và hỏi rằng chúng có muốn đến chỗ con và sưởi ấm, dùng ít sô-cô-la nóng, có thể có một chỗ nằm và đánh một giấc ngon lành hay không. Chúng đã tròn to mắt nhìn con, giống hệt những đứa bé háo hức vào buổi sáng ngày Giáng sinh.

Vâng, chúng con trở về nhà, và con cho chúng một bữa ăn. Chúng con đã ăn rất ngon lành như chưa bao giờ được ăn vào buổi tối đó. Đồ ăn vẫn luôn luôn ở đó. Tủ lạnh thì đầy ắp. Con chỉ cần lấy chúng ra và thực hiện một món gọi là "đồ xào thập cẩm", ngon tuyệt cú mèo! Con chợt suy nghĩ, không biết những đồ ăn này đến từ đâu?

Vào buổi sáng hôm sau con thậm chí đã đãi bọn nhóc một châu ăn sáng, và dắt chúng trở về chỗ cũ. Con lục lọi trong túi quần mình và thả chúng tại trạm xe buýt với 20 đô la. "Có lẽ sẽ giúp ích được gì đó", con nói và ôm chúng vào lòng. Con cảm thấy tốt hơn bao giờ hết. Và đó là một trải nghiệm mà con đã không bao giờ quên, tạo ra một sự thay đổi sâu sắc trong quan điểm và hiểu biết của con về cuộc sống.

Mọi thứ từ lúc đó bắt đầu tốt lên, và buổi sáng đó khi con nhìn ngắm mình trong gương, con đã nhận ra có thứ gì đó rất quan trọng. Rằng con vẫn ở đây.

Quả là một câu chuyện đẹp. Và con nói đúng. Đó chính xác là thứ Ta đang nói. Vì thế, khi con muốn một cái gì đó, thì hãy cho đi. Sau đó con sẽ không còn "muốn" nữa. Con sẽ ngay lập tức trải nghiệm rằng mình "có". Từ đó, đây chỉ là một câu hỏi về mức độ.

Con cảm thấy rằng mình đã nghe được thứ gì rất sâu sắc ở đây. Liệu Ngài có thể liên hệ nó tới câu hỏi lúc trước của con? Có sự liên kết nào chăng?

Những gì Ta đang đưa ra, con thấy đấy, rằng con đã thực sự có câu trả lời cho câu hỏi của mình. Ngay lúc này đây con đang sống với ý nghĩ rằng con không có câu trả lời, rằng nếu con có câu trả lời, thì con đã sáng suốt rồi. Vì thế, con tìm đến Ta để kiểm sự hiểu biết. Tuy nhiên, Ta chỉ nói với con rằng, hãy sáng suốt, con sẽ có nó.

Và cách nhanh nhất "trở nên" sáng suốt là gì? Hãy khiến người khác trở nên sáng suốt.

Con có lựa chọn để có câu trả lời cho câu hỏi này không? Hãy cho những người khác câu trả lời. Thế nên, Ta sẽ hỏi con một vài câu hỏi. Ta sẽ giả vờ rằng Ta "không biết", và con hãy trả lời Ta. Làm thế nào một người cha có thể thực sự yêu thương đứa trẻ khi kéo nó ra khỏi dòng xe cộ đông đúc, nếu tình yêu có nghĩa rằng một người mong muốn cho người khác những thứ mà họ mong muốn cho chính mình?

Con không biết.

Ta biết là con không biết mà. Nhưng nếu như con biết, thì câu trả lời sẽ là gì?

Vâng, con muốn nói rằng, người cha đó mong muốn những thứ mà đứa trẻ cũng muốn - đó chính là sự sống. Con muốn nói rằng đứa trẻ đó không muốn chết, nhưng chỉ đơn giản là nó không ý thức được dòng xe cộ có thể gây ra điều đó. Vì thế mà việc chạy lao ra đường để túm lấy đứa trẻ, người cha đã không tước đi cơ hội thực hiện ý chí của đứa trẻ - mà đơn giản chỉ là cảm nhận được sự lựa chọn thật sự của đứa bé, mong muốn sâu xa nhất của nó.

Đó quả là một câu trả lời rất xuất sắc.

Nếu đó là sự thật, thì Ngài, Thượng Đế, nên làm gì đó để ngăn mọi người làm tổn thương lẫn nhau, ước muốn sâu xa nhất của chúng ta không phải là hủy hoại mọi người. Mặc dù chúng con đã hành hạ lẫn nhau hầu hết quãng thời gian, nhưng Ngài lại chỉ ngồi đó và quan sát chúng con.

Ta luôn luôn cảm nhận được mong muốn của con, và Ta luôn luôn đem nó đến cho con đó thôi. Ngay cả khi con làm điều gì đó có thể gây ra cái chết - nếu đó là mong muốn mạnh mẽ nhất của con, là thứ mà con nhận được: trải nghiệm "cái chết". Ta không bao giờ can thiệp vào ước muốn sâu xa nhất của con.

Ý Ngài có nghĩa là khi chúng con tự hủy hoại chính mình, tức là chúng con muốn như thế? Đó là mong muốn thâm sâu nhất của chúng con ư?

Con không thể tự làm hại chính bản thân mình. Con không thể bị làm hại. "Hủy hoại" là một hành động chủ quan, không phải là khách quan. Con có thể

chọn lựa trải nghiệm "hủy hoại" chính mình tại bất kỳ trường hợp nào, nhưng đó hoàn toàn là quyết định của con.

Sự thật - câu trả lời cho câu hỏi của con là, khi con tự "làm hại" chính mình, là bởi vì con muốn như thế. Nhưng Ta đang nói ở một mức độ rất cao, bí hiểm.

Con đã có ý định như thế, như là một sự lựa chọn của ý thức, nhưng Ta cũng sẽ trả lời rằng "không phải", bởi đôi khi con làm điều gì đó tổn thương chính mình, mà con lại không hề muốn như thế.

Những đứa trẻ bị Tai nạn xe bởi vì chúng lang thang ra đường nhưng không hề muốn (mong muốn, tìm kiếm, có ý thức lựa chọn) bị một chiếc xe đụng phải.

Một người đàn ông kết hôn với cùng một loại phụ nữ - đều là sự sai lầm với anh ta - dưới các hình thức khác nhau, nhưng anh ta không hề "muốn" (ham muốn, tìm kiếm, có ý thức lựa chọn) tạo ra những cuộc hôn nhân tồi tệ như thế.

Một người mới bị một cây búa đập trúng thì không thể nói rằng anh ấy "muốn" trải nghiệm đó. Không hề có sự mong muốn, tìm kiếm, lựa chọn có ý thức.

Tuy nhiên, tất cả các hiện tượng khách quan đều xuất phát vô tình, các sự kiện này đều được tạo ra bởi con mà không hề có ý thức, mọi người, mọi địa điểm, hoặc mọi thứ trong cuộc sống của con đã được vẽ lên cho con do chính con - Tự Thân - tạo ra, nếu con cung ứng cho mình một điều kiện chính xác và hoàn chỉnh, một cơ hội hoàn hảo, để trải nghiệm những gì con mong ước được trải nghiệm, như một màn đi đây đi đó phát triển kinh doanh.

Không có gì có thể xảy ra - Ta muốn nói với con rằng, không có gì có thể xuất hiện - trong cuộc sống của con mà không phải là một cơ hội chính xác và hoàn hảo để con có thể chữa lành thứ gì đó, tạo ra thứ gì đó, hoặc trải nghiệm một cái gì đó mà con muốn chữa, tạo ra, hay trải nghiệm để con có thể Thực Sự Là Con.

Vậy thì con, thực sự, là ai?

Là bất cứ ai mà con chọn lựa. Dù cho con ước mình là bất cứ vị Thần thánh nào - thì Người Đó Chính Là Con. Điều này có thể thay đổi tại bất kỳ thời điểm nào. Thật vậy, nó thường như thế, từ khoảnh khắc sang khoảnh khắc khác. Tuy nhiên, nếu như con muốn một cuộc sống ổn định, muốn nó đừng mang lại nhiều trải nghiệm giá trị, thì có cách để làm điều đó. Đơn giản, chỉ cần đừng đổi ý quá nhiều về Con Là Ai, và Con Chọn Lựa Trở Thành Ai.

Nói thì dễ hơn là làm!

Những gì Ta thấy bây giờ là con đang tạo ra nhiều quyết định ở nhiều mức độ khác nhau. Những đứa trẻ quyết định lao ra đường để chơi giữa dòng xe cộ thì không tạo ra một sự lựa chọn để chết. Cô bé có thể thực hiện một số lựa

chọn khác, nhưng chết không phải là một trong số chúng. Người mẹ biết điều đó.

Vấn đề ở đây không phải là đứa trẻ "bị lựa chọn" cái chết, nhưng nó đã tạo ra rất nhiều sự lựa chọn có thể dẫn đến nhiều kết quả hơn, bao gồm cả cái chết của nó. Sự thật ấy không phải là không rõ ràng đối với cô bé, mà là cô bé không hề hay biết; nó là dữ liệu bị mất - ngăn những đứa trẻ khỏi việc thực hiện một sự lựa chọn rõ ràng, một cơ hội tốt hơn. Con thấy đây, con đã phân tích nó một cách hoàn hảo.

Bây giờ, Ta, Thượng Đế, sẽ không bao giờ can thiệp tới các lựa chọn của con, nhưng Ta luôn luôn biết chúng là những gì.

Vì thế, con có thể giả định rằng nếu một điều gì đó xảy ra với con, thì nó là hoàn hảo như nó đã từng như vậy, để không có gì thoát ra khỏi thế giới hoàn hảo của Thượng Đế.

Bản thiết kế cuộc đời con: những con người, địa điểm, và các sự kiện trong đó đều được tạo nên một cách hoàn chỉnh nhất bởi chính con - người sáng tạo lý tưởng nhất. Và Ta, ở trong con, là con và thông qua con.

Giờ thì Chúng ta có thể làm việc cùng nhau trong quá trình hợp tác sáng tạo có ý thức hay vô thức. Con có thể đi qua cuộc đời một cách có ý thức hoặc không biết. Con có thể tản bộ trong phần đời con như một giấc ngủ, hay là tỉnh thức.

Con đã lựa chọn như vậy.

Khoan đã, xin Ngài trở lại về việc thực hiện những quyết định tại nhiều cấp độ khác nhau. Ngài nói rằng nếu con muốn cuộc sống ổn định, con nên dừng lại việc đổi ý xoành xoạch của mình về Con Là Ai và Ai là người con mong ước được trở thành.

Khi con nói rằng nó không hề dễ dàng chút nào, thì Ngài lại bình phẩm rằng tất cả chúng ta đang tạo nên sự lựa chọn của chính chúng ta ở nhiều cấp độ khác nhau. Ngài có thể nói chi tiết về điều đó được không? Cái đó có nghĩa là gì? Nó có hàm ý gì không?

Nếu tất cả những gì con mong muốn là điều mà linh hồn con cũng mong muốn, thì mọi thứ sẽ rất đơn giản. Nếu con lắng nghe một phần trong con - thứ gọi là linh hồn thuần khiết, tất cả các quyết định của con đều trở nên dễ dàng, và đều có kết thúc vui vẻ. Đó là bởi vì.

. Sự lựa chọn của linh hồn luôn luôn là sự lựa chọn cao nhất.

Nó không cần có thêm sự phỏng đoán thứ hai. Nó không cần phải phân tích, đánh giá. Nó chỉ đơn giản cần được cho phép và tác động lên.

Tuy nhiên, con không chỉ là một linh hồn. Con là một Thể Ba Ngôi gồm có thân thể, tâm trí và linh hồn. Chúng đều là sự huy hoàng và kỳ diệu của con. Mỗi khi con thực hiện một quyết định hay một lựa chọn, cả 3 đều hoạt động ở 3 cấp độ - và không có nghĩa là chúng luôn luôn trùng khớp nhau.

Không hề bất thường khi cơ thể con muốn một thứ, trong khi tâm trí lại tìm kiếm thứ khác, và linh hồn con lại muốn một thứ khác nữa. Điều này đặc biệt đúng với trẻ em, chúng chưa đủ trưởng thành để phân biệt giữa những thứ đại loại như cái gì "vui vẻ" cho cơ thể, cái gì tạo ra ý nghĩa với tâm trí - nói chi đến cái gì âm vang trong linh hồn. Thế là đưa trẻ đi lạch bạch vào giữa lòng đường.

Giờ đây, Ta, Thượng Đế luôn quan tâm đến tất cả lựa chọn của con, ngay từ khi nó còn nằm trong tiềm thức. Ta sẽ không bao giờ can thiệp tới chúng, đúng hơn, chỉ là đối diện. Công việc của Ta chỉ là đảm bảo những lựa chọn của con đều được cho phép. (Sự thật, Tự Thân con cho phép chúng. Những gì Ta đã làm là đặt một hệ thống để con thực hiện nó. Hệ thống này được gọi là quá trình sáng tạo, đã được giải thích chi tiết trong Quyển 1).

Khi lựa chọn của con có mâu thuẫn - khi cơ thể, tâm trí, và linh hồn không hoạt động đồng nhất - quá trình sáng tạo sẽ hoạt động ở tất cả các cấp, sản xuất các kết quả khác nhau. Mặt khác, nếu bản thể của con hòa hợp và sự lựa chọn của con thống nhất, những điều đáng kinh ngạc có thể xảy ra.

Bạn trẻ hiện giờ có 1 câu - "Có tất cả cùng nhau" - nó được sử dụng để mô tả sự thống nhất của bản thể. Ngoài ra còn có rất nhiều cấp độ trong việc tạo ra các quyết định. Điều này đặc biệt đúng với mức độ của tâm trí.

Tâm trí của con có thể thực hiện, và đưa ra quyết định và lựa chọn từ một trong ít nhất 3 cấp độ bên trong: lô-gic, trực giác, cảm xúc - và đôi khi từ cả ba.

Và trong cấp độ cảm xúc còn có năm cấp độ nữa. Đó chính là năm cảm xúc tự nhiên: đau buồn, giận dữ, ghen tị, sợ hãi, và yêu thương. Và trong này, cũng có hai cấp độ cuối cùng: tình yêu và sợ hãi. Năm cảm xúc tự nhiên bao gồm tình yêu và sự sợ hãi, nhưng tình yêu và sợ hãi là cơ sở của tất cả các cảm xúc. Ba trong số đó là kết quả tự nhiên của hai cảm xúc kia.

Một cách cơ bản nhất, tất cả suy nghĩ đều xuất phát từ sợ hãi hoặc tình yêu. Đây chính là tính phân cực mạnh mẽ. Là tính hai mặt nguyên thủy. Cái này phá vỡ một cái kia. Tất cả các suy nghĩ, ý tưởng, khái niệm, sự hiểu biết, quyết định, lựa chọn, và hành động đều dựa vào một trong hai mặt đó.

Và, cuối cùng, thực sự chỉ có một. Tình yêu Thật ra, tình yêu là tất cả. Thậm chí sợ hãi là một kết quả tự nhiên của tình yêu, và khi được sử dụng có hiệu quả, nó thể hiện tình yêu.

Sự sợ hãi truyền đạt yêu thương ư?

Trong hình thức cao siêu nhất của nó, đúng là thế. Tất cả mọi thứ thể hiện tình yêu, khi sự biểu lộ ở mức cao nhất.

Vị phụ huynh cứu lấy đứa con mình khỏi bị Tai nạn giao thông thì thể hiện sự sợ hãi, hay là tình yêu?

Vâng, cả hai, con cho là như vậy. Lo sợ cho mạng sống của đứa trẻ, và tình yêu - đủ để mạo hiểm mạng sống của mình để cứu lấy đứa bé.

Chính xác. Và thế là chúng ta đã thấy rằng, sự sợ hãi khi ở mức độ cao nhất sẽ trở thành tình yêu, rằng tình yêu thương được biểu lộ qua sự sợ hãi.

Tương tự như vậy, những cảm xúc tự nhiên, đau buồn, giận dữ, và ghen tị đều là một hình thức của sợ hãi, chúng cũng lần lượt, đều là một hình thức của tình yêu.

Một thứ dẫn tới những thứ khác. Con có thấy không?

Rắc rối sẽ xuất hiện khi bất cứ một trong năm cảm xúc tự nhiên đó trở nên méo mó. Sau đó, chúng trở thành lối bịch, và không còn là một kết quả hiển nhiên của tình yêu, khác xa nhiều với Thượng Đế, Ngài là tình yêu tuyệt đối.

Con đã nghe nói về năm cảm xúc tự nhiên trước đó - từ hiệp hội tuyệt vời của con cùng với Dr. Elisabeth Kubler-Ross. Cô ấy đã dạy cho con về chúng.

Thật vậy. Và chính Ta là người đã truyền cảm hứng cho cô ấy để giảng dạy về điều này.

Vì thế con thấy rằng khi con thực hiện sự lựa chọn, phụ thuộc nhiều vào "con từ nơi nào đến", và con "đến từ" nơi nào có thể có nhiều ý sâu xa hơn.

Đúng, đúng là như vậy.

Xin hãy cho con biết - con muốn nghe về nó một lần nữa, bởi vì con đã quên những gì Elisabeth đã dạy con - về năm cảm xúc tự nhiên.

Đau khổ là một cảm xúc tự nhiên. Nó là một phần của con, khiến con nói lời tạm biệt trong khi con không hề muốn nói, khiến con thể hiện ra những nỗi buồn trong con mỗi khi con trải nghiệm sự mất mát. Đó có thể là mất đi một người thân yêu, hoặc mất kính áp tròng. Khi con cho phép mình biểu lộ sự buồn đau, là con đang tống khứ nó đi. Những đứa trẻ được phép buồn khi chúng buồn bã, thường cảm thấy mình trở nên tốt hơn so với người lớn, và do đó chúng thường vượt qua sự buồn bã rất nhanh chóng. Những đứa bé được vỗ về: "Đấy, đấy, đừng khóc nữa" thường khóc lóc nhõng nhẽo rất lâu. Sau đó, chúng tự nhắc nhở rằng không được khóc trong suốt cuộc đời mình. Vì vậy, chúng luôn kiềm chế nỗi đau. Đau khổ mà cứ tiếp tục bị kìm nén sẽ trở thành bệnh trầm cảm,

một cảm xúc gương ép không tự nhiên. Rất nhiều người đã chết vì bệnh trầm cảm kinh niên.

Tức giận là một cảm xúc tự nhiên. Nó là công cụ con có để cho phép con nói, "Không, cảm ơn." Đó không phải là lừa dối, và nó không bao giờ có thể gây tổn hại đến người khác. Khi trẻ em được cho phép bày tỏ sự tức giận của mình, chúng mang theo những thái độ rất lành mạnh khi chúng lớn lên, và do đó chúng thường vượt qua sự tức giận rất mau chóng. Những đứa trẻ bị dạy rằng sự giận dữ là không tốt chút nào, rằng đó là sai trái, rằng chúng thậm chí không nên trải nghiệm sự giận dữ, thường thì chúng sẽ có một thời gian khó khăn đối mặt với sự tức giận khi chúng trưởng thành. Sự tức giận mà cứ tiếp tục bị kìm nén sẽ trở thành cơn cuồng nộ, một cảm xúc không hề tự nhiên. Nhiều người đã chết vì cơn thịnh nộ.

Sự ghen tị là một cảm xúc tự nhiên. Nó làm cho một đứa bé năm tuổi ước rằng mình có thể nắm lấy tay lái xe đạp như chị gái nó, hay là được chạy một vòng. Sự thèm khát đó là cảm xúc tự nhiên, nó khiến con muốn làm điều đó một lần nữa, cố gắng hơn nữa, tiếp tục phấn đấu cho đến khi con thành công. Ganh tị cũng là lành mạnh, và rất tự nhiên. Khi trẻ em được phép bày tỏ sự ghen tị của mình, chúng mang theo thái độ lành mạnh đó vào những năm tháng trưởng thành, và vượt qua sự ghen tị của chúng rất nhanh chóng. Những trẻ em bị làm cho cảm thấy ghen tị không phải là điều tốt, mà đó là sai trái khi thể hiện nó ra, và trong thực tế, chúng thậm chí không bao giờ được trải nghiệm điều này, lúc lớn lên chúng sẽ có khoảng thời gian rất khó khăn khi phải đối diện với sự ghen tị của mình. Sự thèm khát đó khi bị kìm nén liên tục sẽ trở nên ghen tuông, một cảm xúc không tự nhiên. Nhiều người đã chết vì ghen tuông.

Sợ hãi là một cảm xúc tự nhiên. Tất cả các em bé khi sinh ra chỉ có hai nỗi lo sợ: sợ bị té ngã, và sợ tiếng động lớn. Tất cả các nỗi sợ hãi khác được thêm vào chúng bởi môi trường sống, được ba mẹ dạy bảo. Mục đích của sự sợ hãi tự nhiên chính là xây một cảnh báo nhỏ nhỏ. Những cảnh cáo là một công cụ giúp con người giữ mạng sống mình. Nó là một kết quả tự nhiên của tình yêu. Yêu thương chính mình. Những đứa trẻ bị khiến cho cảm thấy rằng sợ hãi là không bình thường, rằng đó là sai trái khi sợ hãi, và trên thực tế, chúng thậm chí không nên trải nghiệm nó, sẽ có một thời gian khó khăn với việc xử lý nỗi sợ hãi khi chúng trưởng thành. Sự sợ hãi liên tục bị đàn áp sẽ trở nên hoảng loạn, một cảm xúc rất không tự nhiên. Nhiều người đã thiệt mạng vì hoảng sợ.

Tình yêu là một cảm xúc tự nhiên. Khi một đứa trẻ được cho phép thể hiện ra, và đón nhận lấy một cách bình thường và tự nhiên, mà không có giới hạn hoặc điều kiện, ức chế hoặc xấu hổ, nó không đòi hỏi thêm bất cứ thứ gì khác.

Đối với chúng, niềm vui của tình yêu được thể hiện ra và nhận lấy bằng cách này thì đầy đủ. Tuy nhiên, tình yêu đó đã bị điều kiện hóa, bị giới hạn, biến dạng bởi các quy tắc và điều lệ, nghi thức và những hạn chế, kiểm soát, thao túng, và kìm nén, chúng trở nên không tự nhiên. Những đứa trẻ bị khiến cho cảm thấy rằng tình yêu tự nhiên là không tốt, rằng thật sai trái khi biểu lộ ra điều đó, trong thực tế, chúng thậm chí không nên trải nghiệm điều này, chúng sẽ có một thời gian vô cùng khó khăn để đối mặt với tình yêu khi chúng trưởng thành. Tình yêu mà liên tục bị kìm nén sẽ trở nên sự chiếm hữu, một cảm xúc không tự nhiên. Nhiều người đã chết vì tính chiếm hữu.

Vì thế những cảm xúc tự nhiên, khi bị kìm giữ, sẽ tạo ra phản ứng không tự nhiên. Và hầu như những cảm xúc tự nhiên đều bị kìm nén trong hầu hết chúng ta. Tuy thế, chúng là những người bạn, là những món quà dành cho con. Đây là công cụ của Chúa Tự Thân trong con, nhằm xây dựng cho con những trải nghiệm.

Con được ban tặng chúng khi con sinh ra. Chúng giúp con dàn xếp cuộc đời mình.

Tại sao cảm xúc lại bị dồn nén trong hầu hết chúng ta?

Họ đã được dạy bảo như thế. Họ luôn được nhắc nhở phải như thế.

Bởi ai cơ?

Cha mẹ của họ. Những người đã nuôi nấng họ.

Sao thế? Tại sao họ lại làm điều đó?

Bởi vì họ cũng được dạy như thế bởi cha mẹ của họ, và cha mẹ họ lại được nhắc nhở bởi cha mẹ họ nữa.

Vâng, đúng là như thế. Nhưng tại sao vậy?

Điều đang diễn ra chính là con có những người không làm đúng trách nhiệm cha mẹ.

Ý Ngài là sao? Ai là "người không đúng"?

Người mẹ và người cha.

Cha và mẹ làm không đúng trách nhiệm nuôi nấng con trẻ ư?

Khi họ còn trẻ, đúng là như vậy. Trong hầu hết trường hợp, đúng là như vậy. Trên thực tế, đó là một điều kỳ diệu khi có rất nhiều người trong số đó làm rất tốt công việc này.

Không ai trang bị thiếu đầy đủ để nuôi nấng con cái như những bậc cha mẹ trẻ. Và không có ai biết rõ điều này hơn họ. Hầu hết phụ huynh đến với việc làm cha mẹ với rất ít kinh nghiệm trong cuộc sống. Họ khó có thể hoàn thành vai trò làm cha mẹ của mình. Họ vẫn đang tìm kiếm câu trả lời, vẫn đang tìm kiếm các manh mối. Họ chưa từng khám phá bản thân mình, mà đang cố gắng

đưa mình vào việc khám phá những người yếu kém hơn họ. Những vị cha mẹ này thậm chí chưa từng định nghĩa bản thân mình, và họ thì đang chìm sâu vào việc định nghĩa những người khác. Họ vẫn đang cố gắng để vượt qua sự định đặt nguy hại của cha mẹ họ.

Họ chưa từng khám phá ra Mình Là Ai, và họ thì lại đang cố gắng nói cho con biết Con Là Ai. Và sức ép đó quá lớn khiến họ không nhận ra cái gì là đúng, thậm chí họ chưa từng có cuộc sống đúng nghĩa. Do đó, họ luôn thấy những điều tồi tệ trong cuộc sống của mình và của con cái họ nữa.

Nếu họ may mắn, sự tổn hại tới con cái của họ sẽ không quá lớn. Những đứa trẻ sẽ vượt qua điều đó - nhưng không, hầu như là không.

Hầu hết các con đạt được sự khôn ngoan, kiên nhẫn, sự hiểu biết, và tình yêu để trở thành bậc phụ huynh tuyệt vời sau rất nhiều năm tháng nuôi dạy con cái.

Tại sao thế? Con không hiểu điều này. Con thấy rằng quan điểm của Ngài có cái đúng, nhưng tại sao lại như vậy?

Bởi vì những người tạo ra con nít chưa bao giờ có ý định sẽ nuôi nấng chúng. Thời gian nuôi nấng con cái của con chỉ thực sự bắt đầu khi chúng đã lớn.

Con vẫn có chút gì đó chưa hiểu.

Con người có khả năng tạo ra những đứa trẻ trong khi chính chúng cũng là trẻ con - điều này có thể gây ngạc nhiên cho hầu hết mọi người, quãng thời gian đó khoảng 40 hoặc 50 năm.

Con người là "trẻ con" tới 40 - 50 năm ư?

Từ một góc độ nhất định, đúng là như thế. Ta biết điều này rất khó cho con xem là sự thật, nhưng hãy nhìn xung quanh xem. Không chừng hành vi của chủng tộc loài người có thể giúp cho Ta chứng minh quan điểm của mình. Cái khó là trong xã hội của con, con được dạy bảo rằng tất cả đều "lớn lên" và sẵn sàng đón nhận thế giới khi 21 tuổi. Trên thực tế, hầu hết các con đều được nuôi nấng bởi những người mẹ, người cha có khi còn chưa đủ 21 tuổi khi họ bắt đầu chăm sóc con, và con bắt đầu nhận ra vấn đề rồi đấy.

Nếu những ai chuẩn bị sinh nở thì có nghĩa là sẽ trở thành người nuôi nấng, thế cũng có nghĩa là sinh một đứa con thật không khả thi cho tới tận lúc con 50 tuổi. Sinh nở là hoạt động của người trẻ tuổi, lúc cơ thể phát triển tốt nhất và khỏe mạnh nhất. Chăm sóc con cái là hoạt động của người lớn tuổi, khi trí tuệ phát triển tốt và mạnh mẽ.

Trong xã hội loài người, con được nhấn mạnh rằng người sắp sinh nở phải chịu trách nhiệm nuôi con - với kết quả của những gì con làm - không phải chỉ cho quá trình trở thành cha mẹ cực kỳ khó khăn, mà còn do sự giải phóng năng lượng sai lệch khi con quan hệ tình dục.

Ừ. Ngài có thể giải thích thêm được không?

Tất nhiên rồi.

Rất nhiều người đã quan sát thấy những gì Ta thấy ở đây. Cụ thể, một vài người - có lẽ nhiều hơn thế - thực sự không có khả năng nuôi con khi họ có thể tạo ra chúng. Tuy nhiên, khi đã phát hiện điều này, con người lại đưa ra những giải pháp vô cùng sai lầm. Thay vì cho phép những người trẻ tận hưởng tình dục, và nếu có con, sẽ có những người già dặn hơn nuôi nấng chúng, thì con người lại nói với nhau rằng không được quan hệ tình dục cho tới khi nào họ sẵn sàng có trách nhiệm cho việc nuôi dưỡng con cái. Các con đã làm cho việc trải nghiệm tình dục trở nên "sai trái", và do đó đã tạo ra một điều cấm kỵ xung quanh những thứ đáng lẽ ra phải là một trong những kỷ niệm vui vẻ nhất trong cuộc đời.

Tất nhiên điều cấm cản đó cũng có kết quả tốt, chúng giúp những đứa trẻ ít tò mò về điều này hơn. Hoàn toàn trái tự nhiên để tuân theo nó.

Con người khát khao có bạn tình và giao cấu ngay khi họ cảm thấy tín hiệu bên trong nói rằng họ đã sẵn sàng. Đây là bản chất của con người.

Tuy nhiên, suy nghĩ về bản chất con người của chúng sẽ có nhiều thứ để làm hơn với những gì con nói ra, như một người cha mẹ, hơn là những gì chúng cảm thấy bên trong. Con cái của con sẽ chăm chú lắng nghe con kể cuộc sống là những gì.

Vì vậy, khi chúng có sự thôi thúc đầu tiên để lên nhìn trộm nhau, để chơi với nhau, để khám phá những "khác biệt" của nhau, chúng sẽ nhìn vào con chờ đợi các tín hiệu về điều này. Đây có phải là một phần "tốt" của bản chất con người không? Nó là "xấu" sao? Có được tán thành không? Có bị kiểm chế không? Bị giấu kín? Không được khuyến khích?

Những gì nhiều bậc cha mẹ đã nói với con cái của họ về bản chất con người - đều có nguồn gốc trong rất nhiều thứ: những gì họ được dạy bảo, những gì tôn giáo viết; những gì xã hội quan niệm - tất cả mọi thứ ngoại trừ trật tự tự nhiên.

Trong trật tự tự nhiên của loài người, tình dục được nảy nở ở độ tuổi từ 9 đến 14 tuổi. Từ tuổi 15 trở đi thì điều đó rất hiển nhiên và thể hiện trong hầu hết con người. Do đó một cuộc chạy đua bắt đầu, trẻ em chạy tán loạn theo hướng giải phóng tới đa năng lượng tình dục của mình, và phụ huynh chạy tán loạn để ngăn chặn chúng lại.

Phụ huynh luôn cần tới sự hỗ trợ về mọi mặt và tất cả những đồng minh họ có thể tìm thấy trong cuộc đấu tranh này, kể từ khi họ đòi hỏi con cái mình không được làm điều gì đó liên quan tới một phần bản chất tự nhiên con người.

Vì vậy, người lớn đã phát minh ra tất cả các lễ lới của gia đình, văn hóa, tôn giáo, xã hội, và áp lực kinh tế, và hạn chế để biện minh cho những đòi hỏi quái đản của mình lên con cái. Những đứa trẻ khi lớn lên phải chấp nhận rằng tình dục là trái tự nhiên. Làm thế nào mà "trái tự nhiên" lại trở nên sự hổ thẹn, luôn bị ngăn cấm, bị kiểm soát, bị kìm nén, hạn chế, và bị phủ nhận?

Vâng, con nghĩ rằng Ngài đang có chút phóng đại ở đây. Ngài không nghĩ rằng Ngài đang cường điệu chứ?

Thế sao? Con nghĩ cái gì tác động đến một đứa trẻ bốn hoặc năm tuổi khi cha mẹ thậm chí không sử dụng đúng tên cho một bộ phận cụ thể trên cơ thể chúng? Con sẽ nói gì với đứa trẻ về mức độ thoải mái của con với nó, và theo con nghĩ nó đáng lẽ ra phải là gì?

Hừm. m. m.

"Hừm.". Thật thế à?

"Chúng ta đừng sử dụng những từ đó", giống như bà của con thường hay nói. Nó là "wee-wee" hay "chỗ dưới" nghe có vẻ ổn hơn.

Chỉ bởi vì con có rất nhiều "hành trang" bị cấm đoán đi kèm với tên của các bộ phận cơ thể mà con chỉ có thể sử dụng cái tên đó trong một vài cuộc đàm thoại.

Tất nhiên, ở lứa tuổi trẻ nhất, trẻ em không biết tại sao cha mẹ cảm nhận như vậy, mà chỉ là để lại ấn tượng, cảm tưởng không thể xóa nhòa, rằng các bộ phận cơ thể đó "không bình thường", và làm bất cứ thứ gì liên quan đến nó là đáng xấu hổ - là "sai trái".

Khi trẻ lên tuổi vị thành niên, chúng có thể nhận ra rằng điều này không đúng, nhưng sau đó chúng lại được chỉ rất rõ ràng về mối liên hệ giữa mang thai và tình dục, và về việc chúng sẽ phải nuôi những đứa con ra sao, và cuối cùng chúng đã có một lý do khác để cảm thấy rằng tình dục là "sai" - vòng tròn luẩn quẩn đã hoàn tất.

Điều này xảy ra vì sự nhâm lẫn của xã hội và không phải là sự tàn phá nhỏ - nó luôn luôn là kết quả của sự lừa phỉnh quanh bản chất tự nhiên của loài người.

Các con đã tạo ra sự ngưng ngừng trong tình dục, kìm nén, và xấu hổ đó đã dẫn đến ức chế tình dục, rối loạn chức năng, và bạo lực.

Con sẽ luôn luôn bị ức chế về điều đó, chúng làm con ngưng ngưng; trở nên rối loạn với các hành vi bị kìm nén và luôn luôn hành động bạo lực trong những lúc chống đối lại cảm giác xấu hổ, về điều mà trong trái tim con cho rằng con không bao giờ phải cảm thấy xấu hổ cả.

Theo học thuyết Freud, khi ông nói rằng hầu hết sự tức giận của loài người đều có thể liên quan đến tình dục - những cơn thịnh nộ ngầm ngầm là kết quả của sự kìm nén nhu cầu thiết yếu và bản năng tự nhiên, sự thích thú và thôi thúc.

Rất nhiều bác sĩ tâm thần liễu lĩnh trong vấn đề này. Con người tức giận là bởi vì nó biết nó không nên có cảm giác xấu hổ về một thứ gì đó mà nó cảm thấy tốt — và tất nhiên điều đó thật đáng xấu hổ và tội lỗi.

Đầu tiên, con người trở nên giận dữ với Tự Thân vì có cảm giác tuyệt vời về một cái gì đó mà đáng lẽ ra phải là "xấu xa".

Sau đó, khi cuối cùng họ cũng nhận ra họ đã bị lừa - rằng tình dục được cho là một phần tuyệt vời, xứng đáng, thú vị trong trải nghiệm con người - họ trở nên tức giận với những người khác: cha mẹ vì đã kìm nén họ, tôn giáo vì sự xấu hổ, người khác phái vì dám thách thức họ, toàn xã hội vì đã kiểm soát họ.

Cuối cùng, họ trở nên giận dữ với chính bản thân, vì đã cho phép tất cả những điều đó ức chế mình.

Phần lớn của sự tức giận dồn nén này đều được đưa vào những giá trị đạo đức sai lầm và méo mó trong xã hội mà bạn đang sống - một xã hội mà ca ngợi và tôn vinh bằng các tượng đài và tem kỷ niệm, phim ảnh, tranh vẽ và chương trình truyền hình, là những hành động bạo lực và tội tệ nhất của thế giới, nhưng lại giấu giếm hoặc tệ hơn, coi rẻ những hành vi đẹp đẽ nhất thế giới của tình yêu.

Và tất cả những thứ này đã nổi lên từ một ý nghĩ duy nhất: những người sinh con, chịu trách nhiệm cho việc nuôi nấng chúng.

Nhưng nếu những người có con không chịu trách nhiệm chăm nuôi thì sao, ai sẽ là người làm điều đó?

Cả cộng đồng. Với tầm quan trọng đặc biệt đặt trên những người cao tuổi hơn.

Những người lớn tuổi hơn ư?

Tại những xã hội hay chủng tộc tiên tiến nhất, người cao tuổi chăm sóc con cái, nuôi dưỡng chúng, dạy dỗ những đứa trẻ, và truyền lại cho chúng sự thông thái, giáo huấn, và truyền thống của nhân loại. Về sau, khi nào chúng ta nói đến những nền văn minh tiên tiến vượt trội, Ta sẽ đề cập đến vấn đề này một lần nữa.

Nơi đó việc tạo ra những đứa con ở độ tuổi còn trẻ không bị xem là "sai trái", bởi vì các người lớn tuổi sẽ nuôi nấng chúng, do đó, không có trách nhiệm nặng nề và những gánh nặng quá sức, đầu tiên kìm nén tình dục, rồi đến cưỡng bức, lệch lạc và xã hội rối loạn giới tính.

Có xã hội như vậy trên hành tinh này không?

Có, mặc dù họ đã biến mất. Các con đã tìm kiếm để loại trừ họ, đồng hóa họ, bởi vì các con nghĩ rằng họ rất man rợ. Các con gọi xã hội mình là xã hội văn minh, nhưng trẻ em (và người vợ, người chồng) lại bị xem như là tài sản, vật sở hữu cá nhân, và những người muốn sinh con lại trở thành những người phải chịu trách nhiệm nuôi dạy, bởi vì họ phải chăm sóc cho những thứ mà họ "sở hữu." Một suy nghĩ đã ăn sâu tận gốc rễ trong xã hội loài người, suy nghĩ đó là người hôn phối và trẻ em là tài sản cá nhân, rằng họ phải là "của mình".

Chúng ta sẽ nghiên cứu toàn bộ chủ đề về sự "sở hữu" này sau, khi chúng ta thăm dò và thảo luận về cuộc sống ở các dạng sống phát triển cao hơn. Nhưng hiện nay, chỉ cần suy nghĩ về điều này một chút thôi. Liệu có ai thực sự cảm thấy mình đã sẵn sàng để nuôi dạy con trẻ tại thời điểm thể chất họ đã sẵn sàng để có chúng?

Sự thật là, hầu hết con người không được trang bị để nuôi dạy con cái ngay cả trong độ tuổi 30 và 40 - và không được dự kiến là họ sẽ làm được. Họ thực sự trải đời không đủ để trưởng thành, để chuyển giao cho con cái họ sự khôn ngoan.

Con đã từng nghe về điều này. Mark Twain. Ông từng bình luận, "Khi tôi 19, cha tôi không biết gì. Nhưng khi tôi 35 tuổi, tôi đã ngạc nhiên với những gì Người Đàn Ông Già đó học được".

Ông ấy đã nắm bắt nó rất tốt. Những năm tháng tuổi trẻ của các con không bao giờ có nghĩa là dành cho việc dạy dỗ, mà là để gặt hái. Làm thế nào các con có thể dạy một đứa trẻ về điều mà con chưa từng thu thập được?

Tất nhiên, các con không thể. Vì thế, con đứng lên nói cho họ biết một sự thật duy nhất mà con biết - sự thật của người khác. Của cha con, của mẹ con, văn hóa của con, tín ngưỡng của con.

Bất cứ điều gì, tất cả mọi thứ, chỉ trừ sự thật về bản thân con. Bởi vì con vẫn đang tìm kiếm nó. Và con cứ tìm kiếm, rồi trải nghiệm, và tìm kiếm, rồi vấp ngã, và định hình rồi đổi mới ý tưởng của con về bản thân, cho đến tận khi con đã có tuổi bằng nửa thế kỷ của hành tinh này, hoặc gần như thế.

Cuối cùng, điều con có thể làm là bình thản, ổn định, với chân lý của con. Và có lẽ một sự thật to lớn nhất mà con sẽ đồng ý, chính là không có chân lý nào cả; chân lý giống như chính cuộc sống, là một thứ gì đó luôn thay đổi, một thứ gì đó ngày càng lớn lên, một thứ cứ phát triển đều đặn - và chỉ khi nào con nghĩ rằng quá trình tiến hóa đã dừng lại, nó không dừng lại, mà nó chỉ bắt đầu.

Vâng, con cũng tới lúc rồi. Con đã 50, và đã đến độ tuổi đó.

Tốt. Giờ con đã là một người khôn ngoan hơn. Một người già dặn hơn. Giờ thì con nên nuôi dạy những đứa trẻ. Hoặc tốt hơn, mười năm nữa kể từ bây giờ.

Người cao tuổi sẽ nuôi dạy lũ trẻ, và họ là những người được dự kiến sẽ làm công việc này. Những người già thường hiểu biết sự thật và lẽ sống. Về những gì là quan trọng và những gì thì không. Về những gì thực sự có ý nghĩa, như tính chính trực, trung thực, lòng trung thành, tình hữu nghị, và tình yêu.

Con biết điều mà Ngài đang nhấn mạnh ở đây. Thật khó chấp nhận, nhưng nhiều người trong chúng ta khi có con, họ thường cảm thấy mình phải có trách nhiệm nuôi dạy chúng. Vì thế, hiển nhiên là con sẽ dạy cho những đứa trẻ của mình những gì cha mẹ con đã dạy cho con.

Do đó, lỗi lầm của người cha sẽ truyền cho người con, thậm chí cho đến thế hệ thứ bảy.

Làm thế nào chúng con có thể thay đổi điều đó? Phải làm sao có thể kết thúc cái vòng tròn này?

Trao việc nuôi dạy con trẻ cho những vị lớn tuổi đáng kính. Cha mẹ có thể thăm con mình bất cứ khi nào họ muốn, sống với chúng nếu họ thích, nhưng không phải chịu trách nhiệm về việc chăm sóc và giáo dục con trẻ. Các nhu cầu vật chất, xã hội, và tinh thần của trẻ em sẽ được đáp ứng bởi toàn thể cộng đồng, với nền giáo dục và sự cống hiến có giá trị bởi những người cao tuổi.

Sau này trong cuộc đối thoại của chúng ta, khi chúng ta nói về những nền văn hóa khác trong vũ trụ, chúng ta sẽ xem xét một số mô hình sống hiện đại. Tuy nhiên, các kiểu mẫu này không vận hành theo cấu trúc cuộc sống của các con.

Ý Ngài là sao?

Ý Ta là không chỉ có việc làm cha mẹ của các con không hiệu quả, mà còn cả cách sống hiện thời nữa.

Ngài nhắc lại được không, ý Ngài là sao?

Các con rời bỏ lẫn nhau. Các con làm Tan nát gia đình mình, tự ngăn cách mình với cộng đồng trong một thành phố to lớn. Trong những thành phố lớn thì có nhiều người hơn, nhưng chỉ lèo tèo vài hội hoặc nhóm, mà trong đó các thành viên thấy mình có trách nhiệm với toàn hội. Vì thế, thực tế là các con không có người cao tuổi nào. Không một cánh tay giúp đỡ, trong bất kỳ trường hợp nào.

Tôi tệ hơn cả việc con rời xa những "người già" của mình, con còn đẩy họ sang một bên. Cách ly họ. Tránh xa sự ảnh hưởng của họ. Và thậm chí còn bực tức với họ.

Vâng, một số thành viên trong xã hội thậm chí còn phẫn nộ với những người cao niên, tuyên bố rằng người già là con đũa ăn bám xã hội, khiến lớp trẻ phải trả nhiều chi phí cho họ.

Đó là sự thật. Một vài nhà xã hội học đang dự đoán sẽ có một cuộc chiến tranh giữa các thế hệ, với việc đổ lỗi cho người lớn tuổi đang đòi hỏi nhiều hơn và nhiều hơn nữa, trong khi đóng góp thì càng ít đi. Hiện nay các thành phố dân số già đang xuất hiện nhiều hơn, với sự "bùng nổ dân số" tại thời kỳ đầu, và nhìn chung con người càng sống thọ hơn.

Tuy nhiên, nếu những người cao tuổi không đóng góp, đó là vì các con đã không cho phép họ đóng góp. Các con đã yêu cầu họ phải nghỉ hưu ngay khi họ thực sự có thể làm nhiều điều tốt cho công ty, và ngừng tham gia nhiều hoạt động có ý nghĩa trong cuộc sống ngay khi sự tham gia của họ có thể mang lại một số ý nghĩa nào đó cho cộng đồng.

Không chỉ trong việc nuôi dạy con cái, mà trong chính trị, kinh tế, và ngay cả trong tôn giáo, nơi mà ít nhất người cao tuổi còn có một chỗ dựa, các con đã trở thành những người tôn thờ tuổi trẻ, thành một xã hội bác bỏ người cao tuổi.

Các con đã trở thành một xã hội theo chủ nghĩa cá nhân, chứ không phải vì lợi ích chung nữa. Đó là một xã hội có tính chất cá nhân, chứ không phải tính chất cộng đồng.

Với xã hội tôn thờ tính chất cá nhân và tuổi trẻ của các con, các con đã mất rất nhiều nguồn lực và sự phong phú đẹp đẽ. Bây giờ thì các con không có cả hai, với quá nhiều người sống trong cảm xúc và tâm lý nghèo nàn, kiệt quệ.

Con muốn hỏi Ngài thêm lần nữa, có cách nào có thể giúp chúng con kết thúc cái vòng lẩn quẩn này không?

Trước tiên, thừa nhận và chấp nhận rằng nó là sự thật. Có quá nhiều người trong các con đang sống với sự phủ nhận. Có quá nhiều người trong các con đang có xu hướng rằng "những gì là thật thì đơn giản không phải là thật". Con đang tự nói dối mình, và con không muốn nghe sự thật, nói chỉ đến việc nói về nó.

Này, chúng ta cũng sẽ nói về nó sau, khi chúng ta đề cập tới những nền văn minh tiến hóa cao, bởi vì sự phủ nhận này và sự thất bại này, để quan sát và ghi nhận những gì là sự thật, những gì không phải là một điều tầm thường. Và nếu con thực sự muốn thay đổi mọi thứ, Ta hy vọng con sẽ cho phép bản thân con lắng nghe Ta. Đã đến lúc nói lên sự thật, rõ ràng và đơn giản. Con sẵn sàng chưa?

Ồ tất nhiên rồi! Đó là lý do tại sao con tìm với Ngài. Đó là lý do vì sao cuộc đối thoại này bắt đầu.

Sự thật thì luôn luôn không dễ chịu chút nào. Nó chỉ thoải mái đối với những người không mong ước rằng mình có thể phớt lờ nó đi. Và rồi, sự thật đến không chỉ thoải mái dễ chịu, mà còn gây cảm hứng.

Đối với con, cả ba cuộc đối thoại đều mang lại cảm hứng. Xin Ngài hãy tiếp tục.

Có rất nhiều lý do để vui vẻ và cảm thấy lạc quan. Ta nhận thấy rằng mọi thứ đã bắt đầu thay đổi. Có rất nhiều thứ quan trọng trong công cuộc tạo dựng cộng đồng và xây dựng gia đình nhiều thế hệ, nhiều hơn so với những năm trước đây. Và, nhiều hơn và nhiều hơn nữa, các con đang tôn vinh những người lớn tuổi, tạo ra ý nghĩa và giá trị về cuộc đời của họ. Đây là một bước tiến lớn.

Vì vậy, mọi thứ đang "đảo chiều ". Nền văn minh của các con đã bước thêm một bước. Bây giờ, nó tiến lên từ đó. Con không thể thay đổi chúng chỉ trong một ngày. Con không thể, thí dụ như thay đổi toàn bộ cách làm cha mẹ, làm thế nào để bắt đầu. Tuy nhiên, con có thể thay đổi tương lai từng bước, từng bước một.

Đọc quyển sách này cũng là một trong những bước đó. Cuộc đối thoại này xoay quanh những điểm quan trọng trước khi chúng ta hoàn thành nó. Sự lặp đi lặp lại không phải ngẫu nhiên. Mà là để nhấn mạnh nó.

Bây giờ, con đã yêu cầu Ta đưa ra những ý tưởng cho việc xây dựng tương lai của các con. Chúng ta hãy bắt đầu bằng việc nhìn vào ngày hôm qua của các con.

CHƯƠNG 2

Quá khứ thì có liên quan gì tới tương lai?

Khi con hiểu quá khứ, con có thể biết về các dòng tương lai có thể của con được tốt hơn. Con đã đến với Ta để hỏi về việc làm sao khiến cho cuộc đời con vận hành tốt hơn. Sẽ rất có ích nếu con biết được làm cách nào ngày hôm nay con đứng được đây. Ta sẽ nói cho con về quyền hạn, sức mạnh và sự khác biệt giữa chúng. Và Ta sẽ trò chuyện với con về con số SaTan mà con đã phát minh ra, làm thế nào và tại sao các con phát minh ra hắc, và làm sao con lại quyết định gọi Thượng Đế của con là "Ông", chứ không phải là "Bà". Ta sẽ nói cho con biết Ta Thực Sự Là Ai, chứ không phải là những nhân vật trong truyện thần thoại mà con thường hay kể. Ta sẽ kể cho con nghe về Bản Chất của Ta bằng cách mà con sẽ sẵn sàng thay thế thần thoại bằng vũ trụ học, Vũ trụ học thực sự, và nó có mối liên hệ với Ta ra sao. Ta muốn con biết về sự sống, nó vận hành như thế nào, và tại sao nó hoạt động theo cách đó. Chương này đề cập về tất cả những điều đó.

Khi con biết tất cả những thứ này, con sẽ có thể lựa chọn việc gạt bỏ đi hết tất cả những gì chủng tộc loài người các con từng sáng tạo ra. Phần thứ ba trong cuộc đối thoại của chúng ta, quyển sách thứ ba, là về xây dựng một thế giới mới hơn, tạo ra hiện thực hoàn toàn mới.

Các con đã sống quá lâu, những đứa con của Ta, trong một cái nhà tù mà chính các con tạo ra. Đây chính là thời điểm để giải thoát. Con đã giam cầm năm cảm xúc tự nhiên của mình, kìm nén và biến chúng thành cảm xúc gượng ép, chúng đã mang lại bất hạnh, cái chết và hủy diệt cho thế giới của con. Mô hình tư cách đạo đức trên hành tinh này trong nhiều thế kỷ qua chính là: không được "nuông chiều" cảm xúc. Nếu con đang cảm thấy đau buồn, hãy lơ nó đi, nếu con đang cảm thấy tức giận, hãy chôn chặt nó, nếu con đang cảm thấy ghen tị, điều đó đáng xấu hổ, nếu con đang cảm thấy sợ hãi, vượt lên trên nó, nếu con đang cảm thấy yêu thương, phải kiểm soát và hạn chế nó, con phải làm bất cứ điều gì để ngăn chặn việc bày tỏ cảm xúc ra ngoài, ngay lập tức. Đã đến lúc để con giải thoát mình.

Sự thật là, con đã giam cầm chính Đức Thánh Linh trong con. Đã đến lúc để giải thoát Tự Thân Thần Thánh đó.

Con bắt đầu thấy phấn khích rồi đây. Chúng con phải làm thế nào? Và phải bắt đầu từ đâu?

Trong khảo sát ngắn gọn của chúng ta về việc làm thế nào để đi tới con đường đó, chúng ta hãy quay trở lại thời điểm khi xã hội của con tổ chức lại chính nó.

Đó là khi người đàn ông đã trở thành loài thống trị, và sau đó có một quyết định rằng việc thể hiện cảm xúc là không thích đáng.

Ý Ngài là sao, “khi xã hội tổ chức lại chính nó”? Ở đây chúng ta đang nói về điều gì vậy?

Trong lịch sử loài người, các con đã sống trên hành tinh này trong một xã hội theo chế độ mẫu hệ. Sau đó, có một sự thay đổi, và chế độ phụ hệ nổi lên. Khi các con thực hiện sự thay đổi đó, các con đã tách rời việc bày tỏ cảm xúc của mình. Các con đã gắn mác "yếu đuối" cho hành động đó. Điều đó diễn ra trong suốt thời kỳ mà nam giới cũng đã phát minh ra ma quỷ, và Thiên Chúa là nam tính.

Đàn ông đã phát minh ra ma quỷ ư?

Đúng thế. Về cơ bản, SaTan được cho là giống đực. Cuối cùng, không chỉ toàn bộ xã hội đã đồng hành với nó, mà còn ngoảnh mặt làm ngơ cảm xúc, và phát minh về "Cái ác", tất cả đều là một phần trong cuộc nổi loạn chống lại chế độ mẫu hệ, thời điểm khi mà phụ nữ cai trị tất cả mọi thứ bằng cảm xúc của họ. Họ đã nắm giữ tất cả chính quyền, tất cả các vị trí tôn giáo quyền lực, tất cả các vị trí có tầm ảnh hưởng trong thương mại, khoa học, học viện, chữa bệnh.

Vậy nam giới có quyền hạn gì?

Không có gì cả. Đàn ông phải tự thanh minh cho sự tồn tại của họ, vì họ có tầm quan trọng rất ít ngoại trừ việc có khả năng thụ tinh trứng cho phụ nữ và khuân vác những vật nặng. Họ giống như những con kiến thợ và ong thợ. Họ phải lao động nặng về thể chất, phải đảm nhận việc tạo ra những đứa con nít và bảo vệ chúng.

Mất hàng trăm năm cho cánh đàn ông đi tìm và tạo dựng cho mình những vai trò to lớn hơn trong cơ cấu xã hội này. Nhiều thế kỷ trôi qua trước khi đàn ông được cho phép tham dự vào công việc của thị tộc, được cho phép có tiếng nói hoặc bỏ phiếu trong các quyết định của cộng đồng. Họ bị giới phụ nữ xem là không đủ thông minh để hiểu những vấn đề như vậy.

Ôi các chàng trai, thật khó tưởng tượng rằng có một xã hội cấm một lớp người không được bỏ phiếu, chỉ vì giới tính của họ.

Ta thích tính hài hước của con. Thực sự rất thích. Ta tiếp tục nhé?

Vâng.

Nhiều thế kỷ nữa trôi qua trước khi họ có thể suy nghĩ về việc nắm giữ những vị trí lãnh đạo và cuối cùng đàn ông cũng đã có cơ hội được bỏ phiếu bầu cử. Họ đạt được rất nhiều chức vụ có tầm ảnh hưởng và quyền lực mà họ từng bị ngăn cấm trong suốt nền văn minh. Khi đàn ông cuối cùng cũng có được vị trí

quyền thế trong xã hội, khi cuối cùng họ cũng vươn lên khỏi cái chốn cũ với vai trò như một cỗ máy sinh sản và những tên nô lệ thân xác, chính vì thế nên họ luôn dành cho phụ nữ sự tôn kính, quyền lực và ảnh hưởng mà đáng lý ra tất cả mọi người đều xứng đáng, bất kể giới tính nào. Hài hước đúng không.

Ô, Con xin lỗi. Không biết con có đang ở nhầm hành tinh không?

Hãy quay trở lại câu chuyện nào. Nhưng trước khi chúng ta đề cập tới phát minh về "ma quỷ", hãy bàn luận một chút về quyền lực. Tất nhiên, chính vì nó mà Satan đã được tạo ra.

Lưu ý một chút rằng hiện nay đàn ông nắm trong tay hầu hết quyền lực của xã hội, đúng không? Để con nói cho Ngài lý do tại sao con nghĩ rằng điều đó xảy ra.

Ngài nói rằng trong thời kỳ theo chế độ mẫu hệ, đàn ông giống y chang như một con ong thợ phục vụ cho ong chúa. Ngài đã nói rằng họ làm những công việc nặng nhọc, và phải đảm bảo cho việc sản sinh và bảo vệ những đứa bé. Và con muốn thốt lên, "Thay đổi thì đã sao? Đó cũng là những gì họ đang làm hiện giờ!". Và con xin đặt cược là hàng khối đáng mày râu có thể sẽ nói rằng chẳng có cái quái gì thay đổi cả - ngoại trừ việc đàn ông được trả giá cho việc duy trì cái vai trò bạc bẽo đó. Họ có nhiều quyền lực hơn.

Thực tế là hầu hết quyền lực.

Được rồi, hầu hết quyền lực. Nhưng trớ trêu con lại thấy ở đây là cả hai giới đều nghĩ rằng họ đang đóng vai trò bèo bọt đó, trong khi cánh kia thì đang vui vẻ nô đùa. Đàn ông bức bối khi phụ nữ đang cố gắng lấy lại một số quyền thế của họ, bởi vì đàn ông đã dọa rằng phụ nữ sẽ bị dọa địa ngục nếu họ tiếp tục làm tất cả những thứ đó trong tương lai, mà nam giới thì không đủ quyền hạn để làm những điều này.

Phụ nữ phẫn nộ vì đàn ông nắm hết quyền hạn, còn nói rằng đàn ông sẽ bị dọa đày nếu họ cứ tiếp tục làm vậy với nền văn minh nhân loại trong tương lai, và nữ giới thì vẫn còn bất lực.

Con đã phân tích nó rất chính xác. Và cả nam giới và nữ giới đều lặp đi lặp lại những sai lầm trong một chu kỳ vô tận của sự tự chuộc lấy đau khổ, cho đến khi phía bên kia hiểu được rằng cuộc sống không phải về quyền thế, nhưng về sức mạnh. Và cho đến tận lúc cả hai thấy rằng cuộc sống không phải sự chia rẽ, mà là sự thống nhất. Trong sự thống nhất có sức mạnh bên trong tồn tại, và trong sự chia rẽ nó tiêu tán đi, để lại một cảm giác yếu đuối và bất lực - và do đó chúng ta đấu tranh vì quyền lực.

Ta nói cho con điều này: Hãy hàn gắn rạn nứt giữa các con, kết thúc những ảo ảnh của chia ly, và các con sẽ quay trở về được với nguồn sức mạnh nội tâm trong các con. Đó là nơi các con sẽ tìm thấy quyền năng thực sự. Sức mạnh để làm bất cứ điều gì. Sức mạnh để trở thành bất cứ cái gì. Sức mạnh để có bất cứ thứ gì. Đối với nguồn sức mạnh để sáng tạo bắt nguồn từ nội lực, nó chính là thành quả của sự hợp nhất.

Đó là sự thật về mối quan hệ giữa con và Thượng Đế của con - cũng giống như sự thật về mối quan hệ giữa con và những người khác. Đừng suy nghĩ mình là riêng biệt, và tất cả quyền năng chân chính đến từ sức mạnh bên trong của sự hiệp nhất sẽ là của con - như một xã hội toàn cầu, và như một phần của xã hội đó - để con vận dụng theo ý muốn.

Tuy nhiên, con hãy nhớ lấy điều này: Quyền năng đến từ sức mạnh nội tâm. Nội lực đó lại không đến từ quyền lực. Ở đây, hầu như toàn thế giới đều đi ngược lại nó. Quyền năng mà không có sức mạnh nội tâm là một ảo tưởng. Sức mạnh nội tâm mà không có sự hợp nhất thì chỉ là dối trá. Một sự dối trá không cho có lợi ích gì cho nhân loại, nhưng điều đó đã ăn sâu vào ý thức loài người các con. Những ai trong các con nghĩ rằng sức mạnh nội tâm đến từ cá nhân riêng lẻ và đến từ sự chia rẽ, không phải như vậy đâu.

Chia tách khỏi Thượng Đế và những người khác chính là nguyên nhân cho các nỗi đau và rối loạn của các con. Ấy thế mà, sự chia rẽ ấy tiếp tục giả trang thành quyền thế, và chính trị, kinh tế, và thậm chí cả tôn giáo đã tồn tại dưới sự dối trá. Sự lừa dối này chính là nguồn gốc của tất cả các cuộc chiến tranh và tất cả những đấu tranh giai cấp dẫn tới đại chiến, tất cả sự xung đột giữa chủng tộc và giới tính, tất cả sự tranh giành quyền lực dẫn đến tình trạng thù địch, là nguồn gốc của tất cả những khổ cực và gian nan, tất cả các cuộc thù nghịch nội bộ dẫn đến đau khổ.

Ấy thế mà, các con vẫn ngoan cố bám víu vào lời nói dối đó, không cần biết nó dẫn con tới đâu, ngay cả khi nó đưa con đến sự hủy diệt chính mình.

Giờ đây Ta nói với con điều này: Hãy nhận biết sự thật, và sự thật sẽ khiến con giải thoát. Không có sự tách rời. Không riêng biệt với những người khác, với Thượng Đế, và với bất cứ thứ gì khác.

Ta sẽ nhắc đi nhắc lại chân lý này trong rất nhiều trang giấy. Lời bình phẩm này Ta sẽ nói mãi và nói mãi.

Hãy hành động như thể các con không tách rời với bất cứ thứ gì, bất cứ ai, và ngày mai con sẽ chữa lành cho thế giới. Đó là bí mật lớn nhất mọi thời đại. Đó là câu trả lời mà loài người đã tìm kiếm hàng thiên niên kỷ. Nó là đáp án

mà vì nó con người đã làm việc, là sự soi sáng mà vì nó con người đã khát nguyện.

Hãy hành động như thế các con không tách rời với bất cứ thứ gì, và các con sẽ chữa lành thế giới. Hãy nhận thức rằng nó là về quyền với tất cả, chứ không phải quyền trên tất cả.

Cảm ơn Ngài. Con hiểu rồi. Vậy thì, quay trở lại một chút, đầu tiên nữ giới có quyền trên nam giới, và bây giờ thì ngược lại. Và nam giới phát minh ra ma quỷ để giành quyền lực này từ các nữ lãnh đạo?

Đúng thế. Họ đã lợi dụng sự sợ hãi, vì sợ hãi là công cụ duy nhất mà họ có.

Cũng có gì thay đổi đâu. Nam giới làm điều đó cho đến ngày hôm nay. Đôi khi những người đàn ông to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. (Hoặc các quốc gia lớn hơn và mạnh mẽ hơn.) Dường như nó đã ăn sâu vào cánh đàn ông. Có vẻ như tận trong từng tế bào. Có lẽ thế. Sức mạnh là quyền lực.

Ừ. Đã trở thành như vậy kể từ khi lật đổ chế độ mẫu hệ.

Làm thế nào mà chúng trở nên như thế? Đó là một giai đoạn lịch sử ngắn ngủi.

Xin Ngài cứ tiếp tục đi.

Những gì đàn ông đã làm để gia tăng sự kiểm soát trong suốt thời kỳ mẫu hệ không phải là thuyết phục cánh phụ nữ rằng đàn ông nên được nhiều quyền lực hơn trong cuộc sống của họ, mà chính là thuyết phục những tên mày râu khác.

Cuộc sống, sau tất cả, sẽ trở nên êm ả, và có những thứ xứng đáng với nam giới hơn so với chỉ làm những công việc nặng nhọc để tạo nên giá trị của mình, hơn là chỉ biết quan hệ tình dục. Vì thế, mọi thứ đã rất khó khăn cho cánh đàn ông, những kẻ yếu thế nhất, để thuyết phục những kẻ yếu thế khác đi tìm quyền lực. Mãi cho đến khi họ phát hiện ra sự kính sợ.

Sợ hãi là thứ duy nhất mà phụ nữ không ngờ tới.

Nó bắt đầu, với hạt giống của sự nghi ngờ, được gieo rắc bởi những người bất bình nhất. Họ sử dụng những anh chàng kém "khêu gợi" nhất; không có cơ bắp, không trang trí - và kết quả là, họ ít được phụ nữ để ý đến nhất.

Và con cá rằng bởi vì điều đó, những phàn nàn của cánh phụ nữ đã bị coi thường vì những thịnh nộ dữ dội lại bắt nguồn từ thất vọng về tình dục.

Điều đó là chính xác. Mặc dù vậy, những người đàn ông bất mãn đó vẫn phải sử dụng công cụ duy nhất mà họ có. Vì vậy, họ tìm cách gia tăng nỗi sợ hãi từ mầm mống của sự nghi ngờ này. Nếu như những người phụ nữ đã sai thì sao? Họ tự hỏi. Điều gì sẽ xảy ra nếu cách họ vận hành thế giới không phải là tốt nhất? Điều gì sẽ xảy ra nếu sự điều hành đó đưa xã hội - toàn thể nhân loại - đến bờ vực hủy diệt?

Đó là những thứ mà đàn ông chưa tưởng tượng tới. Sau tất cả điều đó, liệu nữ giới có sợi dây liên kết trực tiếp đến Nữ Thần hay không? Họ có phải là bản sao vật lý của Nữ Thần hay không? Và liệu Nữ thần có tốt hay không?

Những tuyên truyền mạnh mẽ, rộng khắp rằng đàn ông không có lựa chọn nào khác ngoài việc phát minh ra ác quỷ, một Sa-Tan, để chống lại hình tượng tốt lành của Mẹ Vĩ Đại và được tôn kính bởi hầu hết mọi người theo chế độ mẫu hệ.

Làm thế nào mà họ xoay sở được để thuyết phục những người khác tin rằng có một thứ gọi là "ác quỷ"?

Có một điều mà toàn thể xã hội của họ lúc bấy giờ đều biết, đó chính là câu chuyện "quả táo thối". Những phụ nữ đã nhìn thấy và nhận thức từ kinh nghiệm của mình rằng một vài đứa trẻ đã trở nên "xấu xa". Đặc biệt, như mọi người đều biết, những cậu bé, là những nhóc tí không thể kiểm soát được. Vì thế nên có một câu chuyện hoang đường được dựng nên.

Một ngày nọ, Bà Mẹ Vĩ đại, Nữ thần của Nữ thần, mang đến một đứa trẻ đã trở nên không tốt đẹp. Dù cho Bà Mẹ đã cố gắng rất nhiều, đứa trẻ vẫn không tốt lên được. Cuối cùng, cậu Ta đã đấu tranh với Bà Mẹ để giành ngôi.

Thế là quá đủ, mặc cho tình yêu và tha thứ của Mẹ có bao la đến đâu. Cậu bé đã bị trục xuất vĩnh viễn, nhưng vẫn tài tình cải trang bằng những bộ trang phục, đôi khi còn giả mạo thành chính Mẹ Vĩ đại.

Thần thoại bịa đặt này đã đặt cơ sở cho những người đàn ông, "Làm thế nào chúng ta biết được Nữ thần chúng ta thờ phượng có phải là thật hay không? Nó có thể là đứa trẻ xấu ngày đó, bây giờ đã lớn lên và muốn đánh lừa chúng ta." Bằng cách đó, người này khiến người khác lo nghĩ, sau đó trở nên tức giận vì giới phụ nữ đã không coi những lo lắng đó là nghiêm túc, cuối cùng họ nổi loạn. Thứ mà bây giờ các con gọi là "SaTan" đã được tạo ra bằng cách đó. Không quá khó khăn để bịa đặt một câu chuyện thần thoại về "đứa bé xấu xa", và không quá khó để thuyết phục ngay cả những người phụ nữ của gia tộc, về khả năng có thể tồn tại một người rằng đứa trẻ xấu xa đó là nam giới. Liệu nam giới có kém cỏi hơn không?

Chính cách đó đã được sử dụng để tạo ra một bài toán nan giải. Nếu đứa trẻ "xấu xa" là con trai, nếu "cái ác" là nam giới, vậy thì ai có thể chế ngự được anh ta? Chắc chắn là không phải là Nữ Thần. Theo như những chàng trai thông minh, khi nó trở thành vấn đề của sự thông thái và sáng suốt, của sự trong trắng và lòng từ bi, của việc lên kế hoạch và suy nghĩ, không ai nghi ngờ tính ưu việt của nữ giới. Tuy nhiên, nếu là vấn đề về sức mạnh thân xác, không cần tới nam giới ư? Trong những thần thoại về Nữ Thần trước đây, nam giới chỉ đơn thuần

là phối ngẫu - bạn đồng hành với nữ giới, những người hành động như thế những đầy tớ và làm thỏa mãn nhu cầu dâm dục cho các Vị Nữ Thần lộng lẫy của họ. Nhưng bây giờ, nam giới được cần tới như những người có thể làm nhiều thứ hơn thế nữa; người đàn ông không chỉ bảo vệ cho Nữ Thần mà còn có thể đánh bại quân địch.

Sự chuyển đổi này đã không xảy ra chỉ qua một đêm, nhưng trải qua rất nhiều năm. Từ từ, rất từ từ, xã hội từ việc nhìn đàn ông như là người phối ngẫu, đã bắt đầu coi họ còn là người bảo vệ trong những truyền thuyết tâm linh, rằng có một người nào đó để che chở cho những Nữ Thần, một người bảo hộ như vậy thực sự rất cần thiết. Đây không phải là một bước nhảy vọt lớn cho đàn ông, từ một người bảo vệ thành một người bạn bình đẳng, đứng cạnh các Nữ thần. Các Nam Thần đã được sáng tạo ra, và trong một thời gian, Nam Thần và Nữ Thần cùng nhau cai trị. Dần dần sau đó, Nam Thần có những vai trò quan trọng hơn. Nhu cầu cho sự bảo vệ, sức mạnh, đã bắt đầu thay thế cho sự khôn ngoan và yêu thương. Một loại tình yêu mới đã sản sinh ra trong các câu chuyện thần thoại. Một tình yêu mà là sự bảo vệ đi kèm với sức mạnh hung bạo. Nhưng nó lại là tình yêu vì cũng thêm muốn những thứ nó bảo vệ; nó ghen tị vì những Nữ Thần, những người mà nó đang đáp ứng khao khát nhục dục, đã chiến đấu và chết vì họ.

Huyền thoại bắt đầu có sự xuất hiện của các Nam Thần sức mạnh to lớn, thích sinh sự hơn, đấu tranh cho vẻ đẹp lộng lẫy của các Nữ Thần. Và chính vì thế đã sản sinh ra vị Thần đổ kỵ.

Hấp dẫn thật.

Chờ đã. Chúng ta sắp kết thúc rồi, nhưng còn một chút xíu nữa thôi.

Không lâu sau đó, sự ganh tị của các Nam Thần không chỉ vì các Nữ Thần, mà còn trên toàn bộ vương quốc. Chúng ta phải yêu mến Anh ta hơn, những Nam Thần đổ kỵ ấy đòi hỏi, và không được có bất cứ Đức Chúa nào khác! Kể từ khi đàn ông trở nên những người quyền thế nhất, và Thượng Đế là người quyền lực nhất trong giới đàn ông, dường như không có chỗ nào để gây tranh cãi với huyền thoại mới này.

Nhưng mẩu chuyện thêu dệt về những người đã phản đối lại, và đã thất bại, bắt đầu được lan truyền rộng rãi. Thượng Đế của những cơn thịnh nộ được sinh ra. Ngay sau đó, toàn bộ những quan niệm về Đức Chúa Trời thật đã bị phá vỡ. Thay vào đó là một sinh mệnh với khởi nguồn tình yêu, bắt đầu từ tất cả những nỗi sợ hãi. Mô hình của tình yêu thương mà phần lớn là nữ tính - tình yêu vô tận bao dung của một người mẹ dành cho một đứa trẻ, thậm chí của một người phụ nữ dành cho những tạo vật không tốt, nhưng sau tất cả, điều đó đã

được thay thế bởi sự ghen tỵ, một tình yêu đầy thịnh nộ và đòi hỏi, một Thượng Đế không bao dung, người không thể chịu đựng sự can thiệp, không chịu được sự vô tư, không thể lờ đi bất cứ sự xúc phạm nào. Nụ cười của vui vẻ của Nữ Thần, tình yêu vô hạn và sự quy phục dịu dàng trước quy luật tự nhiên, đã được thay thế bằng vẻ mặt nghiêm khắc của một Đức Chúa Trời khó chịu, công bố quyền lực trên các quy luật tự nhiên, và tình yêu thương có giới hạn.

Đó chính là Thượng Đế mà các con đang tôn thờ hiện nay.

Thật ngạc nhiên. Thú vị và tuyệt vời. Nhưng Ngài nói với con những điều này để làm gì?

Điều quan trọng là để con hiểu được rằng loài người các con đã dựng lên những thứ đó. Những quan niệm như "có thể là điều tốt", hoặc "Quyền lực là sức mạnh," được sinh ra bởi các thần thoại do nam giới tạo ra.

Thượng Đế với thịnh nộ và ganh tỵ, và giận dữ là một điều tưởng tượng. Tuy nhiên, một cái gì đó mà các con tưởng tượng trong thời gian dài, nó sẽ trở thành sự thật. Vài người trong các con đến bây giờ vẫn đang cân nhắc điều đó.

Nó không có gì để làm với thực tại cả, hay cái gì đang thực sự diễn ra ở đây.

Và đó là những gì?

Điều đang xảy ra chính là linh hồn các con ao ước những trải nghiệm cao hơn mà tự nó tưởng tượng ra. Nó đến với mục đích là để nhận ra chính nó (có nghĩa là, làm cho mình trở nên có thật) bằng trải nghiệm của mình.

Sau đó, nó phát hiện ra những thú vui của thân xác - không chỉ tình dục, mà tất cả các khoái lạc - và khi nó ham mê trong những thú vui này, nó dần dần quên những điều thú vị của một linh hồn. Chính nó, cũng là những niềm vui - những điều thú vị hơn nhiều so với thân xác có thể mang lại cho con. Nhưng linh hồn lại quên đi mất.

Được rồi, giờ thì chúng ta đang rời xa tất cả phần lịch sử cũ đó, và quay trở lại với vấn đề Ngài đã đề cập tới trước cuộc đối thoại này. Liệu Ngài có thể quay lại không?

Ồ, chúng ta không thực sự đi xa khỏi câu chuyện lịch sử này lắm đâu. Chúng ta đang buộc tất cả mọi thứ lại với nhau. Con thấy đấy, nó thực sự rất đơn giản. Mục đích của linh hồn con - đến với thân xác này - là để trở thành và biểu hiện ra Con Thực Sự Là Ai. Linh hồn khao khát làm điều này, khao khát nhận biết chính nó và những trải nghiệm của nó.

Niềm ao ước được biết và tìm kiếm sự sống. Đó là Thượng Đế, chọn cách đó để hiển hiện. Thượng Đế trong lịch sử của các con không phải là Thượng Đế thực sự. Điểm mấu chốt là ở đây. Linh hồn con là một công cụ thông qua nó Ta thể hiện và trải nghiệm Chính mình.

Điều đó không làm hạn chế trải nghiệm của Ngài chứ?

Điều này tùy thuộc vào con. Con bắt tay vào việc trở thành hiện hữu và là kinh nghiệm của Ta tại bất cứ cấp độ nào con chọn. Đã có những người đã chọn những biểu hiện vĩ đại. Chưa có ai cao hơn Jesus, đấng Christ - mặc dù có rất nhiều người cao như nhau.

Chúa Kitô không phải cao nhất ư? Ông không phải là Thiên Chúa sinh xuống làm Người ư?

Chúa Kitô là ví dụ cao nhất. Ông chỉ đơn giản không phải là người duy nhất đạt tới trình độ cao nhất đó. Chúa Kitô là Thiên Chúa trong hình dạng con người. Ông chỉ đơn giản không phải là người duy nhất sinh ra từ Thượng Đế.

Mỗi người đều là một "Thiên Chúa sinh xuống thành Người". Con chính là Ta, biểu hiện qua thân xác của con. Tuy nhiên, đừng lo lắng về điều đó hạn chế Ta như thế nào. Bởi vì Ta không có giới hạn, và không bao giờ bị giới hạn. Con có nghĩ rằng các con là dạng duy nhất mà Ta chọn không? Con có nghĩ rằng các con là tạo vật duy nhất mà Ta đã thẩm nhuận nó bằng Bản chất chân thật của Ta không?

Ta nói cho con biết, Ta có trong mọi bông hoa, trong tất cả những cầu vồng. Tất cả những ngôi sao trên bầu trời cùng mọi thứ trong nó, và trên tất cả những hành tinh đang xoay quanh những vì sao.

Ta là tiếng thì thầm của gió, là áp áp của ánh mặt trời, là sự tuyệt vời và hoàn hảo phi thường của những bông tuyết. Ta là vẻ oai nghiêm trong những sải cánh của chú chim đại bàng, và là sự ngây thơ trong trắng của chú nai trên cánh đồng, là lòng can đảm của sư tử, là trí tuệ thông thái của những người thời cổ đại.

Và Ta không bị giới hạn với những thứ chỉ thấy trên hành tinh của các con. Các con không hề biết Ta là Ai, nhưng lại cho rằng mình biết. Dẫu vậy, đừng nghĩ rằng Ta bị giới hạn bởi các con, hay Bản Chất Thiêng Liêng của Ta - Chúa Thánh Thần - được trao cho con và các con là riêng lẻ. Đó là tư tưởng kiêu ngạo và là một thông tin sai lạc.

Tự Thân Ta là tất cả. Tất cả mọi thứ. Tất cả đều là hiện thân của Ta. Sự toàn vẹn là Bản Chất của Ta. Không có thứ gì không phải là Ta, và những thứ không phải là Ta thì không tồn tại.

Mục đích của Ta trong việc tạo ra các con, những sinh mệnh thiêng liêng, là để cho Ta có thể có những trải nghiệm của Tự Thân mình như một Đấng Sáng Tạo cho những trải nghiệm của Ta.

Có lẽ một số người sẽ không hiểu. Hãy giúp chúng con sáng tỏ vấn đề này.

Một khía cạnh của Thượng Đế mà chỉ có một sinh mệnh rất đặc biệt mới có thể sáng tạo, đó chính là một mặt khác của Chính Ta - Đấng Sáng Tạo.

Ta không phải là Thượng Đế trong thần thoại của các con, và chắc chắn không phải là Nữ Thần. Ta là Đấng Tạo Hóa. Ta tìm cách để nhận biết Bản Thân Ta bằng trải nghiệm của chính mình, chỉ khi Ta nhận biết sự hoàn hảo trong thiết kế của Ta thông qua một bông hoa tuyết, vẻ đẹp tuyệt vời của Ta thông qua một bông hồng, cũng vậy, Ta nhận biết được sức mạnh sáng tạo của mình - thông qua con.

Ta đã ban cho con những khả năng để các con chủ ý tạo ra kinh nghiệm cho mình, đó là những khả năng mà Ta có. Thông qua con, Ta có thể hiểu được mọi khía cạnh của Ta Sự hoàn hảo của bông tuyết, vẻ đẹp tuyệt vời của đóa hoa hồng, sự can đảm của con sư tử, uy nghi của đại bàng, tất cả đều nằm trong con. Ta đặt tất cả những thứ đó trong chính con - và một thứ nữa: sự nhận thức.

Theo cách đó con có thể tự nhận thức chính mình. Vì thế con đã được ban tặng món quà lớn nhất, để con nhận thức được rằng tự con trở thành chính con - điều đó giống y chang như chính Ta. Ta là Chính Ta, nhận thức được rằng Ta trở thành Chính Ta. Đó là nghĩa của câu: Ta là cái Ta là ^[2].

Con là Một Phần trong Ta, là sự nhận thức, là những trải nghiệm. Và những gì con đang trải qua (trải nghiệm của Ta thông qua con) là chính Ta, đang tạo ra Ta. Ta đang sáng tạo không ngừng Chính Mình.

Điều đó có nghĩa Thượng Đế không phải là một hằng số bất biến, đúng không? Có phải nó có nghĩa là Ngài không biết Ngài sắp trở thành thứ gì trong thời điểm sắp tới?

Làm sao Ta có thể biết được? Các con vẫn chưa quyết định mà!

Để con thông suốt chỗ này đã. Chúng con đang quyết định tất cả à?

Đúng thế. Con là Ta đang lựa chọn để trở thành Ta. Con là Ta, lựa chọn trở thành thứ gì đó cũng chính là Ta - và lựa chọn Ta sắp trở thành những gì. Tất cả các con, đều đang làm điều đó. Các con đang làm nó trên cơ sở cá nhân, khi mỗi người trong các con quyết định Mình Là Ai, và trải nghiệm điều đó, và các con đang làm điều đó tập thể.

Ta là sự tập hợp rất nhiều những trải nghiệm của các con.

Và Ngài thực sự không biết Mình sẽ trở thành gì tiếp theo?

Tất nhiên là Ta biết. Ta luôn luôn biết tất cả những quyết định của các con, vì thế Ta biết Ta là ai, Ta Đã Luôn Là Ai, và Ta Sẽ Luôn Là Ai.

² I Am That I Am.

Làm thế nào Ngài biết được con chuẩn bị lựa chọn trở thành gì, làm gì, và có gì vào thời điểm tiếp theo, nói gì đến toàn nhân loại sẽ chọn những gì?

Đơn giản thôi. Con đã lựa chọn nó xong rồi. Tất cả mọi thứ con chuẩn bị trở thành, làm và có, con đã hoàn thành nó rồi. Con đang làm nó ngay bây giờ!

Con có thấy không? Không có cái gì gọi là thời gian cả. Điều này, chúng ta cũng đã từng thảo luận trước đó. Nó đáng được xem xét lại tại đây.

\Vâng. Hãy cho con biết nó vận hành ra sao.

Quá khứ, hiện tại, và tương lai là khái niệm mà các con đã xây dựng, thực tế các con đã phát minh ra, nhằm tạo ra một bối cảnh thời gian, để dựng khung cho những trải nghiệm hiện tại. Nếu không, tất cả các trải nghiệm sẽ bị chồng chéo lên nhau.

Chúng thực sự đang bị xếp chồng - có nghĩa là, xảy ra ở cùng một điểm "thời gian" - đơn giản là các con không biết điều này. Các con đã tự đặt mình trong một khung sườn nhận thức mà nó vẽ phác ra Toàn Bộ Hiện Thực.

Ta đã giải thích chi tiết nó trong Quyển 2. Sẽ tốt hơn nếu con xem lại tài liệu đó, để có thể sắp xếp được những gì Ta đang nói tại đây, ở trong bối cảnh này.

Điều Ta muốn nhấn mạnh là tất cả mọi thứ đều đang diễn ra cùng lúc. Toàn bộ. Thế nên, Ta thực sự biết những gì Ta sẽ trở thành, Ta đang là gì, và Ta đã là gì. Ta luôn luôn biết điều đó. Luôn luôn.

Do đó, con thấy đây, con chẳng có cách nào làm Ta ngạc nhiên đâu. Câu chuyện của các con - toàn bộ những vở kịch trên thế giới - đã được sáng tạo ra để các con có thể biết được Các Con Là Ai bằng trải nghiệm của chính mình. Nó cũng được thiết kế để khiến các con quên mất Mình Là Ai, để các con có thể nhớ ra Các Con Là Ai thêm một lần nữa, và tạo ra nó.

Bởi vì con không thể tạo ra mình là ai khi con đã và đang trải nghiệm mình là ai. Con không thể tạo được chiều cao 6 feet dù cho con đang cao 6 feet. Con ít nhất cũng cao 6 feet, con nghĩ thế.

Đúng vậy. Con đã hoàn toàn hiểu nó rồi đấy. Và kể từ khi mong muốn lớn nhất của linh hồn (Thượng Đế) là để trải nghiệm Tự thân như một Đấng Sáng Tạo, và kể từ khi mọi thứ đã được tạo ra, Chúng ta không có lựa chọn nào khác nào hơn là tìm cách để quên đi tất cả về những sáng tạo của mình.

Con ngạc nhiên rằng chúng ta có cách làm được điều đó. Cố gắng quên đi rằng chúng ta là Một, và rằng Cái Một của chúng ta chính là Thượng Đế, cũng giống như phải cố gắng quên đi một con voi hồng đang ở trong phòng. Làm sao chúng ta có thể bị mê hoặc như vậy?

Ồ, con vừa mới đề cập đến một bí mật của tất cả sự sống vật chất. Đời sống vật chất là thứ mà đã mê hoặc các con - và đúng như vậy, chính bởi vì nó, sau tất cả, là sự mạo hiểm phi thường!

Thứ mà Chúng ta sử dụng ở đây để giúp mình quên đi, chính là thứ mà các con gọi là Nguồn Gốc của Sự Vui Thích. Bản chất cao nhất của niềm vui là có một khía cạnh của nó đã khiến con tạo ra Con Thực Sự Là Ai bằng những trải nghiệm tại nơi này, tại lúc này - và để tạo lại, tạo lại, tạo lại thêm nữa Con Là Ai cho tới cấp độ cao nhất của sự vĩ đại. Đó là niềm vui cao nhất của Thượng Đế.

Bản chất thấp hơn của niềm vui đó là có một khía cạnh của nó khiến cho con quên đi Con Thực Sự Là Ai. Đừng lên án bản chất thấp hơn, nếu không có nó, các con không thể trải nghiệm những thứ cao hơn.

Nó gần như là những thú vui xác thịt đầu tiên khiến chúng ta quên mất Chúng ta là ai, sau đó lại trở thành con đường để chúng ta nhớ lại mình!

Con đã hiểu rồi đó. Con vừa mới nói nó ra. Và việc sử dụng niềm vui thân xác như là một con đường để đi tới việc nhớ lại Con Là Ai đã được thực hiện bằng cách làm tăng lên - thông qua thân xác - năng lượng cơ bản của tất cả sự sống.

Đây là năng lượng mà đôi khi các con gọi là "năng lượng dục tình", và nó được kích động lên dọc theo cột bên trong cơ thể con, cho đến khi nó đạt đến khu vực con gọi là Mắt Thứ Ba.

Đây là khu vực ở bên trong đối diện với giữa trán và phía trên mắt một chút. Khi con kích thích năng lượng này, con khiến nó chạy thông suốt cơ thể mình. Nó giống như cực khoái bên trong.

Làm cách nào để thực hiện nó? Làm sao có thể làm điều đó?

Con "quán tưởng nó đi lên". Ý của Ta, đơn giản như Ta nói. Con đơn thuần "quán tưởng nó đi lên" theo con đường bên trong mà các con gọi là "luân xa". Một khi năng lượng sự sống được nâng lên nhiều lần, nó mang lại một trải nghiệm tinh tế, cũng giống như sự khao khát dục tình.

Trải nghiệm năng lượng được nâng lên này rất tuyệt vời. Nó nhanh chóng trở thành trải nghiệm được mong muốn nhất. Tuy nhiên, con không bao giờ mất cảm giác khao khát hoàn toàn khi hạ năng lượng đó xuống.

Kinh nghiệm cao hơn không thể tồn tại nếu không có kinh nghiệm thấp hơn - như Ta đã chỉ ra cho con rất nhiều lần. Một khi con lên cao hơn, con phải trở lại với cái thấp hơn, để trải nghiệm lại những niềm vui của việc di chuyển lên cao hơn.

Đây chính là nhịp điệu thiêng liêng của toàn bộ sự sống. Con làm điều đó không chỉ bằng cách di chuyển nguồn năng lượng bên trong cơ thể của mình, Con cũng cần phải làm nó bằng cách di chuyển nguồn năng lượng lớn hơn bên trong Cơ Thể của Thượng Đế.

Con nhập thể trong các dạng thấp hơn, và sau đó tiến hóa lên dạng cao hơn về nhận thức. Con chỉ đơn giản đang nâng nguồn năng lượng bên trong Cơ Thể của Thượng Đế. Các con là nguồn năng lượng.

Và khi con đạt đến cấp độ cao nhất, con trải nghiệm đầy đủ nó, con quyết định con sẽ học hỏi gì tiếp theo trong Vương quốc của thuyết tương đối. Có thể con muốn trải nghiệm lần nữa bản thân con trở thành Chính Con - đó là một kinh nghiệm vĩ đại, thực sự vĩ đại - và vì thế con có thể bắt đầu lại trên Bánh Xe Vũ Trụ.

Có phải "bánh xe nghiệp" không?

Không. Không có cái gì là "bánh xe nghiệp" cả. Không phải giống như con tưởng tượng đâu. Nhiều người trong các con đã tưởng tượng rằng không phải các con đang ở trên một cái bánh xe, mà là cái cối xay, mà ở trong đó các con đang trả các khoản nợ của hành động trong quá khứ, và cố gắng để không phải chịu thêm nữa.

Đây là thứ mà một vài người trong các con gọi là "bánh xe nghiệp." Nó không khác nhau mấy với một vài thần thoại phương Tây, trong đó các con được xem như là một kẻ tội lỗi không xứng đáng, đang tìm cách đạt tới sự thuần khiết và chuyển sang cấp độ tinh thần tiếp theo.

Mặt khác, những trải nghiệm mà Ta đã mô tả ở đây, Ta gọi là Bánh xe Vũ trụ, bởi vì có không có gì là không xứng đáng, trả nợ, trừng phạt, hay là "Thanh lọc". Bánh xe Vũ trụ đơn giản chỉ là diễn tả các thực tại tối cao, hoặc những gì con có thể gọi là trật tự của vũ trụ.

Đây là vòng tròn của sự sống, hay Ta thỉnh thoảng đặt tên là Quy Trình. Nó mô tả bản chất không có bắt đầu và không có kết thúc của sự vật, con đường xuyên suốt giữa tất cả mọi thứ, nơi mà linh hồn vui vẻ với cuộc hành trình vĩnh cửu.

Đó là nhịp điệu thiêng liêng của tất cả sự sống, bằng cách đó con di chuyển nguồn năng lượng của Thượng Đế.

Chà, con không ngờ tất cả những giải thích đó đối với con thật đơn giản! Con không nghĩ mình sẽ hiểu tất cả điều này thật rõ ràng.

Đúng, rõ ràng là con đến đây để học hỏi. Đó là mục đích của cuộc đối thoại này. Vì vậy, Ta rất vui mừng vì con đã hoàn tất nó.

Sự thật là không có nơi nào "thấp hơn" hoặc "cao hơn" trong Bánh Xe Vũ Trụ. Tại sao vậy? Nó là bánh xe, chứ không phải bậc thang.

Thật xuất sắc. Đó là một hình ảnh tuyệt vời và một sự hiểu biết xuất sắc. Vì vậy, đừng lên án những thứ mà các con cho là thấp hơn, cơ bản, bản năng động vật của con người, nhưng hãy ban phước lành cho họ, cảm ơn họ như một con đường mà qua đó, và bởi đó, con tìm thấy đường trở về nhà.

Điều này sẽ làm giảm bớt rất nhiều những người tội lỗi xung quanh tình dục.

Đó là lý do tại sao Ta đã nói, chơi, chơi, chơi với tình dục - và với toàn bộ sự sống! Pha trộn tất cả những gì mà các con gọi là thiêng liêng với những thứ bỏ qua Thánh Thần, cho tới lúc con nhìn bàn thờ của con như là nơi cuối cùng dành cho tình yêu, và phòng ngủ của con như là nơi cuối cùng để thờ phượng, con sẽ thấy không thấy gì cả.

Các con nghĩ rằng "tình dục" là tách rời với Thượng Đế sao? Ta nói cho con biết: tối nào Ta cũng ở trong phòng ngủ của con!

Vì thế, cứ tự nhiên đi! Hòa lẫn những gì mà con gọi là trần tục và sâu sắc - để con có thể thấy rằng chẳng có sự khác biệt nào cả, và trải nghiệm Tất cả là Một. Sau đó, khi con tiếp tục tiến hóa, con sẽ không nhìn thấy chính mình đang rời bỏ tình dục, nhưng chỉ đơn giản là thưởng thức nó ở một cấp độ cao hơn. Tất cả sự sống đều là S. E. X - Điều phối trao đổi năng lượng ^[3].

Và nếu con hiểu về tình dục, con sẽ hiểu tất cả về sự sống. Ngay cả kết thúc của cuộc sống - mà con gọi là "cái chết". Tại thời điểm khi con chết, con sẽ không thấy chính mình đang rời xa sự sống, mà chỉ đơn giản là thưởng thức nó ở một mức độ cao hơn.

Khi cuối cùng con nhận thấy rằng không có sự riêng rẽ tách biệt nào trong thế giới của Thượng Đế - rằng, chẳng có thứ gì mà không phải là Thượng Đế, cuối cùng, con sẽ quăng đi cái tạo vật mà loài người các con đã gọi là Sa-Tan. Nếu Sa-Tan có tồn tại, anh ta tồn tại là tất cả những suy nghĩ của các con, đã rời xa khỏi Ta. Các con không thể tách biệt với Ta, Tất cả đều là Ta.

Loài người phát minh ra ma quỷ để dọa những người khác làm những gì họ muốn, dưới sự đe dọa sẽ bị tách xa Ta nếu họ không làm điều đó. Bị phán xét, bị ném vào lửa địa ngục đời đời, là chiến thuật đe dọa cuối cùng.

Tuy nhiên, bây giờ các con không cần sợ hãi vì nó nữa. Không có gì có thể chia rẽ con với Ta. Con với Ta là Một. Chúng ta không thể là bất cứ thứ gì khác khi Ta là Tất Cả, chỉ thế thôi.

³ Synergistic Energy exchange.

Sao Ta có thể kết án chính mình? Ta có thể làm điều đó bằng cách nào đây? Sao Ta có thể chia tách Bản Thân Ta với Chính Ta khi Ta đã là tất cả, và không thể là thứ gì khác?

Mục đích của Ta là tiến hóa, không phải để lên án; để phát triển, chứ không phải để chết; để trải nghiệm, không phải để không trải nghiệm. Mục đích của Ta là, không ngừng mở rộng. Ta không có cách nào để tách rời Bản Thân Ta với con - hay bất cứ thứ nào khác "Địa ngục" chỉ đơn giản là không biết điều này, "Sự cứu rỗi" mới là hiểu biết đúng đắn. Bây giờ các con đã được cứu rỗi. Con không cần phải lo lắng cái gì sẽ xảy ra tiếp theo khi con chết nữa.

CHƯƠNG 3

Chúng ta có thể nói về cái chết một vài phút được không? Ngài đã nói rằng trong Quyển 3 này sẽ nói về những chân lý cao hơn, về những chân lý vũ trụ. Vâng, thông qua toàn bộ cuộc trò chuyện mà chúng ta đã có, chúng ta đã không nói nhiều về cái chết và những gì xảy ra sau đó. Hãy làm điều đó bây giờ. Hãy thực hiện nó nào!

Được thôi. Con muốn biết gì nào? Điều gì sẽ xảy ra khi con chết đi? Những gì con lựa chọn để nó xảy ra?

Ý Ngài là những gì diễn ra đều là do chúng ta chọn sao? Không lẽ con nghĩ rằng khi con chết đi thì con ngừng sáng tạo sao?

Con không biết. Đó là lý do tại sao con hỏi Ngài.

Thôi đủ rồi. (Con không biết, nhưng Ta thấy rằng con đã quên nó mất rồi - điều đó cũng thật tuyệt. Tất cả mọi thứ đang đi theo đúng kế hoạch.) Khi con lìa đời, con vẫn không ngừng sáng tạo. Thế đã đủ cho con chưa nào?

Vâng.

Tốt. Bây giờ, lý do khiến con không ngừng sáng tạo sau khi chết đó là vì con chưa bao giờ chết. Con không thể. Chính con là một sự sống. Và một sự sống thì không thể không phải là sự sống. Vì vậy, con không thể chết. Tại thời điểm cái chết của con, một điều đang xảy ra là con tiếp tục sống. Đó là lý do tại sao rất nhiều người đã "chết" lại không tin vào cái chết - bởi vì họ không có kinh nghiệm về cái chết. Ngược lại, họ cảm thấy rất sống động, rằng mình đang sống, bởi vì họ là như thế.

Tự Thân có thể nhìn thấy thân xác đang nằm ở đó, tất cả sụp đổ, không có sự chuyển dời, Tự Thân đột ngột di chuyển lên trên nơi đó. Nó thường xuyên có những trải nghiệm như bay lên (một cách đúng nghĩa) phía trên căn phòng - sau đó là ở khắp mọi nơi trong không gian, tất cả cùng một lúc. Và khi nó muốn ở một điểm cụ thể, nó đột nhiên nhận thấy mình ở đó.

Nếu linh hồn (tên hiện nay chúng ta đặt cho Tự Thân - hay là Cái Tôi Bên Trong) tự hỏi, "Hey, tại sao cơ thể của tôi không di chuyển?" nó sẽ tìm thấy chính mình ở đó, lơ lửng ngay phía trên cơ thể, theo dõi trong im lặng và tò mò. Nếu ai đó bước vào phòng, và linh hồn chợt nghĩ, "Đó là ai vậy?" - ngay lập tức linh hồn sẽ ở trước, hoặc bên cạnh người đó. Như vậy, trong một thời gian rất ngắn, linh hồn biết rằng nó có thể đi bất cứ nơi nào với tốc độ của ý nghĩ. Một cảm giác tự do tuyệt vời và nhẹ nhàng xảy đến với các linh hồn, và nó thường mất một chút để suy nghĩ xem mình sẽ "sử dụng" tất cả thứ này vào việc gì.

Nếu một người có con, và chợt suy nghĩ về những đứa trẻ, ngay lập tức linh hồn sẽ ở bên cạnh những đứa trẻ đó, dù cho chúng ở bất cứ đâu. Theo cách đó, linh hồn biết được rằng không những họ có thể ở bất cứ nơi nào họ muốn với tốc độ của suy nghĩ, họ có thể ở hai nơi trong cùng một lúc. Hoặc ba nơi. Hoặc năm.

Họ có thể tồn tại, quan sát, và tiến hành các hoạt động ở những nơi này tại cùng một thời điểm, mà không gặp khó khăn hoặc rối loạn nào. Sau đó, họ có thể quay trở lại, trở về nơi nào đó một lần nữa, đơn giản chỉ bằng cách tái tập trung. Qua kiếp sau, linh hồn nhớ được những gì tốt đẹp trong đời sống này - tất cả những hiệu ứng đó được tạo ra bằng ý nghĩ, và biểu hiện đó chính là kết quả của ý định.

Con tập trung vào bất cứ thứ gì và bằng ý định thì sẽ trở thành sự thật.

Đúng thế. Sự khác biệt duy nhất là tốc độ mà với nó con trải nghiệm kết quả. Trong đời sống vật chất, có thể sẽ có một khoảng thời gian giữa suy nghĩ và kinh nghiệm. Trong lĩnh vực của tinh thần, không có thời gian; kết quả là tức thời.

Do đó, những linh hồn mới phải học cách để giám sát những suy nghĩ của mình thật cẩn thận, bởi vì bất cứ điều gì họ nghĩ, họ đều phải trải qua nó. Ta sử dụng từ "học" ở đây rất lỏng lẻo. Thuật ngữ "ghi nhớ" sẽ chính xác hơn. Nếu linh hồn trong thân xác có thể học để kiểm soát suy nghĩ một cách nhanh chóng và hiệu quả như là linh hồn ở thế giới tinh thần, thì toàn bộ cuộc sống của họ sẽ thay đổi trong việc tạo ra các thực tế riêng, kiểm soát suy nghĩ, hoặc những thứ con có thể gọi là cầu nguyện, sẽ được tất cả.

Cầu nguyện ư?

Kiểm soát tư tưởng là hình thức cao nhất của cầu nguyện. Vì thế nên, chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp, và công bình. Đừng tiêu cực và theo bóng tối. Và ngay cả trong những giây phút khi mọi thứ trông thật ảm đạm - đặc biệt trong một vài khoảnh khắc - hãy nhìn sự hoàn hảo duy nhất, thể hiện sự biết ơn duy nhất, và sau đó tưởng tượng ra những thứ biểu hiện cho sự hoàn hảo mà con chọn. Công thức này là để tìm thấy sự yên bình. Quá trình này là để tìm thấy hòa bình. Qua nhận thức này sẽ tìm thấy niềm vui

Điều đó thật phi thường. Đây là một mảng thông tin khác đặc biệt. Cảm ơn Ngài đã mang nó đến thông qua con.

Cảm ơn con. Đôi khi con có vẻ "thông suốt" hơn nhiều lúc khác đấy. Có những lúc con mở rộng hơn nhiều - giống như một bộ lọc đã được rửa sạch sẽ. Còn hơn cả "mở".

Cách diễn đạt rất tốt.

\Ta làm tốt nhất có thể. Tóm lại: Những linh hồn vừa thoát ra khỏi cơ thể nhanh chóng ghi nhớ cách giám sát và điều khiển suy nghĩ của nó thật cẩn thận, với bất cứ điều gì nó nghĩ, đó là những gì chúng tạo ra và trải nghiệm. Ta nhắc lại lần nữa, điều đó cũng giống với một linh hồn vẫn còn đang sống trong cơ thể, ngoại trừ kết quả thường không xuất hiện ngay lập tức. Và có một "quãng thời gian" giữa ý nghĩ và sáng tạo - có thể là một ngày, một tuần, tháng, hoặc thậm chí nhiều năm - mà nó tạo ra ảo giác rằng mọi thứ đang xảy ra với con, không phải do con.

Đó thực sự là một ảo tưởng, khiến con quên mất rằng con chính là nguyên nhân của những vấn đề đó. Như Ta đã nói rõ nhiều lần, cái quên này được "xây dựng có hệ thống". Nó là một phần của quá trình. Để con không thể tạo ra Mình Là Ai, cho tới khi con quên mất Con Là Ai. Vì vậy, các ảo giác gây ra tính hay quên là một hiệu ứng được tạo ra có mục đích.

Khi con rời khỏi thể xác, con sẽ vô cùng ngạc nhiên khi nhận thấy sự kết nối tức thời và rất rõ ràng giữa suy nghĩ và sự sáng tạo của con. Lúc đầu, nó sẽ thực sự gây shock, và sau đó thì rất dễ chịu, khi con bắt đầu ghi nhớ rằng con là nguyên nhân của việc tạo ra các trải nghiệm cho con, chứ không phải do thứ nào khác.

Tại sao lại có một sự chậm trễ giữa suy nghĩ và sáng tạo khi chúng ta chưa chết, và không có giãn cách này sau khi chúng ta chết rồi?

Bởi vì các con đang sống trong những ảo ảnh của thời gian. Không có sự trì hoãn giữa tư tưởng và thành phẩm của nó, bởi vì các con đi theo những con số của thời gian.

Nói cách khác, theo như Ngài thường hay nói, thời gian không hề tồn tại.

Không phải như cách con hiểu nó đâu. Hiện tượng "thời gian" thực sự là một chức năng phối cảnh.

Tại sao nó lại tồn tại khi chúng ta đang ở trong thân xác vật lý?

Con đã gây ra điều đó bằng cách di chuyển vào khung cảnh thực tại của con. Con sử dụng bối cảnh đó như một công cụ để con có thể khám phá và kiểm tra kinh nghiệm của con đầy đủ hơn, bằng cách tách chúng thành từng phần riêng biệt, chứ không phải là một sự kiện duy nhất.

Cuộc sống là một điểm duy nhất, một sự kiện trong vũ trụ đang xảy ra ngay lúc này đây. Tất cả chúng đều đang diễn ra. Ở khắp mọi nơi. Không có "thời gian" ngoại trừ "ngay lúc này". Không có "không gian" ngoại trừ "ngay tại đây". Tất cả là ngay tại đây và ngay thời điểm này.

Tuy nhiên, con đã chọn để trải nghiệm sự vĩ đại của "ngay đây" và "ngay bây giờ" trong từng chi tiết của nó, và để trải nghiệm Bản chất Thần Thánh của

mình khi "ở đây" và "bây giờ" sáng tạo nên thực tại. Chỉ có hai con đường - hai phạm vi của trải nghiệm - để con có thể làm được điều đó. Đó là thời gian và không gian.

Nó vĩ đại là vì con đã nổ tung theo đúng nghĩa, với niềm thích thú! Sự bùng phát niềm vui sướng đó đã tạo ra không gian giữa các bộ phận của con, và thời gian để di chuyển từ phần này sang phần khác của con.

Bằng cách đó con đã xé toang Tự Thân con ra thành từng mảnh để nhìn ngắm từng phần trong đó. Con có thể nói rằng con đã rất hạnh phúc, con rơi ra từng mảnh." Và con cũng đã nhặt từng mảnh đó lên tự bao giờ. Đó là toàn bộ cuộc sống của con! Con chỉ cần đặt các mảnh lên ghép với nhau, cố gắng để xem nó có ý nghĩa gì.

Và nó được thông qua thứ gọi là thời gian, mà con đã quản lí nó để chia tách các mảnh, để phân chia những thứ không thể chia được, nhận thấy nó và trải nghiệm nó đầy đủ hơn, khi con đang tạo ra nó.

Ngay cả khi con nhìn vào một vật đặc thông qua kính hiển vi, thì thấy rằng thật ra nó không đặc, nhưng chỉ là một khối của hàng triệu hiệu ứng khác nhau - những thứ khác nhau, xảy ra đồng thời và theo cách đó tạo ra hiệu quả cực lớn, như thế, con cũng sử dụng thời gian như một kính hiển vi cho linh hồn của con. Hãy xem xét câu chuyện ngụ ngôn về một hòn đá.

Có một hòn đá kia, bên trong là vô số hạt nguyên tử, proton, neutron, và hạ nguyên tử cấu thành nên vật chất. Những hạt này quay vòng liên tục, trong một mô hình, mỗi hạt đi từ "đây" đến "kia", và cần "thời gian" để làm như vậy, nhưng nó quá nhanh khiến hòn đá dường như không di chuyển đi đâu cả. Nó vẫn thế. Nó nằm đó, tắm nắng mặt trời, dầm mình trong mưa, và không di chuyển đi đâu cả.

"Cái gì thế, cái gì đang di chuyển bên trong tôi vậy?" Hòn đá hỏi.

"Đó là bạn" một giọng nói văng vẳng.

"Là tôi ư?" - hòn đá đáp lại. "Tại sao, điều đó là không thể. Tôi không di chuyển mà. Bất cứ ai nhìn vào cũng thấy như vậy.

"Tất nhiên, đó là vì khoảng cách", tiếng nói trả lời. "Từ ngoài đó bạn trông như là một hòn đá đặc bên trong, mặc dù vậy, mọi thứ đang di chuyển náo loạn. Khi nhìn gần hơn - đủ gần để có thể nhìn thấy mọi thứ đang thực sự diễn ra -

Tôi thấy rằng toàn bộ những thứ gồm có trong bạn đều đang chuyển động. Nó đang di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc xuyên qua thời gian và không gian trong một mô hình cụ thể, và tạo ra bạn - thứ mà được gọi là hòn đá. Và như vậy, bạn giống như phép màu! Bạn đang di chuyển và không di chuyển trong cùng thời điểm."

"Nhưng," hòn đá thắc mắc "chúng có phải ảo giác không? Cái tổng thể và tĩnh lặng của một hòn đá, hay là sự rời rạc và chuyển động từng bộ phận trong nó? "

Giọng nói trả lời: "Đó là ảo giác ư? Sự tổng thể và tĩnh lặng của Thượng Đế à? Hay sự rời rạc và chuyển động từng bộ phận trong nó? "

Và Ta nói cho con điều này: Trên tảng đá này, Ta sẽ xây Hội Thánh. Vì nó là Tảng đá đời đời. Đây là chân lý vĩnh cửu mà không dễ lật ngược lại được. Ở đây Ta đã giải thích hết cho con, chỉ bằng mẫu truyện nhỏ. Đây là Vũ trụ học.

Sự sống là một loạt các phút giây, các chuyển động nhanh đến kinh ngạc. Những chuyển động này hầu hết không ảnh hưởng đến sự tĩnh lặng và hiện hữu của Cái Tổng Thể. Tuy nhiên, cũng giống như với các nguyên tử của hòn đá, nó là những chuyển động mà tạo ra sự yên tĩnh, ngay trước mắt của con.

Từ khoảng cách đó, không có sự riêng rẽ nào. Điều đó là không thể. Cái Tổng Thể là Cái Nhỏ Nhất, và cũng là Không Là Gì Cả.

Ta chuyển động trong bất động. Từ góc nhìn hạn chế của con đối với Tổng Thể, con thấy rằng mình là một phần tách rời, không phải một sinh mệnh không thể di chuyển, nhưng nhiều người, nhiều chúng sinh, chuyển động không ngừng. Cả hai đều chính xác. Cả hai điều đó đều "có thực".

Vậy khi con "chết", tức là con không thực sự chết đi, mà chỉ đơn giản là chuyển sang thế giới nhận thức của vũ trụ - thế giới vĩ mô - nơi không có thời gian hay không gian, bây giờ và sau đó, trước kia và sau này.

Chính xác. Con đã hiểu nó rồi đấy.

Để xem con có thể nhắc lại không nhé. Để xem con có thể miêu tả nó thế nào đây.

Cứ tự nhiên.

Từ góc độ vĩ mô, không có sự riêng rẽ, và tất cả những thành phần của cái Tổng Thể thì cũng chính là Tổng Thể.

Khi bạn nhìn vào một hòn đá dưới chân mình, bạn thấy hòn đá, ngay đó, hoàn hảo và trọn vẹn.

Tuy nhiên, ngay cả trong một thời khắc nhỏ nhoi, khi bạn cầm hòn đá lên với nhận thức cao, có rất nhiều thứ đang xảy ra trong hòn đá đó - có những chuyển động đáng kinh ngạc, với một tốc độ đáng kinh ngạc của các hạt cấu tạo nên hòn đá đó. Và những hạt tử đó đang làm gì vậy? Nó đang tạo ra hòn đá.

Khi bạn nhìn vào hòn đá này, bạn không hề nhìn thấy quá trình đó. Thậm chí nếu bạn ý thức được nó, đối với bạn tất cả đều đang diễn ra

"ngay lúc này". Hòn đá không trở nên một hòn đá, nó là hòn đá, ngay tại đó - ngay bây giờ.

Tuy nhiên, nếu bạn đã ý thức về các phân tử bên trong hòn đá đó, bạn sẽ thấy chính mình đang chuyển động với tốc độ điên cuồng, đầu tiên là "ở đây", rồi đến "ở kia". Và nếu có giọng nói bên ngoài hòn đá nói với bạn, "Tất cả đang diễn ra đồng thời và là một", bạn sẽ nói nó là một kẻ nói dối, bịp bợm.

Ấy thế mà, từ quan điểm về khoảng cách của hòn đá, nó có ý tưởng rằng bất kỳ một phần nào trong nó mà riêng rẽ với những phần khác, hoặc xa hơn thế nữa, đang di chuyển với tốc độ kinh khủng, đều là đối trá.

Tại khoảng cách đó thì không thể nhìn thấy những thứ mà khi nhìn gần hơn mới thấy được - tất cả là Một, và tất cả sự chuyển động thì không chuyển động bất kỳ thứ gì.

Con đã hiểu nó. Nắm bắt nó rất rõ ràng. Những gì con đang nói - và con đã đúng - là sự sống mà chứa đựng toàn bộ. Nếu con tiếp tục nhìn nhận sự thật này, con sẽ bắt đầu hiểu được thế giới vĩ mô của Thượng Đế. Và con sẽ mở tung tất cả những bí mật của vũ trụ: Tất cả đều như nhau.

Vũ trụ là một phân tử trong cơ thể của Thượng Đế!

Nó không xa đến nỗi đó.

Và thế giới vĩ mô là nơi mà chúng ta quay trở lại khi chúng ta thực hiện thứ gọi là "Chết đi"?

Đúng. Tuy nhiên, ngay cả thế giới vĩ mô mà con quay trở lại là một thực tại vĩ mô của một thế giới vĩ mô còn lớn hơn thế, nó là một phần nhỏ hơn trong cái lớn hơn - và lớn hơn, hơn nữa, mãi mãi và không bao giờ hết, thậm chí mãi mãi hơn nữa, thế giới không có kết thúc.

Chúng ta là Thượng Đế tự sáng tạo không ngừng chính mình, không ngừng trở thành chính mình. , cho tới khi không còn là nó nữa, mà trở thành một thứ khác.

Ngay cả những hòn đá cũng không mãi mãi là một hòn đá, nhưng chỉ có thứ gọi là "dường như là mãi mãi".

Trước khi nó là một hòn đá, nó đã là cái gì khác. Nó hóa thạch vào trong hòn đá đó, thông qua một quá trình mất hàng trăm hàng ngàn năm. Nó đã là một cái gì khác, và sẽ lại là một thứ gì đó khác.

Điều này cũng đúng đối với các con. Không phải lúc nào con cũng là "con" như bây giờ. Con từng là thứ khác. Và ngày hôm nay, khi con đứng đó, con thực sự. "lại là một thứ khác".

Ồ, thật ngạc nhiên. Ý con là, điều đó thật tuyệt vời! Con chưa bao giờ nghe về điều gì giống như vậy cả. Ngài đã mang đến Sự Sống và Vũ trụ học bằng cách mà con có thể hiểu được rõ ràng. Điều đó thật tuyệt.

Vâng, cảm ơn. Ta đánh giá cao điều này. Ta làm tốt nhất có thể.

Ngài thực sự làm rất rất tốt.^[4]

Không thể nói những câu như thế ở đây.

Ồi.

Đùa thôi. Tạo một niềm vui nho nhỏ đó mà. Ta không bị "xúc phạm" đâu. Điều đó là không thể. Tuy nhiên, loài người lại thường xuyên xúc phạm danh ta. Con cũng thấy vậy. Nhưng, hình như con mới thấy gì đó.

Thứ gì vậy?

Những thứ này chợt đến khi con tự hỏi: Làm thế nào mà "thời gian" tồn tại khi chúng ta đang ở trong cơ thể, nhưng lại không có khi linh hồn chúng ta rời đi? "

Và dường như Ngài nói rằng thời gian thực chất chỉ là một bối cảnh - một góc độ, nó không những không tồn tại mà cũng không ngừng tồn tại, nhưng khi linh hồn thay đổi góc độ của nó, chúng ta trải nghiệm thực tại theo những cách khác nhau.

Điều đó chính xác như những gì Ta đang nói! Con đã hiểu nó.

Và Ngài đã chỉ ra một điểm lớn hơn là trong thế giới vĩ mô, linh hồn biết được mối liên quan trực tiếp giữa suy nghĩ và sáng tạo; giữa một ý tưởng và một trải nghiệm.

Đúng. Ở cấp độ vĩ mô, nó giống như việc nhìn thấy những tảng đá và nhìn thấy sự chuyển động trong tảng đá đó. Không có "thời gian" giữa sự chuyển động của các nguyên tử và bề ngoài của hòn đá mà chúng cấu tạo nên. Hòn đá vẫn là thế, ngay cả khi sự chuyển động diễn ra.

Thật vậy, bởi vì các chuyển động đang xảy ra. Nó tạo ra và ảnh hưởng ngay lập tức. Sự chuyển động đang diễn ra và hòn đá "ở đó", tất cả trong "cùng thời điểm".

Đó cũng là những gì mà linh hồn nhận thấy tại thời điểm mà con gọi là "cái chết". Nó đơn giản chỉ là một sự thay đổi trong nhận thức. Con càng nhìn thấy nhiều, con càng hiểu nhiều.

Sau khi chết, con không còn bị giới hạn trong sự hiểu biết của con. Con nhìn hòn đá, và con nhìn vào bên trong hòn đá. Con sẽ nhìn vào những thứ mà dường như nó là những khía cạnh phức tạp nhất của sự sống và thốt lên: "Tất nhiên rồi!" Tất cả sẽ rất sáng tỏ đối với con.

⁴ You're doing a damned good job

Sau đó sẽ có những bí ẩn mới cho con để suy ngẫm. Khi con chuyển động xung quanh Bánh xe Vũ trụ, sẽ có những sự thật lớn hơn và lớn hơn nữa.

Tuy nhiên, nếu con có thể nhớ được những sự thật đó - quan điểm của con tạo nên ý nghĩ, và ý nghĩ của con tạo nên tất cả - và nếu như con có thể nhớ tất cả những điều đó trước khi con rời thân xác, chứ không phải là sau khi đó, toàn bộ cuộc đời con sẽ thay đổi.

Và cách để kiểm soát suy nghĩ của con là thay đổi quan điểm của con.

Đúng thế. Lập ra một quan điểm khác và con sẽ có một suy nghĩ khác về mọi thứ. Bằng cách này con đã học được cách kiểm soát suy nghĩ, và trong việc tạo ra trải nghiệm của mình, kiểm soát đưa ý nghĩ thành tất cả. Một số người gọi đây là lời cầu nguyện.

Ngài đã nói điều này trước đó, nhưng con không nghĩ rằng con đã từng cầu nguyện theo cách này.

Tại sao không xem thử điều gì sẽ xảy ra nếu con làm như vậy? Nếu con tưởng tượng rằng việc kiểm soát và chỉ đạo suy nghĩ của con là hình thức cao nhất của cầu nguyện, con sẽ chỉ nghĩ về những điều tốt đẹp, và công bình. Con có thể không ở trong tiêu cực và bóng tối, mặc dù con đang đắm mình trong nó.

Và vào giây phút khi mọi thứ có vẻ ảm đạm, con sẽ chỉ thấy sự hoàn hảo mà thôi.

Ngài lại nhắc lại nữa rồi.

Ta đang cho con vài công cụ tốt đấy. Với chúng, con có thể thay đổi cuộc sống của mình. Ta đã lặp đi lặp lại phần quan trọng nhất. Như thế sẽ giúp cho con ghi nhớ thật sâu, phòng khi cần thiết.

Toàn bộ những gì xảy ra - bao gồm đã xảy ra, đang xảy ra, và có thể sẽ xảy ra - đều là biểu hiện ra bên ngoài thế giới vật lý của những suy nghĩ tận cùng nhất, những lựa chọn, ý tưởng và những quyết định của con, liên quan đến Con Là Ai và Con Chọn Trở Thành Gì.

Do đó, đừng chê trách những khía cạnh cuộc sống mà con không đồng ý. Tìm kiếm thay vì thay đổi chúng, và các điều kiện làm chúng khả thi.

Nhìn thấy bóng tối nhưng đừng nguyên rủa nó. Thay vào đó, hãy là một tia sáng rơi vào tối tăm, và chuyển đổi nó.

Hãy để ánh sáng của con tỏa rạng trước mọi người, những người đứng trong bóng tối sẽ được soi sáng bởi ánh sáng ấy, và tất cả các con đều sẽ nhìn thấy, cuối cùng, Con Thực Sự Là Người Đó.

Là một Người Mang Ánh Sáng. Với tia sáng của mình, con có thể làm rất nhiều thứ, không chỉ soi sáng cho phần đường của con. Ánh sáng ấy thật sự có thể chiếu rọi toàn thế giới.

Thắp sáng lên, và rồi, chiếu rọi. Hãy thắp sáng lên! Đó là thời điểm mà bóng tối lớn nhất trong con có thể trở thành món quà vĩ đại nhất. Và ngay khi đó, những người khác cũng được trao tặng một kho báu không kể xiết từ con: chính bản thân họ.

Hãy để điều này là nhiệm vụ của con, để điều này là niềm vui lớn nhất của con: để trao tặng cho mọi người và trở lại với chính họ. Ngay cả trong những giờ khắc u ám nhất.

Thế giới chờ đợi con. Hãy chữa lành nó. Ngay bây giờ. Bất cứ nơi đâu con đến. Con có thể làm rất nhiều điều. Cho đàn chiên đi lạc của Ta và bây giờ phải đi tìm. Hãy là những mục tử chăn chiên tốt, và dẫn dắt chúng về với Ta.

CHƯƠNG 4

Cảm ơn. Cảm ơn Ngài vì đã đặt ra một mục tiêu cho con. Cảm ơn rất nhiều. Vì đã luôn hướng con đi đúng hướng mà Ngài biết rằng con thực sự muốn. Đó là lý do tại sao con đến đây. Đó là lý do tại sao con đã gửi yêu thương, và chúc lành, trong cuộc đối thoại. Vì đây là những lời của Ngài, trong đó con tìm thấy Thượng Đế trong con, và bắt đầu nhìn thấy Thượng Đế trong tất cả những người khác.

Tình yêu của Ta, Trời Đất hân hoan khi con nói những lời này. Có rất nhiều lý do để Ta đến với con, và đến với tất cả những ai gọi tên Ta. Thậm chí Ta sẽ đến với những người khác hiện giờ đang đọc những dòng chữ này. Ta không dự định rằng sẽ chỉ đến với một mình con không thôi. Mà là đến với hàng triệu người trên thế giới. Và nó sẽ thông qua ngòi bút của một người nào đó đúng lúc họ cần, đôi khi trong những cách thức không ngờ tới. Nó đã mang lại cho họ sự khôn ngoan, rất nhiều thứ khác, hoàn toàn phù hợp với những thời điểm trong cuộc sống của họ.

Điều kì diệu ấy đang xảy ra: mỗi người trong các con đang tạo ra kết quả bằng chính bản thân mình. Trông có vẻ như một người nào đó vô tình tặng con quyển sách, mang đến cho con một cuộc trò chuyện, mở ra cuộc đối thoại này, tất nhiên đó là do chính con đã mang đến cho chính mình. Vì vậy, hãy cùng nhau khám phá những câu hỏi còn lại mà các con đã giấu kín trong trái tim mình.

Ngài có thể vui lòng, nói nhiều hơn về sự sống sau khi chết được không? Ngài đang giải thích cho con về điều gì sẽ xảy ra với linh hồn sau khi chết đi, và vì thế con muốn biết nhiều hơn về nó.

Chúng ta sẽ nói về nó, cho tới chừng nào con hài lòng mới thôi. Ta đã từng nói trước đó rằng những gì xảy ra là do con muốn nó xảy ra. Con tạo ra thực tại của riêng mình không những khi con đang là thân xác, mà còn là lúc con đã lìa khỏi nó. Lúc đầu, con có thể không nhận ra điều này, do đó con không ý thức được rằng mình đang tạo ra thực tại. Trải nghiệm tiếp theo của con sẽ được tạo ra bằng 1 trong 2 nguồn năng lượng sau: không kiểm soát được ý nghĩ của mình, hoặc ý thức tập thể.

Đến một mức độ mà ý nghĩ không kiểm soát được của con mạnh hơn ý thức chung, con sẽ trải nghiệm nó rất thật. Đến một mức độ mà ý thức tập thể được chấp nhận, hấp thu, và đồng hóa, con sẽ trải nghiệm nó như là thực tại của con. Nó không khác mấy với việc tạo ra cái mà con gọi thực tại trong cuộc sống hiện tại của con.

Con luôn luôn có 3 lựa chọn trong cuộc đời:

- 1. Con có thể cho phép những ý nghĩ không kiểm soát được của mình tạo ra Khoảnh Khắc.*
- 2. Con có thể cho phép những nhận thức sáng tạo của mình tạo ra Khoảnh Khắc.*
- 3. Con có thể cho phép ý thức tập thể tạo ra Khoảnh Khắc.*

Trở trêu thay:

Trong cuộc sống hiện tại, thật khó khăn để con có thể sáng tạo một cách có chủ ý bằng nhận thức của mình, và thật ra, con thường xuyên cho rằng sự hiểu biết cá nhân của mình là sai, dựa vào những thứ xung quanh mình, vì thế các con nhượng bộ cho ý thức tập thể, dẫu cho nó có lợi cho con hay là không.

Trong khoảnh khắc đầu tiên của nơi mà con gọi là thế giới bên kia, hay nói cách khác, con có thể thấy rằng rất khó khăn để chi phối ý thức tập thể, căn cứ vào tất cả những gì mà con nhìn thấy xung quanh (đôi khi rất khó tin đối với con), và do đó con sẽ bị lôi cuốn vào việc giữ khư khư những hiểu biết cá nhân của mình, cho dù nó có lợi cho con hay là không.

Ta muốn nói với con rằng: Đó là khi con bị bao quanh bởi những nhận thức thấp kém, thì con sẽ hưởng lợi nhiều hơn với những hiểu biết cá nhân, và khi con đang được bao quanh bởi ý thức cao hơn thì con sẽ nhận được lợi ích lớn hơn từ sự nhượng bộ.

Do đó, sẽ rất khôn ngoan nếu con tìm kiếm những nhận thức cao hơn. Ta không hề cường điệu về tầm quan trọng của những thứ mà con bám lấy. Trong cái nơi mà con gọi là thế giới bên kia, không cần phải lo lắng về điểm này, vì ngay lập tức con sẽ được những nhận thức cao hơn tự động bao quanh. Thế nhưng, con không thể biết rằng con đang được yêu thương bao bọc, con sẽ không nhận ra điều đó ngay tức thì. Do đó, nó giống như lúc con đang có những điều "xảy ra" với mình, thì con đang ở trên một trục quay của số mệnh đang hoạt động không ngừng. Thật ra, con trải nghiệm cái nhận thức mà trong đó con đã chết.

Một số người trong các con có nhiều kỳ vọng mà không hề biết đến nó. Trong toàn bộ cuộc đời, các con đã luôn suy nghĩ về điều sẽ xảy ra sau khi chết, và khi con "chết" những ý tưởng này được biểu hiện ra, và con đột nhiên nhận thức được (rất chân thực) về những gì con đã từng suy nghĩ. Và đó chính là suy nghĩ mạnh mẽ nhất của con, những thứ mà con luôn tha thiết ôm lấy, hầu hết trong cuộc đời, nó luôn chiếm ưu thế.

Sau đó, một người có thể sẽ đi tới địa ngục. Nếu trong suốt cuộc đời họ luôn tin rằng địa ngục là một nơi chắc chắn có tồn tại, rằng đó là nơi Thiên Chúa sẽ

phán xét "kẻ sống và kẻ chết", rằng Ngài sẽ phân tách "lúa mì từ cỏ lùng" và "những con dê từ giữa đàn cừu", và chắc chắn rằng họ "sẽ xuống địa ngục," vì tất cả những gì họ đã làm đã xúc phạm tới Thiên Chúa, cuối cùng họ sẽ phải xuống địa ngục. Con người sẽ bị nguyên rửa và thiêu đốt trong lửa hỏa ngục đời đời! Làm thế nào họ có thể thoát ra khỏi nơi đó?

Ngài đã nói rất nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này rằng địa ngục không hề tồn tại. Tuy nhiên, Ngài cũng nói rằng chúng ta tạo ra những thực tại riêng cho mình, và có nguồn sức mạnh có thể tạo ra bất cứ thực tại nào, chỉ bằng tư tưởng. Do đó, hỏa ngục và địa ngục có thể là một dạng tồn tại của những ai tin vào nó.

Không có gì tồn tại ở Thực Tại Tối Hậu. Con đã rất đúng trong việc chỉ ra rằng các con có thể tạo ra bất kỳ thực tại nào mà con chọn, bao gồm cả trải nghiệm về địa ngục giống như con mô tả. Ta chưa bao giờ nói trong toàn bộ cuộc đối thoại này rằng con không thể trải nghiệm về địa ngục, Ta chỉ nói rằng địa ngục không hề tồn tại. Hầu hết những gì các con trải nghiệm đều không có, tuy nhiên con lại trải nghiệm nó.

Thật khó tin. Một người bạn của con tên là Barnet Bain mới sản xuất một bộ phim về điều này. Ý con muốn nói, chính xác là về địa ngục. Đó là ngày 7/8/1998, khi con viết những dòng này. Con đang lồng ghép các cuộc đối thoại của cuộc đối thoại cách đây 2 năm lại với nhau, và con chưa từng làm điều này trước đó. Mãi cho tới trước khi gửi cho nhà xuất bản, con đã đọc lại bản thảo cuối cùng, và con chợt nảy ra ý nghĩ: "Giữ nó lại! Robin Williams đã thực hiện một bộ phim, chính xác là thứ mà chúng ta đang bàn tới ở đây. Nó có tên là "What Dreams May Come", và nó đã gây sửng sốt vì những gì mà Ngài cũng mới nói.

Ta biết bộ phim đó.

Ngài ư? Thượng Đế cũng xem phim á?

Thượng Đế tạo ra những bộ phim.

Ồ.

Tất nhiên. Con đã từng xem Oh, God chưa?

Vâng, chắc chắn là chưa, nhưng.

Gì cơ, con nghĩ rằng Thượng Đế chỉ viết sách thôi ư?

Vì thế nên, bộ phim của Robin Williams có đúng sự thật không? Ý con là: nó như thế nào?

Không. Không có một bộ phim, một quyển sách hay bất cứ người nào có thể giải thích được sự thật về Cõi Thần Thánh.

Ngay cả Kinh Cựu Ước sao? Nó cũng không đúng à?

Không đúng. Và Ta biết rằng con cũng hiểu điều đó.

Vâng, vậy còn quyển sách này thì sao? Chắc chắn nó nói đúng chứ?

Không. Ta ghét phải nói với con điều này, nhưng con đang dẫn dắt quyển sách bằng bộ lọc của con. Giờ thì Ta công nhận rằng các lưới lọc của con đã mỏng hơn, tốt hơn. Con đã chọn lọc rất tốt. Nhưng dù sao cũng chỉ là một bộ lọc thôi.

Con biết. Con chỉ muốn nhắc lại một chút thôi, bởi vì nhiều người cũng nghĩ rằng quyển sách này và bộ phim What Dreams May Come chính là sự thật. Và con muốn mọi người dừng suy nghĩ đó lại.

Người viết kịch bản và nhà sản xuất của bộ phim đó đã đưa ra một vài sự thật to lớn thông qua một bộ lọc không được hoàn hảo cho lắm. Thứ mà họ cố tìm kiếm và làm cho bằng được chính là để các con trải nghiệm thế giới sau khi chết, chính xác như các con mong đợi và lựa chọn để trải nghiệm. Họ đã làm điều đó rất hiệu quả.

Bây giờ, chúng ta quay trở lại vấn đề nhé?

Vâng. Con muốn biết về những gì liên quan đến bộ phim mà con đã coi đó. Nếu như địa ngục không tồn tại, nhưng con lại đang trải nghiệm thế giới địa ngục, vậy sự khác biệt ở đây là gì?

Không có gì cả, chừng nào con vẫn còn ở trong thực tại do con tạo ra. Tuy nhiên, con sẽ không tạo ra thực tại đó mãi mãi. Một vài người trong các con sẽ trải qua cái gọi là "thời gian tức thì"^[5]. Và vì thế họ thậm chí sẽ không trải nghiệm những thứ mà trong tưởng tượng của chúng ta, là một nơi toàn đau khổ và buồn bã.

Điều gì có thể khiến con dừng việc tạo ra một nơi có tính vĩnh viễn, nếu như toàn bộ cuộc đời mình con đều tin rằng có một nơi như vậy, và rằng con đã làm điều gì đó khiến con xứng đáng bị ở đó?

Kiến thức và sự hiểu biết của con.

Cũng như trong cuộc sống này, thời điểm tiếp theo được tạo ra bằng những hiểu biết mới mà con đã thu được trong những thời điểm cũ, cũng vậy, cái mà con gọi là thế giới bên kia, là một khoảnh khắc mới được con tạo ra từ những hiểu biết và kiến thức mà con đã đạt được trong quá khứ.

Và có một điều con sẽ mau chóng nhận thức và hiểu ra đó chính là con được phép lựa chọn, luôn luôn tự lựa chọn những gì con muốn trải nghiệm. Đó là bởi vì trong thế giới sau khi chết, kết quả xảy ra ngay tức thời, con sẽ không thể tránh khỏi mối liên hệ giữa suy nghĩ của con về một điều nào đó, và con sẽ trải

⁵ nanosecond

nghiệm những gì được tạo ra bởi ý nghĩ ấy. Con sẽ hiểu rằng con đang tạo ra thực tại của chính mình

Điều này giải thích vì sao có nhiều người trải nghiệm hạnh phúc, nhưng vài người khác lại trải nghiệm sự sợ hãi, tại sao trải nghiệm của một số người rất sâu sắc, trong khi những người khác lại hầu như không có. Và lý do tại sao có rất nhiều câu chuyện khác nhau kể về những gì xảy ra tại thời điểm sau khi chết. Vì thế có nhiều người trở về từ kinh nghiệm cận tử thì tràn ngập yêu thương và hòa bình, không còn sợ hãi cái chết nữa, trong khi những người khác quay lại rất hoảng loạn, chắc chắn rằng họ vừa mới chạm chán với lực lượng bóng tối và ác độc. Linh hồn phản ứng lại những suy nghĩ mạnh mẽ nhất của tâm trí, bằng cách tái tạo lại - dàn dựng nên một kinh nghiệm. Một số linh hồn vẫn còn ở trong trải nghiệm đó, sẽ thấy nó rất chân thực - thậm chí là họ thấy mình đang ở trong cơ thể, mặc cho những thứ đó là không thật và vô thường. Nhiều linh hồn khác nhanh chóng điều chỉnh, xem xét trải nghiệm đó là gì, bắt đầu nghĩ về những ý tưởng mới, và ngay lập tức trải qua điều mới đó.

Ý Ngài là những gì xảy ra ở thế giới sau khi chết là không thật? Vậy không có chân lý vĩnh hằng tồn tại, tất cả là ở trong tâm trí ư? Rằng chúng con vẫn đang tiếp tục tự tạo ra một thần thoại cho riêng mình và tự làm mình tin vào trải nghiệm ấy sau khi chúng con chết ư? Chừng nào chúng con mới thoát ra được cái ngục tù ấy? Chừng nào chúng con mới được biết sự thật?

Khi các con chọn. Đó chính là những gì mà bộ phim của Robin William muốn nói. Đó là ngay lúc này. Những ai chỉ có mong muốn duy nhất là biết được chân lý vĩnh hằng, là để hiểu những bí ẩn to lớn, để kinh nghiệm thực tại vĩ đại nhất, sẽ hiểu.

Đúng thế, có một Chân Lý Vĩ Đại Duy Nhất, có một Thực Tại Tối Hậu. Nhưng con luôn luôn có được những thứ mà con lựa chọn, bởi vì con chính là một Sinh Mệnh Thần Thánh, tạo ra thực tại của riêng con ngay cả khi con đang trải nghiệm nó.

Tuy nhiên, con nên dừng lại việc lựa chọn và tạo ra thực tại cá nhân, hãy bắt đầu nhận biết và trải nghiệm một sự thật lớn hơn và thống nhất, con sẽ có cơ hội ngay lập tức để làm điều đó. Những ai "chết" trong phạm vi của lựa chọn này, với mong muốn như vậy, với sự thiện chí và hiểu biết, sẽ đi đến trải nghiệm của Sự Hiệp Nhất ngay lập tức. Những người khác lại đi đến trải nghiệm chỉ khi nào họ mong muốn. Nó giống như khi linh hồn thấy mình có cơ thể.

Tất cả đều là mối quan hệ giữa sự khao khát, lựa chọn và sáng tạo của con, và cuối cùng, của việc tạo ra những thứ không thể tạo ra được; đó chính là những kinh nghiệm của con mà nó đã được sáng tạo ra sẵn rồi.

Đây là Đấng Tạo Hóa Được Tạo Ra. Đấng Di Động Trong Bất Động. Đây là alpha và omega, là đầu và là cuối, là các khía cạnh hiện tại- sau này - và luôn luôn của tất cả mọi thứ, mà gọi là Thượng Đế.

Ta sẽ không bỏ rơi con, nhưng Ta cũng sẽ không ép buộc con theo ý Ta. Ta chưa bao giờ và Ta cũng sẽ không bao giờ làm như vậy. Con có thể trở lại với Ta bất cứ lúc nào con muốn. Giờ thì, khi con đang ở trong cơ thể, hoặc là sau khi con rời đi. Con có thể trở lại với Cái Một duy nhất và trải nghiệm Tự Thân Con bất cứ lúc nào. Con cũng có thể tự tạo lại những kinh nghiệm của Tự Thân Con bất cứ khi nào con chọn. Con có thể trải qua bất kỳ khía cạnh nào của Cái Tổng Thể mà con muốn, từ cái nhỏ nhất đến cái lớn nhất. Con có thể trải nghiệm từ vi mô đến vĩ mô.

Con có thể trải nghiệm là một hạt tử của hòn đá.

Đúng thế. Rất tốt. Con đang nhận thức được điều này.

Khi con cư trú trong thân xác con người, con đang trải nghiệm những phần nhỏ hơn so với cái tổng thể, có nghĩa là, một phần vi mô (không có nghĩa là nhỏ nhất). Khi con rời khỏi thân thể (một số người gọi là “Thế giới tinh thần”), con đã được mở rộng ra bởi một bước nhảy nhận thức to lớn. Con sẽ đột nhiên biết được tất cả, có thể trở thành bất cứ thứ gì. Con sẽ có một cái nhìn vĩ quan về mọi điều, cho phép con hiểu được những thứ mà con không hiểu.

Một trong những điều mà con nhận ra ngay sau đó chính là vẫn còn thế giới vĩ mô lớn hơn nữa. Đột nhiên con trở nên thông suốt ra rằng Cái Tổng Thể thậm chí còn lớn hơn cả cái thực tại mà con đang trải qua. Điều này sẽ làm con tràn ngập trong niềm vui và dễ dàng, sợ hãi và thích thú, hạnh phúc và hồ hởi, con sẽ nhận thấy và hiểu thấu những gì mà Ta biết và hiểu: đó là một trò chơi không bao giờ kết thúc.

Vậy là con sẽ đến một nơi mà toàn là sự thật và thông thái sao?

Trong khoảng thời gian sau khi con chết đi, con có quyền lựa chọn tất cả những câu hỏi mà con đã trả lời - và đem đến cho con những câu hỏi mới mà con chưa từng mơ tới. Con cũng có quyền lựa chọn để trải nghiệm cái Một Duy Nhất với Tổng Thể. Và con sẽ có cơ hội để quyết định những gì con muốn trở thành, muốn thực hiện và muốn có.

Con có lựa chọn quay về với thân xác gần đây nhất của con không? Con có muốn trải nghiệm lại cuộc sống của loài người, nhưng ở một dạng khác?

Con có chọn để ở lại nơi mà con gọi là "thế giới tinh thần" không, tại một cấp độ mà hiện giờ con đang trải qua? Con có muốn đi xa, xa hơn nữa, trong sự hiểu biết và trải nghiệm? Con có muốn "mất đi tính đồng nhất của mình" và trở thành một phần của Cái Một Duy Nhất không?

Vậy con chọn những gì? Con chọn những gì? Con chọn những gì? Đó luôn luôn là câu hỏi mà Ta dành cho con. Đó luôn luôn là yêu cầu của vũ trụ. Vũ trụ chỉ biết một điều duy nhất đó là làm thế nào để trợ cấp cho mong muốn cơ bản nhất và lớn nhất của con. Thật vậy, điều ấy được làm từng giây phút, trong mỗi ngày. Sự khác biệt giữa con và Ta chính là con không có ý thức được điều này. Ta là thế.

Ngài hãy cho con biết. liệu thân nhân của con, những người thân yêu có gặp con sau khi chết, và giúp con hiểu điều gì đang xảy ra không? Một số người có nói về điều đó. Liệu con có được đoàn tụ với những người đã ra đi trước đó? Liệu chúng con có được sống với nhau không?

Con lựa chọn những gì? Con có muốn những thứ đó xảy ra không? Nếu có, thì nó sẽ như vậy.

Được rồi, con hơi bối rối chút xíu. Ngài đang nói rằng tất cả chúng ta có tự do ý chí, vậy thì cái tự do đó cũng kéo dài thậm chí qua cả lúc chúng con đã chết rồi ư?

Đúng, Ta đã nói thế.

Nếu điều đó là sự thật, vậy thì tự do của những người thân yêu của con cũng phải trùng hợp với tự do ý chí của con - họ phải có cùng một suy nghĩ và mong muốn như con có, nếu không thì họ sẽ không thể bên cạnh con khi con chết đi. Hơn nữa, nếu con muốn dành phần đời sống vĩnh hằng để ở với họ, và nếu một hay hai người trong số họ muốn đi lên thì sao? Có thể là một người nào đó muốn đi lên cao hơn và cao hơn nữa, tiến vào trải nghiệm Sự Thống Nhất với Cái Một Duy Nhất. Sau đó sẽ ra sao?

Không có sự mâu thuẫn trong vũ trụ. Có những điều trông giống như đang đối nghịch nhau, nhưng thực tế là không phải. Nếu có một tình huống nào xảy ra giống như con mô tả (nhân tiện Ta muốn nói, đây là một câu hỏi rất xuất sắc), thì điều có khả năng xảy ra sẽ là con có cả 2 thứ mà con chọn.

Cả hai luôn sao?

Đúng, Là cả hai.

Con có thể hỏi không?

Có.

Được rồi. Làm thế nào.

Thượng Đế trong suy nghĩ của con là gì? Con có nghĩ rằng Ta tồn tại ở một nơi, và chỉ ở một nơi đó mà thôi?

Không, con nghĩ Ngài tồn tại ở khắp mọi nơi trong cùng một lúc. Con tin rằng Thượng Đế có mặt ở khắp mọi nơi.

Vâng, và con đã đúng về điều đó. Không có nơi nào mà Ta không hiện diện. Con có hiểu không?

Con nghĩ là có.

Tốt. Vậy thì cái gì làm cho con suy nghĩ rằng có sự khác biệt đối với con?

Bởi vì Ngài là Thượng Đế, còn con chỉ là con người bé mọn.

Ta biết. Chúng ta vẫn cứ lấp lửng ở cái "chỉ là con người" mãi.

Được rồi, được rồi. Cứ cho rằng vì cuộc thảo luận này, con giả định rằng con, cũng là Thượng Đế - hay ít nhất có vai trò tương tự như Thượng Đế. Vậy ý Ngài đang muốn nói là con cũng có thể ở khắp mọi nơi, tại cùng một thời điểm ư?

Nó chỉ là một vấn đề của nhận thức khi tạo nên thực tại của chính nó. Trong cái nơi mà con gọi là "thế giới tinh thần" ^[6], con tưởng tượng ra điều gì, thì con sẽ trải nghiệm thứ ấy. Bây giờ, nếu như con muốn kinh qua việc bản thân là một linh hồn, ở một nơi, trong một thời điểm, con có thể làm điều đó. Tuy nhiên, nếu con muốn trải nghiệm phần linh hồn to lớn hơn thế, ở nhiều hơn một nơi nhưng cùng một thời điểm, con cũng có thể làm điều đó. Thật vậy, con có thể trải nghiệm linh hồn của con đang ở bất cứ đâu con muốn, bất cứ lúc nào. Đó là bởi vì, trong sự thật, chỉ có một thời điểm và chỉ có một địa điểm, và con luôn luôn ở đó. Do đó con có thể trải nghiệm bất cứ phần nào, hoặc nhiều phần, như con mong muốn, ở bất cứ thời gian nào mà con lựa chọn.

Điều gì sẽ xảy ra khi con muốn những người thân ở bên cạnh con, nhưng một trong số họ lại muốn trở thành "một phần của Cái Tổng Thể" tại một nơi khác? Rồi sau đó sẽ ra sao?

Điều đó là không thể khi con và người thân của con lại không có mong muốn giống nhau. Con và Ta, người thân của con và Ta - tất cả chúng ta là một và là giống nhau. Việc con mong muốn cũng chính là việc Ta mong muốn, con chỉ đơn giản là Ta, thực hiện những trải nghiệm gọi là "mong muốn". Thế nên, những gì con ao ước, là Ta ao ước. Người thân của con và Ta cũng là một và giống nhau. Vì vậy, những gì Ta đang mong muốn, họ cũng mong muốn. Do đó, những gì con đang mơ ước, người thân của con cũng đang mơ ước như thế.

Trên Trái Đất, điều đó cũng đúng khi tất cả các con đều mong muốn cùng một thứ. Con mong muốn hòa bình. Con mong muốn sự thịnh vượng. Con mong

⁶ Linh hồn

muốn niềm vui. Con mong muốn sự đầy đủ. Con mong muốn sự hài lòng và tự thể hiện trong công việc của mình, tình yêu trong cuộc sống, sức khỏe cho cơ thể. Tất cả các con đều mong muốn điều tương tự như nhau.

Con nghĩ rằng đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên sao? Không phải đâu. Nó là cách cuộc sống vận hành. Ngay lúc này Ta đang giải thích cho con.

Giờ đây, điều khác biệt duy nhất trên Trái Đất đó chính là cái nơi mà con gọi là thế giới tinh thần tại Trái Đất, trong khi tất cả các con đều có mong ước giống nhau, thì các con lại có những ý tưởng khác nhau về làm thế nào để đi đến việc có điều đó. Chính vì thế, các con đang đi theo những hướng khác nhau, để tìm kiếm những điều tương tự!

Đó là những ý tưởng khác nhau mà đã tạo ra kết quả khác nhau. Những ý tưởng này có thể gọi là Suy nghĩ của chính con. Ta đã nói với con về điều này rồi mà.

Vâng, trong Quyển 1.

Một trong những tư tưởng mà nhiều người trong số các con có điểm chung chính là lo nghĩ về sự thiếu thốn. Hầu hết các con đều tin rằng các con không đủ. Không đủ bất cứ điều gì.

Không có đủ tình yêu, không đủ tiền, không đủ lương thực, không đủ quần áo, không đủ chỗ ở, không đủ thời gian, ý tưởng chưa đủ tốt để đi xung quanh, và chắc chắn rằng không đủ để con đi mọi nơi.

Tư tưởng này làm cho con phải sử dụng tất cả các loại chiến lược và chiến thuật vào việc tìm kiếm để có được những gì mà con cho rằng mình "không đủ". Các con cần phải từ bỏ suy nghĩ đó ngay lập tức, cần rõ ràng rằng chúng ta có đủ cho tất cả mọi người. , bất cứ điều gì mà con mong muốn.

Tại nơi mà các con gọi là "thiên đường", cái suy nghĩ về việc "không đủ" sẽ biến mất, bởi vì con sẽ trở nên nhận thức được rằng không có sự tách biệt giữa con và bất cứ điều gì con khao khát.

Con sẽ nhận ra rằng con thậm chí còn hơn cả đầy đủ. con sẽ nhận thức được rằng con có thể ở nhiều nơi tại bất kỳ "thời điểm" cụ thể nào, vì vậy không có lý do gì khiến con không muốn những gì mà anh trai con muốn, khiến con không lựa chọn những gì em gái của con chọn. Nếu họ muốn con đến địa điểm của họ vào lúc họ chết, suy nghĩ thuần túy của con gọi con đến với họ - và con không có lý do để không chạy đến với họ.

"Không có lý do gì để nói Không" chính là điều mà Ta vẫn nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Con đã nghe về nó trước đó, đúng không: Thượng Đế không bao giờ nói Không. Ta sẽ cho con tất cả những gì con khao khát, luôn luôn là thế. Ta thậm chí đã làm điều đó ngay từ lúc khởi đầu của thời gian.

Ngài có chắc rằng Ngài luôn luôn dành cho tất cả mọi người chính xác những thứ họ hằng ao ước không?

Có, Con yêu dấu của Ta, Ta chắc chắn.

Cuộc sống của con chính là phản ánh của những điều mà con mong muốn, và của những gì mà con tin rằng con có thể có khi con mong muốn. Ta không thể dành cho con những gì con không tin con có thể có - mặc cho con mong muốn nó mãnh liệt ra sao - bởi vì Ta sẽ không bao giờ xâm phạm đến ý chí của con. Ta không thể. Đó là quy luật.

Nếu con tin rằng mình không thể có được thứ gì đó, điều này cũng tương tự như con không mong muốn mình sẽ có nó, nó sẽ sản sinh ra cùng một kết quả.

Nhưng tại Trái Đất, chúng ta không thể có được thứ mà chúng ta mong muốn. Chúng ta không thể ở hai nơi cùng một lúc, ví dụ thế. Và còn có rất nhiều điều khác mà chúng ta ao ước, nhưng không thể có được, bởi vì trên Trái Đất tất cả chúng ta đều bị hạn chế.

Ta biết con sẽ nhìn nhận như thế mà, và đó chính là con đường dành cho các con, cho một điều mà vẫn mãi mãi là sự thật, rằng con sẽ luôn luôn được cho phép trải nghiệm những thứ mà con tin rằng con sẽ được.

Vì thế, nếu con cho rằng con không thể ở 2 nơi trong cùng một lúc, thì con sẽ không thể. Nhưng nếu con nói rằng con có thể ở bất cứ nơi đâu mà con muốn với tốc độ của suy nghĩ, thậm chí con có thể khiến mình xuất hiện trong hình dạng vật lý ở nhiều hơn một nơi tại bất kỳ thời điểm cụ thể nào, thì con có thể làm được điều đó.

Bây giờ, Ngài thấy đấy, cuộc đối thoại này đã bỏ lại con ở đây. Con rất muốn tin rằng những thông tin này đến trực tiếp từ Thượng Đế, nhưng khi Ngài nói những điều như thế, con thực sự nổi điên, bởi vì con không thể tin được điều đó. Ý con là, con không nghĩ rằng những gì Ngài đang nói là sự thật. Không có gì trong kinh nghiệm của loài người chứng minh cho điều này.

Ngược lại đấy. Các vị Thánh hiền của tất cả các tôn giáo được cho là đã thực hiện cả hai điều ấy. Liệu nó có phải là một đức tin rất cao hay không? Một niềm tin thật phi thường hay không? Một niềm tin mà trải qua hàng ngàn năm? Vâng đúng thế. Nhưng liệu điều đó có nghĩa là không thể? Tất nhiên là không.

Làm thế nào con có thể tạo ra được niềm tin đó? Làm thế nào con có thể đạt tới mức độ của niềm tin đó?

Con không thể đạt được tới đó. Con chỉ có thể ở đó. Và Ta không cố gắng để chơi chữ. Ý Ta là như thế. Đức tin ấy - Ta gọi là Hiểu Biết Hoàn Toàn - không phải là một cái gì đó để con cố gắng đạt được. Thật ra, nếu như con đang cố gắng để có được nó, thì con lại không thể có nó. Nó là một cái gì đó chỉ đơn giản là chính con. Con chính là cái Hiểu Biết ấy.

Con thực sự là sinh mệnh ấy. Sinh mệnh này vượt trên mọi sự hiểu biết. Nếu con đang tìm cách trở nên có nhận thức, thì con không thể có được. Nó cũng giống như việc cố gắng để "trở nên" cao 6 feet trong khi con đang cao 4 feet 9. Con không thể cao 6 feet được.

Con chỉ có thể "trở thành" chính con - cao 4 feet 9. Con sẽ "trở nên" 6 feet khi nào con phát triển tới mức đó. Khi nào con cao sáu feet, con sẽ có thể làm tất cả những điều mà những người cao 6 feet làm được. Và khi nào con đang ở trong trạng thái tỉnh thức hoàn toàn, thì con sẽ có thể làm tất cả những điều mà những sinh mệnh trong trạng thái tỉnh thức có thể làm. Đừng "cố gắng để tin" rằng con có thể làm những việc này. Thay vào đó, hãy thử đi đến trạng thái tỉnh thức hoàn toàn. Sau đó, niềm tin sẽ không còn cần thiết nữa. Hiểu Biết Hoàn Toàn sẽ tạo nên điều kỳ diệu.

Một lần, khi con đang ngồi thiền, con đã trải nghiệm cái một hoàn toàn, tỉnh thức hoàn toàn. Nó thật tuyệt vời. Nó thật ngất ngây. Kể từ khi ấy, con đã cố gắng để có kinh nghiệm này một lần nữa. Con ngồi trong trạng thái thiền định và cố gắng để đạt được sự tỉnh thức ấy một lần nữa. Và con chưa bao giờ làm được. Đây là lý do, phải không? Ngài đang nói với con rằng con càng tìm kiếm để có một cái gì đó, con càng không có nó, bởi vì sự tìm kiếm ấy chính là lý do khiến con không bao giờ có nó. Ngài đã mang đến cho con một sự sáng suốt trong đoạn đối thoại này.

Đúng, đúng. Giờ thì con đã hiểu nó rồi. Có vẻ như con đã thông suốt hơn nhiều. Đó là lý do tại sao chúng ta cứ đi vòng vòng ở điểm này. Đó là lý do tại sao chúng ta cứ tiếp tục lặp đi lặp lại, xem xét lại mọi thứ. Con đã đi vòng quanh tới lần thứ ba, thứ tư, thậm chí lần thứ năm rồi.

Vâng, con đã rất vui khi đặt câu hỏi, bởi vì điều này có thể là công cụ nguy hiểm, cái điều về "bạn có thể được ở hai nơi cùng một lúc," hoặc "bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn muốn làm." Đây là thứ khiến cho mọi người nhảy ra khỏi tòa nhà Empire State và la lớn: "Tôi là Thượng Đế! Hãy nhìn tôi nè! Tôi có thể bay! "

Tốt hơn là con nên ở trong trạng thái Tỉnh thức hoàn toàn trước khi con làm điều đó. Nếu con phải chứng minh mình là Thượng Đế bằng cách biểu diễn nó trước người khác, thì con sẽ không biết mình là gì, và cái "không biết" ấy sẽ

hiển lộ ra trong thực tại của con. Thượng Đế không chứng minh bản thân mình, và Ngài cũng chẳng cần phải làm như vậy. Thượng Đế là Thượng Đế, và là như vậy. Những người biết mình là Một với Thượng Đế, hoặc có kinh nghiệm về Thượng Đế bên trong, không những không cần, mà còn không bao giờ tìm cách để chứng minh mình với bất cứ ai.

Và vì thế, khi mọi người chế giễu người đàn ông, và nói rằng, "Nếu người là Con Thiên Chúa, hãy tự xuống khỏi thập tự giá đó đi!" - Chúa Jesus đã chẳng làm gì cả. Tuy nhiên, ba ngày sau đó, lặng lẽ và kín đáo, khi không có nhân chứng và không có đám đông, và không có ai đó Ngài có thể chứng minh, Ngài đã làm những điều thật đáng kinh ngạc - và cả thế giới đã luôn nhắc mãi về điều ấy. Phép lạ này đã cứu rỗi linh hồn các con, các con đã được xem thấy sự thật, không chỉ về Chúa Jesus, mà còn về Con Là Ai, và chúng đã được lưu lại như một lời nói dối, điều mà các con được dạy bảo, và là điều mà các con vẫn hằng tin rằng nó mới là chân lý.

Thượng Đế kêu gọi con người luôn luôn đứng ở nhận thức cao nhất của chính mình.

Có những người trên hành tinh của các con ngay lúc này đây, những người đạt tới trạng thái nhận thức cao hơn, có thể làm cho các vật thể vật chất hiện ra và biến mất, tự làm cho bản thân xuất hiện và biến mất, thậm chí "sống mãi mãi" trong cơ thể ấy, hoặc quay trở lại thân xác và sống lại - và họ đã làm tất cả những điều ấy chỉ bằng đức tin của họ. Bởi vì họ nhận biết rõ ràng về bản chất của vạn vật, và chúng có ý nghĩa như thế nào.

Và trong quá khứ, khi có bất kỳ người nào trên Trái Đất có thể làm điều ấy, các con đã gọi đó là phép lạ và thậm chí gọi họ là những vị thánh, là Chúa Cứu Thế, nhưng thật ra họ không hơn các con đâu. ất cả các con đều là những vị thánh và vị cứu tinh. Đó chính xác là thông điệp mà họ đã muốn mang đến cho các con.

Làm sao mà tin được? Tận sâu trong đáy lòng, con rất muốn tin điều ấy, nhưng con không thể. Con thực sự không thể.

Không, con không nên tin vào nó. Con chỉ có thể biết nó mà thôi.

Làm sao con có thể biết được nó? Con phải làm thế nào để đến gần nó?

Bất kỳ thứ gì con lựa chọn cho bản thân mình, thì hãy dành cho người khác. Nếu con không thể đến đó, hãy giúp đỡ người khác tới được nơi ấy. Hãy nói cho mọi người biết họ thực sự đang có gì. Ca ngợi chúng. Tôn vinh chúng.

Đây là tiêu chuẩn của một guru cần phải có. Đó chính là điểm mấu chốt. Có rất nhiều năng lượng tiêu cực trong phần phía Tây của thế giới "guru". Nó càng ngày càng trở nên tệ hơn. Để là một "guru" đôi lúc lại biến thành một lang băm.

Đôi khi con tỏ lòng trung thành với một guru, lại trở thành trao quyền lực của mình cho họ.

Tôn vinh guru của con không có nghĩa là dâng cho họ quyền thế. Chúng đang nhận được quyền lực từ các con. Khi các con tôn vinh các guru, khi các con khen ngợi giáo chủ của mình, điều các con nói chính là, "Tôi nhìn thấy bạn là như vậy". Và những gì con nhìn thấy trong người khác, thì con cũng bắt đầu nhìn thấy trong bản thân mình. Những gì bên ngoài chính là phản ánh của thực tế bên trong. Nó chính là bằng chứng biểu hiện ra bên ngoài của sự thật bên trong. Sự thật về bản thể của con.

Sự thật ấy đang được truyền tải thông qua con trong quyển sách mà con đang viết.

Con không xem mình là người viết quyển sách này. Mà con xem Ngài, Thượng Đế, mới chính là tác giả, và con đơn giản chỉ là người ghi chép lại.

Thượng Đế là tác giả, và con cũng vậy. Chẳng có sự khác biệt nào giữa việc Ta viết chúng hay là con viết chúng. Nếu con cứ mãi nghĩ điều ấy, thì con sẽ mất đi những điểm máu chót trong những bản viết này. Tuy nhiên, hầu hết nhân loại đã bỏ lỡ những lời giảng ấy. Và vì vậy Ta gửi cho các con một người thầy mới, nhiều vị Thầy hơn nữa, tất cả đều trao truyền một thông điệp như nhau.

Ta hiểu sự miễn cưỡng chấp nhận những lời dạy này của con, và con xem nó như là một chân lý của cá nhân mình. Con có bao giờ đi mọi nơi và tuyên bố mình là Một với Thượng Đế hay là một phần của hượng Đế, đi và rao giảng, ghi lại những lời ấy, thế giới sẽ không bao giờ biết được Con Là Ai.

Mọi người nghĩ sao cũng được. Con biết một điều là: Con không xứng đáng là người nhận các thông tin này, và tất cả những quyển sách này. Con không cảm thấy mình xứng đáng là sứ giả cho chân lý. Giờ thì con đang thực hiện quyển sách thứ ba, nhưng tất nhiên con biết được ngay cả trước khi phát hành, rằng đối với tất cả mọi người, với tất cả những lỗi lầm con đã gây ra, tất cả những điều ích kỷ con đã làm, con không xứng đáng với vai trò là một sứ giả mang đến những sự thật kỳ diệu.

Nhưng có lẽ, đây là thông điệp lớn nhất của bộ ba quyển sách này:

Thượng Đế không ẩn trốn với bất kỳ ai, nhưng Ngài nói chuyện với tất cả mọi người, thậm chí kém xứng đáng nhất. Khi Thượng Đế nói chuyện với tôi, cũng là khi Ngài nói trực tiếp với tất cả mọi người đàn ông, người phụ nữ, và những đứa trẻ đang tìm kiếm sự thật. Đây là hy vọng của tất cả chúng ta. Không ai trong chúng ta là kẻ kinh tởm khiến Ngài phải bỏ rơi, thậm chí không phải là kẻ không đáng được tha thứ khiến Thượng Đế phải quay mặt đi.

Đây là niềm tin của con ư - tất cả những thứ con vừa viết ra ấy?

Vâng ạ.

Nếu con tin điều gì, chúng sẽ đến với con.

Tuy nhiên, Ta nói cho con điều này. Con rất xứng đáng. Cũng như bao người khác. Tự cho mình không xứng đáng là điều tồi tệ nhất của loài người. Các con cứ mãi căn cứ vào quá khứ, trong khi Ta dựa trên tương lai.

Tương lai, tương lai, luôn luôn là tương lai! Đó là nơi cuộc đời con sẽ diễn ra, không phải trong quá khứ. Là tương lai. Đây là nơi tồn tại sự thật của các con, không phải trong quá khứ.

Con đã làm những gì, điều ấy chẳng hề quan trọng so với điều con sẽ làm trong tương lai. Con đã sai lầm như thế nào cũng không đáng kể so với những gì con sắp tạo ra. Ta tha thứ cho những lỗi lầm của các con. Tất cả lỗi lầm. Ta tha thứ cho những mê muội không đúng chỗ của các con. Tất cả chúng. Ta tha thứ cho quan niệm không đúng của các con, sự hiểu biết lầm đường lạc lối, hành động gây tổn thương, những quyết định ích kỷ của các con. Tất cả những thứ ấy.

Những kẻ khác không thể tha thứ cho con, nhưng Ta thì có thể. Người khác có thể không giải thoát con khỏi tội lỗi con gây ra, nhưng a có thể. Kẻ khác không để con quên đi, không cho phép con đi tiếp, trở thành thứ gì đó mới mẻ, nhưng Ta có thể. Ta biết rằng con không phải như trong quá khứ, nhưng con sẽ luôn luôn là con trong hiện tại.

Một kẻ tội lỗi có thể trở nên một vị thánh chỉ trong một phút. Trong một giây. Trong một hơi thở. Thật ra, chẳng có cái gì gọi là "tội nhân" cả, để chẳng một ai phải trở nên tội lỗi nữa. Đó là lý do tại sao Ta nói rằng a đã "tha thứ" cho con. Ta sử dụng câu nói ấy bởi vì con có vẻ hiểu được nó.

Thật ra, Ta không tha thứ cho con, và sẽ không bao giờ tha thứ cho con, vì bất cứ điều gì. Ta không cần phải làm điều đó. Chẳng có gì để Ta phải tha thứ. Nhưng Ta có thể giải thoát con. Và Ta đã làm nó. Ngay lúc này đây. Một lần nữa. Như Ta thường làm như vậy trong quá khứ, thông qua những lời dạy của rất nhiều vị Thầy khác.

Tại sao chúng con lại không nghe lời họ? Tại sao chúng con lại không tin vào lời hứa vĩ đại nhất của Ngài?

Bởi vì các con không thể tin vào sự tốt lành của Thượng Đế. Hãy quên tất cả đi, và tin tưởng vào Ta. Hãy tin tưởng.

Lý do khiến Ta không cần phải tha thứ cho con đó là vì con không thể xúc phạm được Ta, và Ta thì không bao giờ bị tổn thương hay cảm thấy bị xúc phạm. Tuy nhiên các con lại cứ tưởng tượng rằng mình có thể xúc phạm, thậm

chỉ gây tổn thương đến Ta. Nó thực sự là một ảo tưởng! Thật là một nỗi ám ảnh ghê gớm!

Các con không thể làm đau Ta, và Ta cũng không bao giờ bị tổn hại. Vì Ta là người không thể bị tổn hại. Và Ta không thể và sẽ không bao giờ làm tổn thương đến người khác.

Giờ thì con đã hiểu sự logic đằng sau sự thật vì sao “Ta lại không lên án, thậm chí không trách phạt, Ta cũng không cần phải tìm kiếm sự trả thù. Ta chẳng cần gì cả, vì Ta không thể bị xúc phạm hay bị tổn thương bởi bất cứ điều gì.” Con cũng thế. Nhưng tất cả những người khác, các con đều tưởng tượng rằng mình có thể sẽ bị làm hại, bị tổn thương.

Bởi vì các con tưởng tượng như thế, nên các con muốn trả thù. Bởi vì các con cảm thấy đau lòng, nên các con muốn người khác cũng đau đớn như mình. Tuy nhiên, điều gì có thể biện minh cho việc gây ra nỗi đau trên người khác?

Bởi vì (con tưởng tượng) một người nào đó đã gây ra tổn thương trên con, thì kẻ ấy đáng phải chịu những tổn thương ấy? Các con nói với nhau rằng không nên làm điều ấy đối với kẻ khác, nhưng con thì thấy rất bình thường khi làm nó, miễn sao các con thấy rằng nó hợp lý.

Thật là điên loạn. Và điều mà các con không nhìn thấy chính là tất cả mọi người đều gây nỗi đau trên người khác, và cho rằng họ đáng bị như vậy. Mỗi một hành động mà ai đó nhận được đều được hiểu rằng nó là đúng, và bị cho rằng đó là điều người ấy mong muốn và tìm kiếm.

Theo định nghĩa của con, những gì họ tìm kiếm và mong muốn là sai trái. Nhưng theo định nghĩa của họ, nó lại ngược lại. Con có thể không đồng ý với mẫu hình thế giới của họ, với các công trình đạo đức và đạo đức của họ, với sự hiểu biết thần học của họ, thậm chí những quyết định, lựa chọn và hành động của họ. nhưng họ lại đồng ý với chính bản thân mình, dựa trên các tiêu chuẩn của mình.

Con cho rằng tiêu chuẩn của họ là "sai trái". Nhưng liệu có ai nói rằng tiêu chuẩn của con là "đúng đắn" không? Chỉ có mình con mà thôi. Tiêu chuẩn của con là "đúng" bởi vì con nói chúng là đúng. Thậm chí điều này có thể khiến cho chính con thay đổi tâm trí liên tục về những thứ mà con đang cân nhắc là "đúng" hay "sai". Con làm thế này thì cá nhân, và con làm điều kia thì có tính cộng đồng.

Những gì mà xã hội các con cho là "đúng" trong vài thập kỷ trước đây, bây giờ các con lại coi là "sai trái". Những thứ các con cho là "sai" trong quá khứ không xa, giờ thì các con lại gọi là "đúng". Hỏi ai có thể nói cái gì là cái gì

chứ? Làm thế nào các con biết được cầu thủ nào với cầu thủ nào mà không có số?

Nhưng chúng ta lại ngồi đó để phán xét một người khác. Chúng ta dám kết án, bởi vì một người nào đó đã không theo kịp sự thay đổi lý tưởng của riêng Ta về những gì được phép và những gì thì không.

Phù. Chúng ta thực sự là một cái gì đó. Chúng ta thậm chí không thể giữ cho tâm trí mình thôi nghĩ về cái gì là được và cái gì thì không.

Đó không phải là vấn đề. Thay đổi ý tưởng về những gì là "đúng" và "sai" cũng không phải là vấn đề. Con phải thay đổi, nếu không sẽ không bao giờ phát triển được. Thay đổi là một sản phẩm của tiến hóa.

Không, vấn đề ở đây không phải là con đã thay đổi, hoặc tiêu chuẩn của con đã thay đổi. Mà vấn đề ở chỗ rất nhiều người trong các con vẫn còn đang suy nghĩ rằng giá trị tiêu chuẩn của mình mới là đúng và hoàn hảo nhất, rằng tất cả mọi người khác phải tuân thủ chúng. Một số người trong các con đã trở nên tự bào chữa và tự cho là mình đúng.

Dính chặt vào niềm tin của mình, nếu nó phục vụ cho mình. Giữ khư khư. Không từ bỏ. Dính cứng với tư tưởng của con về "đúng" và "sai" là định nghĩa của con về Con Là Ai. Tất nhiên người khác không bắt buộc phải tuân theo các điều khoản của con. Và các con không nên "mắc kẹt" trong niềm tin hiện tại, với những phong tục tập quán mà ngăn chặn quá trình tiến hóa.

Thực sự, con không thể làm điều đó nếu con muốn, để cuộc sống trôi đi, với con hoặc không có con. Không có gì mà vẫn như thế, không có gì mà không thay đổi. Không thay đổi tức là không di chuyển. Và không di chuyển tức là chết.

Toàn bộ cuộc sống là sự chuyển động. Ngay cả những hòn đá cũng chứa bên trong sự chuyển động. Tất cả mọi thứ đều di chuyển. Tất cả. Không có gì mà không chuyển động. Vì thế, bởi sự chuyển động rất chân thực ấy, không có thứ gì có thể mãi mãi vẫn như thế từ khởi đầu cho đến kết thúc.

Không có bất cứ thứ gì mà vẫn như cũ, hoặc tìm cách di chuyển chống lại quy luật của sự sống. Điều này là thật ngu ngốc, bởi vì trong cuộc đấu tranh ấy, sự sống sẽ luôn luôn giành chiến thắng.

Vì vậy, hãy thay đổi! Đúng, hãy thay đổi! hay đổi ý tưởng của con về "đúng" và "sai". hay đổi quan niệm của con về cái này và cái kia. hay đổi cấu trúc, công trình, các mô hình, lý thuyết của các con.

Cho phép những sự thật sâu xa nhất trong con được biến đổi. hay đổi bản thân mình, vì Thượng Đế. Ý Ta muốn nói theo đúng nghĩa đen. hay đổi chính mình, vì Thượng Đế. Vì ý tưởng mới của con về Con Là Ai bắt đầu tăng trưởng

tại đây. Ý tưởng mới của con về Mọi Thứ Là Như Vậy sẽ tăng tốc tiến hóa tại đây. Ý tưởng mới của con về Ai, Cái gì, Ở đâu, Khi nào, Làm thế nào, và Tại sao sẽ được giải quyết một cách kỳ diệu, sáng tỏ, và câu chuyện kết thúc. Sau đó, con có thể bắt đầu một câu chuyện mới, lớn lao hơn.

Ý tưởng mới của con về tất cả, sẽ là nơi mà sự hứng khởi bắt đầu, nơi của sự sáng tạo, nơi mà hượng Đế trong con được biểu hiện và trở nên hoàn toàn được nhận biết.

Không cần biết con nghĩ về mọi thứ "tốt" như thế nào, chúng vẫn có thể tốt hơn thế. Không cần biết con nghĩ nên thần học, ý thức hệ, vũ trụ luận của các con tuyệt hảo như thế nào, chúng thậm chí vẫn có thể tuyệt hảo hơn nữa.

Còn có nhiều thứ trên thiên đàng và Trái Đất hơn là giấc mơ về triết lý của con.

Vì lẽ ấy, hãy mở rộng. Hãy rộng mở tâm trí. Đừng đóng sập cánh cửa dành cho một chân lý mới chỉ bởi vì con đã quá hài lòng với những thứ cũ. Sự sống bắt đầu tại nơi kết thúc của vùng đất thoải mái ấy.

Tuy nhiên, đừng vội vàng đánh giá thứ khác. Thay vào đó, tìm cách tránh né sự phán xét, vì một "sai lầm" của người khác chính là "cái đúng" của con sáng hôm qua; những lầm lỗi của người khác chính là hành động cũ của con, giờ thì đã đúng; lựa chọn và quyết định "gây tổn thương" và "nguy hại" của người khác, "ích kỷ" và "không thể tha thứ" của người khác, rất giống con đã từng như thế.

Đó là lúc con "không thể tưởng tượng" được làm thế nào một người có thể "làm một điều như vậy", mà con lại quên mất con đến từ đâu, và là nơi mà cả con và nhiều người khác xuất phát.

Và đối với những người trong các con nghĩ rằng bản thân mình là một kẻ xấu xa, những người nghĩ rằng mình không xứng đáng và không thể cứu vãn, a nói cho các con điều này:

Chẳng có ai trong các con sẽ lạc lối mãi mãi, không bao giờ có chuyện đó. ất cả các con đều trong một quá trình trưởng thành. Tất cả các con đều đang di chuyển thông qua trải nghiệm sự tiến hóa.

Đó cũng là nhiệm vụ của Ta. Thông qua con.

CHƯƠNG 5

Con còn nhớ một lời cầu nguyện mà con được học lúc còn nhỏ."Lạy Chúa, con không xứng đáng được rước Chúa vào nhà con. Nhưng xin Chúa phán một lời, thì linh hồn con sẽ lành mạnh". Ngài đã nói, và con được chữa lành. Con không còn cảm thấy mình không xứng đáng nữa. Ngài có cách làm cho con cảm thấy mình rất xứng đáng. Nếu con có thể tặng một món quà cho toàn bộ loài người, sẽ là điều này.

Con đã cho họ những món quà, bằng chính cuộc đời này.

Con vẫn muốn giữ điều đó cho đến khi cuộc đời kết thúc. Cuộc đời này sẽ không bao giờ kết thúc. Ý con là, khi bộ ba quyển sách này hoàn tất. Sẽ có cách để con có thể làm điều đó.

Con rất hạnh phúc vì điều đó. Bởi đây là món quà tâm hồn con luôn khao khát để cho đi. Tất cả chúng ta đều có một món quà để cho đi. Con muốn thứ này là của mình.

Hãy đi, và sau đó hãy đem tặng nó. Tìm cách làm cho cuộc sống của tất cả những ai con bắt gặp đều trở nên xứng đáng. Tặng cho tất cả mọi người một cảm giác của sự xứng đáng như một con người, một cảm giác kỳ diệu về họ thực sự là ai. Với món quà ấy con sẽ hàn gắn thế giới.

Con khiêm nhường thỉnh cầu sự giúp đỡ từ Ngài.

Con luôn luôn có nó. Chúng ta là những người bạn.

Con yêu cuộc đời này, và con muốn hỏi một câu về một điều Ngài đã từng nói trước đó.

Ta đang ở đây.

Khi Ngài đang nói về cuộc sống "giữa những cuộc sống", Ngài đã nói, "Con có thể tái tạo lại kinh nghiệm của tự thân mình bất cứ khi nào con chọn". Điều đó nghĩa là gì?

Nó có nghĩa là: con có thể nổi lên từ Cái Tổng Thể bất cứ lúc nào con muốn, như là một "Tự Thân" mới, hoặc tự tương tự như con trước đó. Ý Ngài có nghĩa là con có thể giữ lại, và quay trở lại với nhận thức cá nhân của con, ý thức của con về "chính con"?

Đúng. Con có thể, tại mọi thời điểm, trải nghiệm bất cứ điều gì con mong ước. Và vì vậy con có thể trở lại cuộc sống - tại Trái Đất - cùng là con trước khi con "chết"?

Đúng.

Trong thân xác luôn sao?

Con đã nghe nói về Chúa Jesus chưa?

Có, nhưng con không phải Jesus.

Không phải anh ấy đã từng nói rằng "Các người có thể làm điều này, và nhiều thứ khác nữa" sao?

Có, nhưng Jesus không nói về những phép lạ ấy. Và con cũng không nghĩ thế.

Thật đáng tiếc. Bởi vì Chúa Jesus không phải là người duy nhất đã sống lại từ cõi chết.

Thật ư? Còn có những người khác đã sống lại từ cõi chết sao?

Đúng thế.

Ôi Chúa tôi, điều ấy thật báng bổ làm sao!

Nó báng bổ khi mà một người khác không phải Chúa Kitô sống lại từ cõi chết ư?

Vâng, một số người sẽ nói như thế.

Và những người đó chưa bao giờ đọc Kinh Thánh.

Kinh Thánh ư? Kinh Thánh có nói rằng có người khác mà không phải Chúa Jesus trở lại từ cõi chết sao?

Con đọc câu chuyện về Lazarus chưa?

Ồ, không công bằng tí nào. Ông đã được sống lại từ cõi chết thông qua sức mạnh của Chúa Kitô. Chính xác. Và con nghĩ rằng "sức mạnh Chúa Kitô", như con gọi, chỉ dành cho Lazarus thôi sao? Chỉ một người, trong toàn bộ lịch sử của thế giới?

Con chưa từng nghĩ về điều này.

Ta phải nói với con rằng: Đã có rất rất nhiều người đã sống lại từ "cõi chết". Đã có rất nhiều người "trở lại với sự sống." Nó đang xảy ra mỗi ngày, ngay lúc này đây, tại các bệnh viện.

Ôi, xem kìa. Lại không công bằng nữa. Đó là y khoa, chẳng có tí thần học nào.

Ồ, Ta biết chứ. Thượng Đế ngày hôm nay chẳng có gì để làm với những phép lạ, chỉ có ngày hôm qua thôi.

Hừ. thôi cũng được. Nhưng không ai có thể tự làm cho mình sống lại, như Chúa Jesus đã làm! Không một ai có thể trở lại từ "cõi chết" theo cách đó.

Con chắc chắn chứ?

Vâng. con chắc chắn

Con đã bao giờ nghe nói về MahavaTar Babaji?

Con nghĩ rằng chúng ta không nên mang thần bí phương Đông vào đây. Rất nhiều người không mua thứ đó.

Ta biết.

Hãy để con làm rõ điều này nhé. Có phải Ngài đang nói rằng linh hồn có thể trở về từ cái gọi là "cõi chết" trong dạng linh hồn hoặc là thể xác, nếu đó là những gì mà họ mong muốn?

Con đang bắt đầu hiểu rồi đây.

Được rồi, vậy thì tại sao không có ai thực hiện điều đó? Tại sao chúng ta không nghe thấy nó mỗi ngày? Nó là thứ sẽ được lên bản tin quốc tế.

Thật ra, rất nhiều người đã làm điều đó, trong dạng linh hồn. Rất ít ai, Ta xin thừa nhận, rất ít người lựa chọn để trở về với thân xác vật lý.

Ha! Thấy chưa! Bắt được rồi nhé! Tại sao thế? Nếu điều này là dễ dàng như vậy, tại sao rất ít linh hồn làm điều đó?

Nó không phải là một vấn đề dễ dàng, đó là một câu hỏi của sự mong muốn.

Nghĩa là gì?

Có nghĩa là nó là một linh hồn hiếm hoi, người ấy mong muốn trở về thế giới vật lý với dạng thân xác như cũ. Nếu linh hồn lựa chọn để quay trở lại với cơ thể, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra đối với những thân thể khác. Bằng cách này, linh hồn bắt đầu một chương trình mới, trải nghiệm mới, cam kết một cuộc phiêu lưu mới. Nói chung, linh hồn rời khỏi cơ thể bởi vì họ đã xong việc với nó. Họ đã hoàn thành những gì họ phải làm với cơ thể. Họ đã trải qua những kinh nghiệm mà họ từng tìm kiếm.

Vậy còn những người chết vì Tai nạn thì sao? Họ đã xong việc chưa, hay là nó bị "cắt ngang"?

Con vẫn nghĩ họ chết do Tai nạn sao?

Ý Ngài là không phải Tai nạn ư?

Chẳng có gì trong vũ trụ này xảy ra do Tai nạn cả. Không có cái gì gọi là "Tai nạn" hết, cũng chẳng có bất kỳ điều gì gọi là "sự trùng hợp ngẫu nhiên" cả.

Nếu con có thể thuyết phục bản thân mình đây là sự thật, con sẽ không bao giờ thương tiếc cho người đã khuất nữa.

Khóc thương một ai đó là điều cuối cùng họ muốn con làm cho họ. Nếu con biết được nơi họ ở, và đó là do lựa chọn cao hơn của họ, thì con sẽ tổ chức cả lễ khởi hành cho họ. Nếu con trải qua cái nơi mà con gọi là thế giới bên kia chỉ một lần thôi, đến nơi ấy với tư tưởng vĩ đại nhất của con về bản thân và Thượng Đế, con sẽ cười thật to tại Tang lễ của họ, và để cho niềm vui lấp đầy trái tim con.

Chúng con khóc tại đám Tang là vì sự mất mát của chúng con. Và chúng con buồn vì biết rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy họ một lần nữa,

không bao giờ được ôm hay ở bên cạnh người mà chúng con yêu thương. Khóc như thế thì tốt. Đó là sự tôn vinh tình yêu của con, và con sẽ được yêu. Tuy nhiên, sự than khóc đó sẽ rất ngăn ngui nếu như con biết được những thực tại vĩ đại và kinh nghiệm kỳ diệu đang vui vẻ chờ đón những linh hồn đang rời khỏi cơ thể.

Có phải nó giống như cuộc sống sau khi chết không? Thật thế sao? Kể cho con nghe đi.

Có một số điều mà không thể tiết lộ, không phải vì Ta không muốn, nhưng bởi vì trong hoàn cảnh hiện tại của con, ở cấp độ hiểu biết hiện tại của con, con sẽ không thể tưởng tượng được những gì Ta đang nói. Tuy thế, một số thứ có thể nói được.

Như chúng ta đã thảo luận trước đó, con có thể làm một trong ba điều tại thế giới bên kia, cũng giống như trong cuộc sống con đang trải qua. Con có thể phục tùng những ý tưởng sáng tạo không kiểm soát được của mình, con có thể tạo ra trải nghiệm của nhận thức vượt ra khỏi việc chọn lựa, hoặc con có thể trải qua nhận thức tập thể về Cái Tổng Thể. Kinh nghiệm cuối cùng này gọi là Sự Hiệp Nhất, hoặc Trở Về với Cái Một Duy Nhất.

Nếu con đi theo con đường đầu tiên, hầu hết các con sẽ không làm điều đó trong thời gian dài (không giống như cách các con hoạt động trên Trái Đất). Đó là bởi vì trong thời điểm mà con không thích những gì con đang trải qua, con sẽ chọn lựa để tạo ra một thực tại mới hơn và dễ chịu hơn, đơn giản chỉ bằng cách ngăn chặn suy nghĩ tiêu cực của mình.

Bởi vì điều này, con sẽ không bao giờ trải nghiệm "địa ngục" như con luôn sợ hãi, trừ khi con chọn nó. Ngay cả trong trường hợp con "hạnh phúc", con sẽ hiểu được đó là do con muốn như thế. (Nhiều người chọn "khốn khổ" hơn là "hạnh phúc"). Con sẽ tiếp tục trải qua nó cho đến khi con không lựa chọn nữa.

Đối với hầu hết các con, tại thời điểm khi con bắt đầu trải nghiệm nó, con sẽ di chuyển đi từ đó và sáng tạo ra một thứ mới hơn. Con có thể loại bỏ Địa ngục trong cuộc đời mình cũng bằng cách này.

Nếu đi theo con đường thứ hai và có ý thức tạo ra kinh nghiệm của riêng mình, con chắc chắn sẽ trải nghiệm cái gọi là "thăng đến thiên đàng", bởi vì đó là những gì mà bất cứ ai đều được phép lựa chọn, và những ai tin vào thiên đàng, thì sẽ được như vậy. Nếu con không tin vào thiên đàng, con sẽ trải qua bất cứ thứ gì con muốn kinh nghiệm - và thời điểm khi con hiểu được nó, những mong ước của con sẽ tốt hơn và hoàn thiện hơn. Cuối cùng con sẽ tin vào thiên đàng! Nếu con đi theo con đường thứ ba và nhượng bộ với sáng tạo của ý thức tập thể, con sẽ di chuyển rất nhanh đến nơi hoàn toàn chấp nhận, hoàn toàn

hòa bình, hoàn toàn vui vẻ, hoàn toàn tỉnh thức, và hoàn toàn yêu thương, đó chính là nhận thức của tập thể. Sau đó, con sẽ trở thành một với Cái Một Duy Nhất, và không có gì khác ngoại trừ Cái Mà Là Con - Là Tất Cả, cho đến khi con quyết định mình có nên trở thành một cái gì đó khác hơn hay không. Đây chính là niết bàn, trải nghiệm việc "trở nên một với Cái Một Duy Nhất" là thứ mà nhiều người trong các con có được trong trạng thái thiền định, và nó là cảm giác ngất ngây không thể nào diễn tả nổi.

Sau khi con trải qua Sự hiệp nhất với nơi không có thời gian, con sẽ không trải nghiệm điều ấy nữa, bởi vì con không thể kinh qua sự Hiệp Nhất như Cái Một Duy Nhất trừ khi và cho đến khi Cái Mà Không Phải Là Một cũng tồn tại. Nếu hiểu được điều này, con sẽ một lần nữa sáng tạo ra những ý tưởng và suy nghĩ của sự phân chia, hay sự không thống nhất. Con sẽ tiếp tục chuyển hành trình trên Bánh Xe Vũ Trụ, tiếp tục đi, tiếp tục lượn vòng, tiếp tục trở thành thứ gì đó, cứ mãi mãi như thế và không bao giờ hết. Con sẽ quay trở lại với Cái Một Duy Nhất rất nhiều lần - một con số không thể xác định của thời gian - và con sẽ biết rằng con có công cụ để trở về với Cái Một Duy Nhất tại bất cứ điểm nào trên Bánh Xe Vũ Trụ. Con có thể làm như thế ngay bây giờ, thậm chí khi con đang đọc về điều này. Con có thể làm như thế vào ngày mai, trong khi con thiền định. Con có thể làm như thế bất cứ lúc nào.

Có phải Ngài đã nói rằng chúng con không cần phải ở mãi một cấp độ của nhận thức như khi chúng con vừa mới chết đi không?

Không. Con có thể di chuyển đến nơi khác một cách nhanh chóng như con ước. Hoặc tốn nhiều "thời gian" nếu như con thích. Nếu con "chết" trong trạng thái không kiểm soát suy nghĩ và quan niệm hạn chế, con sẽ trải nghiệm bất cứ thứ gì mà trạng thái ấy mang đến cho con, cho tới khi nào con không muốn nó nữa. Sau đó con sẽ "thức dậy" - trở nên nhận thức và bắt đầu trải nghiệm việc tự mình sáng tạo nên thực tại. Con nhìn lại con đường đầu tiên và sẽ gọi nó là luyện ngục. Con đường thứ hai, khi con có thể có bất cứ thứ gì con muốn với tốc độ của suy nghĩ, thì con sẽ gọi nó là thiên đàng. Con đường thứ ba, khi con trải nghiệm hạnh phúc của Cái Một Hiệp Nhất, con sẽ gọi nó là Niết Bàn.

Còn một điều nữa con muốn khám phá. Không phải về "thế giới sau khi chết", mà về kinh nghiệm bên ngoài thân xác. Liệu Ngài có thể giải thích cho con không? Có điều gì xảy ra ở nơi ấy?

Phần Bản Chất Con Là Ai chỉ đơn giản là rời khỏi thân thể vật lý. Điều này có thể xảy ra trong những giấc mơ thường ngày, trong quá trình thiền định, và ở một dạng cao siêu hơn khi cơ thể chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong suốt "chuyến tham quan" này, linh hồn con có thể đến bất cứ nơi nào nó muốn. Thông thường, người nào kể về trải nghiệm này thường không có khả năng nhớ sau khi đã quyết định ý chí về điều ấy. Họ có thể trải nghiệm nó như là "một cái gì đó vừa mới xảy ra với tôi". Tuy nhiên, không có gì liên quan đến hoạt động của linh hồn mà không phải do ý chí.

Làm sao chúng con biết được điều đó, làm thế nào chúng có thể được "tiết lộ" cho chúng con, trong suốt những trải nghiệm ấy, nếu tất cả những gì chúng con đang làm là cứ đi và đi? Đối với con, dường như thứ duy nhất có thể được tiết lộ cho chúng con đó chính là nếu như những thứ đó tồn tại, thì nó tách biệt với chúng con, chứ không phải là một phần sáng tạo của chúng con. Con cần một sự giúp đỡ về khoản này.

Không có gì tồn tại riêng biệt với con cả, và tất cả mọi thứ đều là sự sáng tạo của riêng con. Thậm chí sự thiếu rõ ràng trong hiểu biết cũng là sáng tạo của riêng con, nó - theo nghĩa đen - là một điều tưởng tượng trong tâm trí của con. Con tưởng tượng rằng con không biết câu trả lời cho câu hỏi này, và vì thế con sẽ không biết. Tuy nhiên, nếu con tưởng tượng rằng mình biết, thì con sẽ biết. Con cho phép chính mình tạo ra điều bịa đặt đó để Quá Trình có thể tiếp tục.

Quá trình ư?

Sự sống. Quá Trình vĩnh cửu. Trong suốt những khoảnh khắc mà con trải nghiệm chính con đang được "tiết lộ" về bản thân mình - đối với những thứ mà con gọi là trải nghiệm bên ngoài thân xác, hoặc những giấc mơ, hoặc những khoảnh khắc kỳ diệu của sự tỉnh táo - những gì đã xảy ra chính là do con nhớ lại. Con đang nhớ những gì con đã tạo ra. Những ký ức này có thể trở nên rất mạnh mẽ. Chúng có thể tạo ra một sự hiển hiện như thật.

Một khi con đã có trải nghiệm tuyệt vời ấy, sẽ rất khó khăn để con có thể trở lại "cuộc sống thực" khi con đang ở một nơi mà cũng "thực" không kém. Đó là bởi vì thực tại của con đã thay đổi. Nó đã trở thành cái gì khác. Nó đã mở rộng, phát triển. Và nó không thể bị thu hẹp lại. Điều này gần giống với việc cố gắng nhét một vị thần vào lại trong chai. Không thể được.

Liệu đây có phải là lý do tại sao nhiều người trở lại sau khi trải nghiệm ở bên ngoài thân xác, hoặc cái gọi là trải nghiệm "cận tử", có vẻ thay đổi khác khác trước?

Đúng thế. Họ khác trước, bởi vì bây giờ thì họ hiểu biết nhiều hơn. Tuy họ có những kinh nghiệm như vậy, nhưng thời gian càng trôi qua thì họ sẽ càng quay lại với hành vi cũ của mình, vì họ đã một lần nữa quên những gì họ biết.

Có cách nào để "giữ cho mình nhớ" không?

Có. Thể hiện ra sự hiểu biết của mình trong từng khoảnh khắc. Cứ tiếp tục làm những gì con biết, hơn là theo những gì thế giới ảo ảnh đang hiển hiện trước mắt con. Ở lại với nó, mặc kệ cái vẻ ngoài lừa dối của nó ra sao.

Đó là điều mà tất cả những vị Thầy đã làm. Họ không đánh giá qua vẻ bề ngoài, nhưng họ hành động dựa trên những gì họ biết.

Và có một cách khác để nhớ.

Sao?

Có một cách khác. Đó là những gì con ước cho chính mình, thì hãy dành cho người khác.

Đó cũng là những gì con đang làm cùng với những quyển sách này.

Đấy chính xác là những gì con đang làm. Con tiếp tục làm điều đó càng lâu, thì con càng ít phải làm nó hơn. Con gửi thông điệp đến người khác càng nhiều, thì con càng ít phải gửi nó cho Tự Thân mình.

Bởi Tự Thân con và những người khác là một, và những gì con dành cho kẻ khác, con cũng dành cho chính mình.

Con thấy chưa, bây giờ thì con đang đưa cho Ta câu trả lời. Và, tất nhiên, đó là cách mọi thứ vận hành.

Ồ! Con vừa mới cho Thượng Đế câu trả lời. Thật tuyệt. Thật quá tuyệt.

Con đang nói với Ta.

Điều đó thật tuyệt vời, sự thật là con đang trả lời Ngài.

Và Ta nói cho con điều này: ngày sẽ đến khi chúng ta phát ngôn như Một. Ngày ấy sẽ đến với tất cả mọi người.

Vâng, nếu ngày đó đến với con, con ước gì mình sẽ hiểu được chắc chắn và đích xác những gì mà Ngài đang nói. Vì thế con muốn đề cập lại đến vài thứ khác, một lần nữa thôi. Con biết là Ngài đã nói điều này rất nhiều lần, nhưng con vẫn muốn chắc chắn rằng con thực sự hiểu chúng.

Có phải một khi chúng ta đạt tới trạng thái của sự hiệp nhất mà còn gọi là Niết Bàn - một khi chúng ta trở về với Nguồn nguyên thủy - chúng ta sẽ không ở đây nữa? Lý do con hỏi lại điều này là bởi vì nó dường như trái với sự hiểu biết của con về giáo lý bí truyền Phương Đông.

Để duy trì trong trạng thái hư không - hay là Trở Thành Một với Tất Cả, điều đó là không thể. Như Ta đã từng giải thích, Tất Cả Hiện Hữu không thể tồn tại, trừ khi có cái mà gọi là Tất Cả Không Là Gì Cả. Thậm chí hạnh phúc hoàn toàn của Sự Hiệp Nhất cũng không thể được kinh nghiệm đúng với "hạnh phúc hoàn toàn", trừ phi một cái gì đó kém hơn hạnh phúc hoàn toàn có tồn tại. Vì thế, một cái gì đó kém hơn cái hạnh phúc hoàn toàn cần phải được - và liên tục được tạo ra.

Nhưng khi chúng con đang ở trong niềm hạnh phúc tốt cùng ấy, khi chúng con đã sáp nhập lại một lần nữa với Cái Một Duy Nhất, khi chúng con đã trở thành Tất cả mọi thứ Không là gì cả, làm thế nào chúng con có thể biết rằng chúng con có tồn tại? Bởi chẳng có cái gì để chúng con trải nghiệm cả. Con chẳng biết gì sất. Con dường như không hiểu điều này. Đây là điều mà con không thể luận giải được.

Con đang mô tả cái mà Ta gọi là Tính Song Song Thần Thánh. Nó giống với tính song song hai mặt mà Thượng Đế luôn luôn có - và Thượng Đế đã giải thích với những tạo vật rằng chúng không phải Thượng Đế. Thượng Đế đã ban và truyền thêm một lần nữa - một phần của Tự Thân cho phần Trải Nghiệm Thấp Hơn để nó không biết về Tự Thân, để phần Tĩnh Lặng của Tự Thân có thể biết Tự Thân nó là ai và gì Nó Thực Sự Là Gì.

Như vậy, "Thượng Đế đã ban Con Một Của Ngài, để con người được cứu rỗi". Bây giờ thì con đã biết truyền thuyết này đến từ đâu rồi chứ.

Con nghĩ rằng tất cả chúng ta đều là Thượng Đế - và chúng ta đang liên tục, mỗi người, đều đang trên cuộc hành trình từ Cái Biết đến Không Biết rồi lại đến Cái Biết một lần nữa, từ trở thành thứ gì đến không thành gì cả rồi lại trở thành thứ gì đó, từ Hiệp Nhất đến Tách Biệt rồi lại Hiệp Nhất, trong một chu kỳ không bao giờ kết thúc. Rằng đây là vòng tròn của sự sống - thứ mà Ngài gọi là Bánh Xe Vũ Trụ.

Đúng thế. Rất chính xác.

Nhưng liệu tất cả chúng ta có phải trở lại từ điểm xuất phát ban đầu không? Chúng con luôn luôn phải bắt đầu lại từ đầu, đúng thế không? Trở lại với nơi bắt đầu ấy? Quay trở lại với cái hình vuông? Không nhấn nút "Xuất phát", không thu thập 200\$?

Con chẳng cần phải làm gì cả. Không phải trong cuộc đời này, không phải trong bất kỳ nơi nào khác. Con sẽ có sự lựa chọn - con sẽ luôn luôn có sự tự do lựa chọn - để đi bất cứ nơi nào con muốn đi, làm bất cứ điều gì con muốn làm, trong việc tự mình sáng tạo lại những kinh nghiệm của Thượng Đế Con có thể di chuyển đến bất cứ nơi nào trên Bánh Xe Vũ Trụ. Con có thể "quay trở lại" với bất cứ thứ gì con ao ước, hoặc trong một chiều kích khác, một thực tại khác, một hệ mặt trời khác, hoặc nền văn minh mà con chọn. Một số người đã đạt đến nơi gọi là hoàn toàn hiệp nhất với cái tôi Thượng

Đế - cái tôi Thánh Thần, thậm chí còn được phép chọn để trở về như một vị Thầy giác ngộ. Và, tất nhiên, một số người đã là vị Thầy giác ngộ khi họ rời đi, và sau đó chọn "trở lại" với chính mình.

Con phải chắc chắn rằng mình nhận thức những lời dạy của các bậc Guru và vị Thầy tâm linh, những người đã trở lại với thế giới các con rất nhiều và nhiều lần hơn nữa, biểu hiện xuất hiện lặp đi lặp lại trong suốt nhiều thập kỷ và thế kỷ. Các con có một tôn giáo hoàn toàn dựa trên lời dạy ấy. Nó được gọi là Giáo Hội KiTô Giáo của Thánh Hữu Ngày Nay, và nó căn cứ vào những lời dạy của Joseph Smith rằng phần Tụ Thân - Cái Tôi của Chúa Jesus đã trở lại Trái Đất rất nhiều lần sau khi hoàn thành xong sứ mệnh của mình, lần này xuất hiện tại Hoa Kỳ.

Do đó, con cũng có thể quay trở lại bất cứ điểm nào trên Bánh Xe Vũ Trụ mà con thấy thích thú.

Thế nhưng, nó thậm chí làm con hơi thất vọng đấy. Chúng ta không bao giờ được nghỉ ngơi sao? Chúng ta không bao giờ được ở lại cõi niết bàn mãi mãi sao? Chúng ta cứ mãi phải cam chịu việc "đến và đi" sao - cái guồng quay "giờ thì bạn thấy, giờ thì không" sao? Liệu có phải chúng ta đang trên một chuyến hành trình bất tận và chẳng đến được đâu không?

Đúng thế. Đó là sự thật lớn nhất. Chẳng có nơi nào để đi, không có gì để làm, và không có một ai trong các con phải "trở thành" thứ gì, ngoại trừ là chính con ngay lúc này đây.

Sự thật chính là không có cuộc hành trình nào cả. Con đang ở ngay lúc này đây, làm những gì con cố gắng. Con đang ở ngay tại đây, nơi con cố gắng để đi tới.

Đó là lúc một vị Thầy biết được tất cả, và sẽ kết thúc cuộc đấu tranh. Sau đó vì thầy sẽ tìm cách để hỗ trợ các con chấm dứt cuộc đấu tranh của chính mình, thậm chí rồi các con cũng sẽ tìm cách để kết thúc cuộc đấu tranh của người khác khi các con trở thành một vị Thầy giác ngộ.

Tuy nhiên Bánh Xe Vũ Trụ không phải là một cái guồng quay đáng thất vọng. Nó là một sự vinh quang và liên tục khẳng định sự vĩ đại của Thượng Đế, chẳng có gì đáng thất vọng vì điều ấy cả.

Con dường như vẫn có chút thất vọng.

Để Ta xem có thay đổi được con không nhé. Con có thích tình dục không?

Con yêu nó.

Hầu hết mọi người đều thế, ngoại trừ những người có tư tưởng khác thường về điều đó. Vì vậy, nếu như Ta nói với con rằng bắt đầu vào ngày mai, con có thể quan hệ tình dục với bất cứ người phụ nữ độc thân nào mà con cảm thấy bị cuốn hút và yêu thương. Điều đó có làm con hạnh phúc không?

Điều ấy có phải là đang chống lại tự do của họ không?

Không. Ta sẽ sắp xếp để mỗi một trong những các con mong muốn tổ chức một buổi lễ về kinh nghiệm yêu thương của loài người, bằng cách đó họ sẽ muốn làm điều ấy với con. Họ sẽ cảm thấy thu hút tuyệt vời và yêu con.

Ồ! Khoan - được rồi!

Chỉ một điều kiện thôi: Con phải dừng lại giữa mỗi một người. Con không thể đi từ người này đến người khác mà không bị gián đoạn một lúc.

Ngài đang nói con sao.

Vì vậy, để trải nghiệm sự ngắt ngảy của việc hòa hợp thể xác, con cũng phải kinh nghiệm việc không được quan hệ tình dục với một ai đó, chỉ trong một thời gian ngắn thôi.

Hình như con hiểu Ngài có ý gì.

Đúng vậy. Ngay cả ngắt ngảy tột đỉnh cũng không được gọi là ngảy ngắt, nếu như trước đó không có thứ gì đó không phải là ngắt ngảy. Điều ấy cũng đúng với việc nhập định trong khi còn trong thân xác vật lý.

Không có gì phải thất vọng về vòng tròn sự sống, chỉ có duy nhất niềm vui. Đơn giản chỉ là niềm vui và nhiều niềm vui hơn nữa.

Một vị Thầy giác ngộ chân chính không bao giờ thấy mình không vui mừng. Mức độ này chính là lúc con đã có thể tìm ra được những gì con mong muốn. Sau đó, con có thể vượt xa hơn cả nhập định và giữ ở trạng thái luôn luôn hạnh phúc. Con không cần nhập định để cảm thấy vui vẻ. Con vui vẻ đơn giản chỉ vì con biết rằng nó là gì.

CHƯƠNG 6

Con muốn thay đổi chủ đề ngay bây giờ, nếu con có thể, và nói chuyện về những thay đổi của Trái Đất. Nhưng trước khi chúng ta tiến hành, con chỉ muốn nhận xét một chút. Có vẻ như là có rất nhiều điều được nói ở đây nhiều hơn một lần. Đôi khi con cảm thấy như con đang nghe những điều tương tự, lặp đi lặp lại mãi.

Điều ấy rất tốt! Bởi vì con là thế! Như Ta đã nói trước đó, điều này cũng nằm trong kế hoạch.

Thông điệp này cũng giống như một cái lò xo. Khi nó cuộn lại, nó vòng quanh và trở lại với chính nó. Một vòng tròn chồng lên vòng tròn khác, và có vẻ như là "lượn theo đường tròn." Chỉ khi nào lò xo ấy không cuộn lại, con sẽ thấy rằng nó trải ra theo đường xoắn ốc, xa hơn tất cả những thứ con từng tưởng tượng được.

Đúng, con nói đúng. Phần lớn những gì đang được nói thì đã được đề cập đến rất nhiều lần, theo những cách khác nhau. Đôi khi trong cùng một cách. Nhận xét đó rất chính xác.

Khi con hoàn thành xong thông điệp này, con sẽ có thể lặp lại những điểm mấu chốt đó hầu như đúng nguyên văn. Ngày ấy sẽ đến khi con muốn.

Được rồi, có vẻ hơi thừa rồi. Bây giờ, đi xa hơn một chút, có một nhóm những người dường như nghĩ rằng con có một "kết nối trực tiếp với Thượng Đế", và họ thắc mắc rằng liệu hành tinh này có bị diệt vong hay không? Con biết con đã từng hỏi điều này trước đó, nhưng bây giờ con thực lòng rất muốn có một câu trả lời trực tiếp. Liệu Trái Đất có thay đổi giống như những lời dự đoán? Và nếu như không phải, thì tất cả những gì mà các nhà tiên tri nhìn thấy là sao? Chúng là hư cấu ư? Chúng ta có nên cầu nguyện không? Hay là thay đổi? Chúng ta có thể làm điều gì không? Hoặc là tất cả chỉ là buồn bã, vô vọng?

Ta rất vui khi giải quyết những câu hỏi này, nhưng chúng ta sẽ không "đi xa hơn".

Chúng ta không đi xa hơn ư?

Không, bởi vì câu trả lời đã được gửi cho con, trong một vài lời giải thích trước đây của Ta.

Ý Ngài là một phần về "tất cả những gì sẽ xảy ra thì đã xảy ra".

Đúng thế.

Nhưng cái gì là "những thứ mà đã xảy ra" chứ? Sao có thể như thế được? Cái gì đã xảy ra?

Tất cả đều đã xảy ra. Tất cả vừa mới xảy ra. Tất cả các khả năng đều tồn tại như thật, như một sự kiện đã hoàn thành.

Sao mà như vậy được? Con vẫn không hiểu làm sao có thể như thế được.

Ta sẽ đặt ra một vài vấn đề để con có thể liên tưởng được một cách tốt nhất. Nếu như nó hữu ích. Con đã bao giờ quan sát lũ trẻ sử dụng CD-ROM để chơi trò chơi trên máy tính chưa?

Có ạ.

Con đã bao giờ tự hỏi làm thế nào mà máy vi tính biết được cách phản ứng lại với bất cứ nước đi nào của lũ trẻ khi chúng sử dụng phím điều khiển?

Có, trên thực tế, con đã tự hỏi điều đó.

Tất cả đều có trong đĩa. Máy tính biết làm thế nào để phản ứng với mỗi nước đi của lũ trẻ bởi vì mỗi nước đi đều đã được tính sẵn và cài trong đĩa, cho phép nó có thể phản ứng thích hợp.

Thật ma quái. Nó chẳng thực tế chút nào.

Mỗi một kết thúc, mỗi thay đổi và mỗi diễn biến để dẫn đến cái kết, tất cả đều đã được lập trình trên đĩa. Không có gì là "ma quái" cả. Nó chỉ là công nghệ mà thôi.

Và nếu con nghĩ rằng công nghệ của video game là một cái gì đó hay ho, hãy đợi đến khi con nhìn thấy được công nghệ của vũ trụ!

Tưởng tượng rằng Bánh Xe Vũ Trụ như đĩa CD-ROM. Tất cả những cái kết đều đã tồn tại. Vũ trụ chỉ đang chờ đợi để xem con chọn thứ gì vào thời điểm nào. Và khi trò chơi kết thúc, cho dù con giành chiến thắng, thua, hoặc là hòa đi nữa, vũ trụ sẽ nói, "Bạn muốn chơi tiếp không?"

Đĩa máy tính của con không quan tâm con thắng hay không, và con chẳng thể đụng chạm vào cái suy nghĩ đó của nó được. Nó chỉ cung cấp cho con một cơ hội để chơi lại một lần nữa. Tất cả các kết thúc đều đã tồn tại, và kết thúc nào con trải nghiệm phụ thuộc vào sự lựa chọn của con.

Vậy Thượng Đế không khác gì hơn cái đĩa CD- ROM à?

Không, Ta không có ý nói như thế. Nhưng trong suốt cuộc đối thoại này, Ta đã cố gắng sử dụng những minh họa để tất cả mọi người có thể nắm bắt trong sự hiểu biết của họ. Vì vậy, Ta nghĩ rằng CD-ROM là một ví dụ khá ổn.

Trong rất nhiều cách, sự sống cũng giống như một đĩa CD-ROM. Tất cả các khả năng đều tồn tại và đã xảy ra. Bây giờ, con đang chọn một khả năng để con trải nghiệm nó.

Điều này liên quan trực tiếp đến câu hỏi của con về những thay đổi tại Trái Đất.

Những gì các nhà tâm linh học nói về những thay đổi của Trái Đất đều đúng sự thật. Họ đã mở ra một cánh cửa đi vào "tương lai", và họ đã nhìn thấy nó. Câu hỏi đặt ra là, cái "tương lai" mà họ nhìn thấy là gì? Như những cái kết của trò chơi trên đĩa CD-ROM, có rất nhiều phiên bản khác nhau.

Trong một phiên bản, Trái Đất sẽ biến động. Trong phiên bản khác thì lại không. Trên thực tế, tất cả các phiên bản đều đã xảy ra. Hãy nhớ rằng, thời gian.

Con biết, con biết rồi."Thời gian không tồn tại".

Đúng vậy. Và vì thế...?

Vì vậy, tất cả mọi thứ đều đang xảy ra đồng thời.

Lại đúng nữa. Tất cả đều đã từng xảy ra, đang xảy ra bây giờ, và sẽ xảy ra, tồn tại ngay lúc này đây. Cũng giống như tất cả các nước đi trong trò chơi máy tính, chúng đều tồn tại ngay ngay lúc này đây trên đĩa CR-ROM. Vì vậy, nếu con nghĩ rằng những dự đoán về ngày tận thế của các nhà tiên tri nếu trở thành sự thật thì sẽ rất thú vị, con hãy tập trung toàn bộ tư tưởng của con vào đó, và con có thể phác ra được bức tranh đó cho chính mình. Và nếu như con nghĩ rằng con muốn trải nghiệm một thực tại khác, hãy tập trung vào điều đó, và đó sẽ là kết quả mà con có thể vẽ ra cho mình.

Vậy Ngài sẽ không nói cho con biết khi nào Trái Đất sẽ thay đổi ư, và có hay không có chuyện đó, phải thế không?

Ta đang chờ đợi con nói cho Ta biết mà. Con sẽ là người quyết định, bằng chính suy nghĩ, lời nói và hành động của mình.

Vậy còn sự cố Y2K năm 2000 về máy tính thì sao? Có những người nói rằng cái mà chúng ta gọi là "Y2K" ấy chính là hệ quả của việc biến động xã hội và hệ thống kinh tế. Nó sẽ xảy ra chứ?

Con nói những gì? Con chọn những gì? Con có nghĩ rằng mình chẳng có gì để làm với mấy thứ đó không? Ta nói cho con biết, điều đó là không chính xác.

Vậy Ngài không nói cho chúng con biết những điều ấy lần lượt xảy ra như thế nào ư?

Ta không ở đây để dự đoán tương lai cho các con, và Ta sẽ không. Ta có thể nói với con điều này. Bất cứ ai cũng có thể nói cho con điều này. Nếu con không cẩn thận, con sẽ đến được chính xác cái nơi mà con muốn đến. Do đó, nếu con không thích con đường mà mình phải đi đầu, thì hãy thay đổi phương hướng.

Con phải làm điều đó như thế nào? Làm thế nào con có thể gây ảnh hưởng đến một dòng thời gian lớn như vậy? Chúng con nên làm gì khi đối mặt với những dự đoán về thảm họa của những nhà tiên tri hay người "có uy tín" về tâm linh?

Nhìn vào bên trong. Tìm kiếm sự thông thái bên trong mình. Hãy nhìn xem nó bảo con phải làm gì. Và sau đó, hãy làm điều ấy.

Nếu nó nói đến các chính trị gia và nền công nghiệp, yêu cầu họ phải có trách nhiệm với việc lạm dụng môi trường dẫn đến những thay đổi của Trái Đất, hãy làm điều đó. Nếu nó nói rằng hãy kêu gọi các nhà lãnh đạo cộng đồng ngồi lại với nhau để làm việc về vấn đề Y2K, hãy làm điều đó. Và nếu nó nói rằng cứ đi tiếp phần của con, gửi đi năng lượng tích cực mỗi ngày, và giữ cho những người xung quanh con không rơi vào hoảng loạn, hãy làm điều đó.

Việc quan trọng nhất đó chính là: Đừng sợ hãi. Con không thể "chết" trong bất kỳ trường hợp nào, vì vậy không có gì phải sợ hãi. Hãy nhận biết sự trải rộng ra của Quá Trình, và lặng lẽ hiểu rằng tất cả mọi thứ đều trở nên ổn với con.

Tìm cách liên kết với sự hoàn hảo của tất cả mọi thứ. Biết rằng con sẽ ở chính xác nơi con muốn ở, để trải nghiệm những gì con chọn khi con đang trên quá trình sáng tạo ra Con Thực Sự Là Ai. Đó là con đường đi đến sự an bình. Hãy nhìn thấy sự hoàn hảo trong tất cả mọi vật.

Cuối cùng, không nên cố gắng "thoát ra khỏi" bất cứ thứ gì. Những gì con chống lại, vẫn tiếp tục tồn tại. Ta đã nói với con về điều này trong quyển sách đầu tiên, và đó là sự thật. Những người nào mà buồn về những gì họ "nhìn thấy" trong tương lai, hoặc những gì họ được nghe "nói" về tương lai, đều đang trượt ra khỏi "sự hoàn hảo".

Còn lời khuyên nào khác không?

Tôn vinh! Ca ngợi cuộc sống! Tán dương Tự thân! Tôn vinh những lời dự đoán! Ca ngợi Thượng Đế!

Hãy tôn vinh! Chơi trò chơi.

Mang niềm vui đến thời điểm này, hay bất cứ thời điểm nào, bởi vì niềm vui chính là Con Là Ai, và Con Luôn Luôn Là Ai. Thượng Đế không thể tạo ra bất cứ thứ gì mà không hoàn hảo. Nếu như con nghĩ rằng Thượng Đế có thể tạo ra những thứ không hoàn hảo, vậy thì con chẳng biết gì về Thượng Đế cả. Hãy ca ngợi. Ca ngợi sự hoàn hảo! Hãy mỉm cười và tôn vinh và nhìn thấy duy nhất sự hoàn hảo, và rằng điều mà những người khác gọi là không hoàn hảo sẽ không cách nào chạm đến con được, con luôn thấy chúng là hoàn hảo.

Ý Ngài có nghĩa là con có thể tránh khỏi việc Trái Đất chuyển trục, hay là bị đánh Tan tành bởi thiên thạch, hay bị ngã túi bụi bởi động đất, hoặc bị kẹt trong một hậu quả khó hiểu và cuồng loạn của Y2K?

Con chắc chắn có thể tránh được ảnh hưởng tiêu cực của những thứ đó.

Đó không phải là thứ con hỏi Ngài.

Nhưng đó là những gì Ta trả lời. Phải đối mặt với tương lai không sợ hãi, nhận biết Quá Trình và nhìn thấy sự hoàn hảo trong tất cả mọi phần của Quá Trình.

An bình đó, thanh thản đó, bình tĩnh đó sẽ đưa con ra khỏi những trải nghiệm và hậu quả mà nhiều người gọi nó là "tiêu cực."

Nếu như Ngài sai thì sao? Nếu như Ngài không phải là "Thượng Đế", mà chỉ là một sản phẩm quá đà trong trí tưởng tượng màu mỡ của con thì sao?

Ah, quay trở lại câu hỏi đi nào! Uhm, nếu là thế thì sao? Ừ thì đã sao? Con có thể nghĩ ra một cách tốt hơn để sống sót không?

Tất cả những gì Ta nói ở đây là phải giữ bình tĩnh, giữ hòa bình, cố giữ trạng thái thanh thản, trong khi đối mặt với các dự báo thiên Tai thảm khốc trên toàn hành tinh, và con sẽ có kết quả tốt nhất có thể. Ngay cả nếu như Ta không phải Thượng Đế, và Ta chỉ là "con", đang đội lốt, con có thể nhận được lời khuyên nào tốt hơn không?

Không, con nghĩ rằng không.

Vì vậy, như thường lệ, chẳng có sự khác biệt dù Ta là "Thượng Đế" hay không. Với điều đó, cũng như với các thông tin trong ba quyển sách, chỉ cần sống theo sự khôn ngoan. Hoặc, nếu con có thể nghĩ ra một cách tốt hơn để tiến hành, hãy làm nó đi.

Hãy nhìn xem, thậm chí nếu Neale Donald Walsch đang nói trong những quyển sách này, con cũng khó có thể tìm thấy lời khuyên tốt hơn để làm theo. Thế nên hãy nhìn vào điều này: Hoặc là Ta - Thượng Đế nói, hoặc là Neale - một anh chàng khá tươi sáng. Có gì khác biệt không?

Sự khác biệt là, nếu Ngài thuyết phục được con rằng thực sự Thượng Đế đang nói những thứ này, thì con sẽ lắng nghe kỹ hơn.

Ô, chuỗi thật. Ta đã gửi thông điệp cho con hàng ngàn lần dưới hàng trăm hình thức khác nhau, và con ngó lơ hầu hết trong số chúng.

Vâng, cứ cho rằng con như thế đi.

Cho rằng ư?

Được rồi, đúng là con đã như vậy.

Vì vậy, lần này, đừng lơ nó nữa. Con cho rằng ai đã mang con đến với quyển sách này? Vì vậy, nếu con không thể lắng nghe Thượng Đế, thì hãy lắng nghe chính mình.

Có thể là một người bạn tâm linh của con.

Một người bạn tâm linh của con.

Ngài đang đùa với con à, nhưng điều này không mang đến bất cứ chủ đề gì con muốn bàn luận.

Ta biết.

Ngài biết ư?

Tất nhiên rồi! Con muốn thảo luận về tâm linh học.

Sao Ngài biết được

Ta như một nhà ngoại cảm.

Này, con xin đặt cược. Ngài là Mẹ của tất cả các nhà ngoại cảm. Ngài là bếp trưởng Honcho, Trái Chuối Hạng Nhất, Miếng Pho Mát Lớn. Ngài là Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

Ồ, Con đã biết chính xác.

Bắt tay cái nào.

Tuyệt thật, anh bạn à. Đúng rồi!

Vì vậy, những gì con muốn biết chính là, "sức mạnh tâm linh" là gì?

Con có tất cả những thứ mà con gọi là "sức mạnh tâm linh". Đó thực sự là giác quan thứ sáu. Và con có "giác quan thứ sáu về mọi thứ".

Sức mạnh tâm linh chỉ đơn giản là khả năng để bước ra khỏi trải nghiệm hạn chế của con và đi vào một cái nhìn rộng hơn.

Để bước trở lại. Để cảm nhận nhiều hơn cái giới hạn cá nhân mà con tự đặt ra cho mình, để hiểu biết nhiều hơn nữa. Đó là khả năng để chạm vào sự thật lớn hơn ở xung quanh con, cảm nhận một nguồn năng lượng khác hẳn.

Làm thế nào để phát triển khả năng này?

"Phát triển" là một từ hay. Nó giống với cơ bắp. Tất cả các con đều có khả năng ấy, nhưng một số người trong các con chọn cách phát triển nó, trong khi những người khác vẫn chưa phát triển, và ít hữu ích.

Để phát triển "cơ bắp" tâm linh của con, con phải tập luyện nó. Sử dụng nó. Mỗi ngày. Hầu hết thời gian.

Giờ thì những cơ bắp đó đang ở chỗ này, nhưng nó còn nhỏ lắm. Yếu ớt lắm. Nó ít được sử dụng. Vì vậy, khi con nhận được một "cú đánh" trực giác, con lại không tác động đến nó được. Khi con nhận được "linh cảm" về một điều gì đó, con lại lờ nó đi. Con có một giấc mơ, hoặc một "nguồn cảm hứng", con lại bỏ lỡ nó, chẳng thèm chú ý. Thật tốt khi con lại để ý đến "cú đánh" vào con về quyển sách này, nếu không con sẽ chẳng đọc được những lời này đâu. Con nghĩ rằng điều con đang làm là một sự trùng hợp ngẫu nhiên ư?

Vì vậy, bước đầu tiên trong việc phát triển "năng lực" tâm linh đó chính là con phải biết rằng con có nó, và rồi sử dụng nó. Hãy chú ý đến những linh cảm,

mọi cảm giác con nhận được, mỗi "cú đánh" trực giác mà con trải qua. Hãy chú ý!

Sau đó, hành động theo những gì con "biết". Đừng để tâm trí của con lôi kéo con đi. Đừng để nỗi sợ hãi đẩy con xa khỏi nó. Con càng hành động dựa trên trực giác can đảm bao nhiêu, thì trực giác ấy sẽ phục vụ tốt cho con bấy nhiêu. Nó luôn luôn ở đó, giờ thì con chỉ cần chú ý đến nó mà thôi.

Nhưng con không nói về khả năng ngoại cảm vớ vẩn. Con đang nói về sức mạnh tâm linh thực sự. Một dạng nhìn thấy được tương lai. Một khả năng cho phép con biết được những thứ về con người mà không có cách nào khác có thể biết được.

Đó cũng là những gì Ta đang nhắc đến.

Sức mạnh tâm linh hoạt động ra sao? Con có nên tin vào những người có khả năng ấy? Nếu một nhà ngoại cảm đưa ra một lời tiên đoán, con có thể thay đổi nó không, hay tương lai của con thì đã khắc vào đá? Làm thế nào một số nhà tâm linh học có thể nói đúng con ngay cả trước khi con bước vào căn phòng? Điều gì nếu.

Chờ đã. Có bốn câu hỏi khác nhau ở đây. Hãy từ tốn đặt từng câu từng câu một thôi.

Được rồi. Sức mạnh tâm linh hoạt động ra sao?

Có ba nguyên tắc của các hiện tượng tâm linh cho phép con hiểu được khả năng tâm linh vận hành như thế nào. Liệt kê nhé.

1. Tất cả các ý nghĩ đều là năng lượng.
2. Tất cả mọi thứ đều đang chuyển động.

Tất cả các dòng thời gian đều đang xảy ra đồng thời, ngay lúc này. Nhà ngoại cảm là những người đã khai mở một khả năng có thể trải nghiệm được những rung động. Đôi khi chúng hình thành như những hình ảnh trong tâm trí. Đôi khi chúng ở dạng từ ngữ.

Một nhà ngoại cảm sẽ trở nên chuyên nghiệp hơn bằng cách cảm nhận những nguồn năng lượng đó. Ban đầu nó không hề dễ dàng, bởi vì nguồn năng lượng ấy rất nhẹ, thoáng qua, rất tinh tế. Cũng giống như làn gió nhỏ trong đêm mùa hè làm con nghĩ rằng con cảm thấy tóc mình khẽ sột soạt, nhưng có lẽ không phải. Giống như âm thanh yếu ớt vọng từ nơi rất xa mà con cho rằng con đã nghe thấy, nhưng không chắc chắn. Giống như một hình ảnh mờ nhạt ở góc mắt mà con đã thề là mình đã nhìn thấy, nhưng khi con nhìn trực diện vào nó, thì lại biến mất. Không còn nữa. Vậy nó có ở đó không?

Đó là câu hỏi mà những người mới theo tâm linh luôn thắc mắc. Các nhà ngoại cảm tài năng không bao giờ đặt câu hỏi, bởi vì một khi câu hỏi gửi đi liền

có câu trả lời ngay tức khắc. Đặt một câu hỏi cũng tương đương ràng buộc tâm trí, và đó là điều cuối cùng một nhà ngoại cảm tâm linh muốn làm. Trực giác không cư trú trong tâm trí. Để trở thành một nhà ngoại cảm, con phải thoát ra khỏi tâm trí của mình. Bởi vì trực giác nằm ở tinh thần. Trong linh hồn.

Trực giác là đôi Tai của linh hồn.

Linh hồn là nhạc cụ duy nhất đủ nhạy cảm để bắt sóng được rung động mờ nhạt của sự sống, để "cảm nhận" được những nguồn năng lượng, cảm nhận các lớp sóng, và giải thích chúng.

Các con có sáu giác quan, chứ không phải năm. Chúng là khứu giác, vị giác, xúc giác, thị giác, thính giác, và hiểu biết.

Vậy thì "sức mạnh tâm linh" vận hành ra sao?

Mỗi khi con suy nghĩ, nó sẽ tạo ra một mảnh năng lượng. Nó chính là năng lượng. Linh hồn của nhà ngoại cảm nhanh chóng nắm bắt được mảnh năng lượng này. Một nhà ngoại cảm thực thụ sẽ không giải mã nó ngay, mà chỉ bắt chợt nhận ra cái năng lượng đó là như thế nào. Đó là lý do tại sao một nhà ngoại cảm có thể nói chính xác những gì con đang nghĩ trong đầu.

Tất cả những cảm giác mà con có đều nằm trong linh hồn con. Linh hồn con chính là tổng hợp của tất cả những cảm nhận mà con có. Nó là kho lưu trữ. Mặc dù con đã chôn giấu mọi thứ ở đó hàng bao nhiêu năm, một nhà ngoại cảm thực thụ vẫn có thể "cảm nhận" được những thứ đó ngay tại đây và ngay bây giờ.

Đó là bởi vì tất cả đều ngay đây - không có thứ gì gọi là thời gian cả - đó cũng là lý do vì sao một nhà ngoại cảm có thể nói chính xác "quá khứ" của con.

"Ngày mai" cũng không hề tồn tại. Tất cả mọi thứ đều đang xảy ra ngay lúc này. Tất cả mọi thứ đều gửi đi một dạng sóng năng lượng, in lên bức tranh vũ trụ một hình ảnh không thể xóa nhòa. Nhà ngoại cảm nhìn thấy, hoặc cảm nhận được, hình ảnh của "ngày mai" như thể nó đang xảy ra ngay bây giờ - chính là như thế. Đó là cách mà một số nhà ngoại cảm có thể nói được về "tương lai".

Làm thế nào thực hiện được, sinh lý học ư? Có lẽ không cần biết một người đã thực sự làm những gì, nhà ngoại cảm chỉ cần thông qua việc tập trung với cường độ cao, và gửi ra ngoài một vài thành phần phân tử phức tạp - vật chất vi tế của chính mình. "Ý nghĩ" của anh ta rời khỏi cơ thể, ra ngoài không-thời gian, và đi đủ nhanh đủ xa, để có thể quay lại và "nhìn thấy" được những điều thậm chí con chưa từng trải qua.

Vật chất vi tế du hành thời gian à!

Có thể nói như thế.

Vật chất vi tế đi du hành thời gian ư!

Được rồi! Chúng ta đang biến những thứ này thành một chương trình tap kỹ đấy.

Không, không, con sẽ đàng hoàng. Con hứa đấy, thật lòng mà nói. Tiếp tục đi nào. Con rất rất muốn nghe về điều này.

Được rồi. Phần vật chất vi tế của nhà ngoại cảm, khi hấp thụ năng lượng của hình ảnh, đạt được từ việc tập trung, quay trở lại cơ thể của nhà ngoại cảm, mang theo mảnh năng lượng ấy. Nhà ngoại cảm giờ thì đã "có tâm hình" - đôi khi kèm theo sự rung mình - hoặc đã "cảm nhận được gì đó", anh ta sẽ rất cố gắng để không làm cho dữ liệu bị "chế biến", chỉ đơn giản là mô tả nó ngay lập tức. Một nhà ngoại cảm thực thụ biết được rằng không nên đặt câu hỏi về việc anh ta đang "nghĩ gì" hay "nhìn thấy gì", "cảm nhận được gì", mà chỉ đơn giản là cho phép nó "đi qua" một cách đơn giản nhất có thể.

Vài tuần sau, nếu những sự kiện nhìn thấy được ấy thực sự xảy ra, thì nhà ngoại cảm sẽ được mọi người cho là "linh" - tất nhiên, chúng là sự thật!

Nếu thế thì tại sao có một số những lời tiên tri lại sai, nó đã không bao giờ xảy ra?

Bởi vì nhà tiên tri ấy không "dự đoán về tương lai", chỉ đơn thuần là cung cấp một cái nhìn thoáng qua về "những khả năng có thể xảy ra" mà anh ta quan sát được trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu. Vấn đề mấu chốt luôn luôn nằm ở những nhà tiên tri, người biết được những lựa chọn. Anh ta có thể chọn một khả năng khác - một sự lựa chọn không ăn nhập gì với những lời tiên đoán.

Trường Thời Gian Vĩnh Cửu chứa đựng tất cả những "khả năng có thể xảy ra". Như Ta đã từng giải thích rất nhiều lần, mọi thứ đều đã diễn ra, theo hàng triệu cách khác nhau. Tất cả những gì còn lại là để cho con khiến cho năng lực tri giác chọn lựa.

Tất cả đều là câu hỏi của nhận thức. Khi con thay đổi nhận thức của mình, con thay đổi suy nghĩ, và suy nghĩ của con tạo ra thực tại. Dù cho con có thể dự đoán được bất cứ tình huống nào sắp xảy ra với mình. Điều con phải làm chính là nhận thức được nó. Biết nó. Đó là nghĩa của câu "ngay cả trước khi con hỏi, Ta đã có câu trả lời." Một thực tế khác, những lời cầu nguyện của con đã được trả lời ngay cả trước khi con đưa chúng ra.

Vậy thì tại sao chúng con lại không có hầu hết những thứ chúng con cầu xin?

Điều này đã được nhắc đến trong Quyển 1. Con luôn luôn không có những thứ con cầu xin, nhưng con luôn luôn có những thứ mà con sáng tạo ra. Sáng tạo là sản phẩm của ý nghĩ, ý nghĩ là sản phẩm của nhận thức.

Thật là điều dị thường. Mặc dù chúng ta đã từng nói về điều ấy, nó vẫn không thể tin được.

Mặc dù nó không phải như thế, đúng không? Đó là lý do tại sao cứ tiếp tục thì tốt hơn. Nghe đi nghe lại về nó nhiều lần sẽ cho con một cơ hội để bao bọc tâm trí mình xung quanh nó. Và tâm trí con sẽ "không bị chùn lại" nữa.

Nếu tất cả mọi thứ đều đang xảy ra ngay lúc này, vậy cái "hiện thực" mà ngay lúc này đây con đang trải nghiệm là cái gì?

Lựa chọn - và niềm tin của con vào những lựa chọn ấy. Niềm tin sẽ được tạo ra bằng suy nghĩ của con về một vấn đề cụ thể nào đấy, và những suy nghĩ ấy phát sinh từ nhận thức của con - chính là "cái cách mà con nhìn vào nó". Vì vậy, nhà ngoại cảm nhìn thấy được cái lựa chọn của con mà đang tạo ra "ngày mai", và nhìn thấy được nó đang diễn ra. Nhưng một nhà tiên tri thực thụ sẽ nói cho con biết rằng nó chưa chắc sẽ diễn ra theo cách đó. Con có thể "chọn lại", và thay đổi kết quả.

Kết quả là, con có thể thay đổi những gì con có!

Đúng vậy. Bây giờ thì con hiểu rồi đấy. Bây giờ con đã hiểu làm thế nào để sống trong nghịch lý.

Nhưng nếu như nó "đã xảy ra", ai là người mà trải nghiệm rằng nó "đã xảy ra"? Và nếu như con thay đổi nó, ai sẽ là "con" trải nghiệm sự thay đổi ấy?

Có nhiều hơn một người là "con" di chuyển ngược dòng thời gian. Điều này đã được mô tả chi tiết trong Quyển 2. Ta đề nghị con nên đọc lại phần đó. Sau đó kết hợp nó với những gì đang nói ở đây, để có sự hiểu biết phong phú hơn.

Được rồi. Đi hơi xa rồi. Nhưng con muốn nói về khả năng tâm linh này thêm một chút nữa. Rất nhiều người tự cho mình là một nhà ngoại cảm. Làm thế nào con phân biệt được đâu là thật đâu là giả chứ?

Tất cả mọi người đều là "nhà ngoại cảm", vì thế tất cả đều là "thật". Những gì con muốn tìm là mục đích của họ. Có phải họ đang tìm cách giúp con hay không, hay là muốn làm giàu cho bản thân?

Nhà ngoại cảm - cũng có thể gọi là "những nhà ngoại cảm nhà nghề" - là những người tìm cách làm giàu bản thân, họ thường xuyên hứa sẽ làm một số điều với sức mạnh tâm linh của họ, kiểu như: "mang người yêu quay lại", "mang lại sự giàu có và nổi tiếng", thậm chí giúp con giảm cân!

Họ hứa hẹn rằng họ có thể làm tất cả những thứ này - nhưng chỉ là vì tiền. Họ thậm chí sẽ "đọc" những người khác - ông chủ, người yêu, bạn bè của con - và nói với con tất cả về những người ấy. Họ sẽ nói, "Hãy mang cho tôi một

cái gì đó. Một cái khăn quàng cổ, tấm hình, hoặc mẫu chữ viết tay của người này."

Và họ có thể cho con biết tất cả về người khác. Thông thường, có khá nhiều loại này. Bởi vì tất cả mọi người đều để lại một dấu vết, một "dấu vân tay tâm linh", một dấu vết năng lượng. Và một người nhạy cảm thực thụ có thể cảm nhận được nó.

Tuy nhiên, một người chân chính sẽ không bao giờ làm điều gì khiến cho người khác để trở về với con, hay khiến một người thay đổi tâm trí của mình, hoặc tạo ra bất kỳ kết quả nào bằng "sức mạnh" tâm linh của cô ấy. Một nhà ngoại cảm thực thụ - là người dành cả cuộc đời của mình để phát triển và sử dụng món quà tâm linh ấy - biết rằng tiền bạc của người khác không bao giờ mua được nó, tự do ý chí của một người thì không bao giờ được phép xâm phạm, và cũng không bao giờ vi phạm đến không gian linh hồn của người khác.

Con tưởng rằng Ngài từng nói rằng không có "đúng" và "sai". Vậy thì tất cả những cái "không bao giờ" trong câu đó là gì?

Mỗi lần Ta truyền xuống từ "luôn luôn" và "không bao giờ", đó là trong bối cảnh của việc Ta biết rằng con đang tìm cách hoàn thành, làm trọn vẹn những thứ mà con đang cố gắng làm.

Ta biết rằng con đang tìm cách để tiến hóa, phát triển về tâm linh, trở về với Cái Một Duy Nhất. Con đang tìm cách trải nghiệm bản thân như một phiên bản vĩ đại nhất, của cái tâm nhìn lớn nhất mà con từng biết về Con Là Ai.

Không có "đúng" và "sai", không có "được" và "không được" trong từ điển của Ta - như Ta từng nói rất nhiều lần - và con sẽ chẳng bao giờ bị thiêu đốt trong lửa địa ngục đời đời nếu như con thực hiện một lựa chọn "xấu xa", bởi vì "xấu xa" lẫn "địa ngục" là không tồn tại - tất nhiên, trừ phi con nghĩ rằng có thật.

Thế nên có những quy luật tự nhiên được đặt ra trong thế giới vũ trụ vật chất - và một trong số đó là luật nhân quả.

Một trong những điều quan trọng nhất của luật nhân quả đó chính là: Tất cả những gì mình gây ra thì chính mình phải lãnh chịu hậu quả.

Cái đó nghĩa là gì?

Bất cứ thứ gì con gây ra khiến cho người khác phải chịu đựng, thì một ngày con cũng phải trải nghiệm điều ấy. Các thành viên trong cộng đồng Thời Đại Mới của các con có cách nói hơi màu mè một chút.

"Những gì diễn ra xung quanh, đến xung quanh."

Đúng thế. Một số người biết được điều này qua lời dạy của Jesus: "Hãy đối xử với người khác như các con đối xử với chính mình".

Chúa Jesus đã giảng dạy về luật nhân quả. Cũng có thể gọi là Luật Chủ Chốt. Hơi giống như Chỉ Thị ban hành cho Kirk, Picard, và Janeway. ^[7]

Hey, Thượng Đế là "fan trung thành" của STar Trek đấy!

Ngài giỡn đấy à! Con viết được phân nửa rồi. Tốt hơn hết đừng để Gene nghe được Ngài đã nói thế.

Thôi nào! Gene bảo Ta nói thế đấy.

Ngài cũng đang liên lạc với Gene Roddenberry sao?

Cả Carl Sagan, và Bob Heinlein, và toàn bộ "băng đảng" ở đó.

Ngài biết đấy, chúng ta không nên giỡn như thế. Nó làm con mất niềm tin vào cuộc đối thoại này.

Ta biết. Một cuộc đối thoại với Thượng Đế thì bắt buộc phải nghiêm túc.

Vâng, ít nhất cũng phải đáng tin cậy chút chứ.

Không ai tin rằng Ta đã kết nối với Gene, Carl và Bob ư? Ta phải nói cho họ biết mới được. Thôi được rồi, quay trở lại làm thế nào mà con có thể phân biệt được một nhà ngoại cảm "lừa đảo" nào.

Một nhà tâm linh thật sự biết và sống theo Lời Hướng Dẫn Căn Bản. Đó là lý do tại sao, nếu con yêu cầu cô ấy khiến cho "người yêu cũ" quay trở lại, hay là đọc thể aura của một người khác qua chiếc khăn tay hay là bức thư mà con có, một nhà ngoại cảm thực thụ sẽ nói với con thế này:

"Tôi xin lỗi, tôi không thể làm điều đó được. Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào, xâm phạm đến, hoặc nhòm ngó vào con đường đi của một người khác".

"Tôi sẽ không cố gắng gây ảnh hưởng đến trực tiếp, hoặc tác động đến sự lựa chọn của họ trong bất kỳ trường hợp nào".

"Và tôi sẽ không tiết lộ cho bạn bất cứ thông tin về bất kỳ vấn đề cá nhân hoặc tư nhân nào".

Nếu có kẻ cung cấp "dịch vụ" đó cho con, thì kẻ đó chính là đồ vô lương tâm, lợi dụng điểm yếu và sự tổn thương của con để moi tiền.

Vậy còn những nhà ngoại cảm mà giúp chúng ta xác định vị trí một người thân yêu đã mất tích thì sao - có thể là một đứa trẻ bị bắt cóc, hay một thiếu niên đi bụi mà không thể trở về nhà, mặc dù họ rất muốn? Vậy còn trường hợp về việc xác định vị trí một người - đã chết hoặc còn sống hay không - cho cảnh sát, trường hợp ấy thì sao?

Tất nhiên, những câu hỏi này đã trả lời chính nó. Một nhà ngoại cảm thực thụ luôn luôn tránh việc áp đặt ý muốn của mình lên người khác. Cô ấy ở đó chỉ vì mục đích duy nhất, là giúp đỡ.

⁷ STar Trek series.

Vậy nếu nhờ một nhà ngoại cảm liên lạc với người đã khuất thì có ổn không? Chúng ta có nên cố gắng tiếp cận những người đã "khuất"?

Tại sao con lại muốn thế?

Để xem họ có muốn nhắn nhủ, hay muốn nói điều gì với chúng con hay không?

Nếu ai đó ở "thế giới bên kia" có điều gì đó mà họ muốn cho con biết, họ sẽ tìm ra cách để khiến cho con biết điều đó, đừng lo lắng.

Các dì, chú, bác, anh, chị, cha, mẹ, vợ, chồng, và người yêu đã "qua đời" vẫn đang tiếp tục cuộc hành trình riêng của họ, trải nghiệm niềm vui hoàn toàn, di chuyển hướng tới sự hiểu biết hoàn toàn.

Nếu họ muốn trở về với con - để xem tình hình con ra sao, để mang lại cho con một lời nhắn rằng họ rất ổn, bất cứ điều gì - hãy tin tưởng rằng họ sẽ làm điều đó.

Sau đó, hãy để ý những "dấu hiệu" và nắm bắt nó. Đừng cho rằng nó là trí tưởng tượng của con, hay là điều mơ tưởng, hay trùng hợp ngẫu nhiên.

Quan sát thông điệp, và con sẽ nhận được nó.

Con biết một người phụ nữ đang chăm sóc ông chồng đã gần chết, và cô ấy cầu xin anh ta rằng: Nếu như anh ấy phải đi, hãy làm ơn trở lại với cô và cho cô biết anh ấy vẫn ổn. Ông ấy đã hứa như thế, và qua đời hai ngày sau đó. Chưa tới một tuần sau, nửa đêm cô ấy chợt thức dậy và có cảm giác rằng có ai đó đã ngồi lên giường, sát bên cô. Khi cô mở mắt ra, cô đã thề rằng mình nhìn thấy chồng, đang ngồi ở chân giường, mỉm cười với cô ấy. Nhưng khi cô ấy chớp mắt và nhìn một lần nữa, ông đã biến mất. Sau đó cô ấy kể chuyện cho con, và nói rằng có lẽ cô ấy đã bị ảo giác.

Đúng, điều này rất phổ biến. Con nhận được những dấu hiệu, không thể chối cãi, cực kỳ rõ ràng, và con đã lừa chúng đi. Hoặc cho rằng tâm trí mình đang đùa giỡn, đang đánh lừa.

Giờ thì con cũng đang như thế đấy, với quyển sách này.

Tại sao chúng ta lại làm như thế nhỉ? Tại sao chúng ta cầu xin một cái gì đó - giống như sự thông thái có trong ba quyển sách này - rồi lại gạt bỏ đi niềm tin rằng chúng ta đã nhận được chúng?

Bởi vì con nghi ngờ thanh danh của Thượng Đế. Giống như Thomas, con có để xem, cảm thấy, chạm vào, trước khi con tin. Tuy nhiên, điều mà con muốn biết lại không thể nhìn thấy được, cảm nhận, hoặc chạm vào được. Đó là một khía cạnh khác. Con đã không chào đón nó, con đã không sẵn sàng. Tuy nhiên, đừng băn khoăn. Một khi học sinh chuẩn bị xong, thì người thầy sẽ xuất hiện.

Có phải Ngài đang nói - quay trở lại với câu hỏi một chút - rằng chúng ta không nên tìm gặp một nhà ngoại cảm hoặc dự một buổi gọi hồn để liên lạc với người ở thế giới bên kia không?

Ta không nói rằng con nên hay không nên làm những điều đó. Ta chỉ không chắc nó sẽ trở nên như thế nào.

Nào, giả sử con có điều gì đó muốn nói với những người khác, chứ không phải một điều gì con muốn nghe từ họ, thế thì sao?

Con có bao giờ tưởng tượng rằng con có thể nói và họ thì không nghe thấy được không? Những suy nghĩ nhỏ nhất của con về một sinh mệnh đang tồn tại ở nơi mà con gọi là "thế giới bên kia" sẽ đánh thức họ bay đến với con!

Bất cứ một suy nghĩ hay ý tưởng nào của con về người mà con gọi là "đã khuất" đều không thoát ra được khỏi cái nhận thức hoàn toàn của Bản Chất sinh mệnh người ấy. Không cần thiết phải sử dụng cách liên lạc như vậy. Tình yêu chính là "phương tiện tốt nhất" của sự liên lạc.

À, vậy "liên lạc 2 chiều", thần giao cách cảm là như thế nào? Nó có phải là một cách hữu ích không? Cách liên lạc ấy có được phép không? Nó có tào lao không? Có nguy hiểm không?

Con đang nói về cách liên lạc với Linh hồn Thần thánh. Có, cách liên lạc đó là có thể. Nó có nguy hiểm không? Nếu như con sợ, thì hầu hết mọi thứ đều "nguy hiểm". Con sợ thứ gì, thì con tạo ra nó. Tuy nhiên, thật sự mà nói thì chẳng có gì đáng sợ hãi cả.

Những người thân yêu không bao giờ rời xa con, chỉ cần một suy nghĩ gửi đi, họ sẽ luôn bên con mỗi lúc con cần, sẵn sàng cho lời khuyên hoặc tư vấn thoải mái. Nếu như con quá căng thẳng không biết người thân yêu của con có đang "sống tốt" hay không, họ sẽ gửi cho con một dấu hiệu, một "tin nhắn" cho phép con biết được mọi thứ đều ổn.

Con không cần phải kêu tên họ, bởi vì linh hồn những người thương yêu con trong cuộc sống, bị thu hút bởi con, bị kéo về phía con, bay đến với con, bất kể lúc nào họ cảm nhận được con gặp khó khăn hoặc những rối loạn xảy đến với con.

Khi họ tìm hiểu về những khả năng của sự tồn tại mới, một trong những điều đầu tiên có thể làm đó chính là cung cấp sự trợ giúp và an ủi cho những người mà họ yêu thương. Và con sẽ cảm thấy sự hiện diện an ủi của họ nếu con đang thực sự mở cửa cho họ.

Vì thế, câu chuyện mà con nghe được từ những người "dám thề độc" rằng người thân của họ đã chết nhưng đã xuất hiện trong phòng có thể là đúng sự thật.

Hầu hết là đúng. Người ta có thể ngửi thấy mùi nước hoa hay mùi của người thân yêu, hoặc cảm nhận được làn khói của điếu xì gà mà họ hút, hoặc nghe vang vọng đâu đây một bài hát mà họ thường ngâm nga. Hoặc, bỗng từ đâu, một số đồ vật cá nhân của họ xuất hiện. Một chiếc khăn tay, ví tiền, vài cái khuy măng-set hoặc một món trang sức "xuất hiện" mà "không có lý do". Nó được "tìm thấy" trên nệm ghế, hay là dưới một chồng tạp chí cũ. Nó đây rồi. Một bức tranh, một bức ảnh chụp, về kỷ niệm đặc biệt - mỗi khi con nhớ đến hoặc cảm thấy buồn vì cái chết của họ. Những điều này không đơn giản chỉ là "bỗng xảy ra". Những điều này không đơn giản chỉ là "bỗng xuất hiện" trùng hợp. Ta nói cho con biết điều này: Không có gì là ngẫu nhiên trong vũ trụ.

Điều này là rất bình thường. Rất phổ biến.

Bây giờ, trở lại với câu hỏi của con: Con có cần phải có một người gọi là "người truyền đạt trung gian" hay là "người lên đồng", một "kênh" để liên lạc với những sinh mệnh đã lìa khỏi thân xác không? Không. Nó có hữu ích không? Thỉnh thoảng thôi. Nó quá phụ thuộc, dựa dẫm vào một nhà ngoại cảm hay một người truyền đạt trung gian - và lệ thuộc vào cảm hứng của họ. Nếu ai đó làm việc theo cách này với con - hoặc làm bất kỳ loại "lên đồng" nào đó - mà đòi phí cao, thì hãy chạy cho nhanh, đừng có cuộc bộ. Những người đó có thể chỉ làm việc vì tiền mà thôi.

Đừng ngạc nhiên nếu con bị "dính" vào việc phải trở đi trở lại đó nhiều lần, nhiều tuần hoặc nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, vì họ đang kiếm chác trên mong muốn và nhu cầu liên lạc với "thế giới linh hồn" của con. Người nào mà chỉ ở đó như một người hướng dẫn tinh thần, sẽ không đòi hỏi gì nhiều cho bản thân anh ta, ngoại trừ vài thứ cần thiết để duy trì công việc mà anh ta đang làm. Nếu một nhà ngoại cảm hay là một người truyền đạt trung gian đồng ý giúp con, hãy chắc chắn rằng con đáp trả lại toàn bộ sự giúp đỡ đó, tốt nhất con có thể.

Đừng lợi dụng sự rộng lượng quảng đại, lòng hảo tâm của linh hồn, bằng cách trả ơn thật ít, thậm chí không trả gì cả, mặc dù con biết rằng con có thể làm được nhiều hơn thế.

Hãy nhìn vào những người đang thực sự phục vụ thế giới, chân chính tìm cách chia sẻ sự thông thái và hiểu biết, cái nhìn sâu sắc và sự thấu hiểu, quan tâm chăm sóc và lòng từ bi. Chu cấp cho những người này, thật đáng hoàng đâu ra đấy. Đáp ơn họ bằng lòng tôn kính. Dành cho họ những khoản ưu đãi. Vì họ là những người mang lại Ánh Sáng

CHƯƠNG 7

Chúng ta đã đề cập đến rất nhiều thứ ở đây. Chàng trai à, chúng ta đã thực sự đề cập đến rất nhiều thứ. Liệu chúng ta có thể thay đổi sang vấn đề khác không? Con đã sẵn sàng để tiếp tục chưa?

Con đã sẵn sàng chưa?

Vâng, con đang sẵn sàng lẫn mình đây. Con đã hoàn toàn sẵn sàng. Và con muốn hỏi tất cả những câu hỏi mà con đã phải chờ đợi đến ba năm chỉ để hỏi.

Không sao. Bắt đầu nào.

Tuyệt thật. Ngay bây giờ con muốn nói chuyện về một trong những điều bí ẩn bí truyền. Ngài vui lòng nói cho con biết về sự luân hồi được không?

Tất nhiên rồi.

Nhiều tôn giáo nói rằng luân hồi là một học thuyết sai lầm, chúng ta chỉ có một đời sống duy nhất, một cơ hội duy nhất.

Ta biết. Điều đó không chính xác đâu.

Làm sao mà họ có thể sai lầm về một điều quan trọng như thế? Làm thế nào mà họ lại không biết sự thật về một thứ rất cơ bản như vậy?

Con phải hiểu rằng con người có nhiều nỗi sợ hãi mà nền tảng là tôn giáo với giáo lý của nó bao quanh học thuyết về Đức Chúa Trời, Đáng được tôn thờ và kính sợ.

Đó là vì sự kính sợ trong toàn bộ xã hội trên Trái Đất đã tự cải cách chính nó khi chuyển từ chế độ mẫu hệ sang chế độ gia trưởng. Đó là sự kính sợ mà thời gian đầu các linh mục đã gieo vào con người để "tu bổ con đường tà của họ" và "chú ý đến lời của Thiên Chúa". Đó là sự tôn kính mà giáo hội đã thêm vào để kiểm soát những tin đồ của họ.

Một nhà thờ thậm chí còn tuyên bố rằng Chúa sẽ trừng phạt con nếu con không đi nhà thờ vào mỗi Chủ nhật. Không đi lễ đã được quy là một tội lỗi. Và không chỉ có đi lễ. Mọi người phải đi đều đặn một nhà thờ cụ thể. Nếu con đi đến một nhà thờ của một giáo phái khác, đó cũng là một tội lỗi. Đây là một nỗ lực nhằm kiểm soát, rõ ràng và đơn giản, bằng cách sử dụng sự sợ hãi. Điều đáng ngạc nhiên ở đây là, nó đã vận hành tốt. Chết tiệt thật^[8], nó vẫn hoạt động hiệu quả.

Này, Ngài là Thượng Đế. Đừng chửi thề chứ.

Ai chửi thề? Ta đã nói lên một bản tuyên bố về sự thật. Ta đã nói, "Địa ngục - nó vẫn còn hoạt động hiệu quả". Mọi người luôn luôn tin vào địa ngục, và

⁸ Hell: Còn có nghĩa là địa ngục

Đức Chúa Trời sẽ cho họ vào đó, chừng nào họ vẫn còn tin rằng Đức Chúa Trời cũng giống như con người - tàn nhẫn, tự cao, không hề khoan nhượng, và đầy căm thù. Trong quá khứ, hầu hết mọi người không thể tưởng tượng một Đức Chúa Trời có thể vượt lên trên tất cả các điều đó.

Vì họ đã thừa nhận lời giáo huấn của nhiều nhà thờ nên họ "sợ sự trừng phạt khủng khiếp của Thiên Chúa". Đó là, nếu như con người không thể tin vào chính bản thân mình có thể trở thành người tốt, có thể hành động một cách thích đáng, dựa trên đường lối và sự lành mạnh về tinh thần. Vì thế, họ đã phải tạo ra một tôn giáo dạy giáo lý về sự giận dữ, sự trừng phạt của Thượng Đế nhằm giữ họ đi trên đúng con đường.

Giờ thì các ý tưởng về luân hồi đã phá quấy tất cả những điều đó.

Sao thế được? Điều gì làm nên cái giáo lý đầy đe dọa đó?

Giáo hội đã tuyên bố rằng các con sẽ tốt đẹp hơn, hoặc nhiều thứ nữa - và theo học thuyết về luân hồi đầu thai: "Con sẽ có một cơ hội khác sau việc làm này, và một cơ hội khác sau việc làm kia. Và vẫn còn nhiều cơ hội nữa. Vì thế đừng lo lắng. Cứ làm những gì tốt nhất con có thể. Đừng trở nên bị tê liệt vì sự sợ hãi khiến con không thể nhúc nhích được. Hứa với chính mình để làm tốt hơn, và sẽ làm được điều đó."

Lẽ tự nhiên, Giáo hội thừa ban đầu không thể có những thứ như thế. Vì vậy, nó đã làm hai điều. Thứ nhất, nó lên án học thuyết luân hồi là dị giáo. Sau đó, nó tạo ra nghi lễ xưng tội. Xưng tội có thể cho những người năng đi nhà thờ có một hứa hẹn về sự tái sinh. Đó chính là, cho anh ta một cơ hội khác.

Vì thế chúng ta đã có một thiết lập, nơi mà Thiên Chúa sẽ trừng phạt con vì tội lỗi của con, trừ khi con thành tâm thú nhận chúng. Khi đó con có thể cảm thấy an toàn, và biết rằng Thiên Chúa đã lắng nghe lời thú nhận và tha thứ cho con.

Đúng. Nhưng đó là một cái bẫy. Lời Xá tội này có thể không đến trực tiếp từ Thiên Chúa. Nó phải thông qua nhà thờ, những linh mục nhấn mạnh rằng cần phải "ăn năn hối lỗi". Chúng là những lời cầu nguyện thường xuyên, cần thiết cho một kẻ phạm tội. Giờ thì các con có hai điều để giữ chân những tín đồ của các con.

Các nhà thờ còn đặt ra việc xưng tội là một điều bắt buộc, sau đó liền thông báo rằng nó cũng là một tội nếu như không đi xưng tội. Mọi người bắt buộc phải làm điều đó một năm ít nhất một lần. Nếu họ không làm thế, Thiên Chúa sẽ có một lý do khác để nổi giận.

Ngày càng có nhiều luật lệ hơn - nhiều điều trong số đó rất độc đoán và gàn dở - bắt đầu được ban hành bởi các nhà thờ, mỗi quy tắc có sức mạnh trừng

phạt bắt tử của Thiên Chúa ở đằng sau, tất nhiên, trừ khi làm sai luật thì phải thú nhận tội lỗi. Sau đó, con người sẽ được tha thứ bởi Thiên Chúa, và tránh khỏi việc bị kết tội.

Nhưng bây giờ có một vấn đề khác nữa. Người ta đã nhận ra rằng điều này có nghĩa là họ có thể làm bất cứ điều gì, miễn là họ thú nhận nó. Nhà thờ đã rơi vào tình huống khó xử. Sự sợ hãi đã rời khỏi trái tim của con người. Số người đi lễ nhà thờ và các tín đồ đã giảm xuống. Người ta đến "thú nhận tội lỗi" mỗi năm một lần, nói về sự ăn năn sám hối của mình, những tội lỗi của họ được tuyên bố xóa bỏ, và họ lại tiếp tục với cuộc sống của mình. Không có câu hỏi nào về điều đó cả. Một cách có thể khơi dậy nỗi sợ hãi trong trái tim loài người lại được đặt ra. Vì thế luyện ngục đã được phát minh ra.

Luyện ngục ư?

Luyện Ngục. Nó được mô tả như là một nơi giống như địa ngục, nhưng không vĩnh viễn đời đời. Giáo lý mới này công nhiên nói rằng Chúa sẽ làm cho con phải đau khổ vì tội lỗi của mình, thậm chí ngay cả khi con đã thú nhận chúng.

Theo giáo lý, một số lượng nhất định của sự đau khổ đã được định ra bởi Thiên Chúa cho mỗi linh hồn không hoàn hảo, dựa vào số lượng và loại tội. Có những tội "trọng" và tội "nhẹ". Những tội trọng sẽ làm cho con xuống địa ngục nếu không xưng tội trước khi chết.

Một lần nữa, số người tham dự nhà thờ lại tăng vọt. Số tiền quyên góp cũng được tăng lên, và đặc biệt là sự đóng góp cho giáo lý về luyện ngục cũng là một cách để con người thoát khỏi việc trừng phạt.

Xin lỗi, thế nghĩa là sao?

Theo như giáo huấn của Nhà thờ, một người có thể nhận được một sự xá tội đặc biệt - nhưng một lần nữa, nó không đến trực tiếp từ Chúa - mà từ một người có chức trong nhà thờ. Những sự ân xá đặc biệt giải phóng một người khỏi sự đau khổ trong luyện ngục mà họ đã "kiếm được" với tội lỗi của họ - hoặc ít nhất một phần của nó.

Giống như "đáp trả cho hành vi tốt" đúng không?

Đúng. Nhưng, tất nhiên là, những sự hủy bỏ bản án này có rất ít. Nói chung, họ là những người đã làm một số đóng góp đáng chú ý cho nhà thờ. Với một khoản đóng góp thực sự lớn, một người có thể có được một sự ân xá tuyệt đối. Điều này có nghĩa là không bao giờ phải ở trong luyện ngục nữa. Đó là một vé đi thẳng tới Thiên Đàng.

Đây là một đặc ân từ Thiên Chúa chỉ có sẵn cho một vài người. Thành viên hoàng gia, có lẽ thế. Và những người siêu giàu. Lượng của cải, đồ trang sức, và đất đai biếu tặng cho nhà thờ để trao đổi lấy sự ân xá tuyệt đối là rất nhiều.

Nhưng sự đặc quyền hoàn toàn đó đã mang lại niềm thất vọng to lớn và oán giận đối với quần chúng.

Những người nông dân nghèo nhất không có hy vọng đạt được một sự ân xá của giám mục - và vì thế họ đã mất niềm tin với hệ thống nhà thờ, với lượng người đi nhà thờ một lần nữa bị đe dọa sẽ giảm xuống.

Sau đó họ đã làm gì?

Họ đưa ra buổi lễ cầu nguyện đặc biệt với những cây nến.

Mọi người có thể đến nhà thờ và thắp một ngọn nến trong buổi cầu nguyện đặc biệt cho "các linh hồn nghèo khó nơi luyện ngục", và bằng cách đọc kinh cầu nguyện (một loạt các lời cầu nguyện theo một thứ tự cụ thể mà mất khá nhiều thời gian để hoàn thành), họ có thể giảm bớt những năm tháng giam cầm trong luyện ngục bằng những lời cầu xin tha thiết, nếu Thượng Đế cho phép.

Họ không thể làm bất cứ điều gì cho bản thân, nhưng ít nhất họ có thể cầu nguyện và thương xót cho những người đã khuất. Tất nhiên, nó sẽ hữu ích hơn nếu một hoặc hai đồng xu được thả vào mỗi cây để cắm nến.

Rất nhiều ngọn nến nhỏ nhấp nháy bên trong rất nhiều chiếc cốc thủy tinh màu đỏ, rất nhiều đồng peso và đồng xu đã được thả vào các hộp thiếc, trong một nỗ lực khiến Ta "giảm bớt" sự trừng phạt và khổ đau trên các linh hồn còn trong luyện ngục.

Phù! Điều này thật khó tin. Và ý Ngài có nghĩa là con người không thể nhìn thấy sự thật thông qua tất cả những điều đó? Mọi người không nhìn thấy nó như là một sự nỗ lực liều lĩnh của một Giáo hội tuyệt vọng, nhằm giữ cho các tín đồ tuyệt vọng làm bất cứ điều gì để tự bảo vệ mình từ kẻ liều mạng mà họ gọi là Thiên Chúa? Ý Ngài là con người thực sự mang tới thứ vớ vẩn này?

Đúng là như vậy.

Không có gì ngạc nhiên khi nhà thờ tuyên bố luân hồi đầu thai là sai sự thật.

Đúng vậy. Tuy nhiên, khi Ta tạo ra con, Ta đã không tạo ra con để con có thể sống một đời - một khoảng thời gian nhỏ bé, thực sự là như thế, so với tuổi của vũ trụ - tạo ra sai lầm mà con chắc chắn sẽ tạo ra, sau đó chờ đợi trong hy vọng về điều tốt nhất vào lúc cuối cùng. Ta đã cố gắng hình dung việc thiết lập nó theo cách như vậy, nhưng Ta không bao giờ có thể hình dung ra những thứ Ta sẽ trở thành.

Con không bao giờ có thể đoán được nó. Đó là lý do tại sao con phải tiếp tục nói những điều như, "Đức Chúa Trời làm việc theo những cách bí ẩn, Những

điều kỳ diệu của Ngài được thực hiện". Nhưng Ta không làm việc theo cách kỳ bí như vậy.

Tất cả những gì Ta làm đều có một lý do, và nó thật hoàn hảo và rõ ràng. Ta đã giải thích lý do tại sao Ta tạo ra con, và mục đích cuộc sống của con, nhiều lần trong bộ ba quyển sách này.

Sự luân hồi tái sinh hoàn toàn phù hợp vào mục đích đó, nó là thứ Ta tạo ra và trải nghiệm Ta Là Ai thông qua con, đời này sau đời khác, và thông qua ý thức của hàng triệu sinh mệnh khác Ta đã sắp xếp trong vũ trụ.

Vậy sau đó CÓ một cuộc sống khác?

Tất nhiên là có. Con có thực sự tin rằng các con đang cô đơn trong vũ trụ rộng lớn này không? Nhưng đó là một chủ đề khác có thể chúng ta sẽ nói đến sau này.

Ngài hứa nhé?

Ta hứa.

Vì vậy, mục đích của con là như một linh hồn, để trải nghiệm bản thân là Tất Cả. Chúng ta đang tiến hóa. Chúng ta đang trở thành. Trở thành cái gì? Chúng ta không biết! Chúng ta không thể biết cho đến khi Chúng ta trở thành nó!

Nhưng đối với Chúng ta, cuộc hành trình ấy chính là niềm vui. Và ngay khi Chúng ta "tới được đó", ngay khi Chúng ta tạo ra ý tưởng cao nhất về Chúng ta Là Ai tiếp theo, Chúng ta sẽ tạo ra một suy nghĩ to lớn hơn, một ý tưởng cao hơn, và tiếp tục cuộc hành trình với niềm vui mãi mãi. Con có đi cùng Ta không?

Có chứ. Nhân tiện, con gần như có thể lặp lại nguyên văn điều này.

Tốt. Vì vậy, điểm đến và mục đích của cuộc sống của con chính là để quyết định Con Thực Sự Là Ai. Con đang làm điều đó mỗi ngày. Với mỗi hành động, mỗi ý nghĩ, mỗi lời nói.

Đó là những gì con đang làm. Đến mức con phải hài lòng với điều đó – hài lòng Ai Là Con với trải nghiệm của con - tới mức mà con sẽ gắn bó, nhiều hơn hoặc ít hơn, với việc tạo ra, việc thay đổi chỉ một điều nhỏ ở đây và ở đó, để đến với sự hoàn hảo gần và gần hơn nữa.

Paramahansa Yogananda^[9] là một ví dụ của một người đã rất gần với "sự hoàn hảo", giống như ông đã "vẽ nên bức tranh" về bản thân mình. Ông đã có một ý nghĩ rất thông suốt về bản thân, và về mối quan hệ của ông ấy với Ta, ông đã sử dụng cuộc sống của mình để "vẽ ra bức tranh" đó. Ông đã muốn trải

⁹ Paramahansa Yogananda (5-1-1893 – 7-1952), là một yogi người Ấn Độ. Ông là người khởi xướng việc đem những lời dạy về thiền định và Kriya Yoga sang thế giới phương Tây. Quyển sách của ông, *Autobiography of a Yogi*, (*Tự truyện của một nhà Yogi*) đã giới thiệu cho vô số thế hệ những trí tuệ vượt thời gian của Ấn Độ.

nghiệm ý tưởng của ông về bản thân mình trong một thực tại của chính ông, để biết mình là ai đó, một trải nghiệm thực sự.

Babe Ruth đã làm được điều tương tự. Ông đã có một ý tưởng rất rõ ràng về bản thân mình, về mối liên quan với Ta, và ông đã sử dụng cuộc đời mình để phác họa ra điều đó, để biết chính mình trong trải nghiệm của mình.

Không nhiều người sống đạt đến mức độ đó. Bây giờ cứ giả dụ như này, nhà hiền triết Yogananda và Babe có hai ý tưởng hoàn toàn khác nhau về bản thân họ, nhưng cả hai đều chơi với chúng một cách tuyệt diệu.

Họ cũng đều đã có những ý tưởng khác nhau về Ta, chắc chắn là như vậy, và nó đến từ các cấp độ khác nhau của nhận thức về Ta Là Ai, và về mối quan hệ thật sự của họ đối với Ta. Và những cấp độ của nhận thức đã được phản ánh trong ý nghĩ, lời nói, và hành động của họ.

Một người ở một nơi hòa bình và thanh thản nhất trong cuộc đời của anh ta, và mang lại hòa bình và thanh thản sâu sắc cho người khác. Nhưng người kia thì ở nơi đầy lo sợ, bất ổn, và giận dữ thường xuyên (đặc biệt khi anh không thể đi đúng đường của mình), và mang lại sự rối loạn cho cuộc sống của những người xung quanh anh ta.

Cả hai đều có cái tâm tốt lành, tuy nhiên - không bao giờ có một thử thách nhẹ nhàng hơn so với Babe - và sự khác biệt giữa cả hai, là một người hầu như không đạt được bất cứ thứ gì về vật chất, nhưng không bao giờ muốn nhiều hơn những gì ông đã nhận, trong khi người kia "có tất cả mọi thứ", và không bao giờ có những gì ông thực sự muốn.

Nếu đó là kết thúc dành cho George Herman, Ta cho rằng tất cả chúng ta đều có thể cảm thấy một chút buồn về điều đó, nhưng cái linh hồn thể hiện chính nó qua Babe Ruth là còn cách rất xa với việc hoàn tất quá trình, mà chúng ta gọi là sự tiến hóa. Nó đã có một cơ hội để xem xét lại những kinh nghiệm nó tạo thành cho chính nó, cũng như những kinh nghiệm nó tạo ra cho những người khác, và bây giờ nó đi đến quyết định điều mà nó muốn trải nghiệm, như việc nó cố gắng tạo ra và tạo ra nó một lần nữa trong một phiên bản huy hoàng và vĩ đại hơn nữa.

Chúng ta sẽ bỏ lại câu chuyện về hai linh hồn ở đây, bởi vì cả hai đã thực hiện sự lựa chọn tiếp theo của họ về những gì họ muốn trải nghiệm lúc này - và trên thực tế, cả hai đều đang trải qua điều đó.

Ý Ngài là cả hai đều đã từng tái sinh vào hai cơ thể khác nhau?

Nó sẽ là một sai lầm khi giả định rằng sự luân hồi tái sinh - là trở về một cơ thể vật lý - là quyền lựa chọn duy nhất mở ra cho họ.

Các tùy chọn khác là gì?

Sự thật là, bất cứ điều gì họ muốn họ trở thành. Ở đây Ta vừa giải thích những thứ sẽ xảy ra sau cái mà các con gọi là cái chết của mình.

Một số linh hồn cảm thấy ở đây có rất nhiều thứ họ muốn biết, và vì thế họ tìm thấy chính mình qua việc "đi học", trong khi các linh hồn khác - mà con gọi là "linh hồn già dặn" - thì đang dạy cho họ. Và họ dạy dỗ những gì? Rằng họ chẳng có gì phải học cả. Rằng họ không có bất cứ điều gì để phải học. Tất cả những gì họ phải làm là ghi nhớ. Nhớ Họ Thực Sự Là Ai và Là Gì.

Họ được "dạy" rằng những kinh nghiệm của Họ Là Ai sẽ đạt được qua các hoạt động của họ, thông qua việc trở thành thứ đó. Họ đã được nhắc nhở về điều này bằng việc nó nhẹ nhàng thể hiện ra cho họ.

Những linh hồn khác đã ghi nhớ điều này ngay khi họ đến được "thế giới bên kia", hoặc sau khi họ đến đó một lúc. (Ta đang sử dụng ngôn ngữ mà con đã quen thuộc, nói bằng tiếng mẹ đẻ của con, nhiều nhất có thể, để giữ cho các từ không sai lệch).

Tiếp theo, các linh hồn này có thể tìm kiếm niềm vui trực tiếp từ việc trải nghiệm bản thân như bất cứ thứ gì họ muốn "trở thành".

Họ có thể chọn từ hàng triệu, hàng tỷ tỷ các khía cạnh của Ta, để trải nghiệm điều đó. Một số có thể lựa chọn trở về với hình dạng vật lý để làm điều đó.

Bất cứ hình dạng vật lý nào ư?

Bất cứ hình dạng nào.

Sau đó, một sự thật là linh hồn có thể trở lại như loài động vật - Thượng Đế có thể là một con bò cái đúng không? Và những con bò đó có thực sự linh thiêng không? Lạy Bò Thân! (Ahem.)

Xin lỗi.

Con đã có cả một đời để đứng lên mà diễn hài. Và, nhân tiện, hãy nhìn vào cuộc sống của con xem, con đã làm rất tốt.

Chà - bùm. Đó là một cú đạn vòng. Nếu con có một cái chũm chọe ở đây, con sẽ tặng cho Ngài một cái chũm chọe vỡ.

Cảm ơn, cảm ơn con. Rất nghiêm túc đấy, cậu trai trẻ.

Câu trả lời cho câu hỏi của con là - linh hồn có thể trở thành động vật hay không - có, tất nhiên là có thể. Câu hỏi thực sự là, nó buộc phải như thế đúng không? Câu trả lời là, không phải như vậy.

Vậy động vật cũng có linh hồn sao?

Bất cứ ai từng nhìn chăm chăm vào mắt của một con vật đều đã biết câu trả lời đó.

Vậy làm thế nào con biết được đó không phải là bà ngoại của con, trở lại thành con mèo của con?

Quá trình mà chúng ta đang thảo luận ở đây là sự tiến hóa. Tự sáng tạo và tiến hóa. Và sự tiến hóa tiến lên theo một con đường. Hướng lên. Hướng lên mãi.

Mong muốn lớn nhất của linh hồn là trải nghiệm các thể cao hơn và cao hơn của chính nó. Và do đó, nó tìm cách để đề cao lên, không phải là đi xuống, trên thước đo tiến hóa, cho đến khi nó trải nghiệm cái được gọi Niết bàn - nơi mà trở thành *Cái Một Duy Nhất* với *Tất cả*. Đó là, với *Ta*.

Nhưng nếu linh hồn mong muốn trải nghiệm lên cao hơn và cao hơn, tại sao nó thậm chí cần phải trở về như một con người?

Chắc chắn đó không thể là một bước tiến "lên cao".

Nếu linh hồn trở về với hình dạng con người, nó luôn luôn là một nỗ lực cần thiết để trải nghiệm hơn nữa, và do đó, tiến hóa hơn nữa. Có rất nhiều cấp độ dễ nhận thấy của tiến hóa và đã được biểu hiện trong nhân loại.

Một người có thể trở lại vài kiếp - hàng trăm kiếp - và tiếp tục tiến hóa lên cao. Tuy nhiên trong tiến trình đi lên, khát vọng vĩ đại nhất của linh hồn, đó là không phải trở lại với một dạng tiến hóa thấp hơn. Vì vậy, sự trở lại như vậy thường không xảy ra. Không diễn ra cho đến khi linh hồn đạt đến cuộc hội ngộ tối thượng với *Cái Tổng Thể*.

Điều đó phải có nghĩa là có "linh hồn mới" đi vào hệ thống mỗi ngày, vào các dạng sống thấp hơn.

Không. Mỗi linh hồn đã từng được tạo ra thì đã được tạo ra *Chỉ Một Lần*. *Tất cả* chúng ta đều ở đây *Ngay Bây Giờ*.

Tuy nhiên, như *Ta* đã giải thích trước đây, khi một linh hồn (một phần của *Ta*) đạt đến sự nhận thức tối thượng, nó có tùy chọn để "bắt đầu lại", nghĩa là "quên đi mọi thứ", vì thế nó có thể nhớ lại tất cả thêm một lần nữa, và tự tạo ra chính nó thêm một lần nữa. Bằng cách này, *Thượng Đế* tiếp tục trải nghiệm lại *Tự Thân Mình*.

Linh hồn cũng có thể chọn để "tái chế" thông qua một hình thức sự sống cụ thể ở một mức độ cụ thể như họ mong muốn. Không có luân hồi tái sinh - không có khả năng quay trở lại dạng vật lý - linh hồn sẽ phải hoàn thành tất cả mọi thứ mà nó tìm kiếm để thực hiện chỉ trong một đời, đó là một tỷ lần ngắn hơn so với một cái nháy mắt trong thời gian vũ trụ.

Vì vậy, vâng, tất nhiên, sự luân hồi tái sinh là một sự thật. Nó có thật, nó có mục đích, và nó là hoàn hảo.

Được rồi, nhưng có một điều làm con hơi băn khoăn. Ngài nói rằng không có gì gọi là thời gian, có nghĩa tất cả mọi thứ đang xảy ra ngay bây giờ. Điều đó có chính xác không?

Chính xác.

Và sau đó Ngài đã ngụ ý - và trong Quyển 2 Ngài đã đi sâu vào đó - rằng chúng ta tồn tại ở "tất cả các thời gian" trên các cấp độ khác nhau, hoặc tại các thời điểm khác nhau, trong Không gian - Thời gian của vũ trụ.

Đó là sự thật.

Được rồi, nhưng bây giờ đây là nơi nó có vẻ điên loạn. Nếu một người là "con" trong một Không Gian - Thời Gian "chết đi", sau đó trở lại ở đây như một người khác. sau đó. sau đó, Con Là Ai?

Con sẽ phải tồn tại như là hai người trong cùng một lúc. Và nếu con tiếp tục làm điều này qua đời đời tới vĩnh viễn, giống như Ngài nói Con, vậy thì con đang là một trăm người cùng một lúc! Một ngàn. Một triệu. Một triệu phiên bản của một triệu người tại một triệu điểm trên Không Gian-Thời Gian Vũ Trụ.

Đúng thế.

Con không hiểu điều đó. Tâm trí của con không thể hình dung được nó.

Trên thực tế, con đã làm rất tốt. Đó là một khái niệm rất cao cấp, và con đã nắm bắt khá tốt nó.

Nhưng. nhưng. nếu đó là sự thật, vậy thì "con" - một phần của "con" là bất tử - phải được tiến hóa trong một tỷ cách khác nhau trong một tỷ hình thức khác nhau tại một tỷ thời điểm khác nhau trên Bánh Xe Vũ Trụ trong sự vĩnh cửu của thời gian.

Lại đúng nữa. Đó là chính xác những gì Ta đang làm.

Không, không! Con đã nói rằng đó là những gì con phải làm.

Lại đúng nữa. Đó là những gì Ta vừa nói.

Không, không, con nói là. Ta hiểu những gì con đã nói. Con chỉ nói những gì Ta bảo con nói. Sự rắc rối ở đây là rằng con vẫn nghĩ rằng có nhiều hơn một người là Chúng ta ở đây.

Vậy không có à?

Không bao giờ có nhiều hơn một người là chúng ta ở đây. Không bao giờ. Con thử tìm mà xem? Ý Ngài là con chỉ đang nói chuyện với chính con ở đây?

Đại loại như thế?

Ý Ngài là Ngài không phải Thượng Đế?

Đó không phải là những gì Ta nói.

Ý Ngài là Ngài là Thượng Đế à?

Đó là những gì Ta đã nói.

Nhưng nếu Ngài là Thượng Đế, và Ngài là con, và con là Ngài - vậy thì. vậy thì. Con là Thượng Đế!

Con chính là Thượng Đế, đúng vậy. Điều đó là chính xác.

Con là thể trong sự viên mãn.

Nhưng con không chỉ là Thượng Đế - con cũng là tất cả mọi người.

Đúng.

Nhưng - liệu điều đó có nghĩa là không có ai, và không có gì khác tồn tại ngoài con ra?

Ta đã có nói, Ta và Cha Ta là một?

Vâng, nhưng.

Và có phải Ta đã không nói, Tất Cả Chúng ta là Một?

Vâng. Nhưng con không biết ý Ngài có phải nghĩa đen không. Con nghĩ rằng Ngài ám chỉ nghĩa bóng. Con nghĩ nó là một lời phát biểu triết học, chứ không phải là một tuyên bố về sự thật.

Đó là một lời tuyên bố của sự thật. Tất cả chúng ta là Một. Đó có nghĩa là "những gì các người làm cho kẻ bé mọn nhất ở đây, là các người làm cho Ta." Bây giờ con đã hiểu chưa?

Rồi.

Ah, cuối cùng. Lần cuối cùng.

Nhưng - Ngài sẽ tha thứ cho con vì phản đối điều này chứ, nhưng. , khi con ở với một người khác - người phối ngẫu của con chẳng hạn, hoặc những đứa trẻ của con, nó cảm thấy rằng con tách rời với họ, rằng họ là một người khác với "con"

Nhận thức là một điều kỳ diệu. Nó có thể được chia thành hàng ngàn mảnh. Một triệu. Một triệu của một triệu lần.

Ta đã phân chia Tự Thân Ta thành một số lượng vô hạn các "mảnh ghép" - để mỗi "mảnh ghép" của Ta có thể nhìn lại Tự Thân Nó và chiêm ngưỡng sự kỳ diệu của Ta Là Ai Và Là Cái Gì.

Nhưng tại sao con buộc phải đi qua giai đoạn của sự lãng quên, của sự không có lòng tin? Con vẫn hoàn toàn không có niềm tin tưởng! Con vẫn còn dính cứng trong sự lãng quên.

Đừng gây khó khăn cho Tự Thân con. Đó là một phần của Quá Trình. Nó rất bình thường khi diễn ra theo cách đó.

Sau đó tại sao Ngài lại kể cho con tất cả những điều này?

Bởi vì con đang bắt đầu trở nên không vui vẻ. Sự sống đã bắt đầu trở nên không còn niềm vui nữa. Con đang bắt đầu theo kịp Quá Trình mà con đã quên rằng nó chỉ là một quá trình. Và như vậy, con gọi tới Ta. Con yêu cầu Ta đến

với con, giúp con hiểu, cho con thấy sự thật thần thánh, tiết lộ cho con những bí mật lớn nhất. Bí mật mà con đã giữ bên trong chính bản thân con. Bí mật về Con Là Ai.

Bây giờ Ta đã làm xong rồi. Giờ thì, một lần nữa, con đã được nhắc lại cho nhớ. Nó có quan trọng không? Nó có thay đổi cách con hành động vào ngày mai không? Nó có làm cho con thấy mọi thứ trở nên khác vào đêm nay không?

Bây giờ con sẽ chữa lành những tổn thương của những người bị thương chứ, dập tắt những mối lo lắng của sự sợ hãi chứ, đáp ứng nhu cầu của sự nghèo khổ chứ, kỷ niệm sự vĩ đại của các thành tựu, và thấy phiên bản của Ta ở khắp mọi nơi chứ?

Điều đáng ghi nhớ cuối cùng của sự thật này có thay đổi cuộc đời con, và cho phép con thay đổi cuộc sống của người khác hay không? Hoặc có hay không việc con quay trở lại với sự quên lãng, rơi trở lại sự ích kỷ, và thậm lại, ở lại một lần nữa, với sự nhỏ bé của con người mà con tưởng tượng rằng đó là mình trước khi thức tỉnh?

Nó sẽ ra sao?

CHƯƠNG 8

Sự sống thật sự cứ tiếp diễn mãi mãi và mãi mãi, phải không?

Chắc chắn là thế.

Nó không có kết thúc ư.

Không có kết thúc.

Luân hồi đầu thai là có thật.

Đúng vậy. Con có thể quay trở lại với dạng con người, một hình thức vật lý mà có thể "chết", bất cứ khi nào con thích.

Chúng ta quyết định thời điểm chúng ta quay trở lại à?

"Nếu có thể" và "khi nào" - đúng là như thế.

Có phải chúng ta cũng có thể quyết định khi nào chúng ta rời đi không?

Có phải chúng ta được chọn khi nào thì chúng ta chết?

Không có trải nghiệm nào được đặt ra mà chống lại nguyện vọng của linh hồn. Theo định nghĩa, điều đó là không thể, vì các linh hồn đều đang tạo ra mỗi một trải nghiệm. Linh hồn không muốn gì hết. Linh hồn có tất cả mọi thứ. Tất cả sự khôn ngoan, tất cả sự hiểu biết, tất cả quyền năng, tất cả vinh quang. Linh hồn là một phần của Con mà không bao giờ ngủ, không bao giờ quên.

Vậy linh hồn có mong muốn cho thân xác chết không? Không. Mong ước của linh hồn chính là con không bao giờ chết. Tuy nhiên, linh hồn sẽ rời khỏi cơ thể - thay đổi sang dạng cơ thể khác của nó, để lại toàn bộ thân xác phía sau - như thả rơi một cái mũ khi nó thấy rằng chẳng còn mục đích nào để phải giữ lại thân thể ấy.

Nếu mong muốn của linh hồn là chúng ta không bao giờ chết, vậy tại sao chúng ta lại chết?

Con không chết. Con đơn giản chỉ là chuyển sang một dạng khác.

Nếu mong muốn của linh hồn là chúng ta không bao giờ làm điều đó, tại sao chúng ta lại làm?

Đó không phải là mong muốn của linh hồn! Con là một "bộ chuyển dịch"!

Khi ở trong một dạng sống cụ thể không còn tính hữu ích nữa, linh hồn liền thay đổi dạng sống - cố ý, tự nguyện, vui vẻ - và di chuyển trên Bánh Xe Vũ Trụ.

Vui vẻ ư?

Với niềm hân hoan.

Linh hồn chết mà không tiếc sao?

Linh hồn không chết - không bao giờ chết.

Ý con có nghĩa là, linh hồn không hối tiếc vì hình dạng vật lý hiện thời đang thay đổi, đang sắp chết ư?

Thân thể cũng không bao giờ "chết", mà chỉ đơn thuần là thay đổi dạng cùng với linh hồn. Tất nhiên Ta hiểu ý con là gì, vì thế từ giờ Ta sẽ sử dụng vốn từ vựng của con. Nếu con có một sự hiểu biết rõ ràng về những gì con muốn và chọn để tạo ra thứ mà gọi là thế giới bên kia, hoặc nếu con có một niềm tin rõ ràng có thể hỗ trợ cho những trải nghiệm sau khi chết của con, của sự tái hợp với Thượng Đế, thì linh hồn không bao giờ, không bao giờ hối tiếc về những gì con gọi là cái chết.

Cái chết trong trường hợp đó là một khoảnh khắc vinh quang, một kinh nghiệm tuyệt vời. Bây giờ linh hồn có thể trở lại với dạng tự nhiên của nó, trạng thái bình thường của nó. Có một cảm giác nhẹ nhàng lạ thường, một cảm giác hoàn toàn tự do; một sự vô hạn. Và nhận thức của sự hiệp nhất là đồng thời cảm thấy hạnh phúc và thăng hoa. Việc một linh hồn nuối tiếc khi đổi dạng sống là không hề có.

Ngài đang nói, rằng cái chết là một kinh nghiệm hạnh phúc ư?

Đối với các linh hồn, đúng thế, nó luôn luôn ao ước được như vậy.

Vậy, nếu như linh hồn muốn ra khỏi cơ thể bằng cách không tốt như vậy, tại sao không đơn giản là rời nó đi? Tại sao thế?

Ta không nói rằng linh hồn "muốn ra khỏi cơ thể," Ta nói linh hồn vui mừng khi nó được ra khỏi đó. Đó là hai thứ khác nhau.

Con có thể hạnh phúc khi làm một điều gì đó, rồi lại hạnh phúc khi làm một điều khác. Thật ra, con đang vui vẻ làm điều thứ hai không có nghĩa là con không hài lòng khi làm điều đầu tiên.

Linh hồn không phải là không hạnh phúc với thân xác. Ngược lại, linh hồn rất vui mừng khi là con, trong hình dạng sống hiện tại của con. Điều đó không loại trừ khả năng là linh hồn rất hài lòng khi nó rời khỏi thân xác.

Rõ ràng là ở đây có nhiều thứ về cái chết mà con không thể hiểu được.

Đúng thế, và đó là bởi vì con không thích suy nghĩ về nó. Tuy nhiên, con phải quán tưởng đến cái chết và sự mất mát tại bất kỳ thời điểm nào của cuộc sống mà con nhận thức, nếu không con sẽ không cảm nhận được toàn bộ sự sống, mà chỉ là một nửa mà thôi.

Mỗi thời điểm khi một thứ kết thúc, ngay lập tức nó lại bắt đầu. Nếu con không nhìn thấy điều này, con cũng sẽ không thấy được sự tinh tế trong nó, và con sẽ gọi nó là thời điểm bình thường.

Mỗi một sự tương tác "bắt đầu chấm dứt", ngay lập tức nó cũng "bắt đầu khởi đầu". Chỉ khi nào điều này được suy ngẫm thực sự và được hiểu biết sâu sắc thì toàn bộ kho tàng của mọi khoảnh khắc - và chính sự sống - mới mở cửa cho con. Sự sống không thể trao tặng chính nó cho con nếu như con không hiểu

được sự chết. Con phải làm nhiều thứ hơn là chỉ hiểu nó. Con phải yêu nó, thậm chí yêu như con yêu sự sống. Thời gian của con với mỗi người sẽ được tôn trọng nếu con nghĩ rằng nó là thời khắc cuối cùng của con với người đó. Trải nghiệm về mỗi thời khắc của con sẽ được đề cao hơn nếu con nghĩ nó chính là những giây phút cuối cùng. Con tránh né việc suy ngẫm đến cái chết của mình tức là con đang tránh né việc thưởng ngoạn cuộc sống của chính con. Con không thèm nhìn xem nó là để làm gì. Con bỏ lỡ khoảnh khắc này, và con kẹt lại ở đó. Con quay sang bên phải và nhìn nó chứ không nhìn thông suốt qua nó. Khi con nhìn sâu vào một thứ gì, con sẽ nhìn xuyên qua nó. Để chiêm ngưỡng một điều sâu sắc thì hãy nhìn thông suốt qua nó. Vì thế ảo tưởng không còn tồn tại. Sau đó, con sẽ thấy được thứ đó thực sự là gì. Chỉ khi này con mới thật sự tận hưởng nó - đặt niềm vui vào nó. ("Tận hưởng" tức là làm cho một thứ gì đó mang lại niềm vui.)

Ngay cả những ảo ảnh, con cũng có thể thưởng thức. Đối với con nó được biết như là một ảo tưởng, và trong nó mang một nửa của niềm thích thú. Một thực tế là khi con nghĩ nó là thật, thì nó sẽ gây ra toàn bộ nỗi đau cho con. Chẳng có gì là đau đớn khi con hiểu được rằng nó không phải sự thật. Để Ta lặp lại một lần nữa.

Không có gì là đau đớn khi con hiểu được rằng nó không phải là sự thật.

Nó giống như một bộ phim, một vở kịch, diễn ra trên sân khấu tâm trí của con. Con đang tạo ra bối cảnh và các nhân vật. Con đang viết kịch bản. Không có gì là đau đớn khi con hiểu rằng chẳng có gì là thật cả. Sự chết cũng thật như là sự sống.

Khi con hiểu rằng cái chết cũng là một ảo ảnh, sau đó con có thể sẽ nói, "Oh Sự chết, nọc độc của người đầu ròi?" Con thậm chí có thể thưởng thức cái chết! Con thậm chí có thể thưởng thức cái chết của người khác.

Bộ nó lạ lùng lắm sao? Bộ Ta nói thế thì lạ lùng lắm sao? Chỉ khi nào con không hiểu được sự chết - và sự sống. Chết không bao giờ có nghĩ là kết thúc, nhưng luôn luôn là một khởi đầu. Một cái chết là một cánh cửa mở ra, không phải đóng sập cửa lại. Khi con hiểu được rằng cuộc sống là vĩnh cửu, con sẽ hiểu rằng cái chết chỉ là ảo giác của con, khiến con phải quan tâm tới nó, và làm cho con tin rằng con là thể xác. Tất nhiên, con không phải là cái thân xác ấy, do đó, việc cơ thể bị hủy hoại không liên quan tới con. Cái chết dạy cho con biết rằng sự sống mới là thật. Và sự sống dạy cho con biết rằng cái không thể tránh khỏi không phải là cái chết, mà là vô thường. Vô thường - không trường cửu là sự thật duy nhất. Không có gì là vĩnh viễn. Tất cả đang thay đổi. Trong mọi phút chốc. Trong mọi khoảnh khắc.

Có điều gì là lâu dài không, tất nhiên là không. Thậm chí khái niệm của sự vĩnh cửu cũng phụ thuộc vào tính tạm thời để có ý nghĩa hơn. Vì vậy, thậm chí cái lâu bền cũng là nhất thời. Hãy nhìn nhận điều này sâu sắc hơn. Suy ngẫm sự thật này. Nhận thức thấu đáo nó, và con sẽ hiểu được Thượng Đế.

Đây là Pháp, và đây là Phật. Đây chính là Phật Pháp. Đây là giáo lý và người thầy. Đây là lời dạy bảo và vị Thầy. Đây là đối tượng và người quan sát, cuộn lại thành một.

Chúng không bao giờ là cái gì khác so với Cái Một. Con đã mở tung chúng ra, để cuộc sống có thể trải ra trước mặt con.

Như khi con xem cuộc sống của con cuộn lại trước mặt, đừng làm cho mình trở nên bị tháo tung ra. Hãy giữ Tự Thân con gần lại nhau! Xem rõ những ảo tưởng! Hãy tận hưởng nó. Nhưng đừng trở thành nó! Con không phải là ảo tưởng, mà là người sáng tạo ra nó.

Con đang ở trong thế giới này, nhưng không thuộc về nó.

Vì vậy, hãy sử dụng ảo tưởng về cái chết. Sử dụng nó! Cho phép nó là chìa khóa mở ra cho con nhiều cuộc sống hơn. Hãy ngắm nhìn bông hoa sắp chết và con sẽ thấy những bông hoa thật đáng buồn. Tuy nhiên, hãy nhìn bông hoa như là một phần của một cái cây đang dần thay đổi, và sẽ sớm kết trái, con sẽ thấy vẻ đẹp thực thụ của bông hoa. Khi con hiểu được rằng hoa nở và tàn là một dấu hiệu cho thấy cây đã sẵn sàng để sinh hoa trái, nhờ đó con hiểu được sự sống. Xem xét điều này một cách cẩn thận và con sẽ thấy rằng sự sống là phép ẩn dụ của riêng nó. Luôn luôn ghi nhớ rằng, con không phải là hoa, cũng không phải là quả. Con chính là cái cây. Bộ rễ của con rất sâu, gắn liền với Ta. Ta là đất mà từ đó con đâm chồi, và cả hoa và quả của con sẽ quay trở lại với Ta, làm cho đất màu mỡ hơn. Như vậy, sự sống sinh ra sự sống, và không thể biết đến cái chết, không bao giờ hết.

Điều đó thật là tốt đẹp. Điều đó quả thật rất rất đẹp. Cảm ơn Ngài. Vậy Ngài sẽ nói cho con biết hiện giờ có điều gì gây phiền toái cho con không? Con cần phải nói về vấn đề tự tử. Tại sao đó lại là một điều cấm kỵ khi kết liễu mạng sống của một người?

Thật thế ư, tại sao lại vậy?

Ý Ngài là nó không sai trái khi giết chính mình ư?

Câu hỏi không thể trả lời cho con cảm thấy hài lòng, bởi vì các câu hỏi chính nó đã chứa hai khái niệm sai, nó được dựa trên hai tiền đề chính, nó có chứa hai lỗi. Giả định sai lầm đầu tiên là có thứ "đúng" và "sai". Giả định sai lầm thứ hai là có thể giết người. Tự bản thân câu hỏi của con, đã tự tiêu tán đi mất ngay thời điểm nó được mô xé.

"Đúng" và "sai" là triết học phân cực trong hệ thống giá trị của con người, một hệ thống chẳng có gì để làm với thực tế, một điểm mà Ta đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này.

Hơn nữa, chúng thậm chí không chỉ không ngừng được xây dựng trong hệ thống của các con, mà còn được coi trọng theo sự thay đổi của thời gian.

Các con đang thực hiện sự chuyển đổi đó, thay đổi tâm trí của con về các giá trị để nó phù hợp với mình (một cách đúng đắn con nên là một sinh mệnh đang tiến hóa), khẳng định ở mỗi bước dọc theo con đường mà con đã không làm điều này, và nó là giá trị không thay đổi của con. Nó hình thành nên cốt lõi của toàn bộ xã hội các con. Các con đã xây dựng xã hội của mình trên một nghịch lý. Con tiếp tục thay đổi giá trị của mình, trong khi tuyên bố rằng nó là giá trị không thay đổi mà con. ôi, giá trị!

Câu trả lời cho những vấn đề được đưa ra bởi nghịch lý này không phải là ném nước lạnh vào cát trong một nỗ lực để làm cho nó thành bê tông, nhưng để tôn vinh sự chuyển đổi của cát. Tán dương vẻ đẹp của nó trong khi nó tự giữ mình trong hình dạng một lâu đài của con, nhưng sau đó cũng tán dương một hình dạng mới mà nó có khi thủy triều lên.

Tán dương một dạng thay đổi mới của cát để trở thành ngọn núi mà con sẽ leo lên, trên đỉnh của nó - và với nó - con sẽ xây dựng lâu đài mới cho mình. Tuy vậy, hãy hiểu được rằng những ngọn núi và lâu đài này là chứng tích của sự thay đổi, không phải chứng tích của sự lâu dài.

Tôn vinh con là những gì ngày hôm nay, nhưng đừng lên án con là gì ngày hôm qua, cũng đừng cản trở con có thể trở thành những gì vào ngày mai. Hãy hiểu rằng "đúng" và "sai" chỉ là những bia đặt trong trí tưởng tượng của con, rằng "được" và "không được" chỉ đơn thuần là thông báo cho sở thích và sự tưởng tượng của chính con.

Ví dụ như, câu hỏi về kết thúc mạng sống của một con người, nó là sự tưởng tượng của đa số loài người trên hành tinh của con rằng "không được" làm điều ấy. Tương tự như vậy, nhiều người trong các con vẫn khẳng định cho rằng thật không ổn khi hỗ trợ một người muốn kết thúc mạng sống của chính cô ấy.

Trong cả hai trường hợp, các con nói rằng điều này chính là "đi ngược với pháp luật." Các con đã đi đến kết luận này, có lẽ, bởi vì cái kết của sự sống diễn ra tương đối nhanh chóng. Hành động kết thúc một cuộc sống đang dần tàn lụi trong một thời gian khá lâu thì không phải là đi ngược lại quy luật, mặc dù chúng có cùng một kết quả.

Vì vậy, nếu một người trong xã hội các con tự kết liễu mạng sống bằng một khẩu súng, người thân trong gia đình anh ta sẽ bị mất quyền lợi bảo hiểm.

Nhưng nếu anh ta chết vì hút thuốc lá, thì lại không. Nếu một bác sĩ giúp con trong việc tự tử, nó gọi là ngộ sát, trong khi một công ty thuốc lá làm thế, nó lại được gọi là thương mại. Với các con, nó chỉ đơn thuần là một vấn đề về thời gian. Tính hợp pháp của việc tự sát - tính "đúng đắn" hoặc "sai quấy" của nó - dường như có nhiều thứ phải làm với việc nó diễn ra nhanh chóng trong bao lâu, cũng như ai đang làm điều đó. Cái chết càng nhanh, thì có vẻ là "sai" nhiều hơn. Cái chết chậm hơn, thì càng được liệt vào "bình thường nhất". Thật thú vị, đây chính là sự trái nghịch đạo lý của xã hội nhân loại mà đang đi đến kết thúc. Bởi vì định nghĩa đúng đắn về những thứ mà các con gọi là "nhân đạo", chính là cái chết càng ngắn, thì tốt hơn. Tuy nhiên, xã hội của các con lại trừng phạt những người đi tìm cách để làm điều nhân đạo, và trao thưởng cho những kẻ mất trí.

Thật là điên cuồng khi nghĩ rằng đau khổ vô tận là những gì Thượng Đế yêu cầu, và rằng, kết thúc sự đau khổ một cách nhanh chóng và nhân đạo là "sai trái".

"Trừng phạt kẻ nhân đạo, khen thưởng kẻ điên rồ." Đây là một phương châm mà chỉ có một xã hội nhân loại với sự nhận thức hạn chế như loài người các con mới ôm cứng lấy.

Vì vậy, các con đầu độc chính hệ thống của mình bởi các chất khí gây ung thư, đầu độc hệ thống của chính mình bằng cách ăn thức ăn được nuôi dưỡng bằng hóa chất mà về lâu dài nó giết chết con, và các con đầu độc hệ thống của chính mình bằng việc hít thở chính không khí mà các con đã liên tục làm ô nhiễm. Các con đầu độc hệ thống của mình bằng hàng trăm cách khác nhau, một ngàn lần khác nhau, và các con thừa biết chúng không hề tốt cho chính mình. Nhưng bởi vì phải mất một thời gian dài nó mới giết chết con, các con đã phạm tội tự sát mà không bị trừng phạt.

Nếu con đầu độc chính mình với thứ gì đó tác động nhanh hơn, con sẽ bị cho là đã làm điều chống lại luật luân lý. Bây giờ Ta nói với con điều này: Nó không hề vô đạo đức khi tự giết mình một cách nhanh chóng so với tự sát từ từ.

Vậy, một người mà kết liễu mạng sống của anh ta thì không bị trừng phạt bởi Thượng Đế?

Ta không trừng phạt. Ta yêu thương.

Vậy còn báo cáo thường thấy về những người nghĩ rằng họ sắp "thoát ra" khỏi tình trạng khó khăn, hoặc kết thúc tình trạng của mình, bằng việc tự tử thì sao, chúng ta nhận thấy rằng họ cũng đang phải đối mặt với tình trạng khó khăn hoặc điều kiện tượng tự trong thế giới bên kia, và thật ra chẳng có gì để trốn chạy và kết thúc cả?

Trải nghiệm của con về thứ mà con gọi là thế giới bên kia, thực chất là một sự phản ánh ý thức của chính con tại thời điểm con tiến vào nó. Tuy nhiên, con luôn luôn là một sinh mệnh tự do, và có thể làm thay đổi trải nghiệm của chính mình bất cứ khi nào con lựa chọn.

Vậy những người thân yêu của người đã kết thúc đời sống vật lý có sao không?

Ồn. Họ rất ồn.

Có một quyển sách tuyệt vời về chủ đề này tên là Stephen Lives, viết bởi Anne Puryear. Viết về con trai cô ta, người đã kết liễu mạng sống của chính mình khi còn là một cậu thiếu niên. Nhiều người thấy rằng nó rất hữu ích.

Anne Puryear là một sử giả tuyệt vời. Cũng như là con trai của cô ấy.

Vậy Ngài có thể nhắc gì về quyển sách này không?

Nó là một quyển sách quan trọng. Nó nói về chủ đề này nhiều hơn là chúng ta đang nói ở đây, và những người đã rất đau lòng hoặc có các vấn đề kéo dài xung quanh sự trải nghiệm về việc tự sát của người thân yêu sẽ được mở ra một sự hàn gắn thông qua quyển sách này.

Thật đáng buồn khi thậm chí chúng ta rất đau hoặc gặp những vấn đề liên quan, nhưng con nghĩ rằng, phần lớn chúng đều là kết quả của những gì xã hội chúng ta đã phủ lên trên sự tự sát.

Trong xã hội của các con, con thường không nhìn thấy những mâu thuẫn trong hệ thống đạo đức của mình. Mâu thuẫn giữa việc làm những điều mà con hoàn toàn biết rằng nó sẽ rút ngắn cuộc sống của mình nhưng rất từ từ, với việc làm những điều có thể rút ngắn mạng sống của con một cách nhanh chóng - một trong những kinh nghiệm rõ ràng nhất của loài người.

Có vẻ rất rõ ràng khi Ngài đánh vần từng chữ ra như vậy. Tại sao chúng ta lại không nhìn thấy sự thật hiển nhiên nằm ngay đó?

Bởi vì nếu các con nhìn thấy những sự thật này, các con sẽ phải làm một điều gì đó với chúng. Những điều mà các con không hề muốn làm. Do vậy, các con không có lựa chọn nhưng lại nhìn thẳng vào thứ gì đó mà vờ như không nhìn thấy nó.

Nhưng tại sao chúng ta lại không muốn làm những thứ liên quan đến sự thật khi chúng ta đã nhìn thấy chúng?

Bởi vì các con tin rằng để làm một cái gì đó liên quan tới chúng, con sẽ phải dừng hết tất cả niềm vui thích của mình. Và kết thúc sự hài lòng là một cái gì đó mà con không mong muốn mình phải làm.

Hầu hết những thứ gây ra cái chết từ từ của con là những thứ mang lại cho con niềm vui, hoặc kết quả từ chúng. Và hầu hết những điều mang lại cho con

khoái lạc là những thứ làm cơ thể thỏa mãn. Thật vậy, chúng biểu thị rằng các con giống như một xã hội nguyên thủy. Cuộc sống của con được dựng lên chủ yếu xoay quanh sự tìm kiếm và trải nghiệm niềm khoái lạc của thân xác.

Tất nhiên, tất cả những sinh mệnh ở khắp mọi nơi đều đi tìm sự trải nghiệm về niềm thích thú. Không có gì là nguyên thủy trong đó cả. Thật ra, nó là trật tự tự nhiên của vạn vật. Những thứ làm phân biệt xã hội, và các sinh mệnh trong xã hội, là những thứ được họ định nghĩa như khoái lạc. Nếu một xã hội được xây dựng chủ yếu xoay quanh những thú vui thân xác, thì nó đang hoạt động ở một cấp độ khác với một xã hội được cấu trúc xoay quanh niềm vui của linh hồn. Và cũng nên hiểu, rằng điều này không có nghĩa là người theo Thánh giáo đã đúng, và tất cả những khoái lạc của thân xác cần phải bị chối bỏ. Nó có nghĩa rằng trong các xã hội cao hơn, sự khoái lạc của cơ thể vật chất không tạo ra nhiều niềm vui để họ hưởng thụ. Chúng không phải điều chính yếu. Một xã hội càng phát triển cao, thì đòi hỏi những niềm vui càng cao.

Chờ đã! Nó nghe giống như một đánh giá về giá trị. Con lại nghĩ rằng Ngài - Thượng Đế - thì không phán quyết về cấp bậc chứ.

Liệu có phải đánh giá cao thấp khi nói rằng núi Everest thì cao hơn núi McKinley không? Liệu có phải là phân biệt giá trị khi nói rằng Cô Sarah thì lớn tuổi hơn đứa cháu Tommy không?

Chúng có phải là những phán quyết phân biệt không hay chỉ là điều quan sát được? Ta đâu có nói là một người có nhận thức cao hơn thì sẽ "tốt hơn". Thật ra, nó không phải vậy đâu. Còn hơn cả là "tốt hơn" khi đạt đến lớp bốn thay vì lớp một. Ta chỉ đơn thuần nhận xét về lớp bốn mà thôi.

Vậy chúng con ở hành tinh này không phải là lớp bốn. Chúng con là lớp đầu tiên. Phải vậy không?

Ồi con của Ta, các con thậm chí còn không phải là đang học trường mẫu giáo nữa là. Các con đang ở trong trường dành cho trẻ sơ sinh.

Làm sao con lại không thể nghe những lời xúc phạm đó được? Tại sao nó nghe giống như Ngài đang hạ thấp loài người xuống vậy?

Bởi vì các con là những bản ngã đã ăn sâu vào bản chất mà không phải là con - và nó không bao giờ trở thành con. Hầu hết mọi người đều thấy xúc phạm khi một lời bình phẩm được đưa ra, nếu những lời bình phẩm là điều mà họ không muốn thừa nhận. Tuy nhiên, khi con đã giữ chặt một thứ gì đó, con không thể để cho nó đi được. Và con không thể không thừa nhận những thứ mà con chưa bao giờ thừa nhận.

Chúng ta không thể thay đổi điều mà chúng ta không chấp nhận.

Rất chính xác. Giác ngộ bắt đầu khi biết chấp nhận, mà không hề đánh giá "nó là cái gì." Điều này được biết đến như một sự di chuyển vào bên trong. Đó là bên trong - nơi mà tự do sẽ được tìm thấy.

Những gì con chống lại, vẫn tiếp tục tồn tại. Những gì con nhìn thì lại biến mất. Có nghĩa là, nó không còn ở dạng huyền hóa nữa. Con nhìn vào xem nó là gì. Và những gì là nó thì có thể luôn luôn bị thay đổi. Chỉ có những gì không phải là nó thì mới không bị thay đổi. Vì vậy, để thay đổi cái chân thật bên trong, hãy di chuyển vào nó. Đừng chống lại nó. Đừng phủ nhận nó. Những gì con từ chối thì con lại tuyên bố. Những gì con tuyên bố thì con tạo ra. Từ chối một cái gì đó lại là tạo ra nó, vì hành động từ chối chính là đặt nó ở chỗ đó. Chấp nhận một cái gì đó sẽ đặt con vào việc kiểm soát được nó. Những gì mà con từ chối thì con không kiểm soát được, vì con đã nói rằng nó không có. Thế nên những gì con từ chối sẽ kiểm soát lại con. Đa số mọi người trong chủng tộc của các con không muốn chấp nhận rằng các con chưa bước qua lớp mẫu giáo. Thật không thể chấp nhận khi mà loài người vẫn còn trong trường học dành cho trẻ sơ sinh. Tuy nhiên, sự thiếu chấp nhận chính xác là những điều giữ chân nó ở đó.

Cái tôi bản ngã ăn sâu vào bản chất con người chính là phần không phát triển cao của con, nhưng nó không phải là con - phần tiến hóa cao hơn. Do đó các con đang làm việc chống lại chính mình, chiến đấu với chính bản thân mình. Vậy nên, các con tiến hóa rất chậm chạp. Con đường nhanh nhất của sự tiến hóa bắt đầu từ việc thừa nhận và chấp nhận rằng mọi thứ là như vậy, chứ không phải mọi thứ không phải là như vậy.

Và khi con biết rằng mình đã chấp nhận "mọi thứ là như vậy", thì con không còn cảm thấy bị xúc phạm như lúc nãy nữa.

Đúng vậy. Con có thấy mình bị xúc phạm nếu Ta nói rằng con có đôi mắt màu xanh không? Vì vậy, giờ đây Ta nói cho con điều này: một xã hội tiến hóa hoặc sinh mệnh càng cao, thì đòi hỏi những thú vui càng cao.

Những gì các con gọi là "niềm vui thích", chúng biểu thị mức độ tiến hóa của các con.

Giúp con với thuật ngữ "cao" này với. Ý Ngài có nghĩa là gì thế?

Con người là vũ trụ thu nhỏ. Con, và toàn bộ cơ thể vật lý của con, bao gồm năng lượng nguyên thủy, tụ hợp lại quanh bảy trung tâm, hay còn gọi là các luân xa. Hãy nghiên cứu về các trung tâm luân xa và ý nghĩa của chúng. Có hàng trăm quyển sách viết về điều này. Đây là sự khôn ngoan thông thái mà trước kia Ta đã ban cho nhân loại. Khi khoái lạc, hoặc kích thích, các luân xa thấp hơn của con khi đang thích thú thì không giống với các luân xa cao hơn.

Con càng nâng năng lượng sự sống xuyên lên thân thể của con cao bao nhiêu, thì nhận thức của con cũng cao lên bấy nhiêu.

Ôi, lại thế nữa rồi. Điều này rất đáng tranh luận với những người sống độc thân. Nó giống như lập luận chống lại biểu hiện của niềm đam mê tình dục. Người ta được "nâng cao" nhận thức không phải "đến từ" hệ thống luân xa của mình - luân xa thứ nhất, thấp nhất - mà đến từ việc va chạm với những người khác.

Điều ấy là đúng.

Nhưng con nhớ rằng Ngài đã từng nói trong suốt cuộc đối thoại này là tính dục con người là đáng tôn vinh, chứ không nên kìm nén.

Điều đó cũng chính xác.

Giúp con với, bởi vì chúng ta dường như có một mâu thuẫn ở đây.

Thế giới đầy những mâu thuẫn, con trai của Ta. Thiếu mâu thuẫn không phải là một thành phần cần thiết cho sự thật. Đôi khi sự thật lớn hơn lại nằm trong điều trái ngược với nó. Những gì chúng ta có ở đây chính là Học Thuyết Nhị Nguyên Thần Thánh.

Vậy thì hãy giúp con hiểu được thuyết nhị nguyên đi. Bởi vì trong toàn bộ cuộc đời mình, con đã nghe nói về nó đáng khao khát thế nào, nó "dâng cao" ra sao, làm thế nào để "nâng năng lượng kundalini" từ luân xa gốc.

Điều này chính là thứ chính yếu trong cuộc sống thần bí của thế giới không dục tình. Ở đây con nhận thấy rằng chúng ta đã ra khỏi chủ đề về cái chết; và con xin lỗi vì đã kéo chúng ta vào trong vấn đề chẳng mấy liên quan này.

Con xin lỗi vì cái gì thế? Cuộc đối thoại đi đến đúng phân mà nó phải đến."Chủ đề" mà chúng ta đang nói trong toàn bộ cuộc đối thoại này là toàn bộ những thứ về con người, và sự sống trong vũ trụ này là gì. Đó là chủ đề duy nhất, và vấn đề này cũng nằm trong đó.

Muốn biết về cái chết cũng tức là muốn biết về sự sống - điều mà Ta tạo ra đầu tiên. Nếu trao đổi của chúng ta mở rộng ra những câu hỏi bao gồm những hoạt động mà sáng tạo ra sự sống, và tôn vinh sự tuyệt diệu của nó, thì cứ để như vậy.

Giờ thì chúng ta hãy làm sáng tỏ một lần nữa về điều này. "Tiến hóa cao" không đòi hỏi rằng tất cả các biểu hiện tình dục phải bị ngăn chặn lại, và tất cả năng lượng tình dục phải được nâng lên. Nếu như có điều đó, thì chẳng nơi nào còn sinh mệnh "tiến hóa cao" nữa, bởi vì tất cả quá trình tiến hóa đã dừng lại.

Thêm một điểm khá rõ ràng nữa.

Đúng thế. Và bất cứ ai nói rằng thần thánh không bao giờ có quan hệ tình dục, và đây là một dấu hiệu của sự thánh thiện, thì những người này sẽ không bao giờ hiểu được làm thế nào sự sống vận hành có ý nghĩa như thế nào.

Hãy để Ta làm rõ vấn đề này. Nếu con muốn có một thước đo để đánh giá liệu một thứ nào đó có tốt cho loài người hay không, hãy tự hỏi một câu hỏi đơn giản: Điều gì sẽ xảy ra nếu tất cả mọi người đều đã làm nó?

Đây là một biện pháp rất đơn giản, và rất chính xác. Nếu tất cả mọi người đều đã làm một điều nào đó, và kết quả chính là lợi ích tốt nhất cho loài người, thì đó chính là "phát triển". Nếu tất cả mọi người đều đã làm nó và nó mang lại Tai họa cho nhân loại, thì đó không phải là một điều "cao cả" đáng được đề cử. Con có đồng ý không nào?

Tất nhiên rồi!

Do đó con cũng sẽ đồng ý rằng không có vị Thầy thực thụ nào mà nói về tính dục độc thân là một phần của họ. Tuy nhiên, có một ý nghĩ rằng tiết dục chính là "một con đường cao hơn", và rằng biểu hiện tình dục là một "khao khát thấp hèn", trải nghiệm tình dục thật đáng xấu hổ, và nó là nguyên nhân của tất cả những tội lỗi và rối loạn đang phát triển xung quanh nó.

Tuy nhiên, tiết chế tình dục lại là cản trở việc duy trì nòi giống, vậy những lập luận chống lại việc tiết dục có cho rằng tình dục là để duy trì chức năng này không, nó có cần nhiều hơn không?

Một người không tham gia vào tình dục là bởi vì họ nhận ra rằng trách nhiệm của loài người chính là để sinh sản. Một người khác lại tham gia vào quan hệ tình dục bởi vì nó là điều tự nhiên để làm. Nó ở trong gen. Các con tuân theo mệnh lệnh sinh học.

Nhưng một khi sự sống còn của các loài được đảm bảo, vậy thì "bỏ qua tín hiệu" có phải là việc làm "cao cả" hay không?

Con hiểu sai tín hiệu rồi. Các mệnh lệnh sinh học không phải là để đảm bảo sự sống còn của các loài, nhưng trải nghiệm sự Hiệp Nhất mới là bản chất thực sự của bản thể các con. Sáng tạo ra sự sống mới là những gì sẽ xảy ra khi đạt được sự Hiệp Nhất, nhưng nó không phải là lý do Duy Nhất để kiếm tìm.

Nếu sinh sản là lý do duy nhất để biểu đạt tình dục - nếu nó không khác gì một "hệ thống phân phối" - vậy thì con cũng không cần phải tham gia nó với người khác thêm nữa. Con có thể kết hợp các yếu tố hóa học của sự sống trong một đĩa petri. ^[10]

Tuy nhiên, điều này không đáp ứng được những thôi thúc cơ bản nhất của linh hồn, nó còn lớn hơn nhiều so với việc sinh sản đơn thuần, mà là sáng tạo

¹⁰ Đĩa cạn có nắp dùng để nuôi cấy vi sinh vật.

Con Là Ai và Là Gì nhiều hơn nữa. Các mệnh lệnh sinh học không phải là để tạo thêm sự sống, mà là để trải nghiệm sự sống nhiều hơn - và để trải nghiệm sự sống là gì: biểu hiện của sự Hiệp Nhất.

Đó là lý do tại sao Ngài sẽ không bao giờ ngăn cản con người quan hệ tình dục, mặc dù từ lâu họ đã không thể có con nữa.

Tất nhiên rồi!

Tuy nhiên, một số người nói rằng nên dừng quan hệ tình dục lại khi mọi người ngừng sinh con, và những cặp vợ chồng tiếp tục với các hoạt động này chỉ là thám hiểm hang động vì những thúc giục bản năng.

Đúng thế.

Và rằng điều này không phải là "cao cả", nhưng chỉ đơn thuần là hành vi thú tính, nằm bên dưới bản chất cao quý của con người.

Điều này mang chúng ta trở lại với chủ đề về các luân xa, hoặc còn gọi là các trung tâm năng lượng. Ta đã nói trước đó rằng "con càng nâng năng lượng sự sống xuyên lên thân thể của con cao bao nhiêu, thì nhận thức của con cũng cao lên bấy nhiêu".

Thật chứ! Và dường như nó muốn nói là: "không có quan hệ tình dục".

Không, nó không. Nếu con hiểu được câu ấy. Hãy để Ta trở lại với bình luận của con và làm sáng tỏ một vài điều: không có gì gọi là đê tiện, xấu xa về quan hệ tình dục cả. Con phải bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình đi, và ra khỏi nền văn hóa của con nữa.

Không có gì gọi là bản năng, hoặc thô thiển, hoặc "thiếu phẩm cách" (kém thánh thiện) về trải nghiệm tình dục đầy đam mê và khao khát của con người. Những khát khao thể xác không phải là biểu hiện của "hành vi thú tính". Những khát khao thể xác ấy đã được xây dựng thành một hệ thống - bởi Ta. Con nghĩ ai đã tạo ra nó chứ?

Tuy nhiên, khát khao thể xác là một thành phần trong một hỗn hợp phức tạp các phản ứng rằng tất cả các con đều cần người khác. Hãy nhớ rằng, các con là thể thứ ba, với bảy trung tâm luân xa. Khi các con hưởng ứng với nhau bằng cả ba thể, và bảy trung tâm cùng một lúc, thì con sẽ có trải nghiệm lên đỉnh mà con hằng tìm kiếm - con được tạo ra vì điều ấy!

Và không có gì là xấu xa về các trung tâm năng lượng - nhưng nếu con chỉ chọn một trong số chúng, thì đó là "không lành mạnh". Bởi nó không trọn vẹn! Khi con không trọn vẹn, tức là con đang không phải chính mình, còn kém hơn thế. Điều đó mới chính là xấu xa và "kém thánh thiện."

Ồ! Con hiểu rồi. Con đã hiểu rồi!

Các lời khuyên chống lại tình dục cho những người chọn sự "cao cả" không bao giờ là một lời khuyên đến từ Ta. Đó là một lời mời gọi. Một lời mời gọi không phải là một lời nhắc nhở, nhưng con đã khiến nó thành như vậy.

Và lời mời gọi không phải để ngăn chặn quan hệ tình dục, mà để ngăn chặn sự không trọn vẹn.

Bất cứ điều gì con đang làm - quan hệ tình dục hay là ăn sáng, đi làm hoặc đi bộ trên bãi biển, nhảy dây hoặc đọc một quyển sách - bất cứ điều gì con đang làm, hãy làm nó thật trọn vẹn; như toàn bộ con người của con.

Nếu như con chỉ quan hệ tình dục bằng trung tâm luân xa thấp nhất, con chỉ hoạt động luân xa gốc, thì con sẽ đánh mất phần trải nghiệm đẹp đẽ nhất. Tuy nhiên nếu như con đang yêu một người khác và với toàn bộ bảy luân xa của mình, con sẽ có trải nghiệm tốt đỉnh tuyệt vời nhất. Làm sao điều này lại không phải là thánh thiện?

Không thể thể được. Con không thể tưởng tượng cái trải nghiệm ấy mà lại thánh thiện cho được.

Và do đó, lời mời gọi nâng năng lượng sự sống đi lên thân thể vật lý của con cho đến luân xa tại đỉnh đầu không bao giờ có nghĩa là một gợi ý, hay đòi hỏi con ngắt kết nối với phần dưới.

Nếu con nâng năng lượng lên luân xa tim, hoặc thậm chí đến luân xa đỉnh đầu, điều đó không có nghĩa là nó không còn ở luân xa gốc của con nữa.

Thật vậy, nếu mà nó không như thế, thì con sẽ bị ngắt kết nối ngay. Khi con nâng năng lượng sự sống lên các trung tâm luân xa cao hơn, con có thể hoặc không thể chọn để có trải nghiệm quan hệ tình dục với người khác.

Nếu không thì không thể được bởi vì làm như vậy sẽ vi phạm một số luật vũ trụ vào sự thánh thiện. Nó cũng không khiến cho con trở nên "cao cả" hơn. Và nếu như con chọn quan hệ tình dục với người khác, nó sẽ không "hạ thấp" hệ thống luân xa của con xuống một bậc - trừ phi con làm điều trái ngược là ngắt kết nối với phần dưới cùng, thì con cũng bị ngắt kết nối từ phần trên.

Vì thế lời mời gọi ở đây - không phải là một lời khuyên răn, chỉ đơn thuần là một lời mời gọi: Hãy nâng năng lượng của con lên, tập trung sức sống của mình, đến mức cao nhất có thể trong từng khoảnh khắc, và con sẽ được nâng lên. Điều này chẳng liên quan gì đến quan hệ với không quan hệ tình dục cả. Nó chính là nâng nhận thức của con lên dù cho con có đang làm gì đi nữa.

Con hiểu rồi! Con đã hiểu rồi. Mặc dù con không biết làm thế nào để nâng cao nhận thức của mình. Con không nghĩ rằng con biết cách nâng năng lượng sự sống lên thông qua các luân xa trung tâm của con. Và con

cũng không chắc chắn rằng hầu hết mọi người biết biết đến những luân xa này.

Bất cứ ai tha thiết muốn biết thêm về "sinh lý học của duy linh" đều có thể tìm ra nó một cách dễ dàng. Ta đã cung cấp thông tin này trước đó, theo một cách rất rõ ràng.

Ý Ngài là trong những quyển sách khác, thông qua những tác giả khác.

Đúng thế. Hãy đọc các bài viết của Deepak Chopra. Hiện giờ ông là một trong những người đề xuất ra chúng trên hành tinh của con. Ông thấu hiểu những bí ẩn tâm linh, và khía cạnh khoa học của nó.

Và có rất nhiều những sứ giả tuyệt vời khác. Những quyển sách của họ mô tả không chỉ về việc làm thế nào để nâng cao năng lượng sự sống đi lên thân thể của con, mà còn về những cách để rời khỏi cơ thể vật lý.

Con có thể thuộc lòng chúng thông qua các bài đọc thêm về cảm giác khi rời cơ thể là thế nào. Sau đó, con sẽ hiểu được vì sao mình không còn sợ cái chết nữa. Con sẽ hiểu được học thuyết nhị nguyên: ở trong thể xác thì hạnh phúc thế nào, và niềm vui khi được giải thoát khỏi thân thể ra sao.

CHƯƠNG 9

Cuộc sống phải tốt như một trường học vậy. Con có thể nhớ lại sự phấn khích vào mỗi mùa thu khi những ngày đầu tiên đến trường, và vào cuối năm, vui mừng khi được bế giảng.

Đúng rồi! Chính xác đấy! Con đã đúng. Điều đấy rất chính xác.

Chỉ có cuộc sống mới không phải là một trường học.

Vâng, con nhớ. Ngài giải thích tất cả về chúng trong Quyển 1. Cho đến lúc đó, con vẫn nghĩ rằng cuộc sống là một "trường học", và rằng chúng ta đã đến đây để học những "bài học của chúng ta". Ngài đã giúp con rất nhiều trong Quyển 1 để thấy rằng đó là một học thuyết sai lầm.

Ta rất vui. Đó là những gì chúng ta đang cố gắng làm ở đây với bộ ba quyển sách này - mang lại cho các con sự sáng suốt. Và bây giờ con đã rõ lý do tại sao và làm thế nào linh hồn có thể vui mừng sau cái "chết" mà không nhất thiết phải thương tiếc "cuộc sống" chưa.

Nhưng trước đó con đã hỏi một câu hỏi lớn hơn, và chúng ta nên xem lại nó.

Sao ạ?

Con đã nói, "Nếu linh hồn không hạnh phúc trong thân xác, tại sao nó không rời đi?"

Ồ, đúng.

Ồ, nó có đấy. Và Ta không chỉ có ý là "chết", như Ta vừa giải thích. Mà nó còn không rời đi bởi vì nó không hài lòng. Thay vào đó, nó rời đi bởi vì nó muốn tái sinh, trẻ khỏe lại.

Nó có làm điều này thường xuyên không?

Mỗi ngày.

Linh hồn rời khỏi cơ thể mỗi ngày ư? Khi nào thế?

Khi linh hồn khao khát những kinh nghiệm to lớn hơn. Nó tìm sự trải nghiệm để tự trẻ hóa.

Nó rời đi sao?

Đúng. Hầu như lúc nào linh hồn cũng rời khỏi cơ thể của con. Liên tục.

Trong suốt cuộc đời. Đây là lý do tại sao Chúng ta sáng tạo ra việc ngủ.

Linh hồn rời khỏi cơ thể trong khi người ta ngủ à?

Tất nhiên! Đó chính là ý nghĩa của giấc ngủ. Trong suốt cuộc đời con, linh hồn luôn tìm cách trẻ hóa, tiếp nhiên liệu một cách định kỳ, nếu con muốn, để nó có thể tiếp tục ị ạch lê lét dài trên cái mòm bệnh mà con gọi đó là thân thể của mình.

Con nghĩ rằng linh hồn trú ngụ trong thân xác của con là dễ dàng lắm sao? Không hề! Nó có thể đơn giản đấy, nhưng nó không hề dễ dàng! Nó là một niềm vui, nhưng nó không dễ dàng. Đó là điều khó khăn nhất mà linh hồn con từng thực hiện!

Linh hồn, thứ nhẹ nhàng và tự do mà con không thể tưởng tượng được, và khao khát trạng thái đó thêm nữa, cũng giống như một đứa trẻ khao khát kỳ nghỉ hè, cũng giống như một người lớn khao khát có bạn đồng hành, nhưng khi có bạn đồng hành rồi, thì lại khao khát được một mình. Linh hồn tìm kiếm một dạng sống chân thật. Linh hồn nhẹ nhàng và tự do. Nó cũng an bình và hạnh phúc. Nó cũng là vô hạn và không đau khổ, sự thông thái hoàn hảo và tình yêu thương hoàn hảo.

Nó là tất cả những điều này, và còn nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, nó cũng trải nghiệm nhiều thứ đáng kể trong khi nó ở với thân xác. Và nhờ đó, nó đã thực hiện một sự sắp xếp với chính nó. Nó nói với bản thân rằng nó sẽ ở lại với cơ thể miễn là điều đó là cần thiết để sáng tạo và trải nghiệm chính bản thân nó, như nó lựa chọn - nhưng với điều kiện là nó có thể rời thân xác bất cứ lúc nào nó muốn!

Nó làm điều ấy hàng ngày, bằng trải nghiệm mà con gọi là giấc ngủ.

"Giấc ngủ" là trải nghiệm của linh hồn khi rời khỏi cơ thể ư?

Đúng thế.

Con lại nghĩ rằng chúng con ngủ thiếp đi vì cơ thể cần được nghỉ ngơi.

Con sai rồi. Nó là một con đường vòng vèo. Các linh hồn tìm kiếm sự nghỉ ngơi, và vì thế, gây cho thân thể cảm giác buồn ngủ. Linh hồn theo nghĩa đen rời khỏi cơ thể khi nó quá mệt mỏi ngoài sức chịu đựng, mệt mỏi vì sự nặng nề và thiếu tự do với thể xác.

Nó sẽ chỉ rời khỏi cơ thể khi nó tìm cách "tiếp nhiên liệu", khi nó trở nên mệt mỏi với những điều không đúng sự thật và thực tại sai lầm, những ảo ảnh nguy hiểm, và khi nó tìm kiếm, một lần nữa nó tái kết nối, làm vững chắc, tĩnh lặng, và thức tỉnh tâm trí.

Khi linh hồn bao trùm một thể xác lần đầu tiên, nó biết rằng trải nghiệm là vô cùng khó khăn. Nó rất mệt mỏi, đặc biệt là đối với một linh hồn mới đến. Đó là lý do tại sao trẻ sơ sinh ngủ rất nhiều. Khi linh hồn chịu càng nhiều cú sốc để gắn liền với cơ thể thêm nữa, thì nó cũng bắt đầu tăng sự kiên nhẫn của nó lên vì điều đó. Nó sẽ ở lại lâu hơn. Đồng thời, một phần của con mà con gọi là tâm trí sẽ di chuyển vào vùng bị quên lãng (không thể nhớ gì) - nó được thiết kế như vậy. Ngay cả khi linh hồn bay ra khỏi cơ thể, tâm trí thường không thể nhớ được gì cả.

Thật vậy, trong suốt thời gian linh hồn được tự do, tâm trí vẫn có thể bị nhầm lẫn. Như vậy, người ấy có thể hỏi: "Tôi đang ở đâu đây? Tôi đang tạo ra những gì ở đây vậy?" Những cuộc tìm kiếm này có thể dẫn đến những hành trình thất thường, thậm chí những sự khủng khiếp. Các con gọi những chuyến đi đó là "con ác mộng." Đôi khi cũng có tình huống trái ngược xảy ra. Linh hồn sẽ đi đến một nơi tuyệt vời để ghi nhớ. Giờ thì tâm trí sẽ gần như thức tỉnh. Nó sẽ được lấp đầy trong hòa bình và niềm vui - thứ mà con sẽ trải nghiệm trong cơ thể khi con quay lại với nó. Con càng trải nghiệm sự yên bình với việc trở hóa - và con càng nhớ được những gì nó đang làm, hay cố gắng để làm với cơ thể - thì linh hồn của con càng ít chọn lựa việc ở lại với thể xác, bây giờ thì nó biết rằng nó đến với thể xác vì một lý do, và với một mục đích. Mong muốn của nó là vận dụng thời gian một cách tốt nhất có thể, khi nó còn ở với thể xác. Người có sự thông thái tuyệt vời cần ngủ rất ít.

Có phải Ngài đang nói rằng Ngài có thể nói về một người tiến hóa cao bao nhiêu qua lượng thời gian mà họ cần để ngủ không?

Hầu như là vậy. Con có thể nói như thế. Đôi khi một linh hồn lựa chọn rời khỏi cơ thể chỉ vì những niềm vui của nó. Có thể nó không tìm kiếm sự thức tỉnh cho tâm trí và trở hóa cho cơ thể. Nó đơn giản lựa chọn tái tạo trạng thái cực kỳ hạnh phúc của hiểu biết về Sự Hiệp Nhất với Cái Một Duy Nhất. Vì vậy, không phải lúc nào cũng đúng khi nói rằng một người càng ngủ nhiều, thì họ càng ít tiến hóa.

Mặc dù vậy, không hề trùng hợp ngẫu nhiên khi sinh mệnh càng ngày càng trở nên ý thức hơn về những gì họ đang làm với cơ thể họ - và rằng họ không phải là thể xác, nhưng họ gắn liền với thân thể ấy - họ trở nên sẵn sàng và có thể dành nhiều thời gian hơn nữa với thân thể ấy, và do đó họ "cần ngủ ít hơn."

Bây giờ, một số sinh mệnh thậm chí còn chọn vừa trải nghiệm sự quên mất bản thân, vừa trải nghiệm sự hiệp nhất của tâm hồn, cùng một lúc. Những sinh mệnh này có thể dạy cho một phần bản thân họ để không đồng hóa với cơ thể trong khi họ vẫn còn ở với nó, qua đó trải nghiệm sự tuyệt vời khi nhận biết được Họ Thực Sự Là Ai, mà không phải mất đi sự nhận thức của phần con người để làm điều đó.

Họ làm điều này bằng cách nào? Làm sao con có thể thực hiện giống thế được?

Đó là một câu hỏi thuộc về nhận thức, đạt đến trạng thái hoàn toàn tỉnh thức, như Ta đã từng nói trước đó. Con không thể cố đạt tới tỉnh thức hoàn toàn, con chỉ có thể trở nên tỉnh thức hoàn toàn mà thôi.

Làm thế nào vậy? Làm thế nào vậy? Ngài phải cho con một phương pháp nào chứ?

Thiền định hàng ngày là một trong những phương pháp tốt nhất để tạo ra kinh nghiệm này. Với nó, con có thể nâng năng lượng sự sống của con lên luân xa cao nhất, và thậm chí còn rời khỏi cơ thể của con trong khi con đang "tỉnh thức".

Trong thiền định, con đặt mình vào trạng thái sẵn sàng để trải nghiệm sự thức tỉnh hoàn toàn trong khi cơ thể của con đang còn thức. Sự sẵn sàng này được gọi là sự tỉnh thức thực sự. Con không cần phải ngồi thiền để trải nghiệm điều này. Thiền chỉ đơn giản là một phương pháp, một "công cụ" mà thôi. Nhưng con không cần phải ngồi thiền để đạt được mục đích là trải nghiệm điều ấy.

Con cũng nên biết rằng ngồi thiền không phải là phương pháp thiền định duy nhất. Ngoài ra còn có thiền bất động. Thiền đi. Thiền động. Thiền quan hệ tình dục.

Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con dừng lại ở trạng thái này, chỉ đơn giản là dừng các bản nhạc của con lại, không tiếp tục đến nơi con đang đến nữa, không làm những gì con đang làm nữa, đơn giản là dừng lại một khoảnh khắc, và "ở" chính xác nơi con đang ở, trở thành chính bản thân con. Hãy dừng lại, thậm chí chỉ cần một khoảnh khắc nhỏ, sẽ thấy được niềm hạnh phúc. Con nhìn xung quanh, một cách từ từ, và con sẽ nhận thấy được những điều mà con đã không nhận ra khi con đi qua chúng. Mùi hương của đất sau cơn mưa. Lọn tóc trên Tai trái của người con yêu thương. Cảm thấy thực sự tốt lành khi xem một đứa trẻ đang chơi đùa.

Con không cần phải rời khỏi thân xác để trải nghiệm điều này. Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con đi bộ trong trạng thái này, con hít thở hương thơm của mỗi bông hoa, con bay cùng với mỗi chú chim, con nghe từng tiếng lạo xạo dưới mỗi bước chân của mình. Con tìm thấy vẻ đẹp và trí tuệ. Sự thông thái được tìm thấy ở bất cứ nơi nào mà vẻ đẹp được hình thành. Và vẻ đẹp được hình thành ở khắp mọi nơi, trong tất cả các dạng sống. Con không cần phải tìm kiếm nó. Nó sẽ đến với con.

Và con không phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây chính là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con "làm việc" trong trạng thái này, con đưa bất cứ điều gì con đang làm vào trong sự thiền định, vào một món quà, một sự sẻ chia, từ con đến linh hồn mình, và từ linh hồn con đến Cái Tổng Thể. Khi đang rửa bát, con sẽ tận hưởng

được sự ấm áp của nước vuốt ve bàn tay mình, ngạc nhiên trước sự kỳ diệu của nước và sự ấm áp ấy. Làm việc trên máy tính, con sẽ thấy chữ xuất hiện trên màn hình trước mặt đang phản ứng với sự chỉ huy của các ngón tay con, và con sẽ hài lòng với sức mạnh của tâm trí và cơ thể khi nó làm theo mệnh lệnh của mình. Chuẩn bị bữa ăn tối, con sẽ cảm thấy tình yêu thương của vũ trụ mang đến cho con sự nuôi dưỡng, và như một món quà đáp trả lại, con ăn hết những thức ăn này với tất cả tình yêu của bản thể con. Không cần quan trọng quá mức hoặc quá đơn giản về bữa ăn. Món súp trong tình yêu thương rất ngon miệng.

Con không cần phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con trải nghiệm sự trao đổi năng lượng tình dục trong trạng thái này, con sẽ hiểu được chân lý cao nhất về Con Là Ai. Trái tim người con yêu sẽ trở thành nhà của con. Cơ thể người con yêu sẽ trở thành của riêng con. Linh hồn con không còn tưởng tượng nó đang tách biệt với bất cứ điều gì nữa.

Con không cần phải rời khỏi cơ thể của mình để trải nghiệm điều này. Đây là trạng thái tỉnh thức thật sự.

Khi con đang ở trong tư thế sẵn sàng, là con đang ở trong sự tỉnh thức. Một nụ cười có thể đưa con đến đó. Một nụ cười đơn giản. Chỉ cần dừng tất cả mọi thứ lại trong một khoảnh khắc, và nở nụ cười. Ở nơi không có gì, chỉ vì nó cảm thấy rất tốt lành. Chỉ bởi vì trái tim của con biết một bí mật. Và bởi vì linh hồn của con biết được bí mật đó là gì. Mỉm cười với điều đó. Cười thật nhiều. Nó sẽ chữa lành bất cứ khổ đau nào.

Con đang hỏi Ta về các phương pháp, và Ta đang đưa nó cho con đây.

Hít thở. Đó cũng là một phương pháp. Hít thở hơi dài và sâu. Hít thở từ từ và nhẹ nhàng. Hít thở trong hư vô mềm ngọt của cuộc sống, đầy năng lượng, tràn ngập tình yêu. Đó là tình yêu của Thượng Đế khi con đang thở. Hít thở sâu, và con có thể cảm thấy nó. Hít thở thật, thật sâu, và tình yêu sẽ làm cho con khóc.

Vì hạnh phúc. Vì con đã được gặp Thượng Đế, và Thượng Đế của con đã giới thiệu với linh hồn của con.

Một khi kinh nghiệm này đã diễn ra, sự sống không bao giờ còn giống như nhau nữa. Mọi người nói đó là "lên tới đỉnh núi", hoặc rơi vào trạng thái ngây ngất tuyệt vời. Bản chất của họ đã thay đổi mãi mãi.

Cám ơn Ngài. Con hiểu. Nó là những điều đơn giản. Các hành vi đơn giản, và tinh khiết nhất.

Đúng thế. Nhưng con nên biết điều này. Một số người thiền định trong nhiều năm nhưng không bao giờ trải nghiệm điều ấy. Có vài thứ xảy ra với mức độ

mở rộng tâm trí và sự bằng lòng chấp nhận của họ. Và cũng có thể là mức độ của khả năng loại bỏ những truy cầu mong muốn.

Con có nên ngồi thiền mỗi ngày không?

Như trong mọi thứ, không có “nên” hoặc “không nên” ở đây. Nó không phải là một câu hỏi về con nên làm những gì, mà là con chọn để làm những gì.

Một số linh hồn tìm cách đi trong nhận thức. Một số nhận ra rằng trong cuộc sống này, hầu hết mọi người đều đang mộng du, đang bất tỉnh. Họ đang trải qua cuộc sống mà không có ý thức. Tuy nhiên, linh hồn những ai đi trong nhận thức thì chọn những con đường khác nhau. Họ chọn một con đường khác.

Họ tìm kiếm để trải nghiệm tất cả sự bình an và niềm vui, sự vô hạn và tự do, thông thái và yêu thương mà Sự Hiệp Nhất mang lại, không chỉ là khi họ đã bỏ cơ thể và nó đã ngủ, mà còn là khi họ nâng thể xác lên.

Người ta cũng thường nói về linh hồn mà tạo ra trải nghiệm, “Anh ấy đã sống lại.”

Mặt khác, trong cái gọi là “Thời Đại Mới ^[11]”, thuật ngữ này nói về quá trình “nâng cao ý thức.” Không quan trọng ngôn ngữ và hình thức liên lạc nào mà các con sử dụng, tất cả đều trở nên sống trong nhận thức. Và sau đó sẽ trở nên hoàn toàn tỉnh thức.

Vậy thì con trở nên hoàn toàn nhận thức về cái gì? Tất nhiên con sẽ trở nên hoàn toàn nhận thức được Con Là Ai.

Thiền định hàng ngày là một trong những cách giúp con có thể đạt được điều này. Tuy nhiên, nó đòi hỏi sự tận tâm, sự hiến dâng - một quyết định để tìm kiếm trải nghiệm bên trong, không cần phần thưởng. Và hãy nhớ rằng, sự thinh lặng thì chứa đựng những bí mật. Và những âm thanh ngọt ngào nhất chính là âm thanh của sự im lặng. Đó là bài hát của linh hồn. Nếu con tin vào những tiếng ồn ào của thế giới, chứ không phải là tiếng im lặng của linh hồn con, con sẽ đi lạc.

Vậy nên, thiền định hàng ngày là một ý tưởng tốt.

Một ý tưởng tốt à? Đúng thế đấy. Tuy nhiên, hãy nên hiểu rõ những gì Ta vừa nói ở đây. Các bài hát của linh hồn có thể được hát bằng nhiều cách. Những âm thanh ngọt ngào của sự im lặng có thể được nghe thấy nhiều lần.

Vài người nghe tiếng thinh lặng trong khi cầu nguyện. Vài người hát những bài hát trong công việc của họ. Vài người đi tìm những bí mật trong tĩnh lặng, một số khác lại chiêm niệm những hoàn cảnh xung quanh. Khi đạt tới sự tinh thông - hoặc trải nghiệm liên tục nó - những tiếng ồn ào của thế giới có thể bị

¹¹ New Age

bóp nghẹt, những rói ren chợt im lặng. Tất cả sự sống trở thành một sự thiên định.

Toàn bộ sự sống là một sự thiên định, trong đó con được chiêm ngưỡng sự Thần Thánh. Điều này được gọi là sự tỉnh thức thực sự, lưu tâm thực sự.

Kinh nghiệm điều ấy, tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều trở nên thiêng liêng và hạnh phúc. Đấu tranh và đau đớn, lo lắng cũng không còn nữa. Chỉ có một trải nghiệm duy nhất, những gì mà con có thể chọn để đưa vào con đường mình mong muốn. Con có thể lựa chọn chúng một cách hoàn hảo.

Vì vậy, hãy sử dụng cuộc đời của con giống như một sự thiên định, và tất cả các sự kiện ở trong đó. Đi bộ với sự tỉnh táo, chứ không phải đang ngủ. Di chuyển với lưu tâm, không phải vô thức, đừng nghi ngờ và sợ hãi, đừng ở trong cảm giác tội lỗi và tự phán xét, mà hãy ở trong sự huy hoàng vĩnh cửu, trong sự yên tâm rằng con đang được tình yêu rộng lớn bao bọc. Con luôn luôn là Một với Ta. Con luôn luôn được chào đón. Chào mừng trở về nhà.

Nhà của con chính là trái tim Ta, và của Ta chính là của con. Ta mời gọi các con nhìn vào sự sống cũng như con sẽ nhìn vào cái chết. Sau đó, con sẽ biết rằng không có cái chết, và rằng những gì mà con gọi là sự sống và cái chết, chính là hai phần của cùng một trải nghiệm bất tận.

Chúng ta là tất cả những điều ấy, là tất cả như chúng ta đã từng như vậy, và là tất cả như chúng ta sẽ trở thành, một thế giới không có kết thúc.

Amen.

CHƯƠNG 10

Con yêu Ngài, Ngài có biết điều ấy không?

Biết. Và Ta cũng yêu con. Con có biết không?

Con giết mình đấy. Con thực sự giết mình đấy.

CHƯƠNG 11

Ngài vui lòng kể cho con nghe thêm vài thứ về linh hồn chứ?

Tất nhiên rồi. Ta sẽ cố gắng để giải thích, trong sự hiểu biết có giới hạn của con. Nhưng không cho phép con trở nên thất vọng nếu có điều nào đó không "có ý nghĩa" với con. Hãy cố ghi nhớ rằng con đang mang những thông tin này thông qua một bộ lọc duy nhất - một bộ lọc được thiết kế để che chắn khiến con không thể ghi nhớ quá nhiều.

Nhắc cho con thêm lần nữa là tại sao con phải làm như vậy.

Trò chơi sẽ kết thúc nếu như con nhớ tất cả mọi thứ. Con đến đây vì một lý do cụ thể, và Mục Đích Thần Thánh của con sẽ bị cản trở nếu con thấu hiểu hết cách mà mọi thứ được sắp đặt với nhau như thế nào. Một số điều vẫn luôn luôn là một bí ẩn tại cấp độ nhận thức ấy, và nó cần phải như thế.

Vì thế đừng cố gắng giải quyết tất cả những bí ẩn. Bất cứ lúc nào hay bằng bất cứ cách nào. Hãy cho vũ trụ một cơ hội. Nó sẽ tự mở ra con đường thích đáng

Hãy tận hưởng trải nghiệm trở nên điều gì đó.

Hãy mau lên một cách từ từ.

Chính xác.

Cha của con thường hay nói thế.

Cha của con là một người đàn ông khôn ngoan và tuyệt vời.

Chẳng có ai mô tả ông ấy theo cách đó cả.

Vì chẳng có ai hiểu ông ấy.

Mẹ con có.

Đúng, cô ấy hiểu.

Và bà ấy yêu ông ấy.

Đúng, cô ấy yêu.

Và bà đã tha thứ cho ông. Đúng, cô ấy đã làm thế.

Với tất cả những hành động làm tổn thương người khác.

Đúng thế. Cô ấy thấu hiểu, và yêu thương, và tha thứ, và cô ấy là một hình mẫu tuyệt vời, một tấm gương may mắn.

Vâng. Vậy thì. Ngài sẽ nói cho con biết về linh hồn chứ?

Ta sẽ nói. Con muốn biết gì nào?

Hãy bắt đầu với câu hỏi đầu tiên và rõ ràng này: Con đã biết câu trả lời, nhưng nó mang lại cho chúng ta một điểm khởi đầu. Điều ấy cũng tương tự đối với linh hồn của loài người chứ?

Đúng thế. Đó là bản thể thứ 3 của các con. Các con là một sinh mệnh có ba thể, tạo thành cơ thể, tâm trí và linh hồn.

Con biết thân xác của con ở đâu, con có thể thấy được mà. Và con nghĩ rằng con biết tâm trí của con ở chỗ nào - nó là một phần trên cơ thể của con mà được gọi là cái đầu. Nhưng con không chắc rằng con biết về nơi.

Chờ một chút. Khoan đã nào. Con đang sai lầm về một thứ. Tâm trí của phải nằm trong đầu. con không

Không ư?

Tất nhiên là không. Não của con thì nằm trong hộp sọ. Nhưng tâm trí của con thì không.

Vậy thì nó ở đâu mới được chứ?

Tại mỗi tế bào trong cơ thể của con.

Ồ.

Những gì mà con gọi là thể trí, thực ra là năng lượng. Nó là, tư tưởng. Và tư tưởng là một dạng năng lượng, chứ không phải là một vật thể. Não của con là một vật thể. Nó là vật chất, sinh hóa - lớn nhất, phức tạp nhất, là bộ máy trong cơ thể con người, với việc phiên dịch và chuyển đổi năng lượng tư tưởng của con thành các chuyển động cơ thể. Não của con là một máy biến thể, đến toàn bộ cơ thể của con. Con có rất nhiều những máy biến thể tí hon trong mỗi tế bào. Những nhà sinh hóa này thường lưu ý đến tình trạng từng tế bào nhỏ ra sao - tế bào máu, ví dụ thế - dường như chúng có trí thông minh riêng. Sự thật, chúng là như thế.

Điều đó không chỉ xảy ra trong tế bào, mà còn ở những bộ phận lớn hơn của thân xác. Tất cả đàn ông trên hành tinh này đều biết rằng những bộ phận thân thể riêng dường như đều có suy nghĩ riêng của nó.

Đúng thế, và tất cả phụ nữ đều biết người đàn ông trở nên lố bịch như thế nào khi họ cho phép một phần cơ thể ảnh hưởng đến sự lựa chọn và quyết định của mình.

Một số phụ nữ sử dụng sự hiểu biết đó để kiểm soát đàn ông.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Và một số người đàn ông kiểm soát phụ nữ thông qua các lựa chọn và quyết định từ phần đó.

Không thể phủ nhận.

Con muốn biết làm thế nào để dừng cái trò chơi ồn ào đó không?

Chắc chắn rồi!

Đây là những gì trong mẫu đối thoại trước đó nói tới, về việc nâng năng lượng của sự sống qua 7 trung tâm luân xa.

Khi lựa chọn và quyết định của con đến từ một nơi lớn hơn so với các bộ phận nhỏ và giới hạn như con đã mô tả, thì phụ nữ kiểm soát con là điều không thể, và con sẽ không bao giờ tìm cách để kiểm soát lại họ.

Lý do duy nhất mà phụ nữ từng viện đến các mảnh khoe lôi kéo và kiểm soát có vẻ như vì không còn cách nào khác - gần như không có hiệu quả - và nếu không có các mảnh kiểm soát, nam giới thường trở nên không thể điều khiển được.

Nếu cánh đàn ông có thể chứng minh được bản chất cao hơn của họ, và nếu phụ nữ có thể lôi cuốn hơn nữa cái phần ấy của đàn ông, thì cái gọi là "trận chiến của hai giới" sẽ kết thúc. Giống như hầu hết các trận chiến khác trên hành tinh của các con. Như Ta đã nói trước đó, rằng điều này không có nghĩa là đàn ông và phụ nữ nên bỏ việc quan hệ tình dục, hay quan hệ tình dục là một phần bản chất thấp kém của con người. Nó có nghĩa là năng lượng tình dục một mình, khi không được nâng lên đến luân xa cao hơn và được kết hợp với nguồn năng lượng của người khác để trở về với bản chất, thì tạo ra những lựa chọn và kết quả mà không hề làm hại đến người ấy. Nó thường ít tráng lệ hơn.

Cái Bản Chất của Con, tự nó rất cao quý, nhưng bất cứ điều gì thấp hơn so với Bản Chất của Con thì cũng ít cao quý hơn. Vì vậy, nếu con muốn chắc chắn rằng con sẽ tạo ra một sự lựa chọn hoặc kết quả kém cao quý, thì hãy thực hiện quyết định bằng trung tâm luân xa gốc. Sau đó xem thử kết quả ra sao. Chúng hoàn toàn có thể dự đoán được.

Hùm. m. m. Con nghĩ rằng con đã biết điều ấy.

Tất nhiên là con biết. Câu hỏi lớn nhất mà nhân loại đang phải đối mặt không phải là khi nào các con sẽ học hỏi, mà là khi nào các con sẽ hành động như những gì các con đã học được?

Vì vậy tâm trí ở trong mọi tế bào.

Đúng thế. Và có nhiều tế bào trong não của con hơn bất cứ nơi nào khác, nên dường như các con nghĩ rằng tâm trí ở nơi đó. Tuy nhiên, đó chỉ là trung tâm xử lý chính, không phải là nơi duy nhất.

Tốt. Con thông suốt rồi. Vậy thì linh hồn ở đâu?

Con nghĩ nó ở chỗ nào?

Đằng sau mắt thứ ba?

Không.

Ở giữa ngực của con, phía bên phải của trái tim, ngay dưới xương ức?

Không phải.

Được rồi, con chịu thua.

Nó ở khắp mọi nơi.

Ở khắp mọi nơi ư?

Ở khắp mọi nơi.

Giống như tâm trí.

Chờ một chút! Tâm trí không phải ở khắp mọi nơi.

Không phải à? Con nghĩ Ngài vừa nói là nó trong mỗi tế bào của cơ thể.

Điều đó không có nghĩa là "ở khắp mọi nơi." Có những khoảng trống giữa các tế bào. Trong thực tế, 99% cơ thể của con là không gian trống.

Vậy thì linh hồn ở đó hả?

Linh hồn là ở khắp mọi nơi, xuyên qua con, và xung quanh con. Nó bao gồm cả con.

Chờ đã! Ngài chờ con một chút được không! Con luôn luôn được dạy bảo rằng thân xác bao bọc lấy linh hồn. Vậy thì điều gì xảy ra với "thân thể của con chính là đền thờ"?

Một lối nói minh họa. Nó rất hữu ích trong việc giúp đỡ mọi người hiểu rằng họ còn hơn cả cơ thể của họ, rằng họ là thứ gì đó còn lớn hơn thế. Đó chính là linh hồn, hoàn toàn theo nghĩa đen, nó lớn hơn so với thân xác. Nó không nằm trong cơ thể, nhưng nó lại mang cơ thể ở bên trong nó.

Con đang nghe Ngài nói đây, nhưng vẫn có một chút khó khăn khi hình dung điều này.

Con đã bao giờ nghe về "thể aura ^[12]" chưa?

Có. Có. Đây có phải là linh hồn không?

Nó giống như thế trong ngôn ngữ của con, trong sự hiểu biết của con, cho phép con hình dung ra một thực tế rất lớn và phức tạp. Linh hồn là thứ có thể giữ các con lại với nhau - giống như Linh Hồn Thượng Đế bao gồm cả vũ trụ, và giữ cho chúng liên kết với nhau.

Ồ! Đây là một thứ hoàn toàn ngược lại với những điều mà con từng nghĩ.

Hãy kiên nhẫn, con trai của Ta. Những sự trái nghịch đã bắt đầu. Nhưng nếu linh hồn là "không khí bên trong và xung quanh chúng ta", và nếu linh hồn của tất cả mọi người là như nhau, vậy thì linh hồn kết thúc ở đâu, và bắt đầu thế nào?

Ừ-ô, đừng nói cho con biết, đừng nói cho con biết nữa.

Con thấy không? Con đã biết câu trả lời rồi mà!

Không có điểm "kết thúc" và "bắt đầu" của linh hồn chúng ta! Cũng giống như không có địa điểm chính xác để không khí trong phòng khách "dừng lại" và không khí trong phòng ăn "bắt đầu". Tất cả đều là không khí. Tất cả đều cùng là một linh hồn!

¹² Hào quang

Con vừa mới khám phá ra bí mật to lớn của vũ trụ.

Và nếu trong Ngài chứa đựng vũ trụ, cũng như chúng con mang theo thân xác này, vậy thì Ngài cũng không có điểm "kết thúc" và "bắt đầu"! (Ahem)

Ngài có thể thông cổ họng nếu Ngài muốn. Đối với con thì đây là một sự mặc khải kỳ diệu! Ý con là, con biết rằng con luôn luôn hiểu điều này - nhưng bây giờ thì con đã hoàn toàn hiểu nó!

Điều đó thật tuyệt. Nó có tuyệt không?

Ngài thấy đấy, vấn đề với sự hiểu biết trong quá khứ của con về thực tế chính là thân xác là một kho chứa thật kín đáo, khiến cho con có sự phân biệt khác nhau giữa thân thể "này" và thân thể "kia", và kể từ khi con luôn nghĩ rằng linh hồn làm nhà trong thể xác, nên sự khác biệt giữa linh hồn "này" linh hồn "đó" càng rõ ràng hơn.

Điều đó hoàn toàn tự nhiên.

Nhưng nếu linh hồn ở khắp mọi nơi, bên trong và bên ngoài cơ thể - trong thể "aura", như Ngài gọi - vậy thì đâu là thời điểm "bắt đầu" và "kết thúc" của thể aura? Và bây giờ thì con đã có thể thấy được - thực sự là lần đầu tiên, về dạng vật lý - làm thế nào mà một linh hồn có thể không có "kết thúc" và một "khởi đầu" khác, đó là bởi vì một sự thật, rằng Tất Cả Chúng ta Là Một!

Yippee! Đó là tất cả những gì Ta có thể nói. Yippee.

Con luôn luôn nghĩ rằng đây là một chân lý siêu hình. Bây giờ thì con thấy rằng đó là một sự thật vật lý! Thánh Thần ơi, tôn giáo đã trở thành khoa học!

Đừng nói là Ta đã không nói cho con biết đấy.

Nhưng khoan đã. Nếu không có một kết thúc và một khởi đầu khác của linh hồn, điều đó cũng có nghĩa là không có một linh hồn riêng rẽ phải không?

Ồ, đúng và không đúng.

Một câu trả lời thực sự phù hợp với Thượng Đế.

Xin cảm ơn.

Tuy nhiên, thẳng thắn mà nói, con đã hy vọng nó sẽ rõ ràng hơn.

Hãy cho Ta nghỉ ngơi một chút nào. Chúng ta đang di chuyển quá nhanh đấy, bàn tay của con đã mỏi nhừ vì viết quá nhiều.

Ý Ngài là, con viết hăng máu quá hả.

Đúng thế. Vì vậy, chúng ta nên nắm bắt hơi thở của mình nào. Tất cả mọi người cùng thư giãn nhé. Ta sẽ giải thích nó tất cả cho con sau.

Được rồi. Tiến hành nào. Con đã sẵn sàng.

Con có nhớ Ta đã nói với con rất nhiều lần như thế nào về cái mà gọi là Học Thuyết Nhị Nguyên Thần Thánh không?

Con có.

Đúng, đây cũng là một điều trong đó. Trong thực tế, nó là một điều lớn nhất.

Con hiểu.

Việc học hỏi và hiểu thấu về Thuyết Nhị Nguyên là rất quan trọng, nếu con đang sống trong vũ trụ đầy trọng đại này. Thuyết Nhị Nguyên cho rằng có thể có hai sự thật trái ngược nhau đồng thời cùng tồn tại, tại cùng một nơi.

Bây giờ tại hành tinh của con, mọi người nhận thấy rằng điều này rất khó chấp nhận. Họ muốn cái gì cũng phải có trật tự, và bất cứ điều gì không phù hợp với trực giác của họ thì tự động bị loại bỏ. Vì lý do ấy, khi hai thực tại bắt đầu tự khẳng định chính chúng và dường như có mâu thuẫn với nhau, ngay lập tức họ liền giả định rằng một trong hai chắc chắn là sai, sai trái, không đúng sự thật. Họ đòi hỏi một sự kỳ càn khi xem xét và chấp nhận, và thật ra, cả hai đều có thể là đúng.

Tuy nhiên, tại khía cạnh đòi hỏi tính tuyệt đối - trái ngược hoàn toàn với tính tương đối mà con đang sống trong nó - một sự thật rất rõ ràng là Cái Tổng Thể đôi khi lại tạo ra những tác động có tính tương đối, trông giống như một sự mâu thuẫn. Đây được gọi là Thuyết Nhị Nguyên, và nó là một phần rất thực tế trong kinh nghiệm của loài người. Và như Ta đã nói, thật không thể sống một cách phong nhã mà không chấp nhận điều này. Một người luôn luôn tức giận, giận dữ, thảm bại, kiêu căng đi tìm "công lý", hoặc sốt sắng cố gắng làm cho những thứ đối nghịch phải hòa hợp, trong khi sự đối nghịch ấy không bao giờ có ý nghĩa là để hòa thuận, nhưng cũng bởi chính bản chất của sự căng thẳng giữa chúng, nên chúng tạo ra chính xác những tác dụng mong muốn.

Thực ra, trong vương quốc của sự tương đối, mọi thứ được tổ chức với nhau bởi tính đối lập căng thẳng như vậy. Lấy một ví dụ, sự căng thẳng giữa thiện và ác. Trong thực tại tối hậu, không có cái gì mà là chính và tà. Trong vương quốc của sự tuyệt đối, tất cả đều là tình yêu thương. Tuy nhiên, trong vương quốc của sự tương đối, con đã tự tạo ra cho mình những kinh nghiệm mà con "gọi là" xấu xa, và con đã làm thế vì một lý do rất logic. Con muốn trải nghiệm tình yêu, chỉ không "biết" rằng tình yêu chính là Cái Tổng Thể, và con không thể trải nghiệm những thứ đó khi chẳng còn thứ nào khác ngoài nó. Vì thế, con tạo ra thực tại cho riêng mình (và tiếp tục làm như vậy mỗi ngày), một thực tại phân cực giữa thiện và ác, do đó hãy sử dụng cái nào mà cho phép con cũng có thể trải nghiệm cái khác. Và cái chúng ta có ở đây chính là Thuyết Nhị

Nguyên, dường như hai sự thật mâu thuẫn nhau đồng thời tồn tại trong cùng một vị trí. Cụ thể như:

Có cái tốt lành và cái xấu xa và Tất cả đều là tình yêu.

Cám ơn Ngài đã giải thích điều này cho con. Ngài đã từng nhắc đến nó trước đó, nhưng rất cảm ơn Ngài đã giúp con hiểu rõ hơn về Thuyết Nhị Nguyên.

Không có gì. Bây giờ, như Ta đã nói, vấn đề chúng ta đang bàn luận chính là điều lớn nhất trong Thuyết Nhị Nguyên. Chỉ có Một Sinh Mệnh Duy Nhất, cho nên, chỉ có Một Linh Hồn Duy Nhất. Và, có rất nhiều linh hồn ở bên trong Linh Hồn Duy Nhất ấy.

Đây là cách học thuyết này vận hành: Con chỉ tự giải thích cho mình hiểu rằng không có sự tách biệt giữa các linh hồn. Linh hồn là năng lượng của sự sống tồn tại bên trong và xung quanh tất cả các vật thể vật chất (như hào quang). Ở một chiều nhận thức, nó "giữ" tất cả các vật thể vật chất trong không gian lại với nhau. "Linh hồn của Thượng Đế" giữ toàn bộ vũ trụ, "linh hồn của con người" giữ trong nó mỗi một cá thể con người.

Thân xác không phải là một kho chứa, một "nhà ở" cho linh hồn, mà linh hồn là một nhà chứa của thân thể.

Đúng vậy.

Vậy nên cũng không có "đường phân chia" giữa các linh hồn - không có nơi "một linh hồn" kết thúc và "một linh hồn khác" bắt đầu. Vì thế, thực sự có một linh hồn duy nhất giữ toàn bộ các thân xác.

Chính xác.

Nên một linh hồn có thể "cảm thấy mình như" một loạt các linh hồn riêng lẻ khác.

Nó thực sự như vậy - Ta cũng thiết kế như vậy.

Ngài có thể giải thích nó hoạt động như thế nào không?

Được. Không có sự chia cách giữa các linh hồn, có một sự thật rằng những thứ trong Linh Hồn Duy Nhất được biểu hiện trong thực tại vật lý với những tốc độ khác nhau, tạo ra các mức độ khác nhau của mật độ.

Tốc độ khác nhau à?

Tất cả sự sống đều là sự rung động. Đó gọi là sự sống (con chỉ đơn thuần gọi nó là Thượng Đế), là năng lượng tinh khiết. Năng lượng luôn luôn dao động liên tục. Nó chuyển động dạng sóng. Các sóng dao động ở tốc độ khác nhau, thì tạo ra các cấp độ khác nhau của mật độ, hoặc ánh sáng. Chúng liên tục tạo ra những "hiệu ứng" khác nhau trong thế giới vật chất và vật thể vật lý khác

nhau. Tuy nhiên, trong khi các vật thể thì khác nhau và riêng biệt, năng lượng tạo ra chúng lại giống như nhau.

Hãy để Ta quay trở lại với ví dụ mà con đã sử dụng về không khí giữa phòng khách và phòng ăn. Đó là một minh họa tốt mà thành linh bật ra từ con. Một nguồn cảm hứng.

Từ nơi nào thế.

Ta đã đưa nó cho con. Con nói rằng không có khoảng không cụ thể giữa hai địa điểm vật lý, nơi "không khí của phòng khách" dừng lại và "không khí của phòng ăn" bắt đầu. Và đúng là như vậy.

Tuy nhiên, có một nơi mà "không khí của phòng khách" trở nên ít đậm đặc hơn. Đó là, nó tiêu Tan, trở nên "loãng hơn". Vì vậy, "không khí của phòng ăn" cũng thế. Mặt khác là từ phòng ăn, con sẽ ngửi thấy mùi bữa tối!

Bây giờ, không khí trong nhà là không khí giống như nhau. Không có "không khí riêng biệt" trong phòng ăn. Không khí trong phòng ăn chắc chắn có vẻ như "không khí ở chỗ khác". Chỉ một điều, chúng có mùi khác nhau!

Bởi vì không khí là dựa trên những đặc điểm khác nhau, nên có vẻ như là không khí thì khác nhau. Nhưng không phải thế. Chúng đều là không khí, nhưng có vẻ khác nhau. Trong phòng khách con ngửi thấy mùi lò sưởi, trong phòng ăn mà con ngửi thấy mùi bữa tối.

Con thậm chí còn đi vào một căn phòng và nói, "Thật ngọt ngào. Hãy cho tí tẹo không khí vào đây nào", như thể không có không khí ở đó vậy. Và, tất nhiên, ở đó có rất nhiều không khí. Những gì con muốn làm chỉ là thay đổi đặc điểm của nó. Vì vậy, con mang một ít không khí từ bên ngoài vào. Tất nhiên nó cũng đều là không khí. Chỉ có một không khí duy nhất, di chuyển, xung quanh, và xuyên qua tất cả mọi thứ.

Điều này thật tuyệt. Con hoàn toàn hiểu được điều này. Con thích cách Ngài giải thích về vũ trụ theo cách con hoàn toàn có thể hiểu được.

Vâng, cảm ơn. Ta đang cố gắng đây. Vậy Ta tiếp tục nhé.

Rất vui lòng.

Cũng giống như không khí trong nhà của con, năng lượng của sự sống - chúng ta thường gọi là Thượng Đế - có những đặc điểm khác nhau vì nó bao quanh các vật thể vật lý khác nhau. Thật vậy, năng lượng ấy kết thành một khối một cách cụ thể, để tạo thành các vật thể.

Khi các hạt năng lượng kết hợp với nhau để tạo thành vật chất, chúng trở nên cô đặc. Xáo trộn lên. Xô đẩy lẫn nhau. Chúng bắt đầu "trông có vẻ", thậm chí "cảm thấy giống như" là các đối tượng riêng biệt. Đó là lúc chúng bắt đầu có vẻ "riêng biệt", "khác biệt" so với tất cả các dạng năng lượng khác. Tuy nhiên,

tất cả đều là năng lượng như nhau, vận hành khác nhau. Đây là các vận hành khác nhau mà làm cho Cái Tổng Thể trở nên có biểu hiện như Nhiều Cái Riêng Biệt.

Như Ta đã giải thích tại Quyển 1, Cái Tổng Thể không thể trải nghiệm chính nó là gì, cho đến nó khi phát triển ra khả năng này để xác định sự khác biệt. Vì vậy, Cái Tổng Thể chia tách ra trở thành Cái Đây và Cái Kia. (Ta đang cố gắng khiến điều này trở nên đơn giản.)

"Cụm năng lượng" liên kết lại thành các đối tượng riêng biệt mà chứa đựng bên trong nó là sinh mệnh vật lý, thứ mà con gọi là "linh hồn". Các bộ phận của Ta đã trở thành rất nhiều "Con", những gì chúng ta nói ở đây, chính là Thuyết Nhị Nguyên.

Chúng ta là Cái Một Duy Nhất. Chúng ta là rất nhiều người.

Ồ, điều này thật tuyệt diệu.

Con đang nói với Ta à.

Ta tiếp tục nhé?

Không dừng lại ở đây đi. Con chán quá.

Rồi, tiếp tục nào!

Đồng ý.

Khi năng lượng kết hợp lại, như Ta đã nói, nó trở nên cô đặc lại. Nhưng nếu chuyển động thêm nữa sự cô đặc này, năng lượng càng trở nên bị tiêu Tan. "Không khí trở nên loãng hơn." Hào quang mờ dần. Năng lượng không bao giờ biến mất hoàn toàn, bởi vì nó không thể. Đó là cách mà tất cả mọi thứ được thực hiện. Đó là Cái Toàn Bộ. Tuy nhiên, nó có thể trở thành rất, rất loãng, rất tinh tế - gần như "không có gì".

Sau đó, ở một nơi khác (đọc kỹ nhé, một phần khác của Tự Thân Nó) nó lại có thể kết hợp lại, một lần nữa "tụ lại với nhau" để tạo thành cái mà con gọi là vật chất, và những gì "trông giống như" đối tượng riêng biệt.

Khi hai đối tượng xuất hiện riêng biệt với nhau, thì thật ra chẳng có sự tách biệt nào cả. Điều này, trong giới hạn rất, rất đơn giản và sơ đẳng, lời giải thích nằm toàn bộ đằng sau vũ trụ vật lý.

Ồ! Có thật không vậy? Làm thế nào mà con biết được?

Các nhà khoa học đã phát hiện ra rằng khuôn mẫu xây dựng của tất cả các dạng sự sống là giống nhau.

Họ đem đá từ mặt trăng về và tìm thấy những thứ giống như thứ mà họ tìm thấy trong cây cối. Họ mổ xẻ một cái cây và tìm thấy những thứ giống như thứ mà họ tìm thấy trong con. Ta nói với con điều này: Chúng ta đều có chất liệu như nhau. Tất cả chúng ta đều là năng lượng, liên kết lại, nén lại theo nhiều

cách khác nhau để tạo ra các hình dạng và vật chất khác nhau. Chẳng có gì gọi là vật chất cả. Đúng hơn, không có gì có thể trở thành vật chất trừ chính tự thân nó ra. Jesus đã nói, "Nếu không có Chúa Cha, Ta chẳng là gì." Cha của tất cả chính là tư tưởng thuần khiết. Đây là năng lượng của sự sống. Đây là cái mà con gọi là Tình Yêu Tuyệt Đối. Đây là Thượng Đế Nam và Nữ, Alpha và Omega, Bắt đầu và Kết thúc. Tất cả trong Tất cả, Chuyển động trong Bất động, Nguồn Tới Cao.

Đó là điều mà các con đã cố gắng tìm hiểu từ lúc khởi đầu. Sự bí ẩn vĩ đại, sự huyền bí vô tận, sự thật vĩnh cửu.

Tất Cả Là Một, vì thế, ĐÂY CHÍNH LÀ CON.

CHƯƠNG 12

Con đang đầy kinh ngạc và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với con lúc này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con. Với hàng triệu người đã đọc từng chữ trong cuộc đối thoại này, và hàng triệu người khác nữa sẽ làm như vậy. Và chúng con không kịp thở bởi Ngài đã đến với trái tim của chúng con.

Những sinh mệnh thân yêu nhất của Ta - Ta đã luôn luôn ở trong trái tim của các con. Ta chỉ vui mừng vì giờ đây con đã có thể thực sự cảm thấy có Ta ở đây. Ta đã luôn luôn ở bên con. Ta chưa bao giờ rời bỏ con. Ta là con, và con là Ta, và Chúng ta sẽ không bao giờ bị chia tách ra được, không bao giờ, bởi vì điều đó là không thể.

Tuy nhiên, có một vài ngày con cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Tại một vài khoảnh khắc con cảm thấy rằng con đang chiến đấu với chính bản thân mình.

Đó là bởi vì con đã rời khỏi Ta, con của Ta à. Con đã bỏ rơi nhận thức cao của con về Ta. Tuy nhiên, khi nhận thức được Ta, con sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Làm thế nào con có thể giữ lại nhận thức ấy?

Mang nhận thức của con đến cho người khác. Không phải bằng cách truyền đạo, nhưng bằng ví dụ. Hãy là nguồn gốc của tình yêu giống như Ta đang ở trong cuộc sống của những người khác. Những gì con đem tặng cho người khác, con cũng giành nó cho mình. Bởi vì chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng ta.

Cảm ơn Ngài. Vâng, Ngài đã cho coi biết về điều này trước đó. Hãy là nguồn. Bất cứ điều gì con muốn tự mình trải nghiệm, như Ngài từng nói, hãy là ngọn nguồn trong cuộc sống của những người khác.

Đúng. Đây là điều bí mật tuyệt vời. Đây là sự khôn ngoan thiêng liêng. Hãy đối xử với những người khác như con đối xử với chính mình. Tất cả các vấn đề của con, sự xung đột của con, tất cả những khó khăn của con trong việc tạo ra một cuộc sống trên hành tinh hòa bình và niềm vui đều dựa trên việc con có thấu hiểu được chỉ dẫn đơn giản này hay không, và hãy làm theo nó.

Con hiểu rồi. Một lần nữa Ngài đã nói về nó thật rõ ràng, rất rõ ràng, con đã hiểu được. Con sẽ cố gắng không bao giờ "để mất nó" thêm một lần nào nữa.

Con không thể "mất" những gì mà con cho đi. Hãy luôn luôn nhớ điều đó.

Cảm ơn Ngài. Liệu con có thể hỏi Ngài một số câu hỏi về linh hồn được không?

Ta có vài lời bình luận tổng quát hơn về cuộc sống giống như con đang sống.

Rất sẵn lòng.

Con vừa mới nói rằng đôi khi con cảm thấy như thể mình đang chiến đấu với chính bản thân.

Vâng.

Chiến đấu vì cái gì?

Chỉ là một lời nói minh họa thôi.

Ta lại nghĩ là không. Ta cho rằng nó là một thực tế về con (và về nhiều người khác) suy nghĩ tới cuộc sống là như thế nào.

Trong đầu của con có một "trận chiến" - rằng có một cuộc đấu tranh đang xảy ra ở đây.

Vâng, dường như là thế.

Không phải thế đâu, và nó cũng không bao giờ có vẻ như thế.

Ngài sẽ tha thứ cho con chứ, điều này khó tin quá đi mất.

Đó chính xác là lý do tại sao nó đã không trở thành thực tại của con. Cái gì con thấy nó thật thì con mới tin rằng nó thật. Tuy nhiên, Ta nói với con điều này: Cuộc sống của con chưa bao giờ có ý nghĩa là một cuộc đấu tranh, không phải bây giờ cũng như sau này.

Ta đã cho các con những công cụ để tạo ra thực tại vĩ đại nhất. Con chỉ đơn thuần lựa chọn rằng sẽ không sử dụng đến chúng. Hoặc chính xác hơn, con đã sử dụng sai chúng. Công cụ Ta đề cập ở đây chính là ba công cụ của sự sáng tạo. Chúng ta đã nói về chúng rất nhiều trong cuộc đối thoại này. Con có biết chúng là gì không?

Tư tưởng, lời nói, và hành động.

Tốt. Con đã nhớ. Ta đã truyền cảm hứng tới Mildred Hinckley, một vị Thầy tâm linh của Ta, để nói, "Bạn được sinh ra với sức mạnh sáng tạo của vũ trụ tại đầu lưỡi của mình."

Đó là một tuyên bố có tác động đáng kinh ngạc. Cũng như thế, từ một vị Thầy khác của Ta: "Như con đã tin tưởng, nên nó được thực hiện trên các con." Hai lời phát biểu này liên quan đến tư tưởng và lời nói. Một vị Thầy khác của Ta cũng từng nói về hành động:

"Khởi đầu là Thượng Đế. Cuối cùng là hành động. Hành động chính là Thượng Đế đang sáng tạo - hoặc Thượng Đế đang trải nghiệm".

Ngài đã nói điều đó, trong Quyển 1.

Quyển 1 được đưa ra thông qua con, con trai của Ta à, cũng giống như tất cả các giáo lý tuyệt vời khác đã được truyền cảm hứng từ Ta, và được đưa ra thông qua các hình thức của con người. Những người cho phép nguồn cảm

hứng như vậy đi vào họ, và những người không ngại chia sẻ công khai, là những vị Thầy tuyệt vời nhất của Ta.

Con không chắc rằng mình sẽ được liệt vào dạng đó.

Những lời mà con được truyền cảm hứng để chia sẻ sẽ đến với hàng triệu con người.

Hàng triệu đây, con trai à.

Nó đã được dịch ra 24 ngôn ngữ. Nó đã đến với toàn thế giới.

Con cấp tư cách cho những vị Thầy tuyệt vời ấy dựa trên thước đo nào?

Thước đo của sự hành động, chứ không phải lời nói.

Đó là một câu trả lời rất khôn ngoan.

Và những hành động trong cuộc đời này không nói lên rằng con tốt lành, và chắc chắn cũng không đủ điều kiện để con là một vị Thầy.

Con chỉ viết được bằng một nửa những vị Thầy khác

Ngài đang nói điều gì thế hả?

Ta đang nói những điều mà Ta từng nói qua lời của Judith Schucman trong "A Course in Miracles": Con dạy những gì mà con phải học hỏi. Con có tin rằng con phải chứng minh sự hoàn hảo trước khi con có thể dạy cho người khác làm thế nào để đạt được nó? Và trong khi con chia sẻ về thứ mà con gọi là lỗi lầm - nhiều hơn những gì Ta chia sẻ - con cũng đã thể hiện lòng dũng cảm tuyệt vời trong việc cho mọi người biết đến cuộc trò chuyện của chúng ta.

Hay là điên rồ mới đúng.

Tại sao con lại cứ cố hạ thấp bản thân mình như thế? Tất cả các con đều như thế! Mỗi một người trong các con! Các con phủ nhận sự vĩ đại của chính mình như con từ chối sự tồn tại của Ta trong các con.

Không phải con. Con chưa bao giờ phủ nhận điều đó!

Gì cơ?

Ôi, không phải thời gian gần đây mà.

Ta nói với con, trước khi gà gáy sáng, con sẽ từ chối danh ta tới ba lần.

Mỗi một suy nghĩ của Tự Thân con cho rằng mình nhỏ bé hơn so với bản chất của con, chính là từ chối Ta.

Mỗi một lời nói của Tự Thân con khi hạ mình xuống, chính là từ chối Ta.

Mỗi một hành động khiến Tự thân con nghĩ rằng mình đóng một vai "không đủ tốt", hoặc thiếu tốt lành, hoặc kém cỏi bất cứ mặt nào, chính là sự từ chối. Không chỉ trong suy nghĩ, trong lời nói, mà thực sự như vậy.

Ta thật sự không cho phép cuộc sống của con lại đại diện cho bất cứ điều gì ngoại trừ vai trò vĩ đại nhất của Con Là Ai.

Nào, giờ thì vai trò lớn nhất mà con từng đặt ra cho Tự Thân là gì?

*Không phải một ngày nào đó con sẽ trở thành một vị Thầy vĩ đại chứ?
Phải thế không?*

Vâng.

*Vậy đúng thế rồi. Con là như thế.
Cho đến khi con lại từ chối nó một lần nữa.*

Con sẽ không từ chối nó nữa đâu.

Con sẽ không ư?

Không

Chứng minh đi.

Chứng minh sao?

Chứng minh đi.

Bằng cách nào?

Ngay bây giờ, nói rằng: "Tôi là một vị Thầy tuyệt vời."

Hừm.

Tự nhiên đi con, nói nào.

Tôi là. Ngài thấy đấy, vấn đề là, tất cả những điều này sẽ được công bố. Con nhận thức được rằng tất cả mọi thứ con viết trên bản thảo này sẽ xuất hiện trong bản in ấn. Những người ở Peoria sẽ đọc thấy điều này.

Peoria! Ha! Bắc Kinh thì sao!

Được rồi, Trung Quốc cũng được. Đó là quan điểm của con. Mọi người sẽ hỏi han con - làm phiền con - về Quyền 3 kể từ sau khi Quyền 2 được phát hành! Con đã cố gắng giải thích lý do tại sao mất thời gian quá lâu cho Quyền 3. Con đã cố gắng để họ có thể hiểu được những gì có trong cuộc đối thoại này, khi cả thế giới đang theo dõi, chờ đợi. Nó không giống như là Quyền 1 và 2. Cả hai cuốn đó đều là những cuộc đối thoại trong sự trống rỗng tâm hồn.

Con thậm chí không bao giờ nghĩ rằng nó sẽ trở thành sách.

Có, con có đấy. Trong trái tim của con, con đã biết được.

Vâng, có lẽ con cũng đã hy vọng rằng họ có được những gì họ muốn. Nhưng bây giờ thì con biết, có sự khác nhau giữa bản thảo này và sách được in ra.

Bởi vì bây giờ con biết rằng tất cả mọi người sẽ đọc được từng câu chữ mà con viết.

Vâng. Giờ Ngài lại muốn con nói rằng mình là một vị Thầy tuyệt vời. Điều này thật khó khăn khi phải đứng trước mọi người.

Con muốn Ta yêu cầu con làm việc đó một cách riêng tư à? Đó là cách suy nghĩ của con ư? Ta yêu cầu con xưng lên Con Là Ai tại nơi công cộng, chính

xác bởi vì con đang ở giữa công chúng. Lý do của ý tưởng muốn con nói điều ấy với công chúng là vì: Công khai là hình thức cao nhất. Sống một phiên bản vĩ đại nhất của chính con về Con Là Ai. Bắt đầu cuộc sống đó bằng cách tuyên bố nó.

Một cách công khai. Và bước đầu tiên trong đó chính là hãy nói nó ra.

Nhưng còn sự khiêm nhường thì sao? Sự lịch thiệp nữa? Nó có lịch sự không khi công bố ra ý tưởng vĩ đại về chúng ta cho mọi người biết?

Tất cả các vị Thầy vĩ đại đã từng làm như vậy.

Vâng, nhưng không được kiêu ngạo.

"Ta là đường và là sự sống" thì ngạo mạn lắm sao? Đủ kiêu ngạo đối với con chưa?

Con đã nói rằng con không bao giờ từ chối Ta thêm một lần nào nữa, nhưng con vừa dành ra mười phút cho việc làm đó.

Con không từ chối Ngài mà. Ở đây chúng ta đang nói về vai trò lớn nhất của con mà.

Vai trò lớn nhất của con chính là Ta. Đó là trở thành Ta.

Khi con từ chối phần tuyệt vời nhất của mình, là con từ chối Ta. Và Ta nói cho con biết, trước buổi bình minh ngày mai, con sẽ làm điều này tới ba lần.

Trừ khi con không làm.

Trừ khi con không làm. Đúng thế. Và chỉ có con mới có thể quyết định. Chỉ có con mới có thể lựa chọn. Bây giờ, con có biết bất cứ vị chân sư nào mà lại ảnh hưởng một mình không? Đức Phật Thích Ca, Chúa Jesus, Krishna - tất cả đều là vị Thầy của công chúng, đúng không nào?

Vâng. Nhưng có những vị Thầy không được biết đến rộng rãi. Mẹ con là một trong số đó. Ngài mới nói như vậy mà. Không cần thiết để mọi người biết đến một vị Thầy một cách rộng rãi.

Mẹ của con là người tiên tri. Một sứ giả. Một người dọn đường. Cô ấy chuẩn bị cho con một con đường, và chỉ ra con đường ấy cho con. Đúng vậy, cô ấy cũng là một vị Thầy. Và như các thầy giáo tốt lành mà con biết, cô ấy dường như đã không dạy cho con rằng đừng bao giờ từ chối chính mình. Tuy nhiên, con sẽ dạy cho những người khác về điều này.

Ồi, con muốn xấu xa cơ! Đó là những gì con muốn làm!

Đừng "muốn". Con sẽ không thể có những gì con "muốn". Con đơn thuần chỉ tuyên bố rằng con đang ở trong "cái muốn" ấy, và đó là nơi con bị bỏ lại, con sẽ bị bỏ lại với sự thiếu thốn.

Được rồi! Được rồi! Con không "muốn", nhưng con chọn!

Tốt hơn đấy. Tốt hơn rất nhiều. Bây giờ con chọn những gì nào?

Con chọn để dạy người khác đừng bao giờ từ chối chính bản thân mình. Tốt, và con chọn điều gì nữa không?

Con chọn để dạy cho những người khác đừng bao giờ từ chối Ngài - Thượng Đế. Bởi vì từ chối Ngài cũng là từ chối chính họ, và từ chối chính họ tức là từ chối Ngài.

Tốt. Và con có chọn lựa để dạy nó một cách bừa bãi không, nếu có "cơ hội"? Hay con có lựa chọn để giảng dạy nó một cách đàng hoàng không, nếu có mục đích?

Con chọn để dạy nó với sự chủ tâm. Đàng hoàng đâu ra đấy. Giống như mẹ con đã làm. Mẹ con đã dạy con đừng bao giờ từ chối bản thân mình. Bà đã dạy cho con điều ấy mỗi ngày. Bà là nguồn động viên lớn nhất mà con từng có. Bà đã dạy cho con có niềm tin vào chính mình, và tin vào Ngài. Con nên trở thành một vị Thầy. Con chọn để trở thành một vị Thầy với tất cả sự thông thái tuyệt vời mẹ đã dạy cho con. Bà đã dùng toàn bộ cuộc đời để dạy dỗ, trong mỗi lời nói. Đó là những gì làm cho một vị Thầy trở nên tuyệt vời.

Con nói đúng, mẹ của con là một vị Thầy tuyệt vời. Và con đã đúng với sự thật to lớn của con. Một người không cần phải được biết đến rộng rãi rằng họ là một vị Thầy tuyệt vời. Ta đã "thử" con đấy. Ta muốn nhìn thấy con đi được bao xa với điều này.

Và con đã "đi" tới nơi mà con có "nhiệm vụ phải đi", đúng không?

Con đã đi tới nơi mà tất cả vị Thầy tuyệt vời khác đã đi. Đến với sự khôn ngoan thông thái của riêng con. Đến với chân lý của riêng con. Đó là nơi mà con luôn luôn phải đi, nơi mà con phải vòng một vòng và quay lại để con có thể dạy cho cả thế giới.

Con biết. Điều này con biết mà.

Và đâu mới là chân lý sâu xa nhất về Con Là Ai?

Tôi là. một vị Thầy tuyệt vời. Một vị Thầy tuyệt vời của chân lý vĩnh cửu.

Con đã hiểu rồi đó. Nói một cách bình tĩnh, điềm đạm. Con đã hiểu rồi đó. Con đã biết rằng chân lý nằm trong trái tim con, và con chỉ nói ra lời trái tim mình muốn nói. Con không khoe khoang, và sẽ không có ai nghe thấy điều đó như là một lời khoe khoang. Con không phải là khoe khoang, và sẽ không có ai sẽ nghe thấy điều đó như là một lời khoe khoang. Con không đâm vào ngực mình, con đang mở cửa trái tim, và có một sự khác biệt lớn.

Mọi người đều biết Họ Là Ai trong trái tim của mình. Họ là một nữ diễn viên múa balê tuyệt vời, hoặc một luật sư, hay diễn viên, hoặc một người thủ lĩnh. Họ là một thám tử vĩ đại, hoặc một nhân viên bán hàng, hoặc những bậc phụ

huynh tuyệt vời, hay kiến trúc sư vĩ đại, một nhà thơ hoặc một nhà lãnh đạo, một nhà xây dựng hoặc một bác sĩ tuyệt vời. Và họ, và tất cả mọi người, đều là những con người tuyệt vời.

Mọi người đều biết Họ Là Ai trong trái tim của chính mình. Nếu họ mở cửa trái tim ra, nếu họ chia sẻ với người khác những mong muốn từ trái tim của họ, nếu họ sống với tâm lòng thật chân thành, họ sẽ lấp đầy thế giới với sự lộng lẫy cao quý.

Con là một vị Thầy tuyệt vời. Và con đoán thử xem món quà đến ấy từ nơi nào?

Từ Ngài.

Và như vậy, khi con tuyên bố bản thân Con Là Ai, con chỉ đơn thuần đang tuyên bố Ta Là Ai mà thôi. Luôn luôn công khai Ta là Ngọn Nguồn, và sẽ không có ai phiền lòng nếu con tuyên bố về bản thân con là một người tuyệt vời.

Nhưng Ngài đã luôn luôn thúc giục con tuyên bố bản thân mình chính là Nguồn mà.

Con chính là Nguồn - của tất cả những thứ mà Là Ta. Vị Thầy tuyệt vời đối với những người quen thuộc nhất trong cuộc đời con đã từng nói: "Ta là đường và là sự sống". Anh ấy cũng nói, "Bất cứ điều gì đến với Ta đều từ Chúa Cha. Nếu không có Chúa Cha, Ta chẳng là gì". Và anh ấy cũng đã nói, "Ta và Cha Ta là Một." Con hiểu chứ?

Tức là Chúng ta là Một.

Đúng vậy.

Điều đó mang chúng ta trở lại với linh hồn con người. Con có thể đặt một vài câu hỏi chi tiết về linh hồn không?

Tiến hành đi.

Được rồi. Có bao nhiêu linh hồn?

Một

Vâng đúng rồi, theo chiều hướng to lớn nhất. Nhưng có bao nhiêu linh hồn cá thể của Cái Một - Cái Tổng Thể ấy mới được?

Này, Ta thích câu nói đó. Ta thích cách con sử dụng lối nói đó. Năng Lượng của Cái Một chính là Toàn Thể năng lượng tự chia nhỏ Tự Thân nó ra thành rất nhiều phần khác nhau. Ta thích điều này.

Vui đấy. Vậy thì có bao nhiêu linh hồn cá thể mà Ngài đã tạo ra thế? Có bao nhiêu linh hồn? Ta không thể trả lời bằng cách thức để con có thể hiểu được.

Cố gắng xem nào! Nó là một con số cố định phải không? Hay một số biến đổi? Một số lượng vô hạn? Ngài có tạo ra những "linh hồn mới" kể từ "thủa ban đầu" không?

Đúng, nó là một con số không đổi. Đúng, nó cũng là một con số không cố định. Đúng, nó cũng là một số lượng vô hạn. Và có, Ta đã tạo ra linh hồn mới, và cũng không, Ta không tạo ra linh hồn nào cả.

Con thực sự không hiểu đây.

Ta biết chứ.

Vậy thì giúp con đi nào.

Có thật là con nói vậy không?

Nói gì cơ?

"Vậy thì hãy giúp con đi, Thượng Đế?"

Ah, thông minh thật. Thôi được rồi, con bắt đầu hiểu điều này rồi đây, nếu đó là điều cuối cùng con phải làm, vậy thì hãy giúp đỡ con với, Thượng Đế.

Ta sẽ giúp. Con rất khản khoản, vì vậy Ta sẽ giúp con - mặc dù Ta cũng muốn cảnh báo con rằng điều này khó khăn để nắm bắt, để hiểu thấu sự vô hạn từ một quan điểm hữu hạn. Tuy nhiên, chúng ta sẽ cùng tạo con lốc nhỏ nào.

Tuyệt thật!

Đúng, rất là tuyệt. Well, chúng ta hãy bắt đầu bằng cách nhận xét các câu hỏi của con, suy luận rằng thực tế có tồn tại một thứ gọi là thời gian. Thật ra, nó không phải là thật. Chỉ có một thời điểm, và đó chính là Trường Thời Gian Vĩnh Cửu.

Tất cả mọi thứ đã từng xảy ra, đang xảy ra, và sẽ xảy ra, đều đang xảy ra ngay tại thời điểm này. Không có gì đã xảy ra "trước đó" bởi vì không có khái niệm "trước đó". Và cũng không có điều gì xảy ra "sau đó", vì cũng không có khái niệm "sau đó". Tất cả luôn luôn là Ngay Lúc Bây.

Trong cái Ngay Lúc Bây, Ta liên tục biến đổi. Ta " cá nhân hóa " mình theo vô số cách khác nhau (Ta thích từ này!), và cũng luôn luôn giống như nhau. Căn cứ vào việc chỉ có duy nhất Hiện Tại, thì số lượng linh hồn luôn luôn bất biến. Nhưng căn cứ trên những gì con suy nghĩ về Hiện Tại theo kiểu bây giờ và sau đó, thì nó luôn luôn thay đổi.

Chúng ta cũng từng đề cập về điều này trước đó, lúc chúng ta nói về sự luân hồi đầu thai, và các dạng sống thấp hơn, và linh hồn "trở lại" như thế nào. Vì Ta luôn luôn thay đổi, số lượng linh hồn là vô hạn. Tuy nhiên, tại bất kỳ "thời điểm cố định nào" thì nó lại là hữu hạn. Và đúng thế, có những "linh hồn mới", theo nghĩa rằng họ đã tự cho phép mình đạt được nhận thức tối cao và với sự

vô hạn của thực tại tối hậu, tự nguyện "quên" tất cả mọi thứ và "bắt đầu lại" - họ đã quyết định đi đến một địa điểm mới trên Bánh Xe Vũ Trụ, và một số đã chọn trở thành "linh hồn non trẻ" một lần nữa. Tuy nhiên, tất cả các linh hồn đều là một phần của số lượng ban đầu, vì tất cả đang được tạo ra (đã được tạo ra, sẽ được tạo ra) trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu. Vì vậy, số lượng linh hồn là hữu hạn và vô hạn, thay đổi và không thay đổi, tùy thuộc vào cách mà con nhìn vào nó. Bởi vì đặc tính này của thực tại tối hậu, Ta thường được gọi là Di Động Trong Bất Động. Ta chính là cái mà gọi là Luôn Luôn Chuyển Động, và Không Bao Giờ Chuyển Động, Luôn luôn Thay Đổi và Không Bao Giờ Thay Đổi.

Được rồi. Con hiểu rồi. Không có gì là tuyệt đối với Ngài.

Ngoại trừ một điều rằng tất cả mọi thứ là tuyệt đối.

Trừ khi nó không tuyệt đối.

Chính xác. Rất chính xác. Con hiểu nó rồi đấy! Hoan hô.

Vâng, thật ra, con nghĩ rằng con đã luôn luôn hiểu điều này.

Đúng.

Trừ khi con không hiểu.

Đúng vậy.

Trừ khi nó cũng không đúng.

Đúng vậy.

Ài trước.

Không, cái gì đi trước. Ai là thứ hai.

Ta-da! Vậy Ngài là Abbott và con là Costello, và tất cả chỉ là một chương trình tạp kỹ của vũ trụ.

Trừ khi nó không phải. Có những khoảnh khắc và sự kiện mà con sẽ muốn làm nó thật nghiêm túc.

Trừ khi con không làm.

Trừ khi con cũng không làm việc không làm ấy.

Vì vậy, hãy trở lại với các chủ đề về linh hồn nào.

Chàng trai, đó là một tiêu đề sách tuyệt vời đó. Chủ đề về linh hồn.

Có lẽ chúng ta sẽ làm điều đó.

Con đang đùa à? Chúng ta đã có rồi mà.

Trừ khi chúng ta không có.

Điều ấy đúng.

Trừ khi không có.

Con không bao giờ biết được đâu.

Trừ khi Ngài làm thế.

Con thấy không? Con đang nhận thức được điều này. Con đang nhớ nó thực sự là như thế nào, và con đang đùa giỡn vui vẻ với nó! Giờ thì con đang trở lại để "sống nhẹ nhàng". Con đang lóe sáng lên. Đây chính là ý nghĩa của "sự giác ngộ".

Tuyệt ^[13].

Rất mát mẻ. Điều đó có nghĩa là con đang nóng!

Yup. Điều đó được gọi là "sống trong mâu thuẫn." Ngài đã nói về nó nhiều lần. Bây giờ, hãy trở lại chủ đề về linh hồn nào, đâu là sự khác biệt giữa một linh hồn già và linh hồn trẻ?

Một cơ thể năng lượng (còn gọi là một phần của Ta) có thể tự hình thành chính nó trở nên "trẻ" hoặc "già", tùy thuộc vào những gì nó chọn sau khi nó đạt đến nhận thức tối cao.

Khi chúng trở về với Bánh Xe Vũ Trụ, một số linh hồn chọn là linh hồn già, và một số lựa chọn trở thành "trẻ."

Thật vậy, nếu trải nghiệm gọi là "trẻ" không tồn tại, thì sẽ không có trải nghiệm gọi là "già". Vì vậy, một số linh hồn đã "tình nguyện" để được gọi là "trẻ", và một số được gọi là "già", để cho Linh Hồn Duy Nhất, còn gọi là Cái Tổng Thể, có thể hoàn toàn nhận biết chính nó.

Tương tự như vậy, một số linh hồn đã chọn được gọi là "tốt", và một số trở nên "xấu", cho cùng một lý do ấy. Và đây là lý do tại sao không có linh hồn nào bị trừng phạt. Vậy có gì Linh Hồn Duy Nhất muốn trừng phạt Một Phần của Chính Nó vì đã chia nhỏ cái Tổng Thể? Đây chính là những lời giải thích đẹp đẽ trong sách truyện trẻ em "Linh hồn bé con và Mặt trời"^[14], nó thật đơn giản để cho một đứa trẻ có thể hiểu được.

Ngài có một cách để đưa mọi thứ trở nên thật hùng hồn, khiến cái khái niệm khủng khiếp như vậy trở nên thật rõ ràng, mà ngay cả một đứa trẻ cũng có thể hiểu được.

Cảm ơn.

Thế nhưng con có thêm một câu hỏi nữa về các linh hồn. Có "linh hồn đồng hành" hay không?

Có, nhưng không phải như cách con nghĩ về họ đâu.

Có gì khác nhau cơ chứ?

Con suy nghĩ về "linh hồn đồng hành" tức là lãng mạn, có nghĩa là "nửa kia của con". Thật ra, linh hồn con người - một phần của Ta mà trở nên "cá nhân hóa" - lớn hơn nhiều so với cái mà con tưởng tượng ra.

¹³ Cool: Mát mẻ

¹⁴ The little Soul and The Sun

Nói cách khác, linh hồn to lớn hơn con nghĩ.

Lớn hơn nhiều. Nó không phải là không khí trong một căn phòng. Đó là không khí trong toàn bộ ngôi nhà. Và ngôi nhà thì có nhiều phòng. "Linh hồn" không bị giới hạn. Nó không phải là trong phòng ăn. Cũng không phải linh hồn tự "chia" thành hai cá nhân để được gọi là các "linh hồn đồng hành". Nó không phải là không khí trong phòng khách - phòng ăn kết hợp lại. Nó chính là "không khí" trong toàn bộ tòa lâu đài kết hợp lại.

Và trong Vương Quốc của Ta có rất nhiều tòa lâu đài. Và cũng không khí ấy trôi xung quanh, bên trong và thông suốt toàn bộ tòa lâu đài, không khí của các phòng có thể gây cảm giác "gần gũi hơn." Con có thể đi vào những căn phòng ấy và nói, "Nơi này thật gần gũi".

Để con có thể hiểu được, thế nên - chỉ có một Linh Hồn Duy Nhất. Tuy nhiên, thứ mà con gọi là linh hồn cá thể thì rất to lớn, trôi lơ lửng, bên trong, và thông qua hàng trăm hình thức vật lý khác nhau.

Tất cả trong cùng một thời điểm.

Không có cái gì gọi là thời gian cả. Ta chỉ có thể trả lời câu hỏi này bằng cách nói rằng, "Đúng, và không đúng". Một thể vật lý được bao bọc bởi linh hồn của con đang "sống lúc này", trong sự hiểu biết của con. Những linh hồn khác thì cá nhân hóa mình ở trong dạng mà con gọi là "đã chết." Và một số thì bao bọc lấy những dạng sống ở nơi mà con gọi là "tương lai". Tất cả đều xảy ra ngay lúc này, tất nhiên, sự trù tính của con đều khớp với thời gian giống như một công cụ, cho phép con ý thức hơn về những trải nghiệm.

Vì vậy, hàng trăm các cơ thể vật lý mà linh hồn con đã "bao bọc" - đây mà một từ thú vị mà Ngài đã sử dụng - tất cả là "linh hồn đồng hành" của con?

Nó chính xác hơn cái cách con đã suy nghĩ, đúng là như thế.

Và một trong số những linh hồn đồng hành của con đã từng sống trước đó?

Đúng thế. Như con mô tả nó, đúng vậy.

Ồ. Khoan đã nào! Con nghĩ rằng con vừa mới hiểu ra điều gì đó ở đây! Có phải những phần của con đã từng sống "trước đó" chính là "kiếp trước" của con không?

Giỏi quá! Con đang hiểu nó đấy! Đúng là như vậy! Một trong số này chính là "cuộc đời khác" mà con đã sống "trước đây". Và một số thì không. Các phần khác của linh hồn con đang bao bọc lấy cơ thể thì sẽ được ở trong tương lai. Và vẫn còn những phần khác được thể hiện dưới các dạng sống khác trên hành tinh của con ngay lúc này.

Khi con trở thành một trong những phần ấy, con có thể cảm thấy mối quan hệ trực tiếp của nó. Đôi khi con thậm chí sẽ thốt lên, "Chúng ta đã trải qua 'tiền kiếp' cùng với nhau." Và con đã đúng. Các con đã trải qua "tiền kiếp" với nhau. Hoặc cùng dưới dạng vật lý như nhau, hoặc như là hai dạng trong cùng một dòng Thời - Không Liên Tục.

Điều này thật tuyệt vời! Nó giải thích tất cả mọi thứ!

Vâng, nó là thế.

Ngoại trừ một điều.

Là gì thế?

Sẽ thế nào khi con vừa biết được rằng con đã trải qua "kiếp trước" với một người nào đó - con vừa mới biết; con cảm thấy nó trong xương tủy của mình - và sẽ ra sao khi con đề cập đến điều này với họ, họ lại chẳng cảm thấy gì? Sẽ thế nào đây?

Đó là sự khó hiểu của con về "quá khứ" và "tương lai".

Con đã trải qua một cuộc sống khác với họ - nó không chỉ là tiền kiếp.

Nó là "kiếp sau" luôn à?

Chính xác. Tất cả đều đang xảy ra trong Trường Thời Gian Vĩnh Cửu, và ở một khía cạnh nào đó, con sẽ nhận thức được rằng nó vẫn chưa hề xảy ra.

Vậy tại sao họ cũng không "nhớ được" tương lai?

Đây là những rung động rất tinh tế và huyền ảo, và một số trong các con rất nhạy cảm với chúng hơn những người khác. Ngoài ra, từ người này sang người khác nó cũng rất khác nhau. Con có thể "nhạy cảm" với "quá khứ" của con hay trải nghiệm "tương lai" của một người nhiều hơn so với những người khác. Điều này thường có nghĩa là con đã trải qua thời gian đó, như là một phần nhỏ trong linh hồn to lớn của con đang bao bọc cùng một cơ thể, dường như con sẽ có cảm giác là "đã từng gặp nhau trước đây," nhưng nó không chỉ là điều mạnh mẽ nhất, nó có thể cũng có nghĩa rằng các con từng chia sẻ cùng "thời gian" cùng với nhau, nhưng không cùng một cơ thể. Có thể con đã (hoặc sẽ) là vợ hoặc chồng, anh chị em, ba mẹ hay con cái, người yêu và người được yêu.

Đây là những mối liên kết mạnh mẽ, nó hoàn toàn tự nhiên nếu con cảm thấy dường như con "gặp lại" một điều đáng lý ra là "lần đầu tiên" trong cuộc đời "này".

Nếu những gì Ngài đang nói là sự thật, nó hẳn là một hiện tượng khó tin mà con chưa bao giờ có khả năng tính toán tới - hiện tượng kỳ lạ khi nhiều người từng khẳng định rằng họ có ký ức từng là Thánh nữ Joan of Arc. Hoặc Mozart. Hoặc một số người nổi tiếng khác trong "quá khứ." Con đã luôn luôn nghĩ rằng điều này chính là bằng chứng cho những người nói

rằng luân hồi là một học thuyết sai lầm, làm thế nào lại có nhiều người chắc chắn rằng trước đó họ cũng là một người? Nhưng bây giờ con thấy điều này là khả thi! Tất cả những gì đã xảy ra chính là có một số sinh mệnh được bao bọc bởi một linh hồn, mà linh hồn này đang "nhớ lại" (một phần của linh hồn đơn lẻ đã từng là Joan of Arc).

Trời ơi, điều này thổi tung tất cả những giới hạn, và làm cho tất cả mọi thứ trở nên có thể. Cái giây phút con bắt kịp bản thân mình, trong tương lai, nói rằng "điều đó là không thể", con sẽ biết rằng tất cả những gì con đang làm chính là chứng minh rằng có những thứ tuyệt vời mà con không hề biết.

Đó là một điều rất tốt đẹp để ghi nhớ. Một điều rất tốt đẹp để ghi nhớ.

Và, nếu chúng ta có thể có nhiều hơn một "linh hồn đồng hành", điều đó sẽ giải thích được làm thế nào chúng ta có thể trải nghiệm được "cảm giác của linh hồn đồng hành" với nhiều người trong suốt cuộc đời - và thậm chí nhiều hơn một người tại cùng một thời điểm.

Thật vậy.

Vậy thì nó cũng có nghĩa rằng yêu nhiều người tại cùng một thời điểm là có thể.

Tất nhiên!

Không, không! Ý con là, với cái kiểu mãnh liệt, tình yêu cá nhân mà chúng ta thường dành cho một người - hoặc ít nhất, một người tại một thời điểm!

Tại sao con lại muốn "duy trì" tình yêu? Tại sao con lại muốn giữ nó "trong sự duy trì"?

Bởi vì thật không đúng khi yêu nhiều hơn một người "theo cách đó." Đó là một sự phản bội.

Ai nói với con như thế?

Tất cả mọi người. Mọi người đều nói với con như thế. Cha mẹ con nói với con điều đó. Tôn giáo của con nói với con như thế. Xã hội của con nói với con như vậy. Tất cả mọi người đều nói với con điều đó!

Đây là một trong những "tội lỗi của người cha" được truyền cho con trai. Trải nghiệm của riêng con dạy cho con một điều - rằng yêu thương tất cả mọi người hết lòng chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất mà con có thể làm. Tuy nhiên, cha mẹ của con, thầy cô giáo, các mục sư lại nói những thứ khác - rằng con chỉ có thể yêu một người tại một thời điểm "theo cách đó." Và ở đây chúng ta không chỉ nói về tình dục. Nếu con coi một người đặc biệt cũng giống như những người khác, con thường cảm thấy rằng con đã phản bội người đó.

Đúng! Chính xác!

Vậy thì con không thể hiện tình yêu đích thực, mà hoàn toàn là giả dối.

Có phải việc mở rộng với tình yêu đích thực là được phép thể hiện trong khuôn khổ trải nghiệm con người không? Đây là giới hạn cho chúng ta? Nếu tất cả xã hội và năng lượng tình dục đã được tháo gỡ mà không bị hạn chế, đâu sẽ là kết quả? Có phải xã hội hoàn toàn tự do tình dục, từ bỏ tất cả trách nhiệm không?

Bất kỳ cố gắng nào để kìm nén những biểu hiện tự nhiên của tình yêu đều là sự từ chối trải nghiệm của tự do giải phóng - và do đó phủ nhận chính linh hồn của mình. Linh hồn là hiện thân của tự do. Thượng Đế cũng tự do, theo định nghĩa - Thượng Đế là vô hạn và không giới hạn bất cứ thứ nào. Linh hồn là Thượng Đế thu nhỏ. Do đó, linh hồn chống đối lại bất kỳ sự áp đặt nào có tính giới hạn, và chết một cái chết mới mỗi khi nó chấp nhận một ranh giới khác từ bên ngoài.

Trong ý nghĩa này, sinh ra chính nó cũng là cái chết, và chết đi một sự sinh ra. Trong sự sinh ra, linh hồn thấy mình bị ép lại trong những giới hạn khủng khiếp của thể xác, và cái chết giải thoát nó khỏi sự siết chặt ấy. Nó cũng thực hiện điều tương tự trong khi ngủ.

Trở lại với tự do, linh hồn bay bổng - và vui mừng một lần nữa với các biểu hiện và trải nghiệm trong bản chất tự nhiên của nó. Tuy nhiên, bản chất tự nhiên của nó có thể được thể hiện và trải nghiệm ngay trong khi nó ở với cơ thể hay không? Đó là câu hỏi mà con đã hỏi - và nó dẫn tới cái lý do và mục đích của sự sống. Vì nếu cuộc sống với cơ thể không có gì nhiều hơn là một nhà tù hoặc những giới hạn, thì có gì là tốt với nó chứ, và cái gì là nhiệm vụ của nó, nói gì đến lý do?

Vâng, đó là những gì con đang hỏi. Và con cũng muốn hỏi với tư cách đại diện cho toàn bộ những sinh mệnh ở khắp mọi nơi, những ai đã cảm nhận được sự siết chặt khủng khiếp của trải nghiệm của loài người. Và con không nói tới những giới hạn vật lý.

Ta biết chứ.

Nhưng là về tình cảm và tâm lý.

Có, Ta biết. Ta hiểu mà. Tuy nhiên, mối quan tâm của con liên quan đến cùng một câu hỏi lớn. Vâng, được rồi. Tuy nhiên, để con nói cho xong nào. Toàn bộ cuộc đời con đã vô cùng thất vọng bởi sự bất lực hoàn toàn, để con có thể yêu tất cả mọi người theo chính xác cái cách mà con muốn.

Khi con còn trẻ, không được nói chuyện với người lạ, không nói những điều không thích hợp. Con nhớ có một lần, con đang đi bộ dưới phố với

cha của con, chúng con đi qua một người đàn ông nghèo, đang cầu xin những đồng xu lẻ. Con ngay lập tức cảm thấy thương tiếc cho người đàn ông và muốn cho ông ấy một vài đồng xu trong túi của mình. Cha con đã ngăn lại, và đẩy con ra sau. “Rác rưởi”, ông nói. “Đó chỉ là đồ rác rưởi.” Đó chính là cái nhãn mác mà cha của con gán cho tất cả những người không sống đúng với định nghĩa của ông, về những thứ có nghĩa là làm con người thì phải có giá trị.

Sau đó, con còn nhớ một kinh nghiệm của anh trai con, người không còn sống với chúng con nữa, anh ấy không được phép vào nhà trong đêm Giáng sinh bởi vì đã có một số xích mích giữa anh và cha.

Con đã rất yêu anh ấy và muốn anh sẽ được ở với chúng con đêm đó, nhưng cha con đã chặn anh lại trước hiên và cấm anh bước vào nhà. Mẹ con đã rất suy sụp (anh ấy là con trai riêng của bà trong một cuộc hôn nhân trước đó), và con đã rất hoang mang. Làm thế nào chúng ta có thể không yêu thương, hay không muốn anh của mình vào đêm Giáng sinh, chỉ đơn giản là vì một cuộc tranh cãi? Cái kiểu bất đồng có thể trở nên xấu như vậy là gì, sao nó lại được phép làm hỏng đêm Giáng sinh chứ, trong khi ngay cả một cuộc chiến tranh còn được một thỏa thuận ngừng bắn trong 24 giờ? Đây, trái tim bảy tuổi bé bỏng của con cầu xin mọi người hiểu thấu điều ấy.

Khi con lớn lên, con đã học được rằng không chỉ sự tức giận ngăn cho tình yêu không thể chảy tiếp, mà còn cả sự sợ hãi. Đây là lý do tại sao chúng ta không được nói chuyện với người lạ, không chỉ khi chúng ta bảo vệ những đứa trẻ. Mà còn ngay cả khi chúng ta đã là người lớn. Con đã học được rằng thật không tốt khi mở rộng lòng và thân thiện gặp gỡ chào hỏi với người lạ, và có một nghi thức nhất định khi được giới thiệu với người khác, không một điều nào trong số đó có ý nghĩa với con.

Con muốn biết tất cả mọi thứ về một người mới và con cũng muốn họ biết tất cả mọi thứ về con. Nhưng không. Quy tắc nói rằng chúng ta đã phải chờ đợi. Và bây giờ, trong cuộc đời trưởng thành của con, khi tình dục được thêm vào, con đã học được thêm quy tắc nghiêm khắc và giới hạn. Và con vẫn chẳng thể hiểu được nó.

Con thấy rằng con chỉ muốn yêu và được yêu thương - rằng con chỉ muốn yêu thương tất cả mọi người trong bất cứ cách thức tự nhiên nào, trong bất cứ con đường tốt đẹp nào. Tuy nhiên, xã hội có quy tắc và quy định về tất cả những điều này - và họ thực sự cứng nhắc ngay cả khi người khác, những người mà đồng ý tham gia trải nghiệm, nhưng nếu xã hội không

đồng ý, hai người yêu nhau sẽ bị gọi là "sai trái", và do đó họ bị phán xét nặng nề.

Cái gì thế? Tất cả những điều đó là về cái gì mới được chứ?

Vâng, con đã nói điều đó với chính mình. Sự hãi. Tất cả những thứ đó chính là sự sợ hãi.

Có, nhưng những nỗi sợ này có hợp lý không? Có phải những ngăn cấm và xiết ép này chỉ thích hợp cho các hành vi của chủng tộc loài người hay không? Một người đàn ông gặp một người phụ nữ trẻ, yêu (hoặc "ham muốn") cô ấy, và bỏ lại người vợ của mình, ví dụ thế. Con chỉ sử dụng một ví dụ đó thôi. Vì thế nên cô ấy bị bỏ lại với những đứa con thơ và không một kỹ năng làm việc nào tại độ tuổi 39 hoặc 43, hoặc tệ hơn, bị bỏ lại ở 64 tuổi bởi một người đàn ông 68 tuổi đã trở nên đam mê một người phụ nữ trẻ hơn cả con gái của mình.

Con cho rằng người đàn ông mà con mô tả đã không còn yêu vợ 64 tuổi của mình ư?

Vâng, ông ta hành động như thế mà.

Không phải là ông ấy không yêu vợ mình, mà là tìm kiếm một lối thoát. Có những giới hạn mà ông cảm thấy đang đặt trên vai mình.

Ôi, vô nghĩa thật. Đó là ham muốn, thuần khiết và đơn giản. Một lão già quái đản chỉ đơn giản là đang cố gắng để tìm lại tuổi thanh xuân của mình, muốn đến được với một người phụ nữ trẻ, không thể kiềm chế ham muốn trẻ con của mình và không thể giữ lời hứa của mình với người bạn đời, người đã ở bên ông ta suốt những năm tháng khó khăn thăng trầm của cuộc sống.

Tất nhiên! Con đã mô tả nó một cách hoàn hảo. Tuy nhiên, chẳng có gì trong lời nói của con làm thay đổi điều mà Ta đã nói. Trong tất cả trường hợp, người đàn ông này vẫn không ngừng yêu thương vợ của mình.

Có những ràng buộc mà vợ ông đã đặt lên ông, hoặc người phụ kia đã đặt vào ông bởi cô ta chẳng có gì để làm với ông ta nếu ông ấy ở lại với vợ của mình, điều ấy tạo ra cuộc nổi loạn.

Điểm mà con đang cố gắng để làm rõ chính là việc linh hồn sẽ luôn luôn nổi loạn với những giới hạn. Đó là những thứ đã gây ra tất cả các cuộc cách mạng trong lịch sử nhân loại, không chỉ là sự biến chuyển gây ra việc một người đàn ông bỏ rơi vợ mình - hoặc một người vợ đột nhiên bỏ chồng.

Chắc chắn Ngài sẽ không tranh luận cho việc bãi bỏ hoàn toàn bất cứ loại hạn chế về hành vi nào! Chúng sẽ trở nên hỗn loạn. Xã hội lộn xộn.

Chắc chắn Ngài sẽ không ủng hộ những người "ngoại tình" - hay, đánh cắp hơi thở của con đi, mở ra một cuộc hôn nhân không giới hạn!

Ta không biện hộ, hoặc không ủng hộ, bất cứ điều gì. Ta không "ngiên về" hoặc "chống lại" bất cứ điều gì. Chúng tộc loài người cứ mãi cố gắng khiến cho Ta trở thành một Thượng Đế thích "ngiên về" hoặc "chống lại", nhưng Ta không phải thế.

Ta chỉ đơn thuần quan sát mọi thứ xảy ra như vậy. Ta đơn giản chỉ là đứng nhìn xem các con sáng tạo ra hệ thống đúng và sai của riêng các con, hệ thống về ủng hộ và chống lại, và Ta nhìn xem liệu những ý tưởng hiện tại của các con về điều đó phục vụ tốt cho các con hay không, cho con những thứ mà con lựa chọn và mong muốn, như là một cá thể, một mảnh riêng biệt.

Bây giờ, với câu hỏi về "cuộc hôn nhân không hạn chế".

Ta không ủng hộ hay chống lại "cuộc hôn nhân không giới hạn". Cho dù con có hay không phụ thuộc vào những gì con quyết định, là ràng buộc mình vào hay giải thoát khỏi cuộc hôn nhân của chính con. Và quyết định của con về những thứ tạo ra Con Là Ai liên quan đến sự trải nghiệm về cái mà con gọi là "hôn nhân." Đối với điều này, Ta phải nói cho con biết:

Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con.

Khi thực hiện bất kỳ quyết định nào, điều quan trọng là phải đảm bảo rằng các câu hỏi đang được trả lời. Các câu hỏi liên quan đến cái gọi là "hôn nhân không giới hạn", ví dụ, không phải là "liệu chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân không hạn chế hay không, nơi mà việc quan hệ tình dục với những người bên ngoài cuộc hôn nhân được cho phép?". Mà câu hỏi chính là: "Ta Là Ai - và Chúng ta Là Ai - liên quan gì tới những trải nghiệm mà được gọi tên là cuộc hôn nhân?"

Câu trả lời cho câu hỏi đó sẽ được tìm thấy trong câu trả lời cho câu hỏi lớn nhất của cuộc sống: Ta Là Ai đối với tất cả, trong mối quan hệ với tất cả mọi thứ, Ta Là Ai, và Ta Chọn Trở Thành Ai? Như Ta đã nói nhiều lần trong suốt cuộc đối thoại này, câu trả lời cho câu hỏi đó chính là câu trả lời cho mọi câu hỏi.

Thượng Đế ơi, con thất vọng quá. Bởi vì câu trả lời cho câu hỏi đó quá rộng và quá chung chung, nó chẳng trả lời cho bất cứ câu hỏi nào hết.

Ồ vậy sao? Vậy thì câu trả lời cho câu hỏi đó là gì nào?

Theo những quyển sách này - theo như những gì Ngài dường như đã từng nói trong cuộc đối thoại này - Con là "tình yêu thương". Đó chính là Con Thực Sự Là Ai.

Thật xuất sắc! Con đã học được điều đó rồi! Điều đó thật chính xác. Các con là tình yêu. Tình yêu thương là tất cả. Vì vậy các con là tình yêu, Ta là tình yêu, và không có bất cứ thứ gì mà không phải là tình yêu.

Vậy còn nỗi sợ hãi thì sao?

Sợ hãi không phải là con. Sự sợ hãi chính là Dấu hiệu Giả dối Hiện diện như Thật. Sự sợ hãi trái ngược lại với tình yêu, thứ mà con đã tạo ra trong thực tại của chính mình để con có thể nhận biết được Con Là Cái Gì. Chúng chính là sự thật trong thế giới tương đối của con: Trong trường hợp con không phải là thứ gì đó, thì con chính là thế.

Đúng, đúng, chúng ta đã nhắc đi nhắc lại điều này biết bao lần trong suốt cuộc đời thoại. Nhưng có vẻ như là Ngài đang trốn tránh những than phiền của con. Con cho rằng câu trả lời cho câu hỏi của Chúng ta Là Ai (tình yêu thương) là quá rộng, khiến nó không còn là câu trả lời nữa - chẳng có câu trả lời nào hết - cho hầu hết các câu hỏi khác. Ngài nói đó là câu trả lời cho tất cả câu hỏi, và con nói rằng nó không phải là câu trả lời - ví dụ như câu hỏi này "Liệu chúng ta có nên có những cuộc hôn nhân không giới hạn hay không?"

Nếu điều đó là đúng với con, đó là bởi vì con không biết tình yêu là gì.

Không ai biết luôn sao? Chúng tộc loài người đã cố gắng để hiểu nó ngay từ lúc thời gian bắt đầu.

Làm gì có.

Làm gì có, đúng, đúng thế, con biết chứ.

Đó chỉ là một lời nói minh họa thôi.

Hãy cho con thấy nào, sử dụng "lời nói minh họa", vài câu nói và cách thức để giải thích tình yêu là gì xem nào.

Tuyệt vời. Điều đó thật tuyệt vời.

Từ ngữ đầu tiên mà đến với tâm trí chính là không giới hạn. Rằng tình yêu là không giới hạn.

Ôi, chúng ta đã ở đúng nơi mà chúng ta phải đến khi mở ra chủ đề này. Chúng ta đang chạy vòng tròn đây.

Vòng tròn cũng tốt mà. Đừng mắng mỏ chúng chứ. Tiếp tục vòng quanh nào, tiếp tục một câu hỏi đi vòng vòng. Đi vòng tròn cũng tốt mà. Lặp đi lặp lại cũng tốt. Xem xét lại, chỉnh sửa lại cũng là tốt.

Đôi khi con mất kiên nhẫn.

Đôi khi á? Buồn cười thật đấy.

Thôi được rồi, được rồi, tiếp tục với những điều Ngài đang nói đi.

Tình yêu là không giới hạn. Không có bắt đầu và không có kết thúc. Không có trước đó và không có sau này. Tình yêu đã luôn luôn là thế, đang luôn luôn là thế và sẽ luôn luôn là thế. Vì vậy, tình yêu là luôn mãi. Nó là một thực tại luôn mãi.

Bây giờ chúng ta hãy trở lại với một từ khác mà chúng ta đã sử dụng trước đó - tự do. Nếu tình yêu là không giới hạn, và luôn mãi, vậy thì tình yêu là. tự do. Yêu thương là hoàn toàn tự do.

Bây giờ trong thực tế của loài người, con sẽ nhận thấy rằng con luôn luôn đi tìm để yêu, và được yêu. Con sẽ nhận thấy rằng con mãi vẫn khao khát một tình yêu không giới hạn. Và con sẽ nhận thấy rằng con vẫn luôn luôn mong ước rằng con có thể thể hiện nó ra thật tự do.

Con vẫn sẽ tìm kiếm sự tự do, không có sự ràng buộc và trường cữu trong tất cả các trải nghiệm của tình yêu. Có thể con không luôn luôn có được nó, nhưng đó là những gì con sẽ tìm kiếm. Con sẽ tìm kiếm chúng bởi vì đây chính là tình yêu, và tại một nơi sâu thẳm trong lòng con biết điều ấy, bởi vì con chính là tình yêu thương, và thông qua sự biểu hiện của tình yêu mà con đang tìm kiếm để hiểu biết về Con Là Ai và Là Gì.

Con chính là sự sống bày tỏ sự sống, tình yêu thể hiện tình yêu, Thượng Đế bày tỏ Thượng Đế. Tất cả những từ đó đều đồng nghĩa. Hãy suy nghĩ về chúng như những thứ tương tự:

Thượng Đế - Sự sống - Tình yêu - Không giới hạn - Vĩnh cửu - Tự do

Con là tất cả những điều đó, và con sẽ tìm kiếm để trải nghiệm bản thân là tất cả những điều này không sớm thì muộn.

Điều đó có nghĩa là gì, "không sớm thì muộn"?

Nó phụ thuộc vào việc chừng nào con loại bỏ được nỗi sợ hãi của mình. Như Ta đã nói, sợ hãi chính là Dấu hiệu Giả dối Hiện diện như Thật. Đó là thứ mà không phải là con.

Con sẽ tìm kiếm để trải nghiệm Con Là Gì, khi con đã trải qua kinh nghiệm về những thứ mà không phải là con.

Ai muốn trải nghiệm sự sợ hãi chứ?

Không ai muốn cả, các con được dạy như vậy.

Một đứa trẻ không bao giờ cảm thấy sợ hãi. Nó nghĩ rằng nó có thể làm bất cứ điều gì. Nó cũng không bao giờ cảm thấy thiếu tự do. Nó nghĩ rằng nó có thể yêu bất cứ ai. Nó cũng không bao giờ cảm thấy thiếu sức sống.

Trẻ em tin rằng chúng sẽ sống mãi mãi - và những người hành động như những đứa trẻ thường nghĩ rằng chẳng có gì có thể làm tổn thương họ. Một đứa

trẻ cũng không biết bất kỳ thứ gì gọi là tội lỗi, chỉ cho đến khi đứa trẻ được dạy những điều tội lỗi khi chúng trưởng thành.

Và vì thế, trẻ em trần trụi chạy xung quanh và ôm tất cả mọi người, chẳng một chút suy nghĩ gì về điều ấy. Giả như người lớn cũng có thể làm điều tương tự.

Vâng, trẻ em làm như vậy với vẻ đẹp của sự ngây thơ. Người lớn không thể quay về được với sự ngây thơ vô tội đó, bởi vì khi người lớn "trút bỏ quần áo" thì luôn luôn là lúc họ quan hệ tình dục.

Đúng thế. Và, tất nhiên, lay trời cho đừng có ai nghĩ việc quan hệ tình dục là trải nghiệm trong trắng vô tội và tự do.

Trên thực tế, Thượng Đế không cho phép điều đó. Adam và Eve hoàn toàn hạnh phúc đang lỏa thể chạy xung quanh trong khu vườn địa đàng, cho đến lúc Eve ăn quả của cây tri thức Thiện và Ác. Sau đó, Ngài lên án chúng ta cho đến tận ngày nay chỉ vì tội lỗi của họ, tội tổ tông.

Ta không làm điều đó.

Con biết. Nhưng con phải cho các tổ chức tôn giáo biết được điều ấy. Hãy ráng tránh nó đi khi con còn có thể.

Vâng, con nên như thế. Tổ chức tôn giáo chẳng có tí khiêu hài hước nào.

Lại nữa à.

Con xin lỗi.

Ta đã từng nói. con sẽ phải phấn đấu như một phần nhỏ bé để trải nghiệm một tình yêu không giới hạn, vĩnh cửu và tự do. Nền tảng của hôn nhân đã được con nỗ lực tạo cho nó sự trường cửu. Với nó, các con đã đồng ý trở thành người đồng hành với nhau trong suốt cuộc đời. Nhưng điều này rất ít khi tạo ra một tình yêu "không giới hạn" và "tự do".

Tại sao thế? Nếu hôn nhân là được tự do lựa chọn, vậy nó không phải là một biểu hiện của tự do sao? Và rằng con sẽ chứng minh tình yêu và tình dục của mình không với bất kỳ một ai khác, nhưng người bạn đời của con không phải là một sự ràng buộc giới hạn, mà là một sự lựa chọn. Và một sự lựa chọn thì không phải là một giới hạn, nó là sự tự do.

Chừng nào nó vẫn là một sự lựa chọn, đúng là như thế.

Vâng, nó phải là như thế. Đó chính là lời thệ ước.

Đúng, và đó là nơi mà những rắc rối bắt đầu.

Giúp con với nào.

Hãy nhìn xem, có thể đến một lúc nào đó khi con muốn trải nghiệm một mức độ cao hơn, về một người đặt biệt trong một mối quan hệ. Không phải là một người đặc biệt hơn người khác, nhưng là cái cách mà con chọn để chứng minh

với một người về tình yêu sâu đậm mà con dành cho họ, cho tất cả mọi người - và cho chính cuộc sống - là rất đặc biệt đối với người đó.

Thật vậy, cái cách con thể hiện tình yêu với mỗi một người mà con yêu, nó là duy nhất. Con chứng tỏ tình yêu của con đối với họ là hoàn toàn không giống nhau. Bởi vì con là một sinh mệnh và một người sáng tạo độc đáo, tất cả những thứ con tạo ra đều độc đáo.

Bất cứ một tư tưởng, lời nói hay hành động nào của con mà giống hệt thì đều không khả thi. Con không thể là bản sao, con chỉ có thể là sự độc đáo. Con có biết tại sao không bao giờ có hai bông tuyết giống hệt nhau không? Bởi vì chúng không thể là như thế. "Sáng tạo" không phải là "sao chép", và Đấng Sáng Tạo chỉ có thể sáng tạo mà thôi.

Đó là lý do tại sao không bao giờ có hai bông tuyết giống nhau, không có hai người giống nhau, không có hai suy nghĩ giống nhau, không có hai mối quan hệ giống nhau, và không có bất cứ hai điều gì mà giống nhau. Vũ trụ - và tất cả mọi thứ trong nó - tồn tại ở dạng độc nhất vô nhị, và thật sự là không có bất cứ thứ gì khác giống như nó.

Đây là thuyết nhị nguyên thần thánh nữa à. Mọi thứ đều là độc nhất, nhưng tất cả đều là Một.

Đúng vậy. Mỗi ngón tay trên bàn tay của con cũng khác nhau, đó chỉ là cùng một bàn tay thôi đấy nhé. Không khí trong nhà của con chính là không khí ở khắp mọi nơi, tuy nhiên không khí từ phòng này sang phòng khác lại không giống nhau, mà cảm thấy khác nhau rõ rệt.

Mọi người cũng vậy. Tất cả mọi người đều là một, nhưng không có hai người giống nhau. Con không thể yêu hai người bằng cùng một cách ngay cả khi con đã rất cố gắng - và con sẽ không bao giờ muốn như thế, bởi vì tình yêu là độc nhất vô nhị.

Khi con chứng minh tình yêu của mình dành cho một người, con đang làm điều đó theo một cách mà con không thể làm như vậy với ai khác. Suy nghĩ, lời nói và hành động của con - phản ứng của con - hoàn toàn không thể sao chép, theo đúng nghĩa đen, thậm chí cảm giác của con về một người.

Nếu có những lúc con đã từng mong muốn thể hiện sự đặc biệt với một người nào đó, thì hãy lựa chọn đi nào, như con đã nói. Loang báo, và tuyên bố nó đi nào. Tuy nhiên, hãy để nó trở nên tự do trong mọi khoảnh khắc, chứ không phải là một nghĩa vụ hay bốn phận. Tình yêu đích thực thì luôn luôn tự do, và nghĩa vụ không thể tồn tại ở không gian của tình yêu.

Nếu con nhìn nhận những quyết định của mình về việc bày tỏ tình yêu - theo một cách cụ thể, với với một ai đó cụ thể - như là một lời hứa thiêng liêng,

không bao giờ bị phá vỡ, ngày mới có thể đến khi con trải nghiệm lời hứa đó như một nghĩa vụ, và rồi con sẽ oán hận điều đó. Tuy nhiên, nếu con nhìn nhận quyết định này không phải là một lời hứa, thực hiện chỉ một lần, mà là một sự lựa chọn tự do, làm đi làm lại nhiều lần, sự oán giận sẽ không bao giờ đến với con.

Hãy nhớ điều này: Chỉ có một lời hứa thiêng liêng duy nhất, đó chính là Hãy nói và sống với sự chân thật của chính mình. Tất cả những lời hứa khác đều tước đi sự tự do, và nó không bao giờ là điều thiêng liêng. Tự do chính là Con Là Ai. Nếu con bị mất đi tự do, con cũng bị mất chính bản thân mình. Và đó không phải là một bi kịch, mà là một sự thử thách.

CHƯƠNG 13

Phù. Đó là những lời nói chắc nịch. Vậy mà Ngài lại nói rằng chúng ta không nên thệ ước sao - rằng chúng ta không nên hứa bất cứ điều gì với bất cứ ai sao?

Như hầu hết những người trong các con đang sống cuộc sống của mình, đó chỉ là một lời nói dối được xây dựng thành những lời hứa. Lời nói dối rằng con có thể biết được hiện giờ con cảm nhận một thứ ra sao, và con sẽ muốn làm những gì với thứ đó, vào một ngày trong tương lai. Con không thể biết được, nếu con đang sống cuộc đời của mình như là một sinh mệnh biết phản ứng lại - hầu hết các con là như thế. Chỉ khi con đang sống cuộc sống như một sinh mệnh đầy tính sáng tạo, lời hứa hẹn của con mới không phải là một lời nói dối.

Sinh mệnh sáng tạo có thể có cảm giác về một thứ sẽ ra sao tại bất cứ khoảnh khắc nào trong tương lai, bởi vì sinh mệnh sáng tạo có thể tạo ra cảm xúc của họ, chứ không chỉ trải nghiệm chúng. Chỉ cho đến khi nào con có thể sáng tạo ra tương lai của chính mình, trước đó con không bao giờ có thể dự đoán được tương lai đâu. Chỉ cho đến khi con có thể dự đoán tương lai của mình, trước đó thì con không bao giờ có thể hứa hẹn bất cứ điều gì mà trung thực.

Tuy nhiên, ngay cả một người vừa có thể sáng tạo ra và dự đoán tương lai của chính họ, thì nó cũng có thể thay đổi. Thay đổi là một quyền cơ bản nhất của tất cả các sinh vật. Thật vậy, nó còn hơn cả "quyền", "quyền" đó đã được "ban cho". Thay đổi chính là như thế.

Thay đổi. Con cũng thay đổi. Con không thể "được ban cho" điều đó. Mà con chính là như vậy. Giờ thì, kể từ khi con trở nên "thay đổi" - và kể từ khi thay đổi là điều duy nhất không thay đổi ở con - con sẽ không thể hứa một lời hứa chân thành rằng con sẽ luôn luôn là như cũ.

Ý Ngài có nghĩa là không có điều gì bất biến trong vũ trụ ư? Ngài đang nói rằng không bất cứ điều gì mà vẫn mãi không thay đổi trong toàn bộ sự sáng tạo? Quá trình mà các con gọi là sự sống, thật ra là một quá trình tái - sáng tạo. Tất cả sự sống đều không ngừng tái tạo lại mới chính nó trong từng khoảnh khắc. Trong quá trình này, không thể có sự trùng lặp, vì nếu có bất cứ một thứ gì tương tự nhau, thì nó đã không bao giờ thay đổi. Tuy nhiên, trong khi không thể có sự trùng lặp, thì tương tự giống nhau cũng không có. Sự tương tự chính là kết quả của quá trình thay đổi, tạo ra một phiên bản tương tự như những thứ đã từng có trước đó.

Khi sáng tạo đạt đến một mức độ cao của sự tương tự, các con gọi đó là: sự trùng lặp. Và từ quan điểm tổng quan hạn chế của các con, nó là như vậy. Vì

vậy, trong giới hạn của loài người, dường như phải có sự bất biến không thay đổi trong vũ trụ. Đó chính là, mọi thứ dường như giống nhau, và hành động như nhau, và phản ứng tương tự như nhau. Các con nhận thấy tính kiên định nhất quán ở đây. Điều này là tốt, nó tạo ra một khung cảnh mà trong đó các con có thể xem xét, và trải nghiệm sự tồn tại của mình trong thế giới vật lý. Tuy nhiên, Ta nói cho con điều này. Nhìn từ quan điểm của toàn bộ sự sống - thì thế giới vật lý và phi vật lý - sự xuất hiện của những thứ bất biến sẽ biến mất. Những thứ mà được chúng ta trải nghiệm thực sự chính là: luôn biến đổi liên tục.

Ngài đang nói rằng, đôi khi sự thay đổi là rất tinh tế, rất huyền ảo, từ quan điểm kém sáng suốt của chúng con thì chúng hiện ra giống như nhau - có lúc còn giống nhau đến hoàn hảo - trên thực tế, chúng không phải như vậy.

Đúng thế.

"Không có bất kỳ thứ gì mà giống nhau như khuôn đúc".

Chính xác là thế. Con đã nắm bắt nó một cách hoàn hảo.

Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể tạo mới lại chính mình trong một dạng hoàn toàn tương tự, giống như tạo ra hiệu ứng của sự bất biến.

Đúng vậy.

Và chúng ta cũng có thể làm điều này trong các mối quan hệ của con người, về Chúng ta là ai, và hành vi của chúng ta.

Đúng thế - mặc dù hầu hết các con đều cho rằng điều này là rất khó khăn. Bởi vì sự bất biến thực thụ (trái ngược với những thứ có vẻ bề ngoài giống như là bất biến) là vi phạm quy luật tự nhiên, như chúng ta đã biết, cần phải có một bậc thầy vĩ đại mới có thể tạo ra một thứ có vẻ y hệt như nhau. Một bậc thầy có thể vượt qua tất cả các chiều hướng tự nhiên để làm lộ ra sự tương tự giống nhau (hãy nhớ rằng, chiều hướng tự nhiên chính là tiến về phía thay đổi). Thật ra, bậc thầy ấy không thể lúc nào cũng làm hiện lộ ra được sự giống nhau. Nhưng vị ấy có thể làm hiện ra một sự tương tự hoàn hảo, để tạo ra thứ vẻ ngoài giống hệt nhau.

Tuy nhiên, những người không phải là "vị Thầy" lại thường xuyên làm lộ ra cái "sự giống nhau" hầu hết mọi lúc. Con biết có những người có hành vi và vẻ bề ngoài hoàn toàn có thể dự đoán được.

Nhưng, cần phải có nỗ lực tuyệt vời để cố tình làm điều này. Bậc thầy phải là một người có thể sáng tạo ra một mức độ rất cao của sự tương tự một cách chủ ý (cái mà các con gọi là "sự kiên định" nhất quán). Học sinh là người sáng tạo ra sự kiên định mà không nhất thiết phải có chủ ý.

Ví dụ, một người mà luôn luôn phản ứng theo cùng một cách với nhiều hoàn cảnh nhất định thường nói câu này, "Tôi không thể giúp được." Một vị Thầy không bao giờ nói điều đó. Thậm chí nếu hành động của một người sản sinh ra một hành vi đáng ngưỡng mộ - thứ gì đó mà họ nhận được lời khen ngợi, phản ứng của họ thường sẽ là "Ôi, có là gì đâu chứ. Chỉ là tự nhiên thôi mà. Bất kỳ ai cũng sẽ làm điều đó." Một vị Thầy cũng không bao giờ làm như thế. Một vị Thầy là một người luôn nhận thức rõ những gì ông đang làm, theo đúng nghĩa đen. Luôn luôn biết được lý do tại sao. Những người không ở mức độ ấy thì thường là không biết.

Vậy đây là lý do tại sao rất khó khăn để có thể giữ lời hứa à?

Nó chỉ là một trong những lý do thôi. Như Ta đã nói, chỉ cho đến khi con có thể dự đoán tương lai của mình, thì trước đó con không thể hứa hẹn bất cứ điều gì mà trung thực. Lý do thứ hai mọi người thấy rằng rất khó khăn để giữ lời hứa, đó chính là họ vướng vào cuộc xung đột với tính xác thực.

Ý Ngài là sao?

Có nghĩa là chân lý tiến hóa của họ về mọi thứ đều khác hẳn với những gì họ cho rằng đó luôn là sự thật. Và vì thế, họ vô cùng mâu thuẫn. Phải tuân theo cái gì - chân lý của Ta à, hay lời hứa của Ta?

Ngài đang cho lời khuyên sao?

Ta đã cho con lời khuyên này trước đó: Sự phản bội chính mình để không trở nên phụ lòng người khác, dù sao vẫn là sự phản bội. Đây là mức cao nhất của sự phản bội.

Nhưng điều này sẽ dẫn đến việc những lời hứa bị phá vỡ khắp mọi nơi! Chẳng có lời nói nào còn giá trị nữa. Chẳng còn trông mong bất cứ điều gì ở mọi người nữa!

Ôi, vậy con đã trông mong vào người khác giữ lời hứa của họ sao? Chẳng trách con khôn khổ như vậy.

Ai đã nói là con khôn khổ thế?

Ý của con, đây chính là cách mà con nhìn và hành động khi con hạnh phúc hay sao?

Được rồi. Được rồi. Vì vậy, con đã rất khổ sở. Thỉnh thoảng thôi.

Ồ, cũng khá tốn thời gian đấy nhỉ. Ngay cả khi con đã có mọi lý do để được hạnh phúc, con lại khiến mình phải đau khổ, lo ngại về việc liệu con có thể giữ được hạnh phúc của mình trong bao lâu! Và lý do tại sao con phải lo lắng về điều này đó là việc "nắm giữ hạnh phúc của mình" đã phụ thuộc rất nhiều vào việc người khác có giữ lời hứa hay không.

Ý Ngài là con hề không có quyền được mong đợi - hoặc ít nhất là hy vọng - rằng người khác sẽ giữ lời của họ ư?

Tại sao con lại muốn có quyền lợi? Lý do duy nhất mà khiến người khác không giữ lời của họ đó chính là bởi vì họ không muốn - hoặc họ cảm thấy họ không thể, chúng cũng tương tự như nhau thôi. Và nếu một người không muốn giữ lời hứa với con, hoặc vì một lý do nào đó khiến anh ta cảm thấy không thể, thì tại sao con lại muốn anh ta phải giữ lời hứa chứ? Con có thực sự muốn một người nào đó giữ một thỏa thuận mà cô ấy không hề muốn hay không? Con có thực sự cảm thấy rằng mọi người bắt buộc phải làm những điều họ không thể làm hay không? Tại sao con lại muốn ép buộc mọi người làm bất cứ điều gì ngược lại tự do của họ?

Vâng, hãy thử lý do này xem nào: bởi vì nếu cứ để cho họ ra đi và chẳng làm những gì họ đã hứa, thì họ sẽ làm tổn thương con hoặc gia đình của con.

Vì vậy, để tránh bị tổn thương, các con lại sẵn sàng gây thương tích cho người khác.

Con chẳng thấy người khác có gì tổn thương cả, chỉ đơn giản yêu cầu anh ta phải giữ lời hứa mà thôi.

Tuy nhiên, anh ta lại cảm thấy tổn thương, hoặc có thể anh ta sẽ tự nguyện làm điều đó.

Vậy con nên chịu đựng sự tổn thương, hoặc đứng nhìn con cái và gia đình mình chịu sự tổn thương, chứ không được "làm hại" người đã nói ra những lời hứa đó hay sao, chỉ đơn giản là yêu cầu họ giữ lời hứa thôi mà?

Con thực sự nghĩ rằng nếu con bắt buộc người khác giữ một lời hứa thì con sẽ có thể thoát khỏi sự tổn thương hay sao?

Ta nói cho con điều này: Những người cố gắng làm cho cuộc sống bớt tuyệt vọng hơn lại hay tạo ra nhiều tổn thất cho người khác (có nghĩa là, làm những gì họ cảm thấy họ "phải" làm), nhiều hơn so với những người tự do làm những điều mà họ muốn.

Khi con trao cho một người sự tự do, cũng là con loại đi sự nguy hiểm, chứ không tăng nó lên thêm.

Đúng thế, cho phép một người nào đó “thoát ra khỏi cái móc” của một lời hứa hay cam kết, khiến con trông giống như sắp bị nó làm tổn thương, nhưng nó sẽ không bao giờ gây tổn hại cho con, bởi vì khi con trao cho người khác tự do, con cũng trao tự do cho chính bản thân mình. Và giờ thì con đã được tự do trong sự đau đớn cực độ, các cuộc tấn công vào nhân phẩm của con và giá trị

bản thân là thứ mà chắc chắn sẽ khiến con ép buộc người khác để giữ một lời hứa mà người đó không muốn giữ.

Những thiệt hại càng nặng nề lâu dài bao lâu, thì mọi người càng nhận thức ra việc họ đã từng cố gắng bắt người khác giữ lời hứa ra sao.

Vậy nó có tương tự như việc giữ trung thực trong kinh doanh không?

Làm sao thế giới có thể làm kinh doanh theo cách đó được?

Thực tế, trong lĩnh vực kinh doanh cũng tương tự.

Vấn đề ở đây là trong xã hội của các con, nó dựa trên quyền lực và sức mạnh. Hiệu lực của pháp lý (mà con thường gọi là "quyền lực của luật pháp"), và lực lượng vật chất (mà con còn gọi là "lực lượng vũ trang" của thế giới). Các con chưa học được cách sử dụng nghệ thuật của sự thuyết phục và lòng tin tưởng.

Nếu không sử dụng đến Hiệu lực pháp lý - "quyền lực của luật pháp" thông qua các tòa án - sẽ ra sao nếu chúng ta "thuyết phục" các doanh nghiệp đáp ứng các điều khoản của hợp đồng và giữ các thỏa thuận của họ?

Với đạo đức văn hóa hiện tại của các con, thì chẳng có cách nào khác. Tuy nhiên, nếu đạo đức thay đổi, con đường mà các con đang tìm kiếm để giữ cho các doanh nghiệp, cá nhân, không phá vỡ thỏa thuận của họ, sẽ trở nên rất đơn giản.

Ngài có thể giải thích được không?

Các con đang sử dụng vũ lực để chắc chắn rằng các thỏa thuận được tuân thủ. Khi đạo đức văn minh của các con thay đổi theo chiều hướng mang lại một sự nhận thức rằng tất cả các con là Một, các con sẽ không bao giờ sử dụng đến vũ lực, bởi vì đó sẽ chỉ gây hại cho Tự Thân. Các con không thể tát vào tay trái bằng chính tay phải của mình.

Ngay cả khi bàn tay trái đang bóp cổ mình ư?

Đó là một điều không thể xảy ra. Con có thể sẽ bóp chết Tự Thân mình. Con có thể cắn vào mũi bất chấp khuôn mặt của mình ra sao. Con có thể sẽ phá vỡ những thỏa thuận của mình. Và, tất nhiên, những thỏa thuận của con, tự chúng sẽ trở nên khác nhau rất nhiều.

Con có thể không đồng ý trao cho người khác một cái gì đó có giá trị, trừ phi họ cũng có một thứ gì đó có giá trị để trao đổi. Con sẽ không bao giờ cho đi hay chia sẻ một cái gì đó cho đến khi con có được thứ gì đó, gọi là đền đáp. Con có thể cho đi và chia sẻ một cách tự nguyện, và như vậy, sẽ rất ít bản thỏa thuận bị phá vỡ, bởi vì hợp đồng này là về việc trao đổi hàng hoá và dịch vụ, trong khi đó cuộc sống của các con là cho đi hàng hoá và dịch vụ, bất chấp việc trao đổi có diễn ra hay không.

Tuy nhiên, trong sự cho đi một chiều, sự cứu rỗi linh hồn của con sẽ được tìm thấy, con đã có thể phát hiện ra những gì Thượng Đế đã từng trải nghiệm: rằng những gì con dành cho người khác, con cũng dành cho chính Tự Thân mình. Những gì cho đi, sẽ trở lại.

Những gì xuất phát từ con, sẽ trở lại với con.

Gấp bảy lần. Vì vậy, không cần phải lo lắng về những gì con sắp được "đền đáp lại". Con chỉ cần phải lo lắng về những gì con chuẩn bị "cho đi". Sự sống chính là sáng tạo ra món quà có chất lượng tốt nhất, không phải là nhận lại thứ có giá trị cao nhất.

Các con vẫn nhận được. Nhưng cuộc sống không phải là "nhận được". Cuộc sống là "cho đi", và để làm điều đó, con cần phải tha thứ cho người khác, đặc biệt là những người không thể cho con những gì mà con nghĩ rằng mình sẽ có được!

Sự chuyển đổi này sẽ dẫn đến một sự thay đổi hoàn toàn trong nền văn minh của các con. Ngày hôm nay, những gì các con gọi là "thành công" thì được đo chủ yếu bằng thước đo: các con "nhận được" bao nhiêu, các con tích lũy được bao nhiêu danh dự, tiền bạc, quyền lực và tài sản. Trong nền Văn Minh Mới, "thành công" sẽ được đo bằng: con giúp cho những người khác tích lũy được bao nhiêu.

Điều châm biếm ở đây là: các con giúp cho người khác tích lũy nhiều bao nhiêu, thì các con cũng tích lũy cho mình bấy nhiêu, thật dễ dàng. Không có "hợp đồng", không "thỏa thuận", không "mặc cả", hay thương lượng hoặc khởi kiện, sẽ khiến cho các con cung cấp cho nhau những gì đã "hứa".

Trong nền kinh tế tương lai, các con không làm việc vì thu lợi cá nhân, mà là cho sự phát triển cá nhân, đó mới chính là lợi nhuận của các con. Tuy nhiên, "lợi nhuận" về vật chất sẽ đến với con cũng giống như con trở thành một phiên bản vĩ đại hơn về Con Thực Sự Là Ai.

Ngày nay, việc sử dụng vũ lực để buộc một người nào đó cung cấp cho con một cái gì đó, chỉ vì họ đã "nói" rằng họ sẽ làm thế, là điều rất cơ bản đối với các con. Nếu như một người không giữ thỏa thuận, con chỉ đơn giản là hãy cứ để họ đi con đường của họ, đưa ra những lựa chọn cho họ, và tạo ra kinh nghiệm riêng cho chính bản thân họ. Và bất cứ thứ gì họ đã không đưa cho con, con sẽ không tránh né, vì con sẽ biết rằng bản thân con có nhiều hơn thế - rằng họ không phải là nguồn cung cấp cho con những thứ ấy, mà chính là con.

À. Con hiểu rồi! Nhưng đừng như chúng ta thực sự đã thoát ra khỏi mục đích chính rồi. Đoạn trao đổi này bắt đầu với câu hỏi của con về tình yêu - và nếu như loài người cho phép bản thân biểu hiện ra tình yêu không

có giới hạn. Và nó đã dẫn đến một câu hỏi về cuộc hôn nhân không hạn chế. Rồi đột nhiên chúng ta lại đi đến vấn đề này.

Không hẳn thế. Tất cả mọi thứ chúng ta đã nói đều đúng chỗ của nó. Và đây là một đầu vào hoàn hảo cho các câu hỏi của con, về cái gọi là giác ngộ, hoặc tiến hóa cao hơn, về xã hội cao hơn. Bởi vì trong xã hội tiến hóa cao, không tồn tại "hôn nhân" lẫn "kinh doanh" - và bất cứ công trình xây dựng xã hội nhân tạo nào mà các con đã tạo ra để duy trì xã hội của mình.

Vâng, chúng con sẽ đạt được điều đó sớm thôi. Giờ thì con chỉ muốn kết thúc vấn đề này ngay lập tức. Ở đây Ngài đã nói ra nhiều thứ hấp dẫn. Tất cả đều bị phá vỡ, và con đã hiểu nó, rằng hầu hết loài người không thể giữ lời hứa, và vì thế, không nên ép buộc họ. Thật là vội vã khi tổ chức ra một cuộc hôn nhân.

Ta thích cái cách con sử dụng từ "tổ chức" ở đây. Hầu hết mọi người đều trải nghiệm rằng khi họ đang ở trong một cuộc hôn nhân, cũng tức là họ đang ở trong một "tổ chức".

Vâng, nó có thể là một tổ chức sức khỏe tâm thần hoặc tổ chức hình sự - hoặc thậm chí là một tổ chức học hành cao cấp hơn!

Chính xác. Rất chính xác. Hầu hết mọi người đều trải nghiệm nó.

Vâng, con chỉ giống với Ngài một chút thôi mà, nhưng con không nói "hầu hết mọi người." Hiện vẫn còn hàng triệu người yêu thích hôn nhân, và muốn bảo vệ nó.

Ta sẽ đứng ở quan điểm này. Hầu hết mọi người đều có một thời gian rất khó khăn với cuộc hôn nhân, và không thích những gì nó gây ra cho họ. Số liệu thống kê ly hôn trên toàn thế giới của các con đã chứng minh điều này.

Vì vậy, Ngài muốn nói rằng hôn nhân nên chấm dứt ư? Ta không có thiên vị trong vấn đề này, chỉ là. Con biết, con biết rồi. Chỉ là quan điểm.

Hoan hô! Các con vẫn muốn làm cho Ta trở thành một Thượng Đế đầy thiên vị, nhưng Ta không phải thế. Cảm ơn con đã cố gắng để ngăn chặn điều đó.

Vâng, chúng ta không chỉ đánh chìm hôn nhân, mà chúng ta còn đánh chìm cả tôn giáo!

Một sự thật rằng các tôn giáo sẽ không thể tồn tại nếu toàn thể nhân loại hiểu rằng Thượng Đế không bao giờ có sở thích và tính thiên vị, bởi vì mục đích của tôn giáo chính là công bố ra một Thượng Đế đầy thiên vị.

Nếu thế thì tôn giáo, tín ngưỡng đều là giả dối ư.

Đúng, đó là một từ cay nghiệt. Ta sẽ gọi nó là một giả thuyết. Nó chỉ là một cái gì đó các con đã dựng lên.

Giống như chúng con ảo tưởng rằng Thượng Đế thích chúng con kết hôn hơn, phải không?

Đúng vậy. Ta không thích bất cứ điều gì. Nhưng Ta nhận thấy các con lại thích làm điều ấy.

Tại sao thế? Tại sao chúng con lại thích kết hôn nếu chúng con biết rằng nó sẽ trở nên rất khó khăn?

Bởi vì kết hôn là con đường duy nhất các con có rằng nó sẽ mang lại "sự trường cửu", hay vĩnh hằng, đến với trải nghiệm về tình yêu của các con. Đó là con đường duy nhất của một phụ nữ có thể đảm bảo cho nhu cầu và sự sống còn của cô ấy, và là con đường duy nhất của một người đàn ông có thể đảm bảo cho sự quan hệ tình dục sẵn có và liên tục, một tình thân.

Vì vậy, một quy ước xã hội đã được tạo ra. Sự thỏa thuận giao kèo đã xảy ra. Bạn cho tôi cái này và tôi sẽ cho bạn cái kia. Nó chẳng khác gì một cuộc mua bán. Một hợp đồng đã được tạo ra. Và kể từ khi cả hai bên đều mong muốn thực thi bản hợp đồng, nó đã được gọi là một "hiệp ước thiêng liêng" với Thượng Đế - người sẽ trừng phạt kẻ nào dám phá vỡ nó. Rồi sau đó, khi nó không có hiệu lực gì, các con lại tạo ra pháp luật của con người để thi hành điều ấy. Nhưng ngay cả thứ đó cũng chẳng ích gì. Chẳng có cái gì gọi là luật của Thượng Đế, cũng chẳng có một luật nào của con người có thể giữ cho hai người không phá vỡ lời thề nguyện hôn nhân của họ.

Sao thế?

Bởi vì những lời thề mà các con có, thông thường chúng phải được xây dựng và vận hành trên một quy luật duy nhất.

Đó là gì?

Luật tự nhiên.

Nhưng nó là bản chất của sự vật, để sự sống thể hiện ra sự thống nhất, Cái Một Duy Nhất. Đây không phải là những thứ con mong chờ sẽ nhận được? Và hôn nhân chính là biểu hiện tốt đẹp nhất. Ngài biết đấy,

"Sự gì Thiên Chúa đã gắn kết với nhau, loài người không được phân ly", tất cả thế đấy.

Hôn nhân, như hầu hết mọi người các con đã trải nghiệm nó, không đẹp đẽ chút nào. Nó vi phạm hai trong ba khía cạnh về chân lý tự nhiên của sinh mệnh con người.

Ngài kể rõ hơn được không? Con nghĩ rằng con vừa mới bắt đầu gắn kết được chúng lại với nhau.

Được rồi. Lại từ đầu nhé. Con Là Ai, chính là tình yêu thương.

Tình yêu là gì, là không giới hạn, vĩnh cửu, và tự do. Vì vậy, đó chính là con. Đó là bản chất tự nhiên về Con Là Ai. Con không bị giới hạn, vĩnh cửu, và tự do, từ trong bản chất tự nhiên. Bây giờ, bất kỳ công trình xã hội, đạo đức, tôn giáo, triết học, kinh tế, chính trị, đều vi phạm hoặc hạ thấp bản chất tự nhiên của các con, chúng là một sự vi phạm đến Tự Thân - và con cũng đang si và nó.

Con cho rằng khi sinh ra các con đã được trao tặng những gì, ở đất nước của mình? Nó có phải là "Hãy cho tôi tự do, hoặc là cái chết" hay không? Ôi, các con đã trao nộp tự do cho chính quyền, các con đã trao nộp nó. Và tất cả cho cùng một điều. Sự an toàn. Các con rất sợ phải sống – sợ cả bản thân sự sống – con đã từ bỏ bản chất tự nhiên của mình để đổi lấy sự an toàn.

Cái tổ chức mà con gọi là hôn nhân chính là nỗ lực để tạo ra an toàn cho mình, cũng như tổ chức chính phủ. Thực tế mà nói, cả hai hình thức đều là một thứ - công trình xây dựng xã hội nhân tạo được thiết kế để chi phối hành vi của nhau.

Đau buồn thật, con chưa bao giờ nhìn nó như thế. Con luôn luôn nghĩ rằng hôn nhân chính là bản thông báo tối cao của tình yêu.

Như các con đã tưởng tượng nó, đúng là thế, nhưng nó không giống như các con đã xây dựng. Như các con đã xây dựng về nó, nó chính là bản cáo thị tối cao của sự sợ hãi.

Nếu cuộc hôn nhân cho phép con không bị giới hạn, vĩnh hằng, và tự do trong tình yêu của mình, thì nó mới chính là bản cáo thị tối cao của tình yêu.

Nhưng mọi thứ bây giờ, các con kết hôn trong một nỗ lực để giảm bớt cấp độ của Tình yêu thành một lời hứa hay một lời bảo đảm.

Kết hôn chỉ để đảm bảo rằng mọi thứ sẽ mãi mãi vẫn như thế. Nếu con không cần lời bảo đảm này, con cũng sẽ không cần đến hôn nhân. Và các con sử dụng lời bảo đảm này ra sao? Đầu tiên, nó như là một phương tiện của việc tạo ra sự an toàn (thay vì tạo ra an toàn từ bên trong), và thứ hai, nếu an toàn không còn mãi mãi nữa, thì nó như một phương tiện để trừng phạt nhau, lời hứa kết hôn đã bị phá vỡ, sẽ trở thành cơ sở để mở ra một vụ kiện tụng. Các con đã nhận thấy rằng cuộc hôn nhân rất hữu ích - thậm chí nếu nó là lý do sai lầm đi chăng nữa.

Hôn nhân cũng là nỗ lực của con để đảm bảo những cảm xúc mà các con đã dành cho nhau, thì sẽ không bao giờ dành cho người khác. Hoặc, ít nhất, con sẽ không bao giờ thể hiện chúng ra với người khác, theo cùng một cách.

Cụ thể, tình dục. Ấy là, tình dục. Cuối cùng, cuộc hôn nhân mà các con đã xây dựng, nó là một cách để nói: "Mối quan hệ này là đặc biệt. Tôi giữ mối quan hệ này hơn hết thảy những người khác."

Có gì sai với điều đó?

Không có gì. Nó không phải là một câu hỏi về "đúng" hoặc "sai". Đúng và sai không tồn tại. Đó là một câu hỏi về những gì là tốt cho các con. Về những gì tái tạo nên hình ảnh vĩ đại nhất về Con Thực Sự Là Ai.

Nếu phần Con Thực Sự Là Ai là một sinh mệnh mà nói rằng, "mỗi quan hệ này - duy nhất và ngay ở đây - là đặc biệt hơn bất kỳ mối quan hệ nào khác", thì việc xây dựng hôn nhân sẽ cho phép con làm điều đó một cách hoàn hảo. Tuy nhiên, con lại phát hiện ra nó rất thú vị để nhận thấy rằng hầu như không có một người nào, đã và đang được công nhận là một vị Thầy tâm linh mà đã kết hôn.

Vâng, bởi vì vị Thầy ấy đang độc thân. Họ không quan hệ tình dục.

Không. Đó là bởi vì các bậc thầy thực sự không thể đứng về phía quan điểm xây dựng hôn nhân của các con, rằng một người thì đặc biệt với mình hơn so với người khác.

Đây không phải là một lời phát biểu của một vị Thầy, và nó cũng không phải là một lời tuyên bố của Thượng Đế.

Thực tế về lời thề nguyện hôn nhân của các con, như thứ mà hiện nay các con xây dựng, nó chính là một lời tuyên bố đi ngược lại với Thượng Đế. Trớ trêu thay, các con lại cảm thấy đây là lời hứa thiêng liêng thần thánh nhất, nhưng nó là một lời thề ước mà Thượng Đế sẽ không bao giờ tạo ra.

Tuy nhiên, để biện minh cho nỗi sợ hãi của con người, các con đã tưởng tượng ra một Thượng Đế, một người hành động giống như các con. Thế nên, các con hay nói về "lời hứa" của Thượng Đế dành cho những "người được chọn", và giao ước giữa Thượng Đế với những người được Ngài yêu thương, theo một cách đặc biệt.

Các con không thể chịu được ý nghĩ rằng Thượng Đế không yêu thương bất cứ ai nhiều hơn hoặc đặc biệt hơn so với người khác, và vì thế các con tạo ra một Thượng Đế hư cấu, người chỉ yêu thương một số người cụ thể, vì một lý do cụ thể. Và các con gọi cái thứ ảo tưởng đó là Tôn Giáo. Ta gọi chúng là sự phỉ báng. Bất kỳ suy nghĩ nào cho rằng Thượng Đế yêu thương người này nhiều hơn người kia đều sai trái, và bất kỳ nghi thức nào mà yêu cầu các con thực hiện một tuyên bố - chúng không phải là một bí tích, mà là sự phỉ báng Thánh Thần.

Ôi, Thượng Đế của con, dừng lại. Dừng lại đi nào! Ngài đang giết chết tất cả những tư tưởng tốt đẹp mà con có về hôn nhân! Thứ này không phải là lời của Thượng Đế được. Thượng Đế sẽ không bao giờ nói những điều như thế về hôn nhân và tôn giáo.

Tôn giáo và hôn nhân theo cái cách mà các con đã xây dựng chính là những gì chúng ta đang nói ở đây. Con cho rằng cuộc nói chuyện này là thô bạo sao? Ta nói cho con biết: Các con đã phỉ báng Lời Chúa để biện minh cho những nỗi sợ hãi của mình, và hợp lý hóa sự dối xử mất trí của các con lên người khác. Các con sẽ biến Thượng Đế nói bất cứ điều gì mà các con cần, để tiếp tục hạn chế lẫn nhau, làm tổn thương lẫn nhau, và giết hại lẫn nhau bằng cái tên của Ta.

Phải, con đã gọi tên của Ta, vậy là cờ của Ta, và đi qua biết bao chiến trường trong hằng bao nhiêu thế kỷ, tất cả có vẻ như là bằng chứng rằng Ta yêu người này nhiều hơn người khác, và yêu cầu các con giết họ để chứng minh điều đó. Tuy nhiên, Ta cũng nói cho con điều này: tình yêu của Ta là không giới hạn và vô điều kiện.

Đây là một trong những điều mà các con không thể lắng nghe, một sự thật mà các con không thể tuân thủ, một tuyên bố mà các con không thể chấp nhận, nó phá hoại hoàn toàn không chỉ các tổ chức hôn nhân (như các con đã xây dựng nên), mà còn là tổ chức tôn giáo và chính phủ của các con nữa.

Các con đã tạo ra một nền văn hóa dựa trên sự loại trừ, và ủng hộ nó với một huyền thoại văn hóa về một Thượng Đế chỉ biết loại trừ. Tuy nhiên, văn minh của Thượng Đế phải được dựa trên tính bao bọc. Trong tình yêu Thượng Đế, tất cả mọi người đều được bao bọc. Tất cả mọi người đều được mời vào Vương Quốc của Ngài. Và sự thật này lại là cái mà các con gọi là sự báng bổ. Các con cứ làm như thế. Bởi vì nếu như nó là sự thật, thì mọi thứ mà các con đã tạo dựng trong cuộc sống đều là sai. Toàn bộ các quy ước của con người và các công trình xây dựng đang bị khiếm khuyết đến mức độ mà chúng trở nên trái ngược hoàn toàn với không giới hạn, vĩnh cửu, và tự do.

Tại sao tất cả lại "khiếm khuyết" khi không tồn tại "sai" và "đúng"?

Một thứ chỉ bị lỗi khi chức năng của nó không phù hợp với mục đích. Nếu cánh cửa không mở và đóng, các con đâu có nói cánh cửa đó là "sai" đâu nào. Con chỉ đơn thuần nói rằng nó bị hư hỏng trong lắp đặt và hoạt động - bởi vì nó không làm tốt mục đích của nó. Bất cứ điều gì các con xây dựng trong cuộc sống của mình, trong xã hội loài người, mà không phục vụ đúng mục đích sẽ trở thành thứ khiếm khuyết và hư hỏng. Nó là một công trình bị lỗi.

Vậy thì, mục đích của chúng con khi trở thành người là gì?

Quyết định và tuyên bố, sáng tạo ra và bày tỏ, để trải nghiệm và để thực hiện, Con Thực Sự Là Ai. Để sáng tạo lại mới chính mình thêm một lần nữa trong mọi khoảnh khắc, trong phiên bản vĩ đại nhất của vai trò lớn lao nhất mà con

từng có về Con Thực Sự Là Ai. Đó là mục đích của con khi trở thành con người, và đó là mục đích của toàn bộ sự sống.

Vậy điều đó sẽ dẫn chúng con đến đâu? Chúng con đã phá hủy tôn giáo, chúng con đã phá vỡ hôn nhân, chúng con đã đe dọa đến chính phủ. Chúng con đang ở đâu chứ?

Trước hết, chúng ta chẳng phá hủy, phá vỡ, đe dọa hay tố cáo bất cứ thứ gì. Nếu công trình xây dựng mà các con đã tạo ra không vận hành và không sản xuất theo những gì các con muốn, thì hoàn cảnh đó không phải là phá hủy, phá vỡ hay là đe dọa công trình ấy.

Hãy cố gắng ghi nhớ về sự khác biệt giữa phán đoán và quan sát.

Vâng, ở đây con sẽ không tranh luận với Ngài, nhưng hầu hết những lời nói đó đối với con nó có vẻ giống như là lời chỉ trích. Chúng ta bị bóp nghẹt bởi sự hạn chế khủng khiếp của ngôn từ. Chúng hạn hẹp quá, nên chúng ta cứ phải sử dụng đi sử dụng lại mãi một từ, ngay cả khi không phải lúc nào chúng cũng mang cùng nghĩa như nhau, hoặc không cùng một dạng tư tưởng.

Con nói rằng con "yêu" chuỗi tách nhỏ, nhưng khi con nói con yêu một người thì nó không hẳn mang ý nghĩa đó. Con thấy đấy, các con thật sự có quá ít từ ngữ, để có thể truyền đạt hết suy nghĩ của mình. Bằng cách giao tiếp này của các con - bằng ngôn ngữ - Ta cho phép Tự thân Ta trải nghiệm sự giới hạn đó. Và Ta thừa nhận rằng, có một vài câu nói mà các con hay sử dụng khi phán xét, nên khi Ta sử dụng câu đó, các con sẽ mau chóng kết luận rằng Ta đang phán xét.

Ta đảm bảo với con rằng Ta không phải như thế đâu. Trong suốt toàn bộ cuộc đối thoại này, Ta chỉ đơn giản là cố gắng để nói với con: làm thế nào để đến được nơi mà con muốn tới, và mô tả càng chặt chẽ càng tốt về những gì đang cản đường của con, những gì đang ngăn chặn con đi đến đó.

Bây giờ, liên quan đến tôn giáo, con nói rằng nơi con muốn đến chính là nơi mà con có thể hoàn toàn nhận biết và yêu mến Thượng Đế. Ta chỉ đơn giản đưa ra một quan sát rằng các tôn giáo của loài người không hề đưa các con đến đó. Tôn giáo của các con đã tạo ra một Thượng Đế Mâu nhiệm Vĩ đại, và khiến các con không yêu mến Ngài, mà là kính sợ Ngài. Tôn giáo đã làm được rất ít, để khiến các con thay đổi hành vi của mình. Các con vẫn còn giết nhau, lên án nhau, làm cho nhau trở nên "sai trái". Và, trên thực tế mà nói, tôn giáo của các con còn khuyến khích các con làm việc đó nữa.

Vì vậy, liên quan đến vấn đề tôn giáo, Ta chỉ đơn thuần đưa ra một quan sát rằng các con muốn tôn giáo đưa các con đến một nơi nào đó, nhưng nó lại đưa các con đến nơi khác.

Con nói rằng mình muốn kết hôn để dẫn con đến vùng đất của hạnh phúc vĩnh cửu, hoặc ít nhất nó cũng phải là nơi của hòa bình, an toàn và hạnh phúc. Theo tôn giáo, cuộc hôn nhân sẽ đưa con đến với nơi ấy, ban đầu con sẽ nhận thấy như vậy. Tuy nhiên, cùng với tôn giáo, các con càng ở trong trải nghiệm đó bao lâu, thì các con càng mau chóng bị đưa đến cái nơi mà con không hề muốn đến chút nào. Gần một nửa số những người đã kết hôn đều đã giải tán cuộc hôn nhân ấy thông qua ly hôn, và những người vẫn ở trong hôn nhân, hầu hết đều tuyệt vọng và không hạnh phúc. "Hôn nhân trong hạnh phúc" đã dẫn các con đến với cay đắng, giận dữ, và hối tiếc. Nhiều khi - không phải là một con số nhỏ - còn đưa các con đến một nơi hoàn toàn bị kịch.

Các con nói rằng các con muốn chính phủ phải đảm bảo hòa bình, tự do, và thanh bình ở bên trong, theo như Ta quan sát thấy thì, chính phủ mà các con phát minh ra, họ đều không làm được những điều trên. Thay vào đó, chính phủ của các con lại đưa người dân đến chiến tranh, càng ngày càng thiếu tự do, và bạo lực gia đình càng gia tăng. Các con đã không thể giải quyết những vấn đề cơ bản nhất về cách chăm sóc và duy trì sức khỏe - tăng tuổi thọ cho loài người, ít khi đáp ứng được những thách thức trong việc cung cấp cho họ sự bình đẳng. Hàng trăm người chết mỗi ngày vì đói trên hành tinh này, trong khi đó, tại nơi khác hàng ngàn người đang vứt bỏ chúng đi, một lượng thực phẩm đủ để nuôi sống những người đói.

Các con không thể xử lý chúng theo cách đơn giản nhất - phân thức ăn thừa từ người có đến người không có - thậm chí trong cả việc giải quyết vấn đề về việc chia sẻ tài nguyên của các con một cách công bằng hơn.

Ở đây không phải là những lời chỉ trích. Đây chỉ là những quan sát đúng sự thật về xã hội của các con.

Tại sao? Tại sao nó lại như thế? Tại sao biết bao nhiêu năm qua mà chúng con vẫn đạt được rất ít tiến bộ trong việc chỉ đạo thực hiện công việc ấy?

Nhiều năm ư? Nhiều thế kỷ thì đúng hơn.

Được rồi, nhiều thế kỷ.

Có nhiều thứ liên quan tới Thần thoại Văn Hóa Loài Người Đầu tiên, và với hầu hết các huyền thoại khác có nét tương tự. Chẳng có gì sẽ thay đổi, trừ khi những câu chuyện này thay đổi. Thần thoại Văn hóa của các con cho thấy đạo đức của các con, và đạo đức của các con tạo ra hành vi của các con. Tuy nhiên, vấn đề ở đây chính là thần thoại văn hóa của các con mâu thuẫn với khuynh hướng cơ bản của các con.

Ý Ngài là sao?

Thần thoại Văn hóa Đầu tiên của nhân loại nói rằng con người vốn xấu xa. Đây chính là huyền thoại về tội tổ tông. Thần thoại này cho rằng không chỉ bản chất tự nhiên cơ bản của con là xấu xa, mà các con được sinh ra theo cách đó.

Thần thoại Văn hóa Thứ hai, tất nhiên phát sinh từ cái đầu tiên, rằng thứ đó mới "phù hợp nhất" với những ai tự sinh tồn.

Thần thoại thứ hai này cho rằng một người trong các con thì mạnh mẽ và một số thì yếu ớt, và để tồn tại, các con phải là một người thật mạnh mẽ. Con sẽ làm tất cả những gì mình có thể để giúp cho đồng loại, nhưng nếu khi nó ảnh hưởng đến sự sống còn của riêng con, con sẽ nghĩ tới bản thân mình trước. Các con thậm chí còn để mặc người khác với cái chết. Thật tình, các con còn đi xa hơn thế nữa. Nếu con nghĩ rằng con phải như vậy, để đảm bảo cho sự tồn tại của mình, các con thực sự có thể giết những người khác - những người yếu ớt - do đó nó là định nghĩa về con như một điều "thích hợp nhất".

Một số người trong các con nói rằng đây chính là bản năng cơ bản của các con. Nó được gọi là "bản năng sống sót", và điều bịa đặt này đã hình thành đạo đức xã hội nhân loại, tạo ra rất nhiều loại hành vi ở các con. Nhưng "bản năng cơ bản" của các con không phải là sự sống còn, mà là công bằng, hiệp nhất, và yêu thương. Đây mới chính là bản năng bẩm sinh của tất cả các chúng sinh ở khắp mọi nơi. Nó là tế bào ghi nhớ của con. Nó chính là bản chất tự nhiên vốn có của con. Nó đã làm nổi tung những câu chuyện thần thoại đầu tiên về nền văn hóa của các con. Bản chất các con không hề xấu xa, các con không được sinh ra trong tội tổ tông.

Nếu "bản năng cơ bản" của các con là "sống còn", và nếu bản chất cơ bản của các con là "tà ác", vậy thì chẳng có ai vội vàng lao ra theo bản năng để đỡ lấy một đứa trẻ đang rơi xuống đất, cứu một người khỏi chết đuối, hoặc bắt cứ ai khỏi bất cứ điều gì. Tuy nhiên, khi các con hành động theo bản năng tiên thiên của mình và bộc lộ ra được bản chất cơ bản của mình, và không may may suy nghĩ rằng mình đang làm gì, đấy mới chính là hành vi chân thật của con, ngay cả trong lúc bản thân con cũng đang gặp nguy hiểm.

Thế nên, bản năng "cơ bản" của các con không phải là "sống còn", và bản chất cơ bản của các con rõ ràng không phải là "tà ác." Bản năng của bản chất tự nhiên của con phản ánh Con Là Ai, là sự công bằng, hiệp nhất, và yêu thương.

Hãy nhìn kỹ vào điều này, thứ quan trọng chính là thấu hiểu sự khác biệt giữa "công bằng" và "bình đẳng". Nó không phải là một bản năng cơ bản của tất cả các sinh mệnh, tìm kiếm sự bình đẳng, hoặc bằng nhau. Thật vậy, sự trái ngược đó chính xác là có thật.

Bản năng cơ bản của tất cả các sự sống đều thể hiện tính độc đáo, không hề giống nhau. Tạo ra một xã hội mà trong đó hai sinh mệnh thực sự bình đẳng là điều không thể, và không được mong muốn. Cơ chế xã hội tìm cách tạo ra sự bình đẳng thực sự - nói cách khác, kinh tế, chính trị, và xã hội "giống hệt nhau" - vận hành rất mâu thuẫn nhau, không phục vụ cho ý tưởng vĩ đại nhất và mục đích cao quý nhất - mỗi sinh mệnh đều có cơ hội để sản sinh ra một kết quả của sự mong muốn lớn lao nhất, và từ đó tái tạo mới lại chính nó.

Bình đẳng về cơ hội mới chính là thứ cần thiết, không phải loại bình đẳng về sự vật sự việc. Nó được gọi là công bằng. Bình đẳng trong sự vật sự việc, được tạo ra bởi các lực lượng bên ngoài và luật pháp, nó không tạo ra, mà là loại bỏ đi sự công bằng. Nó sẽ loại bỏ đi cơ hội để tự tái sáng tạo, đó là mục tiêu cao nhất của những sinh mệnh giác ngộ ở khắp mọi nơi.

Vậy thứ gì sẽ tạo ra quyền tự do về cơ hội? Chính là hệ thống mà cho phép xã hội đáp ứng nhu cầu sinh tồn cơ bản của mỗi cá nhân, giải phóng tất cả các sinh mệnh để theo đuổi sự tự phát triển và tự sáng tạo, chứ không phải là sự tự thân sống sót. Nói cách khác, hệ thống mà mô phỏng theo hệ thống của sự thật, còn gọi là sự sống, trong đó sự sinh tồn phải được đảm bảo.

Bởi vì sự tự sinh tồn không phải là một vấn đề trong xã hội giác ngộ, những cộng đồng xã hội mà sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ thành viên bị ảnh hưởng, nếu mọi thứ đã có đủ cho tất cả. Trong những xã hội này, tự quan tâm và quan tâm lẫn nhau mới là đúng. Không có một xã hội nào mà tạo ra một huyền thoại về "bản chất tà ác vốn có" hoặc "tự sống sót mới là thích hợp nhất" lại có thể đạt được sự hiểu biết như vậy.

Vâng, con cũng nhận thấy điều này. Và câu hỏi về "thần thoại văn hóa" này chính là cái gì đó mà con muốn khám phá, cùng với các hành vi và đạo đức của nền văn minh tiên tiến hơn, một cách chi tiết hơn. Nhưng ngay tại đây, con cũng nhắc lại gấp đôi số câu hỏi mà con đã hỏi trước đó, và giải quyết tất cả những câu hỏi mà con đã khởi xướng ra.

Một trong những thách thức trong cuộc nói chuyện với Ngài chính là: câu trả lời của Ngài luôn dẫn con đến một thứ thú vị khác mà đôi khi làm con quên mất nơi con đã bắt đầu. Nhưng lần này thì không. Chúng ta đã và đang thảo luận về hôn nhân. Chúng ta cũng đang thảo luận về tình yêu, và những yêu cầu của nó. Tình yêu không có bất cứ đòi hỏi nào hết. Đó mới chính là tình yêu. Nếu tình yêu của con dành cho người khác kèm theo sự đòi hỏi, thì nó hoàn toàn không phải là tình yêu, nhưng là sự giả mạo. Đó là những gì Ta đã cố gắng để nói với con, là những gì Ta đã nói, bằng hàng chục cách khác nhau, với mỗi câu hỏi mà con đã đặt ở đây.

Trong một cuộc hôn nhân, ví dụ, các con đã trao cho nhau lời thề rằng tình yêu không đòi hỏi. Tuy nhiên, các con lại đòi hỏi chúng, bởi vì các con không hiểu được tình yêu là gì. Và vì thế, con khiến cho người kia phải hứa những lời hứa mà tình yêu không bao giờ yêu cầu.

Ngài đang chống đối lại hôn nhân đấy hả!

Ta có "chống đối" cái gì đâu chứ. Ta chỉ đơn giản là mô tả những gì Ta nhìn thấy. Các con có thể thay đổi những gì Ta nhìn thấy. Các con có thể thiết kế lại cái công trình xã hội mà được gọi tên là "hôn nhân", để nó đừng đòi hỏi những gì mà một Tình Yêu không bao giờ yêu cầu, nói đúng hơn, bày tỏ ra những gì mà tình yêu bày tỏ.

Nói cách khác nữa, thay đổi lời thề ước trong hôn nhân.

Nhiều hơn thế nữa. Hãy thay đổi sự kỳ vọng vào những lời thề nguyện. Những trông mong ấy khiến việc thay đổi trở nên khó khăn, bởi vì chúng như là di sản văn hóa của các con. Chúng được sản sinh ra, lần lượt, từ thần thoại văn hóa của các con.

Chúng ta lại quay lại với thần thoại văn hóa rồi: Có chuyện gì với Ngài về thứ đó vậy?

Ta đang hy vọng sẽ chỉ cho con đi đúng hướng. Ta nhận thấy con nói rằng con muốn đi cùng với xã hội của mình, và Ta hy vọng sẽ tìm thấy những câu nói và các giới hạn của loài người để hướng con đến đó. Ta có thể cung cấp cho con một ví dụ không?

Rất vui lòng.

Một trong những thần thoại văn hóa của các con về tình yêu chính là: cho đi nhiều hơn nhận lại. Thứ này đã trở thành một điều bắt buộc trong văn hóa. Và nó làm cho các con trở nên điên rồ, và gây thiệt hại nhiều hơn con có thể tưởng tượng.

Nó khiến cho, và giữ chân mọi người trong một cuộc hôn nhân tồi tệ, nó gây rối loạn hầu hết các mối quan hệ, tuy nhiên không một ai, ngay cả cha mẹ của con - người mà con luôn nhìn để tìm hướng dẫn, không một nhà tu hành nào - người mà con tìm cảm hứng, không một nhà tâm lý học và bác sĩ tâm thần nào của con - người mà con gặp để tìm kiếm sự sáng suốt, thậm chí không một nhà văn và nghệ sĩ nào - người mà con nhìn vào để tìm kiếm trí thức, dám thách thức cái thần thoại văn hóa quá ư là phổ biến ấy.

Thế nên, những bài hát được viết ra, những câu chuyện được kể tới, những bộ phim được thực hiện, hướng dẫn được đưa ra, lời cầu nguyện được dâng lên, và sự chăm sóc con cái đều được thực hiện để duy trì cái Thần thoại đó.

Các con đều bị bỏ lại và phải sống với thứ ấy. Các con không thể. Tuy nhiên, không phải các con là vấn đề, mà chính là cái Thần thoại kia.

Tình yêu không phải là cho đi nhiều hơn nhận lại à?

Không.

Không ư?

Không. Nó chưa bao giờ là như vậy.

Nhưng Chính Ngài mới vài phút trước đây đã nói rằng "Tình yêu không không có bất cứ sự đòi hỏi nào" Ngài còn nói, đó mới chính là tình yêu.

Thế thì sao.

Vâng, tất nhiên đối với con, nó nghe có vẻ giống như "cho đi nhiều hơn nhận lại"!

Thế thì con cần phải đọc lại Chương 8 của Quyển 1 rồi. Tất cả mọi thứ mà Ta đang ám chỉ ở đây, Ta đã từng giải thích cho con rồi. Cuộc đối thoại này có ý nghĩa là để đọc theo thứ tự, và để xem xét như một toàn thể.

Con biết. Nhưng đối với những người vẫn đọc những lời này mà không cần phải đọc Quyển 1; Ngài có thể giải thích được không, làm ơn đi, giải thích những gì Ngài đang đưa ra ở đây? Bởi vì, thẳng thắn mà nói, nếu xem xét lại, thì con nghĩ mình có thể hiểu được những gì ở đây!

Được rồi. Bắt đầu nào.

Mọi thứ con làm, cũng là con làm cho chính mình. Điều này là đúng bởi vì con và tất cả những người khác là Một.

Những gì con làm cho người khác, con cũng làm cho chính mình. Những gì con không làm cho người khác, con cũng không làm cho mình. Những gì tốt cho người khác thì cũng tốt cho con, và những gì xấu cho người khác thì cũng xấu cho con. Đây là một chân lý cơ bản nhất. Tuy nhiên, sự thật ấy con lại thường xuyên bỏ qua.

Giờ đây khi con đang ở trong một mối quan hệ với người khác, mối quan hệ mà chỉ có một mục đích. Nó tồn tại như một phương tiện cho con để quyết định và tuyên bố, để tạo ra và bày tỏ, để trải nghiệm và thực hiện quan điểm cao cả nhất của con về Con Thực Sự Là Ai.

Nếu bây giờ cái Con Thực Sự Là Ai là một kiểu người biết chăm sóc ân cần và chia sẻ, từ bi và yêu thương - vậy thì, khi con đang là những điều này với những người khác, con cũng cho Tự thân mình một trải nghiệm vĩ đại nhất kể từ khi con đến ở trong thân xác.

Đây là lý do tại sao con lại chọn một thân xác. Bởi vì chỉ có trong thế giới vật chất, con mới có thể biết chính mình cũng là tất cả những thứ ấy. Trong khía cạnh tuyệt đối của các con, trải nghiệm về sự nhận thức này là không thể.

Tất cả những điều này Ta cũng đã giải thích cho con một cách chi tiết tại Quyển 1. Nếu bây giờ cái Con Thực Sự Là Ai là một kiểu người không biết yêu Tự thân, và để cho Tự thân bị đối xử tệ, bị hành hạ, và bị hủy hoại bởi những người khác, thì con sẽ để cho hành vi ấy dẫn dắt mình trải nghiệm điều này. Tuy nhiên, nếu con thực sự là một người tử tế và ân cần, chăm sóc và chia sẻ, từ bi và yêu thương, con sẽ bao bao bọc lấy Tự thân mình cùng với những người khác, mà với họ con có thể trở nên như thế. Thật ra, con lại bắt đầu với chính bản thân mình. Con sẽ đặt bản thân mình lên đầu tiên trong các vấn đề. Tất cả mọi thứ trong cuộc sống phụ thuộc vào những gì con đang tìm kiếm để trở thành. Ví dụ, nếu con đang tìm kiếm để trở nên Một với tất cả những người khác (có nghĩa là, nếu con đang tìm kiếm để trải nghiệm một khái niệm mà con thực sự đã biết là đúng), con sẽ thấy mình hành xử theo một cách - một cách rất cụ thể mà cho phép con trải nghiệm và thể hiện sự Hiệp Nhất của mình. Và khi con làm những việc nhất định như là một kết quả hiển nhiên, con sẽ không trải nghiệm những thứ mà con đang làm cho người khác, nhưng là thứ mà con đang làm cho bản thân mình.

Điều này cũng tương tự đúng với việc con đi tìm những thứ để con trở thành. Nếu con đang tìm kiếm để được yêu, con sẽ không bao giờ làm những điều yêu thương với người khác. Không phải là cho người khác, mà là với người khác.

Hãy chú ý sự khác biệt. Hãy nắm bắt sắc thái ý nghĩa của chúng. Con sẽ làm những việc yêu thương với người khác, nhưng cho bản thân con - để con có thể thực hiện và trải nghiệm ý tưởng vĩ đại nhất về Tự thân con và Con Thực Sự Là Ai.

Khía cạnh này, làm bất cứ điều gì cho người khác là không thể, đúng như nghĩa đen, những hành động tự nguyện của con, đơn giản chỉ là "hành động diễn xuất". Con đang diễn. Đó là, sáng tạo và đóng một vai nào đó. Trừ phi, con không giả vờ. Mà con thực sự trở thành nó.

Con là một sinh mệnh con người. Và những gì con đang trở thành thì được quyết định và lựa chọn bởi con.

Shakespeare đã nói:

"Toàn bộ thế giới chính là sân khấu, và mọi người, là các diễn viên."

Ông ta cũng nói, "Sống hay chết, đó là vấn đề nan giải^[15]".

Ông còn nói điều này nữa: "Tự thân người hãy trở nên chân thật, và nó phải xảy ra, cả đêm và ngày, thì người không thể trở thành giả dối với bất cứ ai^[16]".

¹⁵ To be or not to be, that is the question

¹⁶ To thine own Self be true, and it must follow, as the night the day, thou canst not then be false to any man

Khi con trở nên chân thật với chính bản thân mình, khi con không lừa dối tự thân con, thì lúc mọi thứ "trông có vẻ như" con đang "cho đi", con sẽ biết rằng con thật sự đang "nhận lại". Con đang tự mang bản thân con trở về với chính con. Con không thể thực sự "cho" một người khác, với cái lí do đơn giản rằng chẳng có ai là "người khác". Nếu như Tất cả Chúng ta là Một, vậy thì chỉ có mình Con mà thôi.

Cái này sao có vẻ giống "mánh lới" thế, một cách để thay đổi từ ngữ biến đổi nghĩa của chúng.

Nó không phải một mánh lới, mà là phép màu! Và nó cũng không phải là thay đổi từ để biến đổi ý nghĩa, mà là thay đổi nhận thức để thay đổi trải nghiệm. Kinh nghiệm của con về tất cả mọi thứ được dựa trên nhận thức của chính con, và nhận thức của con được dựa trên sự hiểu biết. Và sự hiểu biết của con lại dựa trên những thần thoại. Đó là những gì các con đã được dạy bảo.

Giờ thì Ta nói cho con điều này: thần thoại văn hóa hiện tại của các con không còn phù hợp với con nữa đâu. Chúng không đưa con đến nơi mà con muốn đến đâu.

Hoặc là con đang tự lừa dối chính mình về nơi mà con nói rằng con muốn đến, hoặc con bị mù sự thật rằng con không phải đang ở nơi đó. Không phải là một cá nhân, không phải là một quốc gia, không phải là một loài hay chủng tộc.

Có những người khác loài nữa là?

Ồ, chính xác là thế.

Được rồi, con chờ đợi đủ lâu rồi đây. Kể cho con nghe về họ đi. Sớm thôi. Sớm thôi. Nhưng trước tiên Ta muốn nói với con về cách thức giúp con có thể thay đổi cái mà gọi là "hôn nhân", để nó sẽ đưa con đến gần hơn nơi con muốn đến. Đừng hủy hoại nó, đừng rời xa nó - mà biến đổi nó.

Vâng, vâng, con rất muốn biết về điều đó ngay bây giờ. Con rất muốn biết liệu có cách nào giúp loài người có thể được cho phép thể hiện ra tình yêu đích thực. Vì vậy, con xin kết thúc phần đối thoại này của chúng ta, tại nơi con đã bắt đầu nó. Đây là giới hạn cho chúng ta?

Không. Không hề có giới hạn. Và đó là những gì mà một lời thề nguyện trong hôn nhân cần nêu rõ.

Điều này thật tuyệt vời, bởi vì đó chính xác là những gì mà con và Nancy đã thề ước trong cuộc hôn nhân!

Ta biết.

Khi Nancy và con quyết định kết hôn, con đột nhiên dạt dào cảm hứng để viết nguyên một bộ lời thề ước hôn nhân.

Ta biết.

Và Nancy đã tham gia cùng với con. Cô đồng ý rằng chúng con không cần phải trao lời thề ước giống như những cuộc hôn nhân truyền thống.

Ta biết.

Chúng con cùng ngồi xuống và tạo ra một lời thề nguyện hôn nhân hoàn toàn mới, "bất chấp tính bắt buộc của văn hóa", như Ngài đã nói đó.

Đúng, con đã làm thế. Ta rất tự hào.

Và như chúng con đã viết, như chúng con đã đặt các lời thề nguyện xuống giấy để mục sư đọc, con thực sự tin rằng cả hai chúng con đều được truyền cảm hứng.

Tất nhiên các con đã như thế!

Ý Ngài là sao? Con nghĩ gì thế, Ta chỉ đến với con khi con viết sách thôi?

Ồ.

Đúng, ô.

Thế thì, tại sao con không viết ra những lời thề ước trong hôn nhân ngay tại đây?

Hả?

Cứ tự nhiên đi. Con đã có một bản sao của chúng đúng không. Đưa chúng vào đây đi nào.

Ồi, chúng con không tạo ra những lời ấy để chia sẻ với thế giới.

Khi cuộc đối thoại này bắt đầu, con đã không nghĩ rằng bất kỳ thứ gì trong đây sẽ được chia sẻ với toàn thế giới. Cứ tự nhiên đi nào. Hãy đưa chúng vào đây.

Chỉ là con không muốn mọi người nghĩ rằng con đang có ý, "Chúng tôi đã viết ra những Lời Thề ước Hôn nhân Hoàn hảo!"

Vậy là con đang lo lắng về những gì mọi người sẽ nghĩ?

Thôi nào! Ngài hiểu ý con là gì mà.

Hãy nhìn xem, chẳng ai nói đây nói chúng là "Lời Thề ước Hôn nhân Hoàn hảo" hết.

Vâng, thôi thì cũng được.

Còn lâu mới có những người tốt đẹp nhất trên thế giới này có thể bắt kịp chúng.

Này!

Đùa thôi mà. Thấp sáng lên nào.

Cứ tự nhiên đi. Hãy đưa các lời thề ước vào đây. Ta sẽ chịu trách nhiệm. Và mọi người sẽ yêu thích chúng. Nó sẽ cung cấp cho họ một ý tưởng về những gì chúng ta đang nói ở đây. Tại sao, thậm chí con còn có thể muốn mời những

người khác để có những lời thề ấy - chúng không hẳn là lời thề ước, mà là Bản báo cáo Hôn nhân.

Vâng, thôi được rồi. Dưới đây là những gì Nancy và con đã nói với nhau khi chúng con kết hôn... nhờ "cảm hứng" mà chúng con đã nhận được:

Mục sư:

Neale và Nancy đã không đến đây tối nay để thực hiện một lời hứa long trọng hay để trao đổi một lời thề thiêng liêng.

Nancy và Neale đã đến đây để dành tình yêu cho nhau, để đưa ra một lưu ý về sự thật, tuyên bố sự lựa chọn của họ để sống và hợp tác và cùng nhau phát triển - vượt ra khỏi những thứ hiện có, vượt ra khỏi mong muốn của họ rằng tất cả chúng ta sẽ đến để cảm nhận một phần quyết định rất thực tế và thân thiết của họ, và điều này làm cho nó thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Họ cũng đã đến đây đêm nay với hy vọng rằng những nghi lễ linh thiêng của họ sẽ giúp cho chúng ta xích gần nhau hơn. Nếu các bạn đang ở đây tối nay với một người phối ngẫu hoặc người tình, hãy để buổi lễ là một lời nhắc nhở - một món quà dâng tặng đến mối dây tình yêu của các bạn.

Chúng ta sẽ bắt đầu bằng các câu hỏi: Tại sao lại kết hôn? Neale và Nancy đã trả lời câu hỏi, và họ cũng đã nói với tôi câu trả lời của họ. Bây giờ, tôi muốn hỏi họ thêm một lần nữa, để họ có thể chắc chắn về câu trả lời, chắc chắn về sự nhận thức của mình, và thật lòng chia sẻ những cam kết.

(Mục sư lấy hai bông hồng đỏ trên bàn.)

Đây là Nghi lễ Hoa Hồng, Nancy và Neale sẽ chia sẻ nhận thức và kỷ niệm của họ.

Nancy và Neale, các con đã nói với tôi về nhận thức kiên vững của các con, rằng các con không đi tới hôn nhân vì tìm kiếm sự an toàn.

... rằng sự an toàn thực thụ không phải là sở hữu, cũng không phải là trở thành vật sở hữu.

... không đòi hỏi hay trông mong, và thậm chí không hy vọng rằng những gì các con cần trong cuộc sống sẽ được cung cấp bởi người khác.

... nhưng đúng hơn, để biết rằng tất cả những gì con cần trong cuộc đời.

... tất cả là tình yêu, là sự khôn ngoan, là cái nhìn sâu sắc, tất cả sức mạnh, các kiến thức, sự hiểu biết, sự quan tâm chăm sóc, lòng từ bi, tất cả đều nằm trong con.

... và rằng các con không phải kết hôn cùng nhau với hy vọng sẽ nhận được những điều này điều kia, nhưng với hy vọng để cho đi những món quà, để người kia luôn ở trong sự đầy đủ nhất.

Đó có phải là lời nói bền vững của các con trong đêm nay hay không?

(Họ nói, "Đúng vậy".)

Neale và Nancy, các con đã nói với tôi về nhận thức kiên vững của các con, rằng các con không đến với cuộc hôn nhân này như một phương tiện để làm giới hạn, kiểm soát, gây trở ngại, hoặc hạn chế nhau khỏi bất kỳ sự biểu lộ chân thành và ca ngợi thứ cao quý nhất và tốt đẹp nhất - bao gồm cả tình yêu của Thiên Chúa, tình yêu trong cuộc sống, tình yêu đối với mọi người, tình yêu của sự sáng tạo, tình yêu đối với công việc, hay bất kỳ khía cạnh nào của bản thể con, thứ đại diện và mang đến cho con niềm vui. Đó có phải là nhận thức kiên vững của các con trong tối nay hay không?

(Họ nói, "Phải".)

Cuối cùng, Nancy và Neale, các con đã nói với tôi rằng các con không nhìn nhận hôn nhân là nghĩa vụ, nhưng đúng hơn là cơ hội.

... cơ hội để tăng trưởng đầy đủ biểu hiện của Tự Thân, để nâng cuộc sống của các con đến tiềm năng cao nhất của chúng, để chữa lành mọi tư tưởng sai lầm hoặc ý tưởng mà các con đã từng có về bản thân, và cuối cùng là để đoàn tụ với Thiên Chúa thông qua sự đồng cảm của 2 linh hồn.

. điều này thực sự là một nghi lễ thiêng liêng..., một cuộc hành trình xuyên khắp cuộc sống với người con yêu - một bạn đồng hành bình đẳng, chia sẻ bình đẳng cả về quyền và trách nhiệm vốn có trong bất kỳ mối quan hệ nào, chống chọi những gánh nặng một cách bình đẳng, chìm trong hạnh phúc nơi thiên đường một cách bình đẳng.

Đó có phải là lời ước muốn của hai con không?

(Họ nói, "Đúng vậy".)

Bây giờ tôi đưa cho các con những bông hoa hồng đỏ này, tượng trưng cho sự hiểu biết cá nhân của con về những điều trần gian, những điều mà cả hai con đều biết và công nhận, sự sống sẽ ở bên con trong dạng thân thể, và trong cấu trúc vật lý, tượng trưng cho hôn nhân. Hãy tặng hoa cho người kia như là một biểu tượng của sự chia sẻ các thoả thuận và hiểu biết, trong tình yêu thương.

Bây giờ, mỗi người trong hai con hãy lấy một bông hồng trắng. Nó là một biểu tượng cho sự hiểu biết to lớn của con về bản chất tâm linh và chân lý của các con. Nó tượng trưng cho sự tinh khiết của Sự Chân Thật và Cao Quý Nhất về Tự Thân con, sự tinh khiết của tình yêu Thiên Chúa, tỏa sáng

trên các con, bây giờ và mãi mãi. *(Nancy trao bông hồng có chiếc nhẫn cho Neale, và Neale trao lại bông hồng có chiếc nhẫn cho Nancy)*

Biểu tượng nào mà các con mang theo và ghi nhớ về lời hứa được trao cho nhau trong ngày hôm nay?

(Mỗi người tháo chiếc nhẫn ra, đưa chúng cho mục sư, người giữ chúng trong Tay và nói.)

Một vòng tròn là biểu tượng của Mặt trời, và Trái Đất, và vũ trụ. Nó là một biểu tượng của sự thánh thiện, sự hoàn hảo và hòa bình. Nó cũng là biểu tượng của Chân Lý Vĩnh Cửu, và tình yêu, và cuộc sống... thứ không có khởi đầu và kết thúc. Giờ đây, Neale và Nancy lựa chọn chúng cũng là một biểu tượng của sự thống nhất, nhưng không sở hữu; sự tham gia, nhưng không siết ép; sự bao vây, nhưng không phải là đánh bẫy. Trong tình yêu không có sự sở hữu, cũng không có sự hạn chế. Và linh hồn không bao giờ có thể bị đánh bẫy.

Bây giờ Neale và Nancy, hãy trao chiếc nhẫn này cho người kia.

(Họ cầm lên chiếc nhẫn của nhau.)

Neale, xin vui lòng lặp lại sau lời tôi nói.

Anh, Neale. xin hỏi em, Nancy. là người đồng hành, người yêu, người bạn, và vợ của anh... Anh xin tuyên bố rằng anh sẽ dành cho em tình bạn sâu sắc nhất và cả tình yêu... không chỉ những khoảnh khắc thăng hoa... mà còn những lúc thăng trầm... không chỉ khi em nhớ rõ ràng về Em Là Ai... mà còn là lúc em quên mất... không chỉ khi em đang hành động với tình yêu... mà còn là lúc không phải... Anh xin công bố... trước Thiên Chúa và những người hiện diện nơi đây... rằng anh sẽ tìm kiếm luôn luôn để nhìn thấy ánh sáng thiêng liêng bên trong em... và luôn luôn tìm kiếm để chia sẻ... ánh sáng thiêng liêng bên trong anh. , và đặc biệt là... trong bất cứ khoảnh khắc mà bóng tối chột đến.

Anh muốn ở bên em mãi mãi... trong mối quan hệ đồng hành thần thánh của linh hồn... chúng ta có thể cùng nhau làm công việc của Thiên Chúa... chia sẻ tất cả cho nhau những điều tốt đẹp... với tất cả những người mà chúng ta gặp.

(Mục sư quay sang Nancy.)

Nancy, con có đồng ý lấy Neale làm chồng mình hay không?

(Cô ấy trả lời, "Con có")

Bây giờ Nancy, hãy lặp lại theo tôi.

Em, Nancy. xin hỏi anh, Neale *(Cô ấy cũng nói những lời tương tự.)*

(Mục sư quay sang Neale.)

Neale, con có đồng ý chọn Nancy làm vợ mình hay không?

(Anh ấy trả lời, "Con có.")

Sau đây, cả hai hãy trao nhẫn cho nhau, và lặp lại theo tôi: Với chiếc nhẫn này... Anh/em xin trao cho em/anh (họ cùng trao đổi nhẫn). và sẽ đeo nó trên tay mình. *(cả hai cùng đeo nhẫn)*. để anh/em có thể nhìn thấy và biết được. tình yêu của nhau.

(Mục sư kết thúc.)

Chúng ta hoàn toàn thừa nhận rằng chỉ có một cặp vợ chồng mới có thể thực thi bí tích hôn nhân cùng với nhau, và chỉ có một cặp vợ chồng mới có thể thánh hóa nó. Không một ai nơi thánh đường này, ngay cả những thế lực khác, không một ai có thẩm quyền để tuyên bố những điều mà chỉ có hai trái tim mới có thể tuyên bố, và những gì chỉ có hai tâm hồn mới có thể làm cho chúng thành sự thật.

Vì vậy bây giờ, bởi con, Nancy, và con, Neale, đã công bố những sự thật trong trái tim của mình, và đã chứng kiến sự hiện diện của người bạn đời, và Chúa Thánh Thần - chúng ta vui mừng vì các con đã công bố rằng hai con đã là. vợ chồng.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện.

Chúa Thánh Thần của tình yêu và sự sống: trong thế giới mê mông, hai tâm hồn đã tìm thấy nhau. Định mệnh của họ sẽ được dệt thành một, nguy hiểm và niềm vui của họ không còn là sự riêng rẽ nữa.

Neale và Nancy, ngôi nhà của các con có thể là một nơi tràn ngập hạnh phúc cho tất cả những ai trong đó, một nơi mà người già và người trẻ được đối mới cùng nhau, một nơi cho việc phát triển và một nơi để sẻ chia, một nơi dành cho âm nhạc và một nơi dành cho tiếng cười, một nơi để cầu nguyện và một nơi dành cho tình yêu.

Có thể những chia sẻ của con sẽ làm phong phú thêm vẻ đẹp và sự hào phóng trong tình yêu, có thể công việc của con chính là một niềm vui của cuộc sống và phục vụ thế giới, và một ngày có thể trở nên tươi đẹp mãi trên Địa cầu này.

Amen, và amen

Con rất xúc động bởi điều đó. Con rất vinh dự, may mắn, vì đã tìm thấy một người nào đó trong cuộc đời của con có thể nói những lời đó với con, và có ý nghĩa với con. Lạy Chúa, cảm ơn Ngài đã gửi Nancy cho con.

Con cũng chính là một món quà cho cô ấy, con biết mà.

Con hy vọng là thế.

Tin Ta đi.

Ngài biết con ước những gì không?

Không. Là gì thế?

Con ước rằng tất cả mọi người đều có thể làm những bản tuyên bố hôn nhân như vậy. Con muốn mọi người sẽ copy nó, sử dụng nó trong đám cưới của họ. Con xin đặt cược là tỉ lệ ly hôn sẽ giảm rất mạnh.

Có nhiều người sẽ có khoảng thời gian rất khó khăn để nói ra những lời đó - và để thấy được chân lý.

Con vẫn hy vọng. Ý con là, vấn đề ở đây là đưa ra những câu từ này, và chúng ta phải sống với chúng.

Con đâu có lên kế hoạch để sống với chúng?

Tất nhiên là không. Nhưng chúng con là loài người, cũng giống như tất cả những người khác. Nếu chúng con vấp ngã, nếu chúng con ngập ngừng, nếu bất cứ điều gì có thể xảy ra cho mối quan hệ của chúng con, đau buồn chẳng hạn, chúng con nên lựa chọn để kết thúc nó, tất cả mọi loại người sẽ tỉnh cơn mộng.

Vô nghĩa. Họ sẽ biết rằng con đang chân thật với chính mình, họ sẽ biết rằng con đã thực hiện một sự lựa chọn cuối cùng, một sự lựa chọn mới mẻ. Hãy nhớ những gì Ta đã nói với con trong Quyển 1. Đừng nhảm lẫn giữa chiều dài của mối quan hệ của con, với chất lượng của nó. Các con không phải là một biểu tượng, thậm chí là Nancy, và không một ai có thể đưa con đến nơi đó - mà con cũng không thể đưa chính mình đến nơi đó. Chỉ cần là con người, chỉ cần là một con người thôi. Nếu có lúc con và Nancy cảm thấy mình muốn cải cách mối quan hệ theo một cách khác, các con hoàn toàn có quyền để làm điều đó. Đó là điểm mấu chốt của toàn bộ cuộc đối thoại này.

Và đó là điểm mấu chốt mà chúng ta tạo ra!

Chính xác. Thật vui mừng khi con nhận thức được.

Vâng, con thích những lời tuyên bố trong hôn nhân, và con vui mừng rằng chúng ta đã đặt chúng trong cuộc đối thoại này! Đó là một cách tuyệt vời để bắt đầu một cuộc sống mới cùng với nhau. Không còn bắt buộc người phụ nữ phải hứa hẹn "để yêu thương, tôn trọng, và phải tuân theo." Điều đó là tự cho là mình đúng, tự thôi phồng, tự đáp ứng sự đòi hỏi của những tên đàn ông.

Con nói đúng, tất nhiên là thế rồi.

Và nó thậm chí còn là tự cho mình là đúng và tự đáp ứng cho nam giới, để chắc chắn rằng tính ưu việt của nam đã được Thượng Đế ban cho.

Một lần nữa, con lại đúng. Ta không bao giờ ban những thứ ấy.

Cuối cùng, những câu nói trong hôn nhân mà thực sự được lấy cảm hứng bởi Thượng Đế. Chúng tạo ra sự sở hữu, tư hữu cá nhân. Câu nói thực thụ phải là về tình yêu. Câu nói không có giới hạn, nhưng hứa hẹn duy nhất về sự tự do! Câu nói mà được bộc lộ ra từ đáy trái tim.

Có những người sẽ nói thế này, "Tất nhiên bất cứ ai có thể giữ lời hứa, đều không nói những thứ giống con!". Con nghĩ sao về điều này?

Con sẽ nói: "Nó thực sự khó khăn để giải thoát một người ra khỏi sự kiểm soát. Khi bạn kiểm soát một ai đó, bạn sẽ có được những gì bạn muốn. Khi một ai đó giải thoát người khác, họ cũng nhận được những gì họ muốn."

Con sẽ phải nói thật khôn ngoan.

Con có một ý tưởng tuyệt vời! Con nghĩ rằng chúng ta nên làm một tập sách nhỏ về những lời tuyên thệ trong hôn nhân, một loại sách cầu nguyện cho những ai cần sử dụng trong ngày cưới của họ.

Nó có thể là một quyển sách nhỏ nhỏ, và nó sẽ bao gồm không chỉ những câu nói, mà còn là nghi thức, và chìa khóa quan trọng về tình yêu và mối quan hệ, rút ra từ ba quyển sách này, cũng như một số lời cầu nguyện đặc biệt và thiên định trong hôn nhân. Ngài đâu có chống đối lại cái gì!

Con rất hạnh phúc, không lẽ Ngài lại ghét hôn nhân nhỉ ^[17]?

Làm sao Ta có thể chống lại hôn nhân được chứ? Tất cả chúng ta đều đã kết hôn. Chúng ta đã kết hôn với nhau - ngay lúc này, và mãi mãi. Chúng ta là thể thống nhất. Chúng ta là Một. Chúng ta là tổ chức hôn nhân lớn chưa từng có. Lời thề của Ta với con là lời thề vĩ đại nhất từng được thực hiện. Ta sẽ yêu các con mãi mãi, và giải thoát con khỏi bất cứ thứ gì. Tình yêu của Ta sẽ không bao giờ ràng buộc con trong bất kỳ cách nào, và vì điều này, các con bị "ràng buộc" vào việc yêu thương Ta - hãy tự do để Trở Thành Chính Con, mong ước vĩ đại nhất, món quà to lớn nhất của Ta.

Theo như quy luật cao nhất của vũ trụ, con có đưa Ta đến nơi của con để trở thành bạn đời hay bạn đồng sáng tạo hay không?

Có chứ.

Và Ngài có đưa con đến nơi mà con sẽ là bạn đời của Ngài, bạn đồng sáng tạo hay không?

Có, và Ta luôn luôn làm thế. Chúng ta là Một cho đến Đời Đời.

Amen. Và amen.

¹⁷ anti-marriage

CHƯƠNG 14

Con đang đầy kinh ngạc và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với con lúc này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con. Với hàng triệu người đã đọc từng chữ trong cuộc đối thoại này, và hàng triệu người khác nữa sẽ làm như vậy. Và chúng con không kịp thở bởi Ngài đã đến với trái tim của chúng con.

Những sinh mệnh thân yêu nhất của Ta - Ta đã luôn luôn ở trong trái tim của các con. Ta chỉ vui mừng vì giờ đây con đã có thể thực sự cảm thấy có Ta ở đây.

Ta đã luôn luôn ở bên con. Ta chưa bao giờ rời bỏ con. Ta là con, và con là Ta, và Chúng ta sẽ không bao giờ bị chia tách ra được, không bao giờ, bởi vì điều đó là không thể.

Khoan, chờ đợi một phút! Cái này giống như Deja Vu vậy. Không phải chúng ta vừa mới nói những lời này trước đó đấy chứ?

Tất nhiên! Hãy đọc phần đầu của Chương 12. Chỉ là bây giờ chúng có nhiều nghĩa hơn so với lần đầu tiên.

Vậy Deja Vu có thật không, và đôi khi chúng ta bắt gặp một thứ gì đó "thêm một lần nữa", vậy thì chúng có mang nhiều ý nghĩa hơn không?

Con nghĩ sao?

Con nghĩ rằng chắc hẳn có thứ gì đó đang xảy ra!

Trừ khi không có.

Trừ khi nó cũng không phải.

Tốt. Hoan hô nào. Con đang tiến lên rất nhanh, rất nhanh chóng, sự hiểu biết to lớn mới về một thứ gì đó đang trở nên đáng sợ.

Đúng, phải không? Bây giờ, con có một điều nghiêm trọng cần phải thảo luận với Ngài.

Ta biết. Cứ tự nhiên đi.

Khi nào thì linh hồn nhập vào cơ thể?

Con nghĩ là lúc nào?

Khi nó lựa chọn.

Tốt.

Nhưng mọi người muốn có một câu trả lời dứt khoát hơn. Họ muốn biết khi nào sự sống bắt đầu. Một sự sống như họ biết.

Ta hiểu.

Vì vậy, tín hiệu là gì? Có sự xuất hiện của thân thể từ dạ con không - một sự sinh sản theo vật lý? Nó có phải là lúc thụ thai, theo như vật lý thì là sự tham gia của các yếu tố của sự sống vật chất?

Sự sống không có bắt đầu, bởi vì sự sống không có kết thúc. Sự sống chỉ đơn thuần là mở rộng, tạo ra các hình thức mới.

Nó giống như mớ nguyên liệu hỗn độn trong các đèn lava nóng phổ biến trong những năm sáu mươi. Mớ hỗn độn nằm phía dưới một quả bóng lớn, mềm mại, sau đó tăng nhiệt độ lên, chia tách ra và hình thành những mớ hỗn độn mới, tự tạo thành hình thù, tái nhập với nhau ở phía trên, rồi lại đổ xuống cùng nhau để tạo thành những đống hỗn độn mới, cứ lặp đi lặp lại.

Không bao giờ có bất kỳ đống hỗn độn "mới" nào trong ống tuýp. Tất cả đều cùng một chất liệu tự sửa đổi chính nó, trở thành thứ "trông giống như" mới và có chất liệu khác nhau. Chúng đa dạng và vô tận, và thật thú vị để nhìn ngắm quá trình đó diễn ra lặp đi lặp lại. Đó là một phép ẩn dụ tuyệt vời. Các linh hồn cũng tương tự như thế. Linh Hồn Duy Nhất - Cái Tổng Thể - tự sửa đổi để trở thành các phần nhỏ hơn và nhỏ hơn nữa của chính nó. Tất cả các "phần" trong đó đều đã có sẵn từ ban đầu. Không có phần nào là "mới" cả, chỉ đơn thuần là một phần của Cái Tổng Thể Đã Luôn Là Như Thế, tự sửa đổi chính nó trở thành những gì "trông giống như" các phần mới và khác nhau.

Có một bài hát pop rất hay được viết và biểu diễn bởi Joan Osborne nói rằng, "Điều gì sẽ xảy ra nếu Thượng Đế là một người trong chúng ta? Chỉ là một người nhếch nhác bản thủ trong chúng ta?" Con sẽ yêu cầu cô ấy thay đổi lời bài hát thành: "Điều gì sẽ xảy ra nếu Thượng Đế là một người trong chúng ta? Chỉ một người bình thường như chúng ta?"

Ha! Điều đó thật tuyệt. Và con biết đấy, bài hát của cô ấy là một bài hát tuyệt vời. Nó là một cú thúc mạnh vào tất cả mọi người ở khắp mọi nơi. Con người không thể chịu được ý nghĩ rằng Ta không tốt hơn so với một trong số họ.

Phản ứng thật thú vị làm sao, không phải là ở Thượng Đế, mà là ở loài người. Nếu chúng con coi nó là một sự báng bổ đối với Thượng Đế khi Ngài bị đem ra so sánh với một người trong chúng con, điều đó nói lên cái gì?

Cái gì cơ?

Tất nhiên Ngài là "một người trong chúng con". Đó chính xác là những gì Ngài đang nói ở đây. Vì thế Joan đã đúng.

Cô ấy đúng là như thế. Rất sâu sắc.

Con muốn quay trở lại với câu hỏi của mình. Ngài có thể cho chúng con biết về sự sống bắt đầu từ khi nào không? Tại thời điểm linh hồn nhập vào cơ thể?

Linh hồn không nhập vào thể xác. Mà thể xác được bao bọc bởi linh hồn. Hãy nhớ những gì Ta đã nói trước đó? Thể xác không phải là nhà chứa của linh hồn. Nó là một con đường khác.

Tất cả mọi thứ luôn luôn sống động. Không có thứ gì gọi là "đã chết". Không có bất cứ dạng sinh mệnh nào như vậy.

Cái Tổng Thể Luôn luôn Sống Động chỉ đơn giản là tự định hướng mình vào một dạng mới - hình thức vật lý mới. Dạng sống này luôn luôn được nạp đầy năng lượng sống, năng lượng của sự sống.

Sự sống - cái mà con gọi là năng lượng sự sống chính là Ta - luôn luôn tồn tại. Nhưng nó cũng chưa bao giờ có ở đó. Sự sống không bao giờ kết thúc, thế nên làm sao mà có thời điểm khởi đầu của sự sống cho được?

Thôi nào, giúp con đi. Ngài biết con đang cố gắng để hiểu điều đó mà.

Đúng, Ta biết chứ. Con muốn Ta tham gia vào cuộc tranh luận này.

Vâng, đúng thế. Con thừa nhận là như vậy! Ý con là, con đã có Thượng Đế ở đây, và con có một cơ hội rất hoành tráng để đặt câu hỏi. Sự sống bắt đầu từ khi nào vậy?

Và câu trả lời cũng rất hoành tráng, mà con lại không thể nghe thấy nó.

Hãy để con thử thêm một lần nữa.

Nó chưa bao giờ bắt đầu. Sự sống không bao giờ có "khởi đầu," bởi vì cuộc sống cũng không bao giờ "kết thúc". Các con cứ nghĩ nó phải liên quan đến tính chất sinh học để các con có thể tạo nên một "quy tắc" dựa trên những gì các con muốn, khiến "quy luật của Thượng Đế" là phải nói về cách mọi người cư xử, sau đó trừng phạt họ nếu họ không hành xử theo cách đó.

Có gì sai với điều đó chứ? Không lẽ nó cho phép chúng ta tiêu diệt mấy ông bác sĩ trong các bãi đỗ xe của bệnh viện phá thai mà không bị trừng phạt.

Ừ, Ta hiểu. Các con đã sử dụng và công bố rằng đó chính là quy luật của Ta, để biện minh cho tất cả qua biết bao nhiêu năm.

Ôi, xem kìa. Ngài không nói rằng phá thai là giết người!

Con không thể giết bất cứ ai hay bất cứ thứ gì.

Không. Nhưng lại có thể kết thúc "sự cá tính hóa" của nó! Và trong ngôn ngữ của chúng con, đó cũng gọi là "giết".

Con không thể ngăn chặn quá trình mà trong đó một phần cá nhân của Ta biểu hiện ra theo một cách nào đó, mà không có sự đồng ý của Ta.

Gì cơ? Ngài đang nói điều gì thế?

Ta nói rằng không có bất cứ thứ gì xảy ra mà chống lại ý muốn của Thượng Đế.

Sự sống, tất cả đều đang xảy ra, là một biểu hiện của Thượng Đế - hãy đọc cho kỹ, cũng chính là biểu hiện của con - một sự hiển nhiên.

Ta cũng đã nói trong cuộc đối thoại này, ý muốn của con cũng là ý muốn của Ta. Bởi vì Chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng ta.

Sự sống là ý muốn của Thiên Chúa, thể hiện ra một cách hoàn hảo. Nếu có bất cứ thứ gì diễn ra mà chống lại ý muốn của Thượng Đế, điều đó là không thể. Theo định nghĩa về Thượng Đế là Ai, và là Gì, điều đó là không thể. Con có tin rằng một linh hồn bằng cách nào đó có thể quyết định một cái gì đó cho người khác? Cá nhân con có tin rằng, các con có thể ảnh hưởng lẫn nhau theo một cách mà người khác lại không muốn bị ảnh hưởng không? Một niềm tin như vậy sẽ phải dựa trên ý tưởng rằng mỗi người trong các con phải là riêng biệt.

Con có tin rằng con có thể ảnh hưởng đến sự sống theo một cách mà trong đó, Thượng Đế không muốn sự sống bị ảnh hưởng? Một niềm tin như vậy sẽ phải dựa trên ý tưởng rằng các con tách biệt với Ta. Cả hai suy nghĩ này đều sai.

Thật kiêu ngạo vô cùng khi các con tin rằng các con có thể tác động đến vũ trụ theo một cách mà trong đó vũ trụ lại không đồng ý. Ở đây các con đang phải đối mặt với một thế lực hùng mạnh, vậy mà nhiều người trong các con lại tin rằng mình còn mạnh hơn cả thế lực hùng mạnh nhất. Tất nhiên các con không mạnh. Nhưng các con cũng không thua kém hơn thế lực hùng mạnh nhất. Các con chính là thế lực phi thường nhất. Không hơn, không kém. Vì vậy, hãy để nó ở cùng con!

Ngài đang nói rằng con không thể giết bất cứ ai nếu như không có sự cho phép của anh hay cô ấy? Có phải Ngài đang nói với con rằng, ở một mức độ cao hơn, những ai bị giết đã đồng ý rằng mình sẽ bị giết?

Con đang tìm kiếm những thứ ở cõi trần và suy nghĩ của những thứ về cõi trần, và chúng chẳng có nghĩa lý gì.

Con không thể không nghĩ về "những thứ ở cõi trần". Con ở ngay tại đây, ngay lúc này, trên Trái Đất!

Ta nói cho con điều này: "Con đang ở trong thế giới này, nhưng đừng thuộc về nó."

Thế thì, thực tại ở Trái Đất này không thật hay sao?

Con có nghĩ như thế không?

Con không biết.

Con đã bao giờ nghĩ rằng, "Có một cái gì đó lớn hơn xảy ra ở đây"?

Vâng, vâng, chắc chắn con có.

Đây là những gì đang xảy ra. Ta đang giải thích nó cho con.

Được rồi, con hiểu rồi. Vì vậy, con đoán rằng bây giờ con có thể đi ngay ra ngoài kia và giết bất cứ ai, bởi vì con không thể giết ai nếu như chưa được sự đồng ý của họ!

Thật ra, loài người thường hành động theo cách đó. Thật lạ đời rằng các con đang có một thời gian khó khăn với điều này, tuy nhiên các con lại cứ đi loanh quanh hành động như thể nó đúng lắm vậy.

Hoặc tệ hơn, các con đang giết người và chống đối lại ý muốn của họ, như thể nó không quan trọng!

Tất nhiên, nó rất quan trọng. Chỉ là chúng con muốn quan trọng hơn. Ngài không hiểu sao? Tại thời điểm loài người chúng con giết một ai đó, chúng con không nói rằng những gì chúng con đã làm là không quan trọng. Tại sao thế, thật xác xược khi nói như vậy. Chỉ là chúng con muốn quan trọng hơn nữa.

Ta hiểu. Vậy nên thật dễ dàng để con chấp nhận rằng, nó hoàn toàn không sao khi một người giết người khác mà ngược lại ý muốn của họ. Con có thể làm điều này mà không bị trừng phạt. Mọi việc diễn ra như thế bởi nó là ý muốn của họ, rằng cảm nhận của con là không đúng.

Con chưa từng nói điều đó. Đó không phải là cách suy nghĩ của loài người.

Không phải ư? Hãy để Ta cho con thấy các con đạo đức giả như thế nào. Con nói rằng sẽ không sao khi giết một ai đó trái ý muốn của họ, miễn là con có một lý do tốt và đủ khi con muốn họ chết, chiến tranh chẳng hạn, hoặc án tử hình. Tuy nhiên nếu một người nào đó cảm thấy họ có lý do tốt và đủ để muốn mình chết, con có thể giúp cho họ chết. Đây chính là "hỗ trợ cho tự sát," và đó là sai trái!

Ngài đang chế giễu chúng con sao.

Không, chính các con mới đang nhạo báng Ta. Con nói rằng Ta sẽ tha thứ nếu con giết một người nào đó trái với ý muốn của họ, và rằng Ta sẽ kết án những ai giết một người nào đó thuận theo ý muốn của họ. Thật là điên loạn.

Ấy thế mà, các con không chỉ không nhìn thấy sự điên rồ trong đó, các con còn chỉ rõ ra sự điên rồ ở người khác. Các con là loài đứng thẳng, nhưng các con chỉ biết gây rắc rối mà thôi. Và đây chính là cái thứ logic tra tấn mà các con xây dựng trên nền thần học và toàn bộ sự sống.

Con chưa bao giờ nhìn nhận điều này theo cách đó.

Ta nói cho con biết: Đã đến lúc để con nhìn nhận mọi thứ theo một cách mới. Đây chính là thời điểm để các con được tái sinh, từng cá nhân và toàn thể xã

hội. Các con cần phải tái tạo lại thế giới của mình ngay bây giờ, trước khi các con phá hủy nó với sự điên rồ của mình.

Giờ thì hãy lắng nghe Ta đây.

Chúng ta là Một. Chỉ có Cái Một Duy Nhất là Chúng ta.

Các con không tách rời với Ta, và các con cũng không tách rời với nhau.

Tất cả mọi thứ Chúng ta đang làm, Chúng ta đều phối hợp với nhau một cách hoàn hảo. Chúng ta cùng nhau sáng tạo nên thực tại. Nếu các con chấm dứt, thì Ta cũng chấm dứt. Ý muốn của con cũng là ý muốn của Ta.

Không có bộ phận đơn lẻ nào của Đức Chúa có quyền lực trên những bộ phận khác của Ngài. Việc một linh hồn ảnh hưởng lên linh hồn khác trái với ý muốn của họ là không thể. Không có nạn nhân và cũng không có kẻ phạm tội.

Con không thể hiểu được điều này từ quan điểm hạn chế của mình, nhưng Ta vẫn phải nói với con nó là như vậy.

Chỉ có một lý do để trở thành, để làm, và để có mọi thứ - tuyên bố chính xác Con Là Ai. Nếu cái Con Là Ai - như một cá nhân và một xã hội - là người mà con lựa chọn và mong muốn trở thành, thì chẳng có lý do gì để thay đổi bất cứ điều gì. Mặt khác, nếu con tin rằng có một trải nghiệm vĩ đại hơn đang chờ đợi - một biểu hiện thậm chí còn lớn lao của Thượng Đế so với hiện nay - thì con sẽ đi đến sự thật đó.

Vì tất cả chúng ta là những người đồng sáng tạo, điều này giúp cho Chúng ta làm những thứ giúp chúng ta có thể đưa ra cho người khác thấy một con đường, một phần mà Chúng ta mong muốn đi đến. Con có thể là một người dẫn đường, thể hiện ra sự sống mà con muốn sáng tạo, và mời gọi những người khác làm theo con. Con thậm chí có thể nói rằng, "Tôi là đường và là sự sống. Hãy theo tôi." Nhưng hãy cẩn thận. Có người đã phải chịu đóng đinh khi tuyên bố những lời đó.

Cám ơn Ngài. Con sẽ chú ý đến lời cảnh báo đó. Con sẽ giữ cho mình một thân phận thấp kém.

Ta có thể thấy rằng con đang làm rất tốt.

Ôi, khi bạn nói rằng bạn có một cuộc đối thoại với Thượng Đế, thật không dễ dàng để giữ thân phận chút nào.

Vì những người khác đã phát hiện ra.

Cũng có thể có một lý do khác để con giữ mồm giữ miệng.

Quá trễ rồi.

Vâng, đó có phải lỗi làm không?

Ta hiểu ý con đang nói gì đấy.

Không sao đâu. Con tha thứ cho Ngài.

Thế ư?

Vâng.

Con tha thứ cho Ta bằng cách nào?

Bởi con hiểu được lí do tại sao Ngài lại làm như vậy. Con hiểu được lí do tại sao Ngài lại đến với con, và bắt đầu cuộc đối thoại này. Và khi con hiểu ra tại sao mọi thứ lại diễn ra như thế, con có thể tha thứ cho tất cả những rắc rối đã gây ra những hậu quả.

Hừm. Thú vị rồi đây. Mong rằng con có thể nghĩ về Thượng Đế cũng cao quý ngang với con.

Cảm động quá

Con có một mối quan hệ đặc biệt với Ta. Đôi khi con nghĩ rằng con chẳng bao giờ cao quý như Ta, và đôi lúc con lại nghĩ rằng Ta không thể nào cao quý chỉ ngang với con. Con không thấy thú vị sao?

Hấp dẫn thì đúng hơn.

Đó là bởi vì con nghĩ rằng Chúng ta là tách biệt. Những ảo tưởng này sẽ bỏ đi nếu con nghĩ rằng Chúng ta là Một.

Đây là sự khác biệt chính giữa nền văn minh của con - một nền văn minh

"sơ sinh" thực sự, một nền văn hóa nguyên thủy - so với nền văn minh phát triển hóa cao của vũ trụ. Sự khác biệt lớn nhất là trong nền văn minh tiến hóa cao, tất cả các sinh mệnh đều hiểu rõ rằng không có sự tách biệt giữa bản thân họ và Thượng Đế.

Họ cũng hoàn toàn hiểu rằng không có sự tách biệt giữa bản thân họ với những người khác. Họ biết rằng chính họ đang có những trải nghiệm cá nhân của cái tổng thể.

Ồi, tuyệt thật. Giờ thì Ngài đang đề cập đến nền văn minh tiến hóa cao của vũ trụ. Con đã chờ rất lâu để nghe về điều này.

Đúng, Ta nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta khám phá về điều đó.

Nhưng trước khi chúng ta bắt đầu, con chỉ đơn giản muốn đề cập lại một lần cuối cùng về vấn đề phá thai. Ở đây Ngài đã nói rằng, bởi vì không có bất kỳ điều gì xảy ra mà chống lại với ý muốn của linh hồn loài người, nên giết một ai đó sẽ không sao, phải không? Ngài không bỏ qua cho việc phá thai, hoặc cho chúng con một "lối thoát" ra khỏi vấn đề này, phải không?

Ta không tha thứ cũng không lên án việc phá thai, chiến tranh cũng thế.

Mọi người dân của mọi quốc gia nghĩ rằng Ta tha thứ cho các cuộc chiến tranh mà họ đang chiến đấu, và lên án cuộc chiến tranh mà quân địch của họ đang chiến đấu. Mọi người dân của mọi quốc gia đều nghĩ rằng "Thượng Đế đứng về phía mình". Tất cả đều mang cái vẻ tương tự nhau. Thật vậy, mọi người

đều cảm nhận cùng một thứ - hoặc ít nhất cũng hy vọng rằng mỗi quyết định và lựa chọn họ đưa ra chính là sự thật.

Và con có biết lý do tại sao tất cả các sinh mệnh này đều tin rằng Thượng Đế đứng về phía họ hay không? Bởi vì Ta là thế. Và tất cả các sinh mệnh đều nhận biết được điều này.

Còn một cách nói khác nữa, "Mong muốn của con dành cho con, cũng là mong muốn của Ta dành cho con". Và cũng còn cách nói khác nữa, Ta sẽ cho con tất cả những gì con muốn.

Không có bất kỳ tự do ý chí nào nếu đưa nó vào con đường dẫn đến sự trừng phạt. Điều này nhạo báng tự do ý chí và làm giả mạo nó.

Vì vậy, đối với việc phá thai hoặc chiến tranh, mua chiếc xe hơi hoặc kết hôn với người nào đó, có quan hệ tình dục hay không có quan hệ tình dục, "làm nhiệm vụ của mình" hay không "làm nhiệm vụ của mình," chẳng có gì gọi là đúng và sai cả, và Ta cũng không có sự thiên vị trong vấn đề này.

Tất cả các con đang trong quá trình khẳng định chính bản thân mình. Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con.

Nếu con hài lòng với cách con tự sáng tạo ra bản thân mình, nếu nó có lợi cho con, thì con vẫn sẽ tiếp tục làm mọi thứ theo cách đó. Nếu không, con sẽ dừng lại. Điều này được gọi là tiến hóa. Quá trình này rất chậm bởi vì, theo như tiến hóa của các con, các con vẫn tiếp tục thay đổi ý tưởng về điều gì là có lợi ích cho mình, các con vẫn thay đổi về khái niệm "hài lòng".

Hãy nhớ những gì Ta đã nói trước đó. Con có thể đánh giá một người hay một xã hội tiến hóa cao bao nhiêu qua khái niệm "hài lòng" của sinh mệnh và xã hội đó. Nếu các con gây ra chiến tranh và giết chết người khác là phục vụ tốt cho con, thì con sẽ làm như thế. Nếu các con phá thai mà có lợi cho các con, các con sẽ làm như thế. Điều duy nhất mà thay đổi khi các con tiến hóa chính là khái niệm về điều gì là có ích cho các con. Và nó dựa trên những gì các con đang cố gắng để làm.

Nếu con đang cố gắng để đến được Seattle, thì đi về hướng San Jose sẽ không có ích cho con. Không phải là "sai lầm về mặt đạo đức" khi đi đến San Jose - nó đơn giản chỉ là không có lợi cho con.

Câu hỏi về những gì con đang cố gắng để làm, đã trở thành một câu hỏi quan trọng hàng đầu. Không chỉ trong cuộc sống của các con nói chung, nhưng trong từng giây từng phút của cuộc đời các con. Bởi trong những khoảng khắc cuộc đời, sự sống được sáng tạo nên.

Tất cả điều này được nói rất chi tiết tại phần đầu của đối thoại của chúng ta, mà con đặt tên là Quyển 1. Ta cũng đang lặp đi lặp lại nó ở đây bởi vì con có

về cần một lời nhắc nhở, và con cũng sẽ không bao giờ đặt câu hỏi với Ta về việc phá thai nữa.

Khi con đang chuẩn bị để phá thai, hoặc khi con đang chuẩn bị hút thuốc, hoặc khi con đang chuẩn bị để chiêm xào và ăn thịt con vật nào đó, khi con đang chuẩn bị tông chết ai đó trên xa lộ - bất kể vấn đề là lớn hay nhỏ, bất kể sự lựa chọn đó là lớn hay nhỏ, chỉ có một câu hỏi duy nhất để xem xét mà thôi:

Tôi Thực Sự Có Phải Là Người Này Không? Đây có phải là người tôi chọn để trở thành?

Và hãy hiểu được điều này: Chẳng có vấn đề nào mà không quan trọng. Tất cả mọi thứ đều quan trọng. Sự trọng đại ở chỗ là Con Là Ai và là gì.

Những hành động của con đều là định nghĩa về Tự Thân con.

Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về việc phá thai. Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về chiến tranh. Đó là câu trả lời cho câu hỏi của con về việc hút thuốc và ăn thịt, cũng như tất cả các câu hỏi khác về hành vi của loài người mà con từng đặt ra. Mỗi một hành động đều là một định nghĩa về bản thân con.

Ta muốn nói cho con biết, đưa con yêu dấu của Ta, về vấn đề Con Là Ai, và Con Chọn Để Trở Thành Ai, điều đó rất quan trọng. Không chỉ bởi vì nó đặt định ra mức độ trải nghiệm của con, mà còn bởi vì nó tạo ra bản chất tự nhiên của Ta.

Trong toàn bộ cuộc đời mình, các con đều được bảo rằng Thượng Đế tạo ra các con. Nhưng giờ đây, Ta đến để nói với các con rằng:

Các con đang tạo ra Thượng Đế.

Đó là một sự thay đổi lớn lao về nhận thức của các con, Ta biết điều đó. Nhưng rất cần thiết để các con đi đến công việc thực sự của mình.

Đây là công việc thần thánh mà Chúng ta phải làm, con và Ta. Đây là nơi linh thiêng mà Chúng ta đang bước đi.

Đây chính là Con Đường.

Trong từng khoảnh khắc, Thượng Đế đều thể hiện Bản Thân bên trong và thông qua con. Con luôn luôn có lựa chọn để sáng tạo ra Thượng Đế theo nhiều cách, và Thượng Đế không bao giờ lấy đi cơ hội đó của con, cũng không bao giờ trừng phạt con vì đã tạo ra một lựa chọn "sai lầm".

Tuy nhiên, không phải con không có sự chỉ dẫn trong vấn đề này. Nó được xây dựng bên trong con thành một hệ thống chỉ dẫn nội tại, nó cho con thấy con đường trở về nhà.

Đây là tiếng nói thì thầm với con, luôn luôn là sự lựa chọn cao nhất của con, luôn luôn là hướng nhìn ưu tú nhất của con. Tất cả những gì con cần làm chính là chú ý đến giọng nói đó, và đừng phớt lờ nó.

Trong suốt lịch sử của các con, Ta đã gửi đến rất nhiều vị Thầy. Từng ngày từng giờ Ta đều gửi đến các con những thông điệp đầy vui mừng và hạnh phúc.

Kinh Thánh đã được viết ra, và sự sống thần thánh thật sinh động, để con có thể biết được một chân lý vĩnh cửu: Các con và Ta là Một.

Giờ đây, một lần nữa Ta lại gửi cho các con những lời kinh khác nữa, thứ mà các con đang cầm trên tay.

Giờ đây, một lần nữa Ta lại gửi đến cho các con những thông điệp khác, với mong muốn rằng sẽ mang đến cho các con

Những Lời Nói của Thượng Đế. Con có lắng nghe những lời này hay không? Liệu con sẽ nghe được những thông điệp này chứ? Liệu con có trở nên một với tất cả?

Đó là câu hỏi to lớn. Đó là lời mời gọi huy hoàng. Đó là sự quyết định đầy vẻ vang. Cả thế giới đang chờ đợi lời thông cáo của con. Và con đang thực hiện lời thông cáo đó thông qua cuộc đời, qua cách sống của mình.

Chúng tộc loài người không có cơ hội để nâng nhận thức thấp kém của mình lên, chỉ cho đến khi nào mỗi người trong các con tự mình nâng tư tưởng lên đến mức độ cao nhất.

Những tư tưởng ấy đều được thể hiện thông qua con, chính các con sáng tạo ra khuôn mẫu, lập nên khung sườn, bày biện ra như một hình mẫu cho trải nghiệm ở mức độ cao hơn của nhân loại.

Các con chính là con đường và là sự sống. Cả thế giới đều sẽ dõi theo con. Con không có sự lựa chọn trong vấn đề này. Vấn đề duy nhất chính là con không được tự do lựa chọn. Nó đơn giản Đã Là Như Thế. Cả thế giới sẽ dõi theo từng tư tưởng của các con về bản thân mình. Nó đã là như thế, và sẽ là như thế. Đầu tiên là suy nghĩ của các con về bản thân mình đến trước, sau đó sẽ thể hiện ra tới toàn bộ thế giới vật lý.

Những gì con suy nghĩ, thì con sẽ tạo ra. Những gì con sáng tạo ra, thì con sẽ trở thành. Những gì con trở thành, thì con sẽ thể hiện nó. Những gì con thể hiện, thì con sẽ trải nghiệm. Những gì con đang trải nghiệm, đó chính là con. Những gì mà là con, thì con suy nghĩ. Vòng tròn đã hoàn tất. Công việc thiêng liêng mà con đang tham gia thực sự chỉ mới bắt đầu, giờ thì, con đã hiểu được con đang làm gì.

Chính con là nguồn gốc khiến con nhận thức được điều này, chính con là nguyên nhân khiến con phải bận tâm. Và hơn bao giờ hết, giờ đây con đang bận tâm về Con Thực Sự Là Ai. Giờ thì con đã nhìn thấy toàn bộ bức tranh.

Con Là Ai, Ta là ai. Các con đang định nghĩa Thượng Đế.

Ta đưa con vào dạng vật lý để Ta có thể nhận biết và trải nghiệm Tự Thân Ta. Cuộc sống tồn tại như một công cụ để Thượng Đế có thể biến khái niệm thành trải nghiệm. Nó cũng tồn tại để các con có thể làm điều tương tự. Vì con chính là Thượng Đế, đang thực thi mọi sự.

Ta lựa chọn để tái sáng tạo Bản Thân Ta nhiều thêm nữa trong cùng một thời điểm Ta lựa chọn để trải nghiệm phiên bản vĩ đại nhất mà Ta từng có về Ta Là Ai. Ta đã sáng tạo ra các con, để các con có thể sáng tạo lại Chính Ta.

Đây chính là công việc thiêng liêng của Chúng ta.

Đây là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của Chúng ta.

Đây là lý do tốt đẹp nhất cho sự tồn tại của Chúng ta.

CHƯƠNG 15

Con đang đầy kính sợ và tôn kính khi đọc những lời này. Cảm ơn Ngài đã ở đây với con bằng cách này. Cảm ơn Ngài vì đã ở đây với tất cả chúng con.

Không có gì. Ta cũng cảm ơn con vì đã ở đây cùng với Ta.

Con chỉ còn thêm vài câu hỏi nữa thôi, một số liên quan đến "tiên hóa sinh mệnh", và sau đó chúng ta có thể kết thúc cuộc đối thoại này.

Tình yêu của Ta, con sẽ không bao giờ có thể kết thúc cuộc đối thoại này, con cũng không cần phải làm như thế. Cuộc đối thoại của con với Thượng Đế sẽ tiếp diễn đến mãi mãi. Giờ thì con đang tích cực tham gia vào nó, cuộc hội thoại này sẽ sớm dẫn đến tình bạn thân thiết. Tất cả các cuộc hội thoại tốt đẹp đều dẫn đến tình bạn, và cuộc đối thoại của con với Thượng Đế sẽ dẫn đến một Tình Bạn với Thượng Đế.

Con biết. Con cảm thấy rằng chúng ta đã thực sự trở thành bạn bè.

Và, giống như điều hay xảy ra trong tất cả các mối quan hệ, tình bạn, nếu nó được nuôi dưỡng, khơi lên, và cho phép phát triển, cuối cùng sẽ tạo ra sự đồng cảm. Con sẽ cảm nhận và trải nghiệm Tự Thân con như là một sinh mệnh Đồng Cảm với Thượng Đế.

Đây chính là Nghi Thức Thánh Thể, để Chúng ta phát ngôn như Một.

Và như vậy cuộc đối thoại này sẽ vẫn tiếp tục chứ?

Đúng thế, mãi mãi.

Và con sẽ không phải nói lời tạm biệt tại phần cuối quyển sách này?

Con không bao giờ phải nói lời tạm biệt. Con chỉ cần nói lời xin chào.

Ngài thật tuyệt vời, Ngài có biết điều đó không? Ngài thực sự rất tuyệt vời.

Và con cũng thế, con trai của Ta. Và con cũng thế. Giống như tất cả những đứa trẻ khác của Ta, đang ở khắp mọi nơi.

Ngài còn có những người con khác "ở khắp mọi nơi" sao?

Tất nhiên.

Không, ý con là nghĩa đen, ở khắp mọi nơi. Có sự sống trên các hành tinh khác hay không? Ngài có những đứa con khác ở nơi nào khác trong vũ trụ hay không?

Một lần nữa, tất nhiên là có.

Các nền văn minh tiên tiến hơn thì sao?

Một vài trong số đó, đúng là có.

Như thế nào?

Tiên tiến hơn về nhiều mặt.

Công nghệ. Chính trị. Xã hội. Tinh thần. Thể chất. Và tâm lý.

Ví dụ, sở thích của con, sự khẳng định, sự so sánh, và nhu cầu không thay đổi của các con về việc mô tả một cái gì đó là "tốt hơn" hay "tệ hơn", "cao hơn" hoặc "thấp hơn", "tốt" hay "xấu", điều đó chứng minh rằng các con đã trượt xuống trong tính hai mặt xa như thế nào, các con đã chìm ngập trong sự phân biệt sâu như thế nào.

Trong nền văn minh tiên tiến hơn Ngài không nhìn nhận thấy những tính chất này hay sao? Và ý Ngài là gì khi Ngài nói về tính hai mặt?

Mức độ tiến bộ của một xã hội được phản ánh qua mức độ suy nghĩ về tính hai mặt, tính nhị nguyên. Xã hội tiến hóa được thể hiện ra theo hướng đi tới tính đồng nhất, không phân biệt.

Tại sao thế? Tại sao tính duy nhất lại là tiêu chuẩn để so sánh?

Vì đồng nhất chính là chân lý. Phân biệt là ảo tưởng. Một xã hội càng nhìn nhận chính nó là riêng biệt bao lâu - một sê ri hoặc một tập hợp các đơn vị riêng biệt - nó càng sống trong ảo tưởng bấy lâu. Tất cả sự sống trên hành tinh của các con được xây dựng trên tính phân lập, dựa trên tính hai mặt nhị nguyên.

Con ảo tưởng mình là một cá nhân riêng biệt trong gia đình hay gia tộc, tập trung thành khu xóm hay những tiểu bang riêng biệt, quy tụ lại thành những quốc gia hay đất nước riêng biệt, bao gồm thành một thế giới riêng biệt, hay một hành tinh.

Các con ảo tưởng rằng thế giới của các con là thế giới duy nhất trong vũ trụ này. Các con ảo tưởng rằng quốc gia của các con là tốt nhất trên Trái Đất này. Các con ảo tưởng rằng tiểu bang của mình là tiểu bang tốt nhất trong toàn quốc, và gia đình mình là gia đình tuyệt vời nhất trong toàn bang. Cuối cùng, các con ảo tưởng rằng con tốt hơn hẳn so với bất kỳ ai trong gia đình mình.

Ôi, con cứ khẳng khẳng nói rằng mình không bao giờ suy nghĩ những thứ ấy, nhưng hành động của con đã nói lên điều đó.

Suy nghĩ thật sự của con đã được phản ánh qua tất cả các quyết định hằng ngày, ngoài xã hội, các kết luận chính trị, những quả quyết về tôn giáo, sự lựa chọn về kinh tế, và những lựa chọn cá nhân của con về tất cả, từ quan hệ bạn bè cho đến hệ thống niềm tin vào mối quan hệ của con với Thượng Đế. Mà đó chính là Ta.

Con cảm thấy mình rất tách biệt với Ta đến nỗi con ảo tưởng rằng Ta không bao giờ nói chuyện với con. Và rồi các con đi tới việc từ chối tính xác thực của những trải nghiệm của riêng con. Con trải nghiệm về con và Ta là Một, nhưng

con không dám tin vào điều đó. Thế nên, con không chỉ tách rời với những người khác, mà con tách rời với chân lý của chính con.

Làm sao một người lại có thể tách biệt với chân lý của chính người ấy cho được?

Bằng cách phớt lờ nó. Bằng cách nhìn thấy nó nhưng phủ nhận nó. Hoặc bằng cách thay đổi nó, vặn vẹo nó, làm méo mó nó để nó phù hợp với những khái niệm đầy định kiến của co, rằng mọi thứ phải như thế như thế.

Với câu hỏi con đã bắt đầu ở đây. Con đã hỏi, có sự sống trên các hành tinh khác hay không? Ta đã trả lời, "Tất nhiên là có." Ta nói, "Tất nhiên là có", bởi vì bằng chứng rõ ràng là như vậy. Và Ta cũng rất ngạc nhiên khi con đã hỏi câu hỏi đó.

Tuy nhiên, ở đây chúng ta đang nói về: làm thế nào một người có thể "tách biệt với sự thật của chính người ấy", đơn giản là bằng cách nhìn thẳng vào sự thật bằng con mắt mở to để người ấy không bỏ lỡ nó - và sau đó thì phủ nhận tất cả những gì mình nhìn thấy.

Ở đây chính là sự phủ nhận. Và không có bất kỳ sự phủ nhận nào mà quý quyết hơn sự tự phủ nhận chính nó. Các con lãng phí cả cuộc đời mình chỉ để phủ nhận Con Là Ai và Là Gì.

Nó đã đủ buồn khi các con giới hạn mình trong sự phủ nhận về những thứ ít có tính cá nhân, chẳng hạn như sự suy giảm của tầng ôzôn, khai thác rừng quá mức, sự trừng trị kinh khủng của thời tuổi trẻ. Nhưng các con lại còn đưa sự phủ nhận vào tất cả mọi thứ xung quanh con. Các con sẽ không nghĩ ngợi cho đến khi nào các con phủ nhận tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy.

Con nhìn thấy sự tốt lành và tính bản thiện bên trong mình, nhưng lại phủ nhận nó. Con nhìn thấy sự khôn ngoan thông thái bên trong mình, nhưng lại phủ nhận nó. Con nhìn thấy khả năng vô hạn bên trong mình, nhưng con lại phủ nhận nó. Và con nhìn thấy và trải nghiệm Thượng Đế bên trong con, nhưng con lại phủ nhận nó.

Con phủ nhận rằng Ta ở trong con - Ta là con - và con phủ nhận nơi cư ngụ hiển nhiên và hợp lý nhất của Ta.

Không, con không có, con không phủ nhận Ngài.

Vậy con có thừa nhận rằng con là Thượng Đế không?

Ồi, con không nói thế đâu.

Ta phải nói cho con điều này: "Trước khi gà gáy sáng, con sẽ từ chối Ta tới ba lần".

Con từ chối Ta bằng suy nghĩ.

Con từ chối Ta bằng lời nói.

Con từ chối Ta bằng hành động.

Con biết rằng Ta đang ở cùng con trong trái tim, trong con, và Chúng ta là Một. Tuy nhiên, con lại từ chối Ta.

Ôi, một vài người trong các con nói rằng Ta thật sự có tồn tại. Nhưng rất xa cách với các con. Ở một nơi nào đó xa xăm ngoài kia. Và các con càng tưởng tượng về Ta xa bao nhiêu, thì các con cũng cách xa với sự thật bấy nhiêu.

Cũng như nhiều thứ khác trong cuộc sống - từ sự suy giảm của nguồn tài nguyên thiên nhiên trên hành tinh các con cho đến tình trạng đói xủ tồi tệ với trẻ em trong rất nhiều gia đình - các con nhìn thấy, nhưng các con lại không tin vào nó.

Nhưng tại sao? Tại sao lại thế? Tại sao chúng con nhìn thấy, nhưng lại không tin?

Bởi vì các con đang bị cuốn vào ảo tưởng, các con đã chìm rất sâu vào trong ảo tưởng, các con không thể nhìn xuyên thấu qua nó. Thật ra, các con sinh ra không phải là để sống trong cõi mê ấy. Đây chính là tính nhị nguyên thần thánh.

Các con phải phủ nhận Ta nếu các con muốn tiếp tục tìm kiếm để trở thành Ta. Và đó là những gì mà các con muốn thực hiện. Thế nhưng, con không thể trở thành cái mà thực sự là con. Vì vậy, sự phủ nhận cũng rất quan trọng.

Nó là một công cụ hữu ích.

Cho đến khi nó không còn có ích nữa.

Một vị Thầy luôn nhận thức được rằng sự phủ nhận là chỉ dành cho những ai đang lựa chọn sống trong ảo tưởng. Sự chấp thuận là dành cho những người chọn lựa kết thúc những ảo tưởng ấy.

Chấp nhận, công bố, và biểu hiện ra. Đó là ba bước để tiến tới với Thượng Đế. Chấp nhận Con Thực Sự Là Ai và Là Gì. Công bố nó cho tất cả thế giới nghe. Và biểu hiện nó ra theo mọi cách.

Sự tự công bố bản thân luôn luôn được theo sau bởi sự biểu hiện. Con sẽ biểu hiện ra Tự Thân con chính là Thượng Đế - thậm chí cả những gì mà con nghĩ rằng đó chính là Tự Thân con. Toàn bộ cuộc đời của các con chính là một minh chứng cho điều đó.

Tuy nhiên, với sự biểu hiện đó sẽ trở thành thách thức lớn nhất của con.

Ngay tại thời điểm mà con dừng việc từ chối Tự thân mình, người khác sẽ từ chối con.

Ngay tại thời điểm con tuyên bố rằng con là Một với Thượng Đế, người khác sẽ tuyên bố rằng con đang kết bạn với SaTan.

Ngay tại thời điểm con nói ra chân lý cao quý nhất, người khác sẽ cho rằng con đang nói ra những lời báng bổ thấp kém nhất.

Và, cũng như những thứ đã xảy ra với tất cả các vị Thầy, những người nhẹ nhàng tử tế biểu hiện ra tư cách vị Thầy hướng dẫn của họ, các con cũng sẽ vừa được tôn kính và bị nguyên rửa, được nâng cao và bị bôi nhọ, vừa được kính sợ lẫn bị đóng đinh lên thập giá. Bởi vì trong khi vòng tròn của con đang trong quá trình hoàn thành, thì những người khác còn đang sống trong ảo tưởng sẽ không thể biết rằng con là thế nào.

Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra với con? Con không hiểu. Con đang bôi rồi đây này. Con tưởng rằng Ngài đã từng nói, rất nhiều lần, rằng ảo tưởng ấy cần phải tiếp tục, rằng "cuộc chơi" ấy cần phải tiếp tục, để luôn luôn có một "cuộc chơi"?

Đúng, Ta đã nói như thế. Cuộc chơi vẫn tiếp tục. Bởi khi một hoặc hai người trong số các con kết thúc vòng tròn ảo tưởng ấy, điều đó không có nghĩa là kết thúc cuộc chơi - không phải là kết thúc đối với con, lẫn những người chơi kia.

Trò chơi sẽ không kết thúc cho đến khi Tất cả trong Tất cả trở nên Một. Thậm chí đến lúc đó nó vẫn chưa kết thúc. Trong khoảnh khắc hiệp nhất thần thánh, Tất Cả cùng với Tất Cả, niềm hạnh phúc lên đến tột cùng và mãnh liệt, cái mà là Ta - Chúng ta - Con sẽ dâng trào lên một niềm vui sướng, bùng nổ ra cùng với niềm hạnh phúc - và vòng tròn ấy lại bắt đầu thêm một lần nữa.

Nó sẽ không bao giờ kết thúc, con thân yêu của Ta ạ. Cuộc chơi sẽ không bao giờ có phần kết. Cuộc chơi ấy tự thân nó chính là sự sống, và sự sống thì Chính Là Chúng ta.

Nhưng điều gì xảy ra với các phần tử cá nhân, hay cái "Một phần của Tổng Thể", như Ngài hay gọi, nếu phần đó đạt đến cấp độ một vị Thầy, đạt đến toàn giác?

Một vị Thầy luôn biết rằng chỉ có duy nhất phần của anh ấy trong vòng tròn kia mới hoàn tất. Anh ấy cũng biết rằng chỉ có duy nhất những trải nghiệm ảo tưởng của anh ấy đã kết thúc.

Khi một vị Thầy cười, đó là bởi vì vị Thầy nhìn thấy kế hoạch tổng thể. Anh ấy nhìn thấy toàn bộ cái vòng tròn của anh ấy, cuộc chơi lại bắt đầu, và những trải nghiệm vẫn tiếp tục. Vị Thầy sau đó còn nhìn thấy được vai diễn mà mình đang diễn để có thêm trải nghiệm. Vai diễn ấy chính là dẫn dắt những người khác trở thành những vị Thầy. Và vì thế, anh ấy tiếp tục diễn, nhưng theo một con đường mới, và với những phương pháp mới. Để nhìn thấy những ảo tưởng và cho phép những vị Thầy tương lai bước ra khỏi nó. Đó là những thứ mà vị Thầy sẽ luôn làm nếu nó phù hợp với mục đích và mong muốn của anh ấy. Vì vậy, vị Thầy ấy công bố và thể hiện ra tư cách của chính mình, và được mọi người gọi là Thánh Nam hoặc Thánh Nữ

Khi chủng tộc loài người các con được hướng dẫn làm để trở thành những vị Thầy và đạt được nó, thì các con sẽ trở thành một (chủng tộc các con là một toàn thể), các con sẽ di chuyển dễ dàng xuyên qua thời gian và không gian (các con sẽ thấu suốt toàn bộ các quy luật của thế giới vật lý) và các con sẽ tìm kiếm để hỗ trợ những người thuộc các chủng tộc khác và nền văn minh khác để họ cũng trở thành những vị Thầy.

Có phải những người thuộc các chủng tộc khác và nền văn minh khác cũng đang làm như vậy, với chúng con?

Chính xác. Rất chính xác.

Và chỉ cho đến khi tất cả các chủng tộc trong toàn bộ vũ trụ này đạt đến toàn giác...

... Hoặc, chỉ khi nào Tất Cả của Ta đều nhận thức được Cái Một Duy nhất...

Thì vòng tròn sẽ kết thúc.

Con thật khôn ngoan. Nhưng vòng tròn tự nó không bao giờ kết thúc.

Bởi vì kết thúc của một vòng tròn chính là bắt đầu nó lại từ đầu.

Hoan hô! Thật tuyệt! Con đã hiểu được! Vì vậy, đúng, đúng là có sự sống trên các hành tinh khác. Và đúng, rất nhiều trong số đó tiên tiến hơn nền văn minh của các con.

Phát triển hơn về mặt nào chứ? Ngài chưa trả lời câu hỏi đó mà.

Có, Ta đã trả lời rồi. Ta đã nói rằng, về rất nhiều mặt. Công nghệ. Chính trị. Xã hội. Tinh thần. Thể chất. Tâm lý.

Đúng vậy, nhưng Ngài hãy cho con vài ví dụ đi nào. Những điều đó quá chung chung nên chẳng có ý nghĩa mấy đối với con.

Con biết đấy, Ta yêu cái kiểu đó của con. Chẳng có ai mà nhìn vào Thượng Đế với ánh nhìn và nói thẳng rằng Ngài đang nói ra những điều vô nghĩa.

Thế thì sao? Ngài sẽ làm gì nào?

Chính xác. Đây chính xác là là thái độ của con. Bởi vì, tất nhiên, con cũng nói đúng. Con có thể thách thức Ta, đối đầu với Ta, và hỏi Ta thật nhiều câu hỏi nếu con muốn, và Ta sẽ không bao giờ làm những điều tồi tệ. Tuy nhiên, Ta có thể làm vài thứ quý quái, giống như Ta đang làm ở đây, với cuộc đối thoại này. Nhưng thật ra đây không phải là một sự kiện quý quái, đúng không?

Vâng, tất nhiên rồi. Rất nhiều người đã được giúp đỡ nhờ cuộc đối thoại này. Hàng triệu người đã và đang đọc nó.

Ta biết điều đó. Tất cả đều là một phần trong "kế hoạch tổng thể". Kế hoạch về các con sẽ trở thành những bị thầy ra sao.

Có phải ngay từ đầu Ngài đã biết rằng bộ ba quyển sách này sẽ thành công vang dội, đúng không?

Tất nhiên là Ta biết. Con nghĩ ai đã làm cho nó thành công như vậy? Con cho rằng ai đã khiến cho những người đang đọc những quyển sách này tìm được con đường của họ?

Ta muốn nói cho con rằng: Ta đã biết trước mọi người sẽ đọc được những tư liệu này. Và Ta cũng biết lí do tại sao. Mọi người cũng biết. Bây giờ, câu hỏi duy nhất ở đây là, liệu họ cũng sẽ phủ nhận Ta?

Nó có vấn đề gì với Ngài sao?

Không hề. Tất cả những đứa con một ngày nào đó sẽ quay trở về với Ta. Nó không phải là một câu hỏi "có hay không", mà là câu hỏi "khi nào". Và như vậy, nó là vấn đề đối với họ. Thế nên, ai có Tai thì nghe.

Vâng, chúng ta đang nói về sự sống trên hành tinh khác, và Ngài cũng đang đưa ra cho con một vài ví dụ về sự tiên tiến của họ so với sự sống trên Trái Đất.

Công nghệ, hầu hết các nền văn minh khác đều đang tiến xa hơn các con. Cũng có một vài nền văn minh kém hơn các con, nhưng không nhiều lắm. Hầu hết đều tiến bộ hơn các con.

Thế nào cơ? Hãy cho con một ví dụ đi nào.

Được rồi, thời tiết chẳng hạn. Các con dường như không thể kiểm soát được nó. (Các con thậm chí còn không thể dự đoán chính xác nó!). Các con không thể tránh khỏi sự bất chợt của nó. Hầu hết những thế giới khác lại không như vậy. Các sinh mệnh trên các hành tinh khác đều có thể kiểm soát được nhiệt độ của khu vực, ví dụ thế.

Họ có thể ư? Con lại nghĩ rằng nhiệt độ trên một hành tinh là do khoảng cách của nó tới mặt trời của nó chứ, bầu khí quyển nữa.

Những thứ này đều thiết lập nên các thông số. Bên trong giới hạn của các thông số này, đều có thể thực hiện được.

Làm thế nào vậy? Bằng cách nào mới được chứ?

Bằng cách kiểm soát môi trường. Bằng cách tạo ra, hoặc không tạo ra, những điều kiện nhất định trong bầu khí quyển. Con thấy đấy, nó không phải chỉ là vấn đề các con liên quan tới mặt trời như thế nào, mà còn là vị trí của các con với mặt trời.

Các con đã đưa những thứ rất nguy hiểm vào bầu khí quyển của mình, và lấy đi những thứ quan trọng nhất. Thế nhưng các con lại cứ phủ nhận điều đó. Hầu hết các con đều sẽ không chịu thừa nhận việc này. Ngay cả khi những trí óc tốt nhất trong số các con đã chứng minh được những thứ mà các con đang làm, nhưng các con vẫn sẽ không thừa nhận nó. Các con gọi họ là những kẻ điên loạn, và cho rằng mình hiểu biết hơn.

Các con cho rằng những kẻ khôn ngoan phải là người chỉ có duy nhất một mục đích cá nhân để đạt đến, một quan điểm để làm cho nó chính đáng, và bảo vệ những mối quan tâm của riêng họ.

Tất nhiên, các con chính là kẻ đang đạt đến mục đích cá nhân của mình. Các con chính là người đang tìm kiếm để làm cho quan điểm của mình trở nên chính đáng. Và các con chính là người đang cố gắng bảo vệ những mối quan tâm đặc biệt của mình. Và mối quan tâm chính của con cũng chính là về bản thân con.

Mỗi một bằng chứng, không cần biết khoa học nói như thế nào, không cần biết nó được chứng minh hay thuyết phục ra sao, vẫn sẽ bị từ chối nếu nó vi phạm đến lợi ích cá nhân và mối quan tâm của con.

Đó là lời nhận xét quá khắc nghiệt, và con không chắc rằng đó là sự thật.

Thật không? Bây giờ con đang cho rằng Thượng Đế là kẻ nói dối ư?

Không, ý con không phải là như thế, thật đấy.

Con có biết nó đã mất bao lâu để khiến cho quốc gia của con chỉ đơn giản là đồng ý dừng lại việc làm ô nhiễm bầu khí quyển với flouorocarbons?

Vâng.

Ừ, không có gì. Con cho rằng nó mất bao lâu? Thôi đừng để ý, không sao đâu. Ta sẽ nói cho con biết. Nó mất rất nhiều thời gian để ngăn chặn việc gây ô nhiễm, bởi điều đó khiến các công ty phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Nó mất rất nhiều thời gian với vì nó tiêu tốn rất nhiều nhân lực và những tiện nghi của họ. Nó mất rất nhiều thời gian bởi vì trong nhiều năm qua, rất nhiều người và nhiều quốc gia đã chọn cách phủ nhận đi những bằng chứng ấy, nhằm bảo vệ quyền lợi của họ, nhằm giữ lại những gì mà họ đang có.

Chỉ cho đến khi tỷ lệ ung thư da tăng lên đáng báo động, chỉ khi nhiệt độ bắt đầu tăng, các sông băng và tuyết bắt đầu Tan chảy, các đại dương trở nên ấm hơn, các hồ và sông ngòi bắt đầu gây lũ lụt, đã làm cho nhiều người trong các con bắt đầu chú ý và quan tâm.

Chỉ khi nào các mối quan tâm đến bản thân của con tự yêu cầu điều đó, các con mới nhìn thấy sự thật rằng những suy nghĩ thấu đáo nhất đã được đặt trước mặt các con trong suốt một thời gian dài.

Điều gì là sai trái khi tự quan tâm đến bản thân chứ? Con nghĩ rằng Ngài đã nói trong Quyền 1 rằng tự quan tâm đến bản thân chính là xuất phát điểm.

Ta đã nói thế. Tuy nhiên, trong các nền văn minh và xã hội trên hành tinh khác, định nghĩa về "tự quan tâm đến bản thân" có nghĩa rộng lớn hơn so với thế giới của các con. Đối với các sinh mệnh giác ngộ, nó rất rõ ràng rằng những gì làm đau một người thì cũng làm đau những người khác, và rằng những gì

thuận lợi cho một cá nhân thì cũng tốt cho tất cả, hay cơ bản nhất, nó chẳng có lợi cho bất kỳ ai.

Trên hành tinh của các con, nó lại ngược lại. Những gì gây ra nỗi đau cho người khác thì bị mọi người phớt lờ, và những gì tạo lợi ích cho một người thì bị phủ nhận bởi mọi người. Đó là bởi vì định nghĩa về tự quan tâm bản thân của các con còn rất hạn hẹp, hiếm khi nào được cảm nhận xuyên suốt từ một cá nhân đến những người anh ta yêu thương.

Đúng, Ta đã nói trong Quyển 1 rằng tất cả các mối quan hệ, đều là từ mối quan tâm đến Tự thân mà ra. Nhưng Ta cũng nói rằng khi con nhìn được mối quan tâm cao nhất của bản thân mình, con sẽ nhận thấy rằng đó cũng là mối quan tâm cao nhất của người khác - vì con và tất cả là Một.

Con và tất cả những người khác là Một - mà đó là một trình độ nhận thức mà các con chưa đạt đến được.

Con đang thắc mắc về công nghệ tiên tiến, và Ta cũng nói cho con điều này: Các con không thể có công nghệ tiên tiến trong bất kỳ trường hợp nào, nếu các con chưa tiến bộ trong tư tưởng.

Công nghệ cao mà không có tư tưởng tiến bộ sẽ không tạo ra sự tiên tiến, mà là thoái hoá và hủy diệt.

Các con từng trải nghiệm điều đó trên hành tinh của mình, và hiện giờ các con cũng đang tiến gần với nó thêm một lần nữa.

Ý Ngài là gì thế? Ngài đang nói về cái gì vậy?

Ta đang nói rằng trước kia hành tinh của các con đã đạt đến trình độ rất cao - vượt trên cả thế - thật đấy, để đạt được điều ấy với tình trạng các con hiện nay thì còn lâu lắm. Các con từng có nền văn minh trên Trái Đất này, nó tiến hóa rất xa so với nền văn minh đang tồn tại hiện nay. Và nó đã tự hủy diệt.

Không chỉ là nó đã tự hủy diệt, nó còn phá hủy hầu hết tất cả mọi thứ cùng với nó. Nó bị như vậy bởi vì nó không biết rằng làm thế nào để xử lý tốt với nền công nghệ quá phát triển ấy. Nền công nghệ tiến bộ quá xa của nó khiến cho sự phát triển về tinh thần đi đến việc tôn thờ công nghệ. Con người tôn thờ công nghệ cao như là Thượng Đế, và nó sáng tạo và mang lại cho họ rất nhiều thứ.

Vì thế, họ đã nhận được thứ mà họ đáng phải nhận với thứ công nghệ ấy - họ không thể tránh được sự hủy diệt thảm khốc. Họ đã đem đến cho thế giới này một "tận thế" thực thụ.

Tất cả những điều này đã xảy ra ở đây, trên Trái Đất này ư?

Đúng vậy.

Có phải Ngài đang nói về Thành Phố Bị Mất của Atlantis?

Vài người trong các con gọi như thế.

Lemuria thì sao? Lục địa Mu?

Đó cũng là một phần trong thần thoại của các con.

Vậy thì nó có thật đúng không! Chúng ta đã ở nơi đó sao!

Ồ, còn xa hơn thế, bạn thân yêu của Ta. Còn xa hơn thế nữa.

Vậy thì chúng con đã tự hủy diệt chính mình!

Sao con lại ngạc nhiên như vậy? Bây giờ các con cũng đang làm điều tương tự mà.

Con biết vậy. Nhưng Ngài có thể nói cho chúng con biết cách ngăn chặn điều đó hay không? Có rất nhiều quyển sách khác dành cho chủ đề này. Hầu hết mọi người đều bỏ qua chúng.

Hãy cho chúng con một tiêu đề sách đi, con hứa chúng con sẽ không bỏ qua nó đâu mà.

Hãy đọc cuốn Những Giờ Cuối Cùng của Ánh sáng Cổ Đại^[18].

Bài viết của một người đàn ông tên là Thom Hartmann. Ôi! Con rất thích quyển sách đó!

Tốt. Thông điệp này cũng được truyền cảm hứng. Hãy mang quyển sách ấy nhắc nhở toàn thế giới.

Con sẽ làm thế. Con sẽ làm.

Nó đề cập đến tất cả những thứ mà Ta nói ở đây, trả lời cho câu hỏi cuối của con. Ta không cần phải viết lại quyển sách đó thông qua con. Nó chứa đựng một bản tóm tắt về Mẹ Trái Đất đã bị hủy diệt như thế nào, và cách thức để ngăn chặn sự sụp đổ ấy.

Những việc làm kém thông minh của loài người trên hành tinh này đã đi quá xa rồi. Trong thực tế, trong suốt cuộc đối thoại này, Ngài đã mô tả loài người của chúng con là "nguyên thủy." Kể từ lúc Ngài nói điều đó lần đầu tiên, con đã tự hỏi rằng liệu có nền văn minh nào mà không nguyên thủy hay không. Ngài đã nói rằng có rất nhiều nền văn minh và xã hội như thế trong vũ trụ.

Đúng thế.

Bao nhiêu vậy?

Rất nhiều.

Hàng chục ư? Hay hàng trăm?

Hàng ngàn.

Hàng ngàn luôn à? Có hàng ngàn các nền văn minh tiên tiến sao?

Đúng thế. Và có những nền văn hóa khác còn ban sơ nguyên thủy hơn của các con.

¹⁸ The Last Hours of Ancient Sunlight

Cái gì là mốc để đánh dấu một xã hội có "nguyên thủy" hay "tiến hóa" hay là không?

Mức độ nhận thức cao nhất của nó.

Nó khác hẳn so với những gì các con tin. Các con tin rằng một xã hội mà được gọi là nguyên thủy hay tiến bộ thì phải được căn cứ trên mức độ nhận thức của nó. Nhưng đâu là điều tốt đẹp của nhận thức cao nhất nếu các con không thực hiện được chúng?

Câu trả lời là, chẳng có gì tốt cả. Thật ra, nó rất nguy hiểm.

Dấu hiệu của xã hội nguyên thủy này chính là quá trình thoái hóa. Xã hội của các con đang đi lùi lại, chứ không phải tiến lên. Phần lớn con người trong thế giới của các con vào bảy mươi năm trước có lòng từ bi lớn hơn so với hiện giờ.

Một số người sẽ có thời gian rất khó khăn để lắng nghe những lời này. Ngài nói rằng Ngài là một Thượng Đế không phán xét, nhưng mọi người dường như cảm thấy rằng mọi thứ ở đây nó rất định kiến.

Chúng ta đã nói điều này trước đó rồi. Nếu như con nói rằng con muốn đến Seattle và con lại lái xe đến San Jose, vậy thì người mà con đang hỏi han đây có phán xét không nếu con được bảo rằng con đang phải đối mặt với một thực tế, rằng những điều này không đưa con đến nơi mà con muốn đến.

Gọi chúng con là "xã hội nguyên thủy" không phải là cho chúng con một phương hướng. Mà cái từ đó có vẻ miệt thị quá.

Thật sao? Vậy các con nói rằng các con rất ngưỡng mộ nghệ thuật "cổ xưa" thì sao. Rồi còn thương thức âm nhạc, bởi vì giá trị "nguyên thủy" chẳng nói lên điều gì về phụ nữ.

Ngài đang chơi chữ đấy à.

Không có gì đâu. Ta đơn thuần đang chỉ ra cho các con thấy rằng "nguyên thủy" không phải là miệt thị. Nó chỉ là do con định kiến như thế thôi. "Nguyên thủy" chỉ đơn thuần là một từ mô tả. Nó nói lên một sự thật: Một điều gì đó đang trên đà phát triển. Ngoài ra nó không nói thêm điều gì nữa. Nó không nói lên bất cứ điều gì về "đúng" và "sai". Con đã thêm cho nó nhiều ý nghĩa.

Ở đây Ta không nói rằng các con đã sai. Ta chỉ đơn thuần mô tả nền văn minh của các con giống như là một xã hội nguyên thủy ban sơ. Nó chỉ "nghe có vẻ" sai trái đối với con, nếu như con có định kiến về nguyên thủy.

Ta không chỉ trích như vậy.

Hãy ráng hiểu được điều này: Một đánh giá không phải là một lời chỉ trích. Nó đơn thuần chỉ là một quan sát.

Ta muốn con biết rằng Ta rất yêu các con. Ta không có gì phải chỉ trích các con cả. Ta nhìn vào các con và chỉ nhìn thấy trong đó có vẻ đẹp và sự tuyệt diệu.

Giống như nghệ thuật nguyên thủy cổ xưa phải không?

Chính xác. Ta nghe giai điệu của các con và Ta cảm thấy rất hứng thú.

Cũng như âm nhạc nguyên thủy.

Con đang hiểu ra đây. Ta cảm thấy năng lượng của chủng tộc các con giống như năng lượng nhục dục nguyên thủy của giới nam và giới nữ. Đây là những sự thật về các con và về Ta. Các con không căm phẫn Ta, các con không làm phiền Ta, các con thậm chí không làm Ta thất vọng.

Các con đã đánh thức Ta!

Ta đang được làm dậy lên những khả năng mới, trải nghiệm mới sắp đến. Trong các con, Ta được đánh thức bằng cuộc phiêu lưu mới mẻ, và sự phấn khích khi được đi đến với vẻ tráng lệ nguy nga hơn.

Hơn cả thế, các con đã làm Ta phải xúc động! Ta rung mình cảm động vì sự tuyệt diệu của các con.

Các con nói rằng mình đang ở đỉnh cao của sự phát triển, nhưng Ta nói cho con biết, các con mới chỉ bắt đầu thôi.

Các con chỉ mới bắt đầu trải nghiệm sự huy hoàng chói lọi của mình mà thôi.

Ý tưởng vĩ đại nhất của các con chưa vẫn chưa xuất hiện, và tầm nhìn lớn lao nhất của các con vẫn chưa sống dậy.

Nhưng cứ chờ đi! Hãy nhìn! Hãy chú ý! Ngày các con nở hoa đang nằm trong bàn tay. Thân cây đã phát triển mạnh mẽ, và những cánh hoa sẽ sớm nở ra.

Ta muốn nói cho con điều này: Vẻ đẹp và hương thơm đóa hoa của các con sẽ tràn ngập mặt đất, và các con sẽ được đặt ở Khu Vườn của Những Thượng Đế.

CHƯƠNG 16

Đây mới là những điều con muốn nghe! Đó là lí do khiến con đến đây để trải nghiệm! Nguồn cảm hứng, không bị mất giá trị.

Con không bao giờ bị giảm giá trị, trừ phi con nghĩ rằng mình là như vậy. Con không bao giờ bị Thượng Đế phán xét hay bị coi là sai trái.

Rất nhiều người không có khái niệm về một Thượng Đế - Người luôn nói rằng "Không có cái gì là đúng và sai," Người cũng tuyên bố rằng chúng ta không bao giờ bị phán xét.

Ôi, thật là! Mới đầu thì các con nói rằng Ta đang phán xét chỉ trích các con, rồi các con lại thất vọng khi biết Ta không phải như vậy.

Con biết, con biết rồi. Thật là lộn xộn đúng không. Chúng con thật là... phức tạp. Chúng con không muốn Ngài phán xét, nhưng chúng con lại làm thế. Chúng con không muốn Ngài trừng phạt, nhưng chúng con lại cảm thấy lạc lõng khi không có những điều ấy. Và khi Ngài nói, cũng giống như trong hai quyển sách trước, "Ta sẽ không bao giờ trừng phạt các con," chúng con vẫn không thể tin vào nó, thậm chí một số người trong chúng con gần như nổi điên vì điều đó. Bởi vì nếu Ngài không đến để phán xét và trừng phạt chúng con, vậy thì cái gì có thể giữ cho chúng con đi đúng và chính xác? Và nếu như tại thiên đàng không có "sự công bằng", vậy thì ai có thể ngăn chặn tất cả những điều bất công bằng trên Trái Đất?

Tại sao các con lại so đo tính toán thiên đàng để nó phải phù hợp với cái mà các con gọi là "bất công bằng". Nó đâu có phải những cơn mưa rơi xuống từ thiên đàng đâu nào?

Vâng ạ.

Và Ta muốn nói với con điều này: Cơn mưa của sự công bình và bất công bình thì đều giống như nhau.

Nhưng còn điều này thì sao, "Thiên Chúa đã nói, Ngài sẽ báo thù".

Ta chưa từng nói điều đó. Một ai đó trong các con đã dựng lên thứ này, và phần còn lại trong các con lại tin vào nó.

"Công bình" không phải là một cái gì đó mà con sẽ gặp phải sau khi con hành động, nhưng chính là cái cách con hành động. Công bình chính là hành động, chứ không phải là sự trừng phạt vì một hành động nào đó.

Con cũng nhận thấy vấn đề trong xã hội của chúng con về việc chúng con đang tìm kiếm "sự công bình" xuất hiện theo sau "sự bất công", đáng lý ra phải "làm việc công bình" ngay từ đầu mới đúng.

Ngay từ đầu! Các con phải đưa nó lên ngay từ đầu! Công bình chính là một hành động, chứ không phải là một phản ứng.

Do đó, đừng nhìn Ta với cái kiểu "Ta sửa chữa tất cả mọi thứ vào lúc cuối cùng" bằng cách áp đặt một số hình thức của công lý vào "thế giới bên kia". Ta nói cho con biết điều này: không có "thế giới bên kia" hay "thế giới sau khi chết", chỉ có duy nhất sự sống mà thôi. Cái chết không tồn tại. Và cái cách mà con trải nghiệm và sáng tạo ra cuộc sống của mình, như những cá nhân và như một xã hội toàn thể, chính là minh chứng cho những gì mà các con nghĩ là công bình.

Vậy ở đây, Ngài không nhìn nhận chủng tộc loài người là một loài tiến hóa cao, phải không? Ý con là, nếu toàn bộ quá trình tiến hóa giống như đã được đặt trên một sân bóng đá, vậy thì chúng con đang ở chỗ nào?

Trên vạch đá phạt 11 mét

Ngài đang đùa đấy à.

Đâu có.

Chúng con đang ở vạch đá phạt 11 thước ư?

Này, các con đã di chuyển từ 6 đến 11 chỉ trong nửa thế kỷ qua.

Có bất kỳ cơ hội nào để ghi bàn thắng hay không?

Tất nhiên rồi! Nếu như các con không mò mẫm quả bóng thêm lần nữa.

Là sao?

Như Ta đã nói, đây không phải là lần đầu nền văn minh của các con đứng trên bờ vực này. Ta muốn lặp lại điều này, bởi vì nó rất quan trọng. Trước đây trên chính hành tinh này, nền công nghệ của các con đã phát triển quá xa so với khả năng sử dụng nó một cách có trách nhiệm. Các con cũng đang tiến gần đến cùng một mốc lịch sử đó thêm một lần nữa. Nó cực kỳ quan trọng nên các con phải hiểu được.

Công nghệ hiện tại của các con cũng có nguy cơ vượt quá khả năng biết sử dụng nó một cách khôn ngoan. Xã hội của các con đang trên bờ vực trở thành một sản phẩm của công nghệ, chứ không phải công nghệ là một sản phẩm của xã hội nữa.

Khi một xã hội trở thành một sản phẩm của công nghệ, nó sẽ tự phá hủy chính nó.

Tại sao vậy? Ngài có thể giải thích điều đó không?

Có chứ. Vấn đề quan trọng chính là sự cân bằng giữa công nghệ và vũ trụ học, vũ trụ học về toàn bộ sự sống.

Ngài có ý gì khi nói "vũ trụ học về toàn bộ sự sống" vậy?

Đơn giản chỉ là thế, nó là cái cách mà mọi thứ vận hành. Hệ thống. Quá trình.

Đấy chính là cách thức điên rồ của Ta, con biết mà.

Con đã hy vọng thế.

Và trở trêu thay, một khi các con tìm ra được cách thức đó, một khi các con bắt đầu hiểu nhiều hơn và nhiều hơn nữa về vũ trụ vận hành như thế nào, các con sẽ chơi một trò cực kỳ mạo hiểm có thể dẫn đến sự sụp đổ. Thế nên, sự thiếu hiểu biết có khi lại hạnh phúc.

Tự bản thân vũ trụ đã là một công nghệ. Một nền công nghệ vĩ đại nhất. Nó vận hành một cách hoàn hảo. Theo cách riêng của nó. Nhưng một khi các con đạt được tới đó và bắt đầu làm bừa bộn mọi thứ trong nguyên tắc và quy luật vũ trụ, các con sẽ dẫn tới việc phá vỡ những quy luật ấy. Và đó chính là quả phạt penalty tại 40 thước.

Một trở ngại lớn cho đội chủ nhà.

Đúng vậy.

Vì vậy, có phải chúng con đã rời khỏi giải đấu của chính mình ngay tại đây?

Các con đang đến rất gần rồi. Chỉ có các con mới có thể định đoạt được việc các con có rời giải đấu hay không. Các con quyết định nó bằng chính hành động của mình. Ví dụ, các con biết rằng năng lượng nguyên tử hiện nay có thể thổi tung toàn bộ vương quốc của các con.

Vâng ạ, nhưng chúng con sẽ không làm điều đó đâu. Chúng con đủ thông minh mà. Chúng con sẽ ngăn chặn chính mình.

Thật không? Các con vẫn đang tiếp tục sản xuất vũ khí hủy diệt hàng loạt theo chính cách mà các con đã từng làm, rất nhanh chóng, chúng sẽ đến tay của một ai đó, những kẻ sẽ chiếm giữ thế giới cho riêng mình - hoặc tìm cách phá hủy nó.

Các con đang đưa cho lũ trẻ những que diêm, sau đó lại hy vọng rằng chúng đừng đốt cháy nơi ấy, rồi các con sẽ sớm học được bài học về cách sử dụng que diêm của chính mình.

Phương án giải quyết lại là một điều rất hiển nhiên. Hãy để những đứa trẻ tránh xa những que diêm ra. Sau đó, hãy quăng hết những que diêm của chính mình đi.

Nhưng như thế là quá nhiều để mong đợi một xã hội nguyên thủy tự hóa giải hết khả năng gây hại của chính nó. Và như vậy, giải trừ vũ khí hạt nhân - giải pháp cuối cùng của chúng con - xuất hiện như một câu hỏi khó khăn.

Chúng con thậm chí không thể chấp nhận việc ngừng thử nghiệm hạt nhân. Chúng con là một chủng loài không thể kiểm soát được chính mình.

Và nếu như các con không tự giết chính mình với thứ vũ khí hạt nhân điên rồ ấy, thì các con cũng phá hủy thế giới này bằng việc hủy hoại môi trường. Các con đang làm suy giảm đi hệ sinh thái của mẹ Trái Đất nhưng các con vẫn tiếp tục biện hộ rằng mình có làm thế đâu.

Thế còn chưa đủ, các con còn đang mài mòn với các dạng sống sinh hóa. Nhân bản vô tính và kỹ thuật di truyền, các con không làm điều đó với mục đích chăm sóc nuôi dưỡng chủng loài của mình, mà là đang tạo mối đe dọa có thể dẫn tới những thảm họa khủng khiếp bất cứ lúc nào. Nếu các con không cẩn thận, các con sẽ gây ra thảm họa hạt nhân và thảm họa môi trường, y chang những đứa trẻ đang nghịch phá vậy. Bằng cách phát triển các loại thuốc để tăng khả năng làm việc của cơ thể lên mức tối đa, các con đã tạo ra những chủng virus mới vô cùng mạnh mẽ, có thể tấn công và giết chết toàn bộ chủng loài của các con.

Ngài đang làm con thấy sợ đấy. Đó chính là thua cuộc, phải không? Trò chơi kết thúc?

Không. Đó là lúc để tung ra một kinh Kính Mừng, và tiên vệ đang nhìn ngó xung quanh để tìm khu vực trống mà đón bóng.

Con hiểu chưa nào? Con nhớ rằng các con có thể đón nhận được hay không?

Ta là một tiên vệ và vào lần cuối cùng khi Ta nhìn quanh, các con và Ta đang mặc cùng một màu áo. Chúng ta có còn chung một đội không?

Con nghĩ chỉ có một đội duy nhất thôi! Ai là thành viên của đội kia vậy?

Mỗi một suy nghĩ mà bỏ qua sự hiệp nhất của chúng ta, mỗi một ý tưởng mà ngăn cách chúng ta, mỗi một hành động mà thông báo rằng chúng ta không phải một khối đoàn kết. Đội kia "là không có thật, nhưng nó là một phần thực tại của các con, vì các con đã khiến nó như vậy.

Nếu các con không cẩn thận, công nghệ mà được tạo ra để phục vụ các con sẽ giết chết chính các con.

Hiện giờ con cũng có thể nghe được vài người phàn nàn rằng: "Nhưng một người thì có thể làm được gì chứ?"

Họ có thể bắt đầu bằng chính cái câu "một người thì có thể làm được gì?"

Ta đã nói với con rồi, có hàng trăm quyển sách nói về chủ đề này. Đừng phớt lờ chúng nữa. Hãy đọc chúng đi nào. Hành động theo đó. Đánh thức những người khác. Bắt đầu một cuộc cách mạng. Khiến nó trở thành một cuộc cách mạng của sự tiến hóa.

Chúng không phải là những gì đã từng diễn ra trong một thời gian dài chứ?

Phải và không phải. Quá trình tiến hóa sẽ cứ liên tục mãi mãi, tất nhiên là thế rồi. Nhưng hiện giờ quá trình đó đang thực hiện một vòng xoắn mới. Có một sự biến chuyển mới ở đây. Hiện nay các con đang trở nên nhận thức được rằng các con đang tiến hóa. Không những các con đang tiến hóa, mà là tiến hóa như thế nào. Giờ thì các con đã nhận biết được quá trình tiến hóa - và qua đó sáng tạo ra thực tại của các con.

Trước đây, các con đơn giản chỉ là những người quan sát các phần của mình tiến hóa. Bây giờ các con đang là người tham gia có nhận thức. Càng ngày càng có nhiều người nhận thức được sức mạnh của tâm trí, mối liên hệ lẫn nhau của họ với tất cả mọi thứ xung quanh, và bản chất thực sự của họ chính là một sinh mệnh thiêng liêng. 'Càng ngày càng có nhiều người hơn bao giờ hết đang sống tại nơi đó, thực hành nguyên tắc mà gọi lên và tạo ra những kết quả cụ thể, những kết quả mong muốn, và những trải nghiệm như dự định.

Sự thật này chính là một cuộc cách mạng của sự tiến hóa, càng ngày càng nhiều người trong các con biết sáng tạo ra những trải nghiệm giá trị, sự biểu hiện trực tiếp của Con Thực Sự Là Ai, và sự biểu thị của Con Chọn Trở Thành Ai.

Đó là những thứ làm cho đây là thời kỳ then chốt. Đó là lý do tại sao đây là thời khắc quan trọng. Lần đầu tiên trong lịch sử từng được ghi chép hiện nay của các con (mặc dù đây không phải lần đầu tiên trong kinh nghiệm của loài người), các con vừa có cả công nghệ lẫn sự hiểu biết cách thức để sử dụng nó, để tiêu diệt toàn bộ thể giới của chính mình. Các con thậm chí còn có thể làm cho giống loài của mình tuyệt chủng.

Đây chính xác là một điều nằm trong quyển sách có tên gọi là Tiến Hóa Nhận Thức của Barbara Marx Hubbard.

Đúng thế đấy.

Nó là một tài liệu hấp dẫn, với tầm nhìn tuyệt vời về làm cách nào chúng ta có thể tránh được những hậu quả thảm khốc giống các nền văn minh trước đây, và tạo ra một thiên đường thực sự trên Trái Đất. Ngài đã truyền cảm hứng cho nó à!

Ta nghĩ rằng Barbara có thể nói rằng Ta đã có góp một phần trong đó.

Ngài từng nói trước đó rằng Ngài đã truyền cảm hứng cho hàng trăm nhà văn, rất nhiều sứ giả. Vậy có quyển sách nào Ngài muốn chúng con lưu ý đến không?

Có quá nhiều để có thể liệt kê ra ở đây. Tại sao con không tự mình tiến hành tìm kiếm? Sau đó, tạo một danh sách về những cuốn nào làm con thấy thích thú, và chia sẻ cho những người khác.

Ta đã phát ngôn thông qua các tác giả, nhà thơ, nhà viết kịch từ lúc khởi đầu của thời gian. Ta đã đặt chân lý của Ta trong lời bài các bài hát, và trên từng bức tranh, trong các tác phẩm điêu khắc, và trong mỗi nhịp đập của trái tim con người.

Mỗi một người đến với sự khôn ngoan đều bằng hành trình dễ hiểu nhất, dọc theo một con đường thân thuộc nhất. Mỗi sứ giả của Thượng Đế đều nhận được sự thật trong những thời khắc giản dị nhất, và chia sẻ nó với sự mộc mạc như nhau.

Con cũng là một sứ giả. Hãy đi và nói với mọi người cùng chung sống với nhau trong chân lý cao đẹp nhất. Hãy cùng nhau chia sẻ sự khôn ngoan thông thái. Cùng nhau trải nghiệm tình yêu thương. Hãy cùng nhau tồn tại trong bình yên và hòa thuận. Sau đó, các con sẽ trở thành một xã hội tiến hóa cao, chẳng hạn như những giống loài mà chúng ta từng nhắc đến.

Vậy, sự khác biệt chính giữa xã hội của chúng con và nền văn minh phát triển cao hơn ở những nơi khác trong vũ trụ chính là nhận thức mà chúng con đang có về "sự chia tách".

Đúng thế. Nguyên tắc chỉ đạo đầu tiên của một nền văn minh tiên tiến chính là sự thống nhất. Sự nhận thức về Cái Một Duy Nhất, và sự thiêng liêng của toàn bộ sự sống. Thế nên những gì chúng ta tìm thấy trong tất cả các xã hội tiến hóa cao chính là họ không bao giờ tước đi sinh mạng của một người mà chống lại ý muốn của người ấy, trong bất cứ trường hợp nào?

Không có trường hợp nào luôn sao?

Không.

Thậm chí nếu bị tấn công ư?

Trường hợp đó không thể xảy ra ở xã hội hay chủng loài tiến hóa cao ấy.

Không phải trong chủng loài, nhưng từ bên ngoài thì sao?

Nếu một chủng loài tiến hóa cao bị tấn công bởi một chủng loài khác, chắc hẳn kẻ tấn công là loài kém tiến hóa. Thật vậy, kẻ tấn công về cơ bản chính là những sinh mệnh nguyên thủy. Không có bất cứ sinh mệnh tiến hóa nào mà lại đi tấn công người khác.

Con hiểu rồi.

Lý do duy nhất một loài bị tấn công có thể giết chết loài khác chính là kẻ bị tấn công ấy đã quên mất Nó Thực Sự Là Ai. Nó là sinh mệnh đầu tiên nghĩ rằng mình là một thể xác - một thân thể vật lý - và rồi nó có thể tiêu diệt kẻ đã tấn công nó, vì nó sợ hãi "mạng sống của nó sẽ kết thúc".

Mặt khác, nếu sinh mệnh ấy hiểu ra được rằng nó không phải là thân xác ấy, nó sẽ không bao giờ kết liễu những sinh mệnh khác - vì nó chẳng có lý do gì để

làm thế. Nó sẽ để cái thân xác thịt này qua một bên và di chuyển vào sự trải nghiệm cái tự thân không phải thân xác.

Cũng giống như Obi-Wan Kenobi!

Đúng, chính xác đấy. Các nhà văn mà các con thường hay gọi là "khoa học viễn tưởng" thường dẫn dắt các con tới gần sự thật hơn.

Con phải dừng lại ở đây thôi. Điều này có vẻ không đúng với những gì đã được nói trong Quyển 1.

Cái gì vậy?

Quyển 1 nói rằng khi ai đó đang lợi dụng bạn, thật không tốt nếu bạn cứ cho phép điều đó tiếp diễn. Quyển 1 cũng nói rằng, khi hành động với tình yêu, thì bao gồm cả bản thân trong số đó nữa. Và nó dường như nói, hãy làm bất cứ điều gì để ngăn chặn sự tấn công vào bản thân mình. Nó thậm chí còn nói rằng chiến tranh là bình thường vì nó như một phản ứng lại sự tấn công - và đây là một trích dẫn trực tiếp: "những kẻ chuyên quyền không được phép phát triển, chế độ chuyên quyền của chúng phải bị ngăn chặn."

Nó cũng nói rằng "lựa chọn để được giống như Thượng Đế không có nghĩa là bạn chọn trở thành một kẻ tử vì đạo. Và chắc chắn nó cũng không có nghĩa là bạn lựa chọn trở thành một nạn nhân."

Giờ thì Ngài lại đang nói rằng những sinh mệnh tiến hóa cao hơn sẽ không bao giờ kết thúc mạng sống của thể xác người khác. Làm thế nào những điều này có thể đi chung với nhau cho được?

Con hãy đọc lại những tài liệu của Quyển 1. Thật kỹ càng.

Ta đã đưa ra tất cả các câu trả lời, và tất cả đều phải được xem xét, trong bối cảnh mà con tạo ra, bối cảnh của câu hỏi của con. Hãy đọc những lời phát biểu của con từ trang 127 của Quyển 1. Trong đó con đã cho thấy rằng con chưa sẵn sàng mở cửa cho một cấp độ nhận thức mới. Con đã nói rằng đôi khi những lời nói và hành động của người khác làm tổn thương đến con. Cứ cho rằng nó là như vậy đi, con đã hỏi cách nào là tốt nhất để phản ứng lại những trải nghiệm của sự tổn thương hoặc suy sụp. Ta đã trả lời tất cả.

Ta đã nói ngay từ đầu rằng ngày mới sẽ đến khi những lời nói và hành động của người khác không còn làm con đau khổ nữa. Giống như ObiWan Kenobi, con sẽ trải nghiệm được sự không bị tổn thương, ngay cả khi ai đó đang "giết" con.

Đó chính là mức độ của sự tỉnh thức mà những thành viên trong xã hội tiến hóa mà Ta đang mô tả đã đạt tới được. Những sinh mệnh trong các xã hội đó luôn nhận thức rõ ràng về Họ Là Ai và những gì không phải là họ. Rất khó gây

ra cho họ một trải nghiệm về sự "tổn thương" hay "đau khổ", thậm chí ngay cả khi đưa họ đến bờ vực của cái chết vật lý. Họ chỉ đơn giản là sẽ rời bỏ thân xác và để lại nó cho con, nếu con cảm thấy cần thiết phải làm như vậy.

Điều tiếp theo mà Ta đã đưa ra trong Quyển 1 chính là phản ứng của con đối với những lời nói hoặc hành động của người khác, là mình chứng cho thấy con đã quên Con Là Ai. Nhưng, tại đó Ta cũng nói, điều đó bình thường thôi. Đó là một phần trong quá trình tăng trưởng lên trên. Nó là một phần của sự tiến hóa.

Sau đó, Ta đã đưa ra một phát biểu rất quan trọng. Trong toàn bộ quá trình tăng trưởng của các con "các con phải thực hiện mọi thứ ở đúng cấp độ của mình. Mức độ của sự hiểu biết, mức độ của sự thiện ý, mức độ của sự ghi nhớ."

Tất cả mọi thứ khác Ta cũng đã nói ra ở đó. Ta thậm chí còn cho biết, tại trang 129, "Ta giả định rằng mục đích của cuộc đối thoại này chính là con vẫn còn đang tìm kiếm để nhận ra (làm cho nó thành 'hiện thực') Con Thực Sự Là Ai." Trong bối cảnh của một xã hội mà các sinh mệnh không nhớ được Họ Thực Sự Là Ai, thì những gì Ta nói với con trong Quyển 1 là đúng. Nhưng con đã không hỏi Ta những câu hỏi giống như con đang đặt ra ở đây. Ở đây con chỉ yêu cầu Ta mô tả các xã hội phát triển cao trong vũ trụ.

Không chỉ đối với các chủ đề trước, mà ngay trong chủ đề chúng ta đang nhắc đến ở đây, nó sẽ rất có ích nếu các con không nhìn nhận những lời mô tả của Ta về các nền văn minh khác là một lời chỉ trích đến các con.

Chẳng có gì gọi là chỉ trích ở đây cả. Cũng chẳng có bất kỳ thứ gì gọi là lên án nếu như con không nghĩ như thế - không hành động như thế - hãy trở nên những sinh mệnh tiến hóa cao hơn. Và vì vậy những gì Ta đã nói ở đây là về những chúng sinh tiến hóa trong vũ trụ sẽ không bao giờ "giết" một sinh mệnh khác trong sự tức giận. Điều đầu tiên, họ không trải nghiệm sự giận dữ.

Thứ hai, họ sẽ không kết thúc trải nghiệm của bất kỳ người nào khác mà không có sự chấp thuận của sinh mệnh đó.

Và thứ ba - trả lời cụ thể câu hỏi của con - họ sẽ không bao giờ cảm thấy "bị tấn công", thậm chí là từ bên ngoài xã hội hay chủng loài của họ, bởi vì để cảm thấy "bị tấn công" con phải có cảm nhận rằng một người nào đó đang lấy đi thứ gì đó của con - mạng sống, người yêu, tự do, tài sản hoặc nhiều thứ khác.

Và một sinh mệnh tiến hóa cao sẽ không bao giờ trải nghiệm điều đó, bởi vì một sinh mệnh tiến hóa chỉ đơn giản là sẽ cho con bất cứ điều gì con nghĩ con cần, thật đáng buồn là các con lại ở trong thế sẵn sàng đoạt lấy chúng bằng vũ lực - thậm chí có thể tước đi mạng sống của sinh mệnh tiến hóa ấy - đó là bởi vì sinh mệnh tiến hóa biết rằng cô ấy có thể sáng tạo ra tất cả mọi thứ thêm nữa.

Cô ấy sẽ hoàn toàn tự nhiên cho đi mọi thứ, đến một sinh mệnh kém hơn, người mà không nhận thức được những điều này. Những sinh mệnh tiến hóa cao không phải là những kẻ tử vì đạo, cũng không phải là nạn nhân của bất cứ kẻ chuyên quyền nào. Còn vượt xa hơn thế. Những sinh mệnh tiến hóa cao không chỉ nhận thức rõ ràng rằng họ có thể sáng tạo ra mọi thứ thêm nữa, họ thậm chí còn biết rằng mình không bắt buộc phải làm như vậy. Anh ấy hiểu rõ rằng anh ta chẳng cần bất cứ thứ gì để trở nên hạnh phúc, hay để sống sót. Anh ấy hiểu rằng mình không đòi hỏi bất cứ gì cho bản thân mình, và rằng "tự thân anh ấy" chẳng có gì phải làm với những điều kiện vật chất. Những sinh mệnh tiến hóa thấp hơn thường là những chủng loài không nhận thức được điều này.

Cuối cùng, một sinh mệnh tiến hóa cao luôn hiểu rằng cô ấy và kẻ tấn công mình đều là Một. Cô nhìn thấy những kẻ tấn công mình cũng là một phần bị thương của Tự Thân cô ta. Chức năng của cô trong hoàn cảnh đó chính là để hàn gắn mọi vết thương, để cái Tất Cả Trong Một lại có thể nhận thức được bản thân nó thực sự là như thế nào. Cho đi tất cả những gì cô ấy có cũng giống như tặng cho con một viên thuốc aspirin vậy.

Ồ. Khái niệm gì thế này. Nhận thức gì thế này! Con cần phải quay trở lại với một vài thứ mà Ngài vừa mới nói. Ngài nói rằng những sinh mệnh tiến hóa cao ^[19].

... Cứ viết tắt là "HEBs" đi. Tên đó dài quá mà cứ phải gọi đi gọi lại.

Tốt thôi. Vâng, Ngài nói rằng "những sinh mệnh tiến hóa cao" sẽ không bao giờ kết thúc trải nghiệm thể xác của người khác mà không có sự cho phép của chính người đó.

Đúng vậy.

Nhưng tại sao lại có chuyện một sinh mệnh lại cho phép kẻ khác kết thúc mạng sống thể xác của mình được cơ chứ?

Có vô vàn lí do. Có thể nó sẽ trở thành thức ăn, ví dụ thế. Hoặc để phục vụ một vài nhu cầu cần thiết khác, như ngăn chặn một cuộc chiến tranh chẳng hạn.

Điều này có phải là lý do tại sao có những người không giết động vật để làm thức ăn hoặc lấy da mà chưa xin phép linh hồn của sinh mệnh ấy.

Đúng rồi. Đây là cách người Mỹ bản xứ các con hay làm, họ thậm chí không dám ngắt một bông hoa, một ngọn cỏ, một nhánh cây mà chưa xin phép. Tất cả các nền văn hóa bản địa của các con cũng làm như vậy.

Thật thú vị, những nền văn hóa như thế lại bị các con gọi là "người nguyên thủy".

¹⁹ Highly Evolved Beings: HEBs

Ôi trời, Ngài đang nói với con rằng con không thể nhổ một củ cải mà chưa xin phép nó à?

Con có thể làm bất cứ điều gì con lựa chọn để làm. Con đã hỏi Ta rằng "những sinh mệnh tiến hóa" sẽ làm gì kia mà.

Không lẽ người Mỹ bản địa là sinh mệnh tiến hóa cao à?

Cũng như tất cả các chủng tộc và mọi giống loài, một số thì là như vậy, số khác thì không. Mặc dù nền văn minh của họ đã từng đạt đến trình độ rất cao. Các truyền thuyết chứa đựng những thông tin về trải nghiệm văn hóa của họ cũng ở mức độ rất cao. Nhưng các con đã buộc họ phải kết hợp truyền thuyết của riêng họ với truyền thuyết của các con.

Chờ đã! Ngài đang nói điều gì thế? Người da đỏ man rợ lắm! Đó là lý do tại sao chúng con đã tiêu diệt họ, và đưa họ đến nhà tù mà chúng con gọi là vùng đất dành riêng cho người bộ lạc da đỏ! Thậm chí bây giờ chúng con còn đặt những bãi chơi gôn tại những địa điểm linh thiêng của họ, tại sao thế. Chúng con phải làm như vậy. Nếu không, họ sẽ có cơ hội tôn vinh những vùng đất thiêng liêng ấy, và nhớ lại những câu chuyện lịch sử, cử hành những nghi lễ thần thánh.

Ta thấy được toàn cảnh bức tranh ấy rồi.

Không, thật luôn đấy. Tại sao thế, nếu chúng con đã tiếp quản và cố để xóa bỏ đi nền văn hóa của họ, họ cũng có thể tác động lên chúng con. Rồi thì chúng con phải làm thế nào đây?

Chúng con sẽ tôn trọng đất đai và không khí, ngừng gây ô nhiễm sông ngòi, và cuối cùng sẽ là ngành công nghiệp của chúng con!

Toàn bộ mọi người có lẽ còn đi khắp nơi trong tình trạng khỏa thân, không một chút xấu hổ, tắm chung trên dòng sông, sống cùng một vùng đất, thay cho các nhà cao tầng và chung cư tràn ngập, thay cho những con đường trải nhựa.

Chúng con thậm chí còn có thể được nghe những giáo lý trí tuệ cổ xưa, cùng nhau vây xung quanh một đống lửa trại thay vì xem TV! Chúng con chẳng có gì gọi là tiến bộ cả.

Ôi, may mắn thay, con đã biết những gì là tốt cho mình.

CHƯƠNG 17

Ngoài cái việc mà họ không hề tàn sát lẫn nhau thì xin Ngài hãy kể thêm cho con biết về những nền văn minh bậc cao và những sinh vật bậc cao đó đi. Điều gì làm cho họ khác hẳn với chúng con?

Họ biết chia sẻ

Thì, chúng con cũng chia sẻ với nhau mà.

Không con ạ, họ sẽ chia cho nhau mọi thứ, với tất cả mọi người. Không ai không làm việc đó cả, tất cả nguồn tài nguyên thiên nhiên của thế giới, của môi trường mà họ sống đều được chia đều cho tất cả mọi người.

Không một quốc gia, một dân tộc hay một nền văn hóa nào có cái ý niệm “sở hữu” một nguồn tài nguyên nào đó chỉ bởi vì cái nguồn tài nguyên đó vô tình được tìm thấy ở nơi ấy.

Chính cái hành tinh (hay những hành tinh ấy) được các sinh vật ưu ái gọi là “nhà”, vì bọn họ hiểu rằng nó thuộc về tất cả vạn vật- thuộc về tất cả chúng sinh ở trong cái hợp thể đó. Mà thật vậy, hành tinh của một nhóm các hành tinh được hiểu rằng nó là “một hợp thể”. Người ta xem nó như một tổng thể chứ không phải là 1 nhóm các bộ phận gồm các phần lẻ tẻ tách rời nhau mà bất kỳ ai có thể loại bỏ nó, khiến nó bị suy tàn hay xóa sổ nó mà không làm ảnh hưởng đến hợp thể đó.

Hệ sinh thái, chúng con gọi nó như vậy.

Chà, nó còn rộng lớn hơn thế nhiều. Nó không chỉ là một hệ sinh thái nơi mà chỉ có mối quan hệ giữa các nguồn tài nguyên thiên nhiên và các sinh vật sinh sống trên đó đâu con ạ. Mà nó chính là mối quan hệ của chính các sinh vật đó với nhau và với cả môi trường sống nữa.

Đó là mối tương quan giữa muôn loài.

Một hợp thể đa chủng loại!

Đúng rồi, mà Ta thích cách gọi đó. Đó là một từ hay bởi vì cái mà chúng ta đang thảo luận thì còn rộng lớn hơn cả cái hệ sinh thái. Hay cái mà Buckminster Fuller gọi là môi trường tư tưởng của con người ^[20].

Ta thích cái hợp thể đa chủng loại hơn. Cách gọi này dễ hiểu hơn nhiều. Ta đã luôn tự hỏi mình cái “noosphere” là thứ gì vậy. Mà “Bucky” cũng thích cái từ của con đấy. Anh ta cũng chẳng bảo thủ lắm đâu. Anh chàng này luôn thích những thứ đơn giản và dễ dàng mà.

Ngay lúc này Ngài đang nói chuyện với Buckminster Fuller sao? Ngài chuyển hướng cuộc đối thoại này sang chiều hồn rồi đấy ạ?

²⁰ noosphere

Cứ nói thế này, Ta có lí do để biết rằng cái thực tế mà nó được định nghĩa và vì rằng Buckminster Fuller cảm thấy thích thú với cái từ mới của con đây.

Chà hay quá đi mất. Ý con là thật tuyệt làm sao khi có thể biết được điều này.

Ừ thì Ta cũng nghĩ cái đó tuyệt mà

Vậy thì một hợp thể đa chủng loài chính là mẫu chốt của những nền văn minh bậc cao.

Đúng thế, nhưng điều đó không đồng nghĩa rằng cá thể không quan trọng đâu. Mà trái lại, sự thật là các cá thể thật sự có vai trò thiết yếu trong việc phản chiếu lại ảnh hưởng của nó trên toàn hợp thể nhất là khi đưa ra một quyết định nào đó.

Ai cũng hiểu rằng một hợp thể đa chủng loài nuôi dưỡng sự sống và mọi chúng sinh với tất cả những gì mà nó có. Không làm bất cứ điều gì nguy hại đến toàn hợp thể đã trở thành một tuyên bố chung rằng mỗi cá thể đều quan trọng như nhau mà chẳng hề phân biệt địa vị sang hèn, tiền tài, quyền năng hay sự giác ngộ. Tất cả chúng sinh, tất cả chủng loài trong cùng 1 hợp thể.

Sao có thể như thế được? Điều đó làm sao mà khả thi được? Trên hành tinh của chúng con, nhu cầu và mong muốn của loài này phải lệ thuộc vào nhu cầu và mong muốn của những loài khác hoặc là chúng con sẽ không thể trải nghiệm cuộc sống như cái cách mà chúng con biết về nó.

Các con đang mạo hiểm khi tiến gần đến cái thời gian mà lúc đó các con sẽ không thể trải nghiệm hoàn toàn “cái cuộc sống mà các con vốn biết” chỉ bởi vì các con cứ khẳng khẳng rằng mình đang sống đúng với mong muốn của tập thể mà thực ra thì đó chỉ là ham muốn của 1 cá thể mà thôi.

Ngài đang nói đến con người.

Đúng rồi, không phải tất cả chúng sinh mà chỉ là một vài cá nhân. Thậm chí nó chẳng thuộc về số đông (cái mà có thể người ta gán cho nó vài lập luận có vẻ logic nữa cơ), mà hơn thế nữa thì nó thuộc về cái thiểu số.

Những kẻ giàu có nhất và quyền lực nhất.

Con nhìn thấy được vấn đề rồi đấy. Ta nói tiếp nào. Lên án những kẻ giàu có và toàn mỹ. Mà ngược lại kia. Nền văn minh của các con không đáng bị lên án đến vậy đâu, làm thế chẳng khác nào người ta lại đi quở trách những đứa trẻ cả. Nhân loại sẽ làm điều mà họ đang làm với chính bản thân họ và với cả những người khác nữa. Cứ làm mãi cho đến khi họ nhận ra rằng đó không phải là lợi ích tối cao của họ nữa mà thôi. Sẽ chẳng có lời chỉ trích nào làm thay đổi được điều đó đâu.

Nếu mà lên án hay chỉ trích có thể khiến người ta thay đổi thì các tôn giáo từ xưa đến đã đạt được tầm ảnh hưởng còn nhiều hơn thế nữa kia.

Chà. Tín tin. Ngài đang tính làm mọi người cảm thấy hoang mang sao?

Ta đâu có làm những chuyện như thế chứ. Con có tự thấy chột dạ khi nhìn ra được cái điều giản đơn đó không? Con hãy để ý nữa xem và rồi con sẽ nhận ra tại sao. Cả hai chúng ta đều hiểu rõ điều này. Sự thật thì mất lòng. Nhưng quyển sách này là để dành chỗ cho sự thật. Cũng như những thứ khác đã được Ta truyền cho cảm hứng, cả điện ảnh hay các chương trình truyền hình nữa.

Con không chắc là con có muốn khuyên người ta xem ti vi không nữa.

Dù tốt dù xấu gì thì truyền hình hiện nay chính là ngọn lửa của cả xã hội. Nó không chỉ có mỗi việc khiến con lạc lối đến cái nơi mà con chẳng muốn đi đến đâu. Đó là những thông điệp mà có được sự chấp thuận của các con thì nó mới được xuất hiện đấy chứ. Đừng chỉ trích các phương tiện truyền thông. Một ngày nào đó con có thể sẽ cần đến nó để truyền tải một thông điệp khác đi.

Nếu có thể, xin cho con quay lại chủ đề cũ... liệu con có thể quay lại câu hỏi ban đầu của mình không ạ? Con vẫn muốn biết làm thế nào mà một hợp thể đa chủng loài có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của toàn thể chúng sinh trong hợp thể để vạn vật đều được đối xử công bằng như nhau?

Mọi nhu cầu đều được đáp ứng một cách bình đẳng nhưng các nhu cầu của từng cá thể thì không hề giống nhau chút nào. Đó là một câu hỏi về tỷ lệ và sự cân bằng.

Những sinh vật tiến hóa bậc cao luôn nhận thức sâu sắc rằng tất cả chúng sinh thuộc về cái mà chúng ta ở đây gọi là một hợp thể đa chủng loài đều có những những nhu cầu cần được đáp ứng. Nên hiểu rằng dạng vật chất đó được tạo ra với mục đích để duy trì sự sống cho chính hợp thể đó. Và họ cũng biết rõ không phải mọi nhu cầu đều giống nhau hay bình đẳng như nhau nếu xét trên khía cạnh những điều kiện mà chúng cần có để tồn tại trên hợp thể đó.

Ta sẽ dùng chính hợp thể của các con để làm ví dụ

Dạ vâng

Ta hãy lấy 2 loài mà các con gọi là “thực vật” và “con người” nhé

Tuỳ Ngài thôi.

Có một sự thật hiển nhiên rằng thực vật thì không cần quá nhiều cái để “bảo trì” sự sống hàng ngày như con người vì thế mà nhu cầu của chúng không giống nhau. Tuy nhiên chúng cũng có tương quan với nhau đó là loài này phụ thuộc vào loài kia. Con phải lưu tâm rằng nhu cầu của cây cũng nhiều như nhu cầu của con người nhưng chúng không đòi hỏi quá nhiều. Nhưng nếu mà các con

phớt lờ đi nhu cầu của một sinh vật sống khác, thì chính các con đang gây nguy hại đến cho mạng sống của chính mình.

Có một quyển sách cực kỳ quan trọng mà Ta đã nói đến trước đây “The Last Hours of Ancient Sunlight” đã đề cập sắc nét đến sự diệu kỳ này. Trong đó người ta viết rằng, cây cối hấp thu carbonic trong bầu khí quyển, nó sử dụng phần khí carbon này trong không khí để sản sinh ra carbon hydrat để giúp chúng lớn lên.

(Gần như cả cái cây, bao gồm rễ cây, thân cây, lá cây hay thậm chí là quả hay hạt của cây đều được cấu thành từ carbonhydrat).

Trong khi đó thì cây cũng sản sinh ra oxy. Đó là thứ “chất thải” chính yếu của cây.

Mặt khác thì chính con người lại rất cần oxy để sống. Không có cây để chuyển đổi carbonic, có rất nhiều trong bầu không khí thành khí oxy – không có nó thì các con - một loài sinh vật như bao loài cũng không thể nào sống sót được. Các con, ngược lại thở ra carbonic, thứ mà thực vật cần để sinh tồn. Con đã thấy được sự cân bằng chưa?

Dĩ nhiên rồi ạ. Điều này thật tuyệt diệu làm sao.

Cảm ơn con. Vậy thì bây giờ hãy dừng tàn phá nó nữa.

Thôi mà. Chúng con đã trồng lại 2 cây chỉ thay thế cho 1 cây mà chúng con chặt đi đó thôi

Ừ thì cứ cho là thế và rồi thì phải sẽ mất đến 300 năm để cho những cái cây kia đủ lớn về kích cỡ và có đủ khả năng để chúng có thể tham gia vào việc sản sinh oxy đủ nhiều như những cái cây cũ mà các con đã chặt phăng đi.

Rồi gì nữa nào, à cái nhà máy sản xuất khí oxy- cái biệt danh mà các con ưa gọi cho Khu rừng nhiệt đới Amazon đó có thể được tái tạo lại trong khả năng của nó để cân bằng bầu khí quyển của hành tinh trong khoảng hai hay ba ngàn năm gì đó. Đừng có lo lắng. Các con đang gọt sạch hàng ngàn mẫu anh rừng hàng năm, nhưng cũng đừng lo lắng gì.

Tại sao? Tại sao chúng con lại làm như vậy?

Các con khai hoang đất đai để có chỗ nuôi gia súc để giết thịt ăn. Người ta nói rằng chăn nuôi là để tạo ra thu nhập cho những cư dân bản địa của vùng rừng nhiệt đới này. Vì thế mà tất cả những thứ này được tuyên bố là để cho việc cải tạo đất đai.

Ở những vùng văn minh bậc cao thì cái việc ăn dần ăn mòn hệ sinh thái kiểu này không phải là cải tạo mà đó chỉ là phá hoại mà thôi. Vì thế mà HEBs đã tìm ra cách để cân bằng toàn bộ nhu cầu của hợp thể. Họ chọn thực hiện điều này thay vì chỉ để phục vụ ham muốn của 1 bộ phận nhỏ trong hợp thể đó vì họ

nhận thức được rằng nếu mà cái hợp thể này bị phá hủy đi thì sẽ chẳng còn có một sinh vật nào trong hợp thể đó còn sống sót được.

Trời ơi, điều này chẳng phải quá rõ rồi sao. Đó là một sự thật hiển nhiên đau lòng

Cái “sự hiển nhiên” này còn có thể tàn khốc với Trái Đất hơn nữa nếu như trong những năm tới các sinh vật được gọi là kẻ thống trị của quả đất này không hề chịu thức tỉnh.

Con hiểu điều đó. Con hiểu nó rất rõ là đằng khác. Và con muốn làm điều gì đó nhưng bản thân con cảm thấy mình quá vô dụng. Đôi lúc con cảm thấy chính mình lực bất tòng tâm. Con có thể làm gì để tạo ra sự thay đổi đây?

Con chẳng cần phải làm gì cả. Nhưng có một điều mà các con có thể thực hiện đây

Xin Ngài hãy giúp con.

Nhân loại đã và đang cố gắng giải quyết mọi thứ ở cái mức “hình thức” trong một thời gian dài mà không hề gặt được chút thành quả nào cả. Đó là bởi vì sự thay đổi thực sự nằm ở “bản chất” chứ không phải “hình thức.”

À, các con cũng có những khám phá nhất định đấy, tốt thôi, và các con cũng đạt được những tiến bộ trong khoa học và kỹ thuật và vì vậy mà theo vài cách thì các con đã làm cho cuộc sống của chính mình dễ dàng hơn. Nhưng không rõ là liệu nó có làm cho các con trở nên tốt hơn chẳng. Và với những vấn đề lớn hơn, các con hầu như chẳng có chút tiến triển nào. Các con đang đối diện với những khó khăn mà các con đã phải đương đầu với nó nhiều thế kỷ ngay trên chính hành tinh này.

Cái suy nghĩ rằng Trái Đất này tồn tại là để dành cho các sinh vật đang thống trị nó được quyền khai thác là 1 ví dụ điển hình.

Hiển nhiên rằng các con sẽ chẳng thay đổi được cái hình thức đó cho đến khi các con thay đổi cái bản chất.

Các con phải thay đổi cái tư tưởng rằng các Con Là Ai trong cái mối quan hệ với môi trường xung quanh và vạn vật xung quanh trước khi các con có thể hành động một cách khác hơn đi.

Đó là vấn đề của nhận thức. Các con phải nuôi dưỡng nhận thức trước khi các con có thể thay đổi được nó.

Chúng con làm điều đó như thế nào?

Hãy thôi im lặng đi. Hãy cất tiếng nói lên. Nổi loạn lên. Đưa các vấn đề ra trước công luận. Các con thậm chí cần nâng cao ý chí của tập thể nữa.

Chẳng hạn với 1 vấn đề thế này, Tại sao không trồng cây gai dầu và dùng nó để sản xuất giấy? Các con có biết được rằng là bao nhiêu cái cây đã bị chặt đi chỉ để phục vụ cho việc in báo hàng ngày chẳng? Các con không có ý kiến gì về việc máy cái cối giấy, thùng đựng các-tong hay giấy vệ sinh chẳng?

Trồng cây gai thì chi phí bỏ ra lại rất thấp, nhưng thu hoạch lại dễ dàng và nó không chỉ dùng cho việc làm giấy mà thôi. Nó còn dùng để tạo ra được những sợi thừng chắc chắn nhất, những loại áo quần rất bền và thậm chí còn chế tạo những loại dược liệu hay nữa. Thật vậy đó, trồng bồ đề ít tốn kém, thu hoạch dễ và có nhiều công dụng tuyệt vời nhưng đã có một cuộc vận động hành lang rất lớn chống lại nó. Sẽ có nhiều mất mát lắm để đồng ý cho cái thế giới này trồng cái cây ấy ở khắp nơi. Đây chỉ là 1 ví dụ của việc làm thế nào mà lòng tham đã thay thế những cảm xúc thông thường trong cảm xúc của con người.

Vì vậy mà hãy đưa quyển sách này cho bất kì ai mà con biết. Việc này không chỉ là để họ lĩnh hội những điều kiểu này thôi đâu mà là để cho bất kỳ ai thấu hiểu quyển sách này lên tiếng. Và vẫn còn đó những điều tuyệt diệu hơn nữa. Chỉ cần mở những trang sách ra...

Vâng nhưng con đang bắt đầu cảm giác tuyệt vọng, mà cũng có rất nhiều người cảm giác y như vậy sau khi học đọc xong quyển 2. Có phải rằng ở đây chúng ta sẽ càng ngày càng nói nhiều hơn về cái cách mà chúng con đang hủy hoại mọi thứ không? Bởi vì con cảm giác không chắc chắn là con có sẵn sàng đón nhận những gì tiếp theo không nữa.

Con có sẵn sàng để được truyền cảm hứng không? Con có sẵn sàng để nhận được những điều kì thú không? Bởi vì khi Ta học hỏi và khám phá về những nền văn minh khác, những nền văn minh bậc cao, chúng sẽ khiến con cảm thấy hứng thú và đầy cảm hứng.

Hãy nghĩ đến những khả năng! Hãy nghĩ đến những cơ hội! Hãy nghĩ đến một tương lai hoàng kim đã đến rất gần.

Nếu như chúng con thức tỉnh

Con sẽ thức tỉnh. Các con đang thức tỉnh. Mô hình đang biến chuyển.

thế giới này đang thay đổi. Sự thay đổi đang xảy ra ngay trước mắt các con đó thôi.

Quyển sách này là một phần của nó. Các con cũng là 1 phần của nó. Con hãy nhớ rằng con đang ở trong chính nơi này để hàn gắn nó. Con đang ở trong không gian để hàn gắn không gian. Còn không có một lý do nào xác đáng hơn là việc con được xuất hiện ở nơi đây. Đừng bỏ cuộc con ạ. Đừng bỏ cuộc! Cuộc phiêu lưu vĩ đại này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Được thôi, con chọn việc mình sẽ được truyền cảm hứng và sự thông tuệ từ những người phát triển cao hơn, và không bị lung lạc bởi chính điều đó.

Tốt lắm. Đây là một lựa chọn khôn ngoan được đưa ra ở ngay cái nơi mà con nói con muốn được xem như là 1 loài. Con có rất nhiều thứ mà con có thể nhớ khi quan sát những chúng sinh nơi đó.

HEBs sống hòa hợp với nhau thành 1 thể với nhận thức sâu sắc rằng mọi thứ đều tương tác qua lại với nhau. Chính cái tinh thần trách nhiệm này quyết định hành vi của họ. Tinh thần trách nhiệm có thể gọi nó là nguyên tắc sống cơ bản trong xã hội của họ. Hành vi của các con cũng được tạo ra bởi chính các tinh thần trách nhiệm của các con - hay là các nguyên tắc xã hội cơ bản của các con.

Vậy thì nguyên tắc xã hội cơ bản của HEBs là gì?

Nguyên tắc đầu tiên chính là: Chúng ta là một. Mỗi quyết định, mỗi lựa chọn và tất cả những thứ mà các con gọi là “đạo đức” và “luân lý” đều dựa trên nguyên tắc này.

Nguyên tắc thứ hai đó là: Trong cùng 1 tập thể, tất cả đều tác động qua lại lẫn nhau. Chính vì cái nguyên tắc này mà không có bất kỳ một ai có thể hoặc có ý muốn sở hữu một thứ nào đó làm của riêng chỉ bởi vì “anh ta tìm thấy nó trước” hay là vì nó là “sở hữu” của anh ra, hay là tính chuyện “dự trữ” nó. Sự phụ thuộc lẫn nhau của mọi chúng sinh ở trong hợp thể đó đều được tôn trọng và nhìn nhận. Nhu cầu tương xứng cho mỗi cá nhân sống trong quần thể đó đều được giữ ở mức cân bằng- bởi vì họ luôn nằm lòng điều đó.

Vậy có phải rằng với cái luật lệ thứ 2 thì có nghĩa là sẽ chẳng hề có tư hữu cá nhân chẳng?

Không phải như cái cách con vẫn thường hiểu đâu. Một HEBs trải nghiệm “tư hữu cá nhân” theo cái cách mà trách nhiệm của cá nhân khi anh ta phải bảo vệ thứ ấy. Theo như ngôn ngữ của các con, thì có một từ gần nghĩa mà nó mô tả được cái mà những sinh vật cấp cao ấy cảm nhận về điều đó kiểu như là “sở hữu chiến lợi phẩm”, từ đó là sự quản lý. Mỗi HEBs là 1 người quản lý chứ không phải là 1 người chủ.

Cái từ “làm chủ” và nhận thức của các con với nó hoàn toàn không tồn tại trong nền văn hóa của HEBs. Không hề tồn tại cái gọi là “sở hữu” trong nhận thức cái “thuộc về cá nhân”. HEBs không có chiếm hữu, với HEBs chỉ có chăm nom mà thôi. Điều đó có nghĩa là họ giữ gìn, họ ôm ấp, yêu thương và chăm sóc mọi thứ nhưng họ không làm chủ chúng.

Con người sở hữu, HEBs chăm nom. Theo ngôn ngữ của các con thì đây chính là cách mô tả sự khác biệt đó.

Trong lịch sử sơ khai của nhân loại, con người cảm giác họ có đặc quyền được tư hữu cá nhân mọi thứ mà họ chạm đến. Điều này bao gồm cả vợ con, đất đai, những kẻ giàu có và những vùng đất, “vật chất” hay bất cứ thứ nào khác mà những thứ của họ có thể chiếm được thì tất cả đều là của họ cả. Phần nhiều quan điểm này vẫn được coi là một sự thật hiển nhiên trong xã hội loài người hiện nay.

Con người trở nên mê muội với cái quan niệm “quyền sở hữu”. Những HEBs quan sát chúng từ xa thì gọi đó là “sự ám ảnh sở hữu”.

Bây giờ, khi mà con đã tiến hóa, con phải hiểu nhiều thật nhiều rằng con thật sự ra chả sở hữu thứ gì cả- kể cả vợ chồng hay con cái. Rất nhiều người trong các con vẫn còn bám víu vào cái ý niệm rằng họ có thể sở hữu đất đai, mọi thứ ở trên nó, dưới nó và bao trùm nó (vâng, con cũng có thể nói rằng “cái không khí quyền” nữa cơ).

HEBs của vũ trụ này thì ngược lại hoàn toàn, họ thấu hiểu hơn ai hết rằng cái hành hành tinh vật chất dưới chân mà họ đứng hoàn toàn không phải là thứ có thể được sở hữu bởi ai đó- mặc dù một HEBs có thể được cấp cho 1 lô đất để họ chăm nom thông qua cơ chế của xã hội mà họ sống. Nếu cô ta là 1 người quản lý tốt thì cô ta có thể được chấp thuận (hay được hỏi) để chuyển quyền quản lý nó cho con cái của cô ta hay, từ con cái qua tới cháu chắt nữa. Nhưng nếu bất cứ khi nào mà cả người quản lý hay con cháu của người đó bị xác nhận là một người quản lý quá tồi thì họ không còn được quyền chăm nom mảnh đất đó nữa.

Chà! Nếu đó mà là nguyên tắc ở đây thì chắc phải có đến một nửa các nhà kinh doanh phải buộc bị bỏ tài sản lại rồi và hệ sinh thái chắc sẽ được cải thiện nhanh chóng chỉ sau 1 đêm mà thôi.

Con thấy đấy, ở những nền văn minh tiến hóa cao, “công ty” theo cái cách mà con gọi chúng đó sẽ không bao giờ được cái quyền cưỡng đoạt đất đai để tạo ra lời nhuận cho chính nó. Mà người ta có thể thấy rõ ràng rằng chất lượng cuộc sống của rất nhiều người làm việc tại các công ty đó đều bị thiệt hại về lâu về dài. Lợi nhuận nằm ở đâu?

Chà, cái tổn hại này người ta chẳng biết được chỉ vài năm ngược lại thì cái lợi có thể thấy được ngay ở đây, ngay bây giờ. Vì thế mà chúng có thể gọi là lợi trước mắt/ hại lâu dài. Nhưng có mấy ai quan tâm đến cái hại lâu dài đó kia chứ nếu như người ta chẳng sống ở đó mãi để trải nghiệm nó?

Sinh mệnh tiến hóa cao làm điều đó. Nhưng rồi họ lại sống lâu hơn.

Hơn khoảng bao lâu?

Lâu hơn rất nhiều. Ở một vài xã hội của HEBs, người ta bắt tử - miễn là họ chọn ở lại trong thể xác của họ. Vì thế mà trong xã hội của HEBs, mỗi chúng sinh thường được trải nghiệm những hậu quả lâu dài của những hành động mà họ đã gieo.

Làm sao mà họ có thể sống lâu đến thế?

Dĩ nhiên là họ lúc nào mà chả sống, bất cứ cái gì họ đều tiến xa hơn các con nhưng Ta hiểu ý của con là gì. Theo ý con thì đó là sống “trong thân xác”.

Vâng. Làm sao mà họ có thể ở lâu trong xác thân của họ được? Tại sao điều đó xảy ra được?

Chà cái điều đầu tiên là bởi vì họ không làm ô nhiễm không khí, nguồn nước và cả đất đai của họ nữa. Chẳng hạn là họ không hề bón hóa chất vào đất, cái mà thực vật hay động vật sẽ hấp thu vào và chúng sẽ mang theo vào cơ thể khi Ta sử dụng những thực và động vật kia.

Một HEBs, thật ra thì họ không bao giờ ăn động thực vật ở trên mặt đất bị nhiễm hóa chất và rồi cái chất độc kia thấm vào con vật và rồi Ta lại tiêu hóa nó. HEBs sẽ đánh giá chính xác thói quen này như kiểu muốn tự sát vậy. Vì thế mà HEBs không gây ô nhiễm cho môi trường, khí quyển và thể xác của họ như cái cách mà con người làm. Cơ thể của các con là một sự sáng tạo tuyệt mỹ, nó được tạo ra để “tồn tại” lâu hơn. HEBs cũng có biểu hiện những biểu hiện tâm lý khác nhau để đều được kéo dài sự sống.

Chẳng hạn như?

HEBs chẳng bao giờ lo lắng - và họ càng chẳng thể nào hiểu nổi cái ý niệm “lo lắng” hay “áp lực”. Cũng chẳng có 1 HEBs nào biết cái gọi là “ghét bỏ”, “bực dọc”, ghen tỵ hay hoảng loạn cả. Vì vậy mà HEBs sẽ không có những phản ứng sinh hóa bên trong cơ thể khiến nó bị ăn mòn và phá hủy. Một HEBs sẽ gọi điều này là “tự nuốt chính mình”, và một HEBs nếu không sớm đánh Tan nó thì nó sẽ phá Tan thể xác ra.

Làm sao mà HEBs có thể duy trì việc này? Liệu con người có khả năng kiểm soát cảm xúc của chính mình chẳng?

Trước tiên 1 HEBs hiểu rằng mọi thứ đều rất hoàn hảo, đó là một quá trình của vũ trụ, nó có sự sắp đặt của chính nó và điều mà họ nên làm là không nên can thiệp vào đó. Vì vậy mà một HEBs sẽ chẳng bao giờ lo lắng cả bởi vì HEBs hiểu được quá trình này.

Và để trả lời cho con câu hỏi thứ hai thì: được, con người có kiểm soát được nó mà mặc dù một vài người không tin là họ có khả năng đó và những người khác thì đơn giản là họ đã không chọn lựa thực tập điều này. Chỉ có rất ít người đã nỗ lực thực sự để được sống lâu hơn - giả định rằng hóa chất và ô nhiễm

không khí không thể giết chết họ và cũng có giả định rằng họ không tình nguyện để đầu độc chính mình theo những cách khác.

Chờ chút. Chúng con “tình nguyện đầu độc bản thân mình sao”?

Một vài người trong các con làm thế đó.

Như thế nào chứ?

Như Ta đã nói đó, các con ăn chất độc mà. Một vài người trong các con uống vào chất độc. Một số còn hút chất độc nữa.

Các sinh mệnh tiến hóa cao hơn nhận thấy hành vi này thật khó hiểu. Người ta chẳng thể hiểu tại sao các con lại cố tình đưa vào cơ thể mình những chất mà các con hiểu rõ chúng chẳng có một cái ích lợi nào cả.

À thì chúng con cảm thấy rằng ăn uống hút thuốc là những thứ gọi là tận hưởng. Một HEBs nhận thấy rằng cuộc sống ở trong cơ thể chính là sự tận hưởng và họ không thể nào tưởng tượng ra cái việc mà người ta được thấy trước cái viễn cảnh nó sẽ hạn chế hay kết liễu thân xác hoặc giả làm cho thân xác này đau đớn mà vẫn cứ đâm đầu mà làm đau. Nhiều người trong chúng con không tin rằng việc ăn nhiều thịt đỏ, uống rượu bia hay hút thuốc sẽ làm hạn chế hay kết liễu và thậm chí làm cho thân xác này đau đớn đâu.

Vậy thì kỹ năng quan sát của các con quá tệ. Chúng cần được mài dũa thêm.

Một HEBs sẽ đề nghị con rằng con chỉ cần đơn giản nhìn ra xung quanh mình thôi.

Vâng, à ừ ...còn điều gì về những xã hội tiến hóa cao của vũ trụ này thì người hãy nói cho con nghe đi

Không có biết xấu hổ là gì

Không có xấu hổ sao?

Hay bất cứ cảm giác tội lỗi nào hết.

Vậy thì làm sao mà một người bị quy kết là quản lý vùng đất tội vậy? Ngài nói là họ sẽ cách ly anh ta khỏi vùng đất đó. Điều đó chẳng phải đồng nghĩa với việc anh ta bị phán xét và bị kết tội sao?

Không. Điều đó chỉ có nghĩa rằng anh ta được theo sát và nhận thấy rằng anh ta không thể quản lý mà thôi. Ở một xã hội tiến hóa thì chúng sinh chẳng khi nào bị đưa cho cái việc mà người ta không làm được đâu.

Nhưng nếu lỡ người ta cứ vẫn muốn làm thì sao?

Họ sẽ không “muốn” đâu con. Sao lại không? Biết mình đã không làm được thì tự khắc nó sẽ triệt tiêu đi ham muốn thôi. Đó là chuyện hiển nhiên mà họ tự hiểu rằng cố đâm ăn xoi sẽ gây hậu quả khó lường cho những thứ khác. Bởi vậy người ta sẽ không làm cái chuyện tào lao đó vì hại người chẳng khác gì hại mình. Người ta biết rõ đến vậy đó.

Vậy thì người ta hiểu chuyện cũng nhờ “bản năng sinh tồn” y chang như ở Trái Đất vậy nhỉ.

Chắc rồi. Sự khác duy nhất đó là cái định nghĩa của từ “bản thân”. Con người định nghĩa bản thân nông cạn lắm. Nói đến bản thân thì thôi rồi nào là “bản thân của tôi”, Gia đình của tôi, xã hội của tôi. HEBs thì định nghĩa bản thân khác lắm. Nói đến “bản thân” thì đó là Bản thân, gia đình và cộng đồng.

Kiểu như mọi thứ chỉ là 1 mà thôi.

Thì chỉ có một mà thôi. Đó là cái cốt lõi.

Con đã hiểu.

Mà còn nữa, chẳng hạn như một chúng sinh đã tiến hóa lên cao thì chẳng bao giờ cố sống cố chết để phải nuôi dạy con cái nếu như họ cảm thấy mình không đủ khả năng đâu. Đó là lý do tại sao trong những xã hội phát triển cao thì chẳng ai để cho con nít đi nuôi con nít bao giờ. Trẻ nhỏ phải được các bậc trưởng lão nuôi dưỡng. Không phải là trẻ vừa sinh ra bị tách khỏi bố mẹ đâu, không phải là tách chúng ra khỏi vòng tay của cha mẹ rồi giao cho người xa lạ nuôi nấng đâu. Không như vậy.

Ở những nơi đó thì trưởng lão sống cùng con trẻ. Cũng không có chuyện bỏ mặc chúng muốn sống thế nào cũng được. Hay cũng không có chuyện chúng bị lãng quên và chúng định đoạt tương lai của mình thế nào thì kệ xác chúng nó đâu. Mà con trẻ đều được tôn trọng, nâng niu, gần gũi, yêu thương và được cộng đồng quan tâm. Khi một hài nhi chào đời, những trưởng lão sẽ có mặt xung quanh và tự sâu trông trái tim của cộng đồng gia đình sẽ khiến cho đứa nhỏ cảm nhận hết được sự yêu thương chăm sóc như những đứa trẻ được có bố mẹ yêu thương ở chỗ của con vậy đó... Có khác chẳng là, tụi nhỏ sẽ tự biết rằng ai là “bố mẹ” của nó - dùng theo ngôn từ của các con là vậy, chứ theo ngôn ngữ của họ sẽ là “người ban cuộc sống” - mấy đứa nhỏ đó sẽ không bị ép phải học những điều căn bản của cuộc sống từ những người mà vẫn là những kẻ vẫn đang mày mò để học đâu.

Ở xã hội của HEBs, trưởng lão mở lớp và hướng dẫn quá trình học như xây nhà, nuôi dưỡng và chăm sóc con cái. Trẻ nhỏ sẽ được nuôi dưỡng trong một môi trường thông tuệ, yêu thương, nhẫn nại và đầy sự thấu hiểu. Còn những người trẻ sinh ra đứa nhỏ thì thường đi đâu đó đối đầu với thử thách, tận hưởng lạc thú của tuổi trẻ. Mà bọn họ cũng có thể chọn con đường dành nhiều thời gian cho con trẻ cũng được. Họ cũng có thể sống ở chung “nhà” cùng với các trưởng lão và bọn trẻ ở dưỡng đường đó cũng được, để trải nghiệm cảm giác mình cũng là 1 phần trong đó. Mọi thứ được xem như là những trải nghiệm về sự hòa hợp cùng nhau. Nhưng các trưởng lão mới là người chịu trách nhiệm

nuôi nấng trẻ nhỏ. Các trưởng lão xem đó là một vinh dự khi được gánh trên vai trọng trách nuôi dưỡng mầm non của thế hệ tương lai. Ở HEBs người ta coi trọng việc này hơn là để cho những người trẻ tuổi nuôi nấng chúng.

Mà Ta cũng nói về cái chuyện này trước đây rồi khi mà chúng ta nói đến cái chuyện nuôi nấng con cái ở chỗ của con và con nên thay đổi nó ra sao đó.

À vâng, cảm ơn Ngài vì đã giải thích tường tận cho con về cái cách mà họ nuôi dưỡng trẻ. Vậy giờ mình quay lại cái chỗ là làm kiểu gì mà HEBs không hề cảm thấy tội lỗi hay hổ thẹn dù cho anh ta có làm cái quái gì đi nữa?

Đã nói là không bởi vì hổ thẹn hay tội lỗi chỉ là những thứ bên ngoài người ta áp đặt vào mà thôi. Nó chỉ là thứ được tiếp thu mà cũng chẳng nghi ngờ gì về điều đó hết, nhưng đầu tiên là người ta áp đặt nó từ phía ngoài kia. Lúc nào cũng vậy hết. Không có Thánh Thần nào (tất cả chúng sinh đều là Thánh Thần) mà nhận thức được chính mình hay vạn vật xung quanh là những thứ kiểu như “xấu hổ” hay “tội lỗi” mãi cho đến khi thiên hạ gán ghép nó theo kiểu đó hết.

Trong xã hội của các con đó, có đứa nhỏ nào tự thấy xấu hổ khi “tè dâm” không? Làm gì có chuyện đó. Tội nó chẳng biết đó là gì cho đến khi người ta nói với chúng như thế là xấu. Có đứa nhỏ nào thấy tội lỗi khi chúng nó thấy thích thú khi môn trôn bộ phận sinh dục của chúng không? Cũng không luôn, mãi cho đến khi người ta nói đó là xấu xa.

Mức độ tiến hóa của một nền văn minh được đo bằng cái cách mà người ta đánh giá hành động hay sự vật kiểu như “xấu hổ” hay “tội lỗi”.

Vậy làm bất cứ trò gì cũng không xấu hổ sao? Người ta có làm gì cũng chẳng thấy tội lỗi sao?

Ta nói với con rồi mà, làm gì có cái gọi là đúng là sai. Có nhiều người vẫn không chịu hiểu điều đó. Mà để hiểu cái được đề cập đến ở đây thì người ta phải đọc hết toàn bộ cái đối thoại này kia. Lấy đại 1 câu nào đó ra thì trời cũng chả hiểu nổi. Quyển 1 và 2 thì chứa những chi tiết lý giải về nền văn minh phía trên. Còn ở đây thì con đang hỏi Ta mô tả về nền văn minh tiến hóa cao của vũ trụ. Bọn họ thì đã hiểu được sự thông tuệ này.

Được thôi. Vậy bọn họ còn có gì khác với chúng con nữa?

Khác nhiều lắm chứ. Họ không có cạnh tranh. Người ta không tranh đấu vì họ biết 1 người thua là cả bọn đều thua. Cho nên người ta không có thứ gọi là thể thao, trò chơi để dạy trẻ nhỏ (hẳn sâu với mấy đứa lớn) cái suy nghĩ phức tạp rằng 1 đứa nào đó thắng trong khi đứa khác thua thì đó là giải trí. Mà Ta cũng nói rồi, người ta chia sẻ với nhau mọi thứ. Khi 1 ai đó cần thì họ không màng đến việc giữ lại làm của riêng chỉ bởi vì nó là hàng hiếm mà còn ngược

lại đó chính là lý do chính đáng mà người ta cần chia sẻ. Trong xã hội của các con thì, nếu con mà phải chia sẻ thứ gì thì hàng càng hiếm, thì giá càng cao. Làm vậy để chắc chắn rằng nếu mình phải xìa ra cái thứ mà mình đang “có” thì ít nhất mình cũng sẽ giàu to. Sinh mệnh tiến hóa cao cũng làm giàu bằng cách chia sẻ hàng hiếm. Điều khác duy nhất giữa HEBs và con người có chăng đó là cái cách mà HEBs định nghĩa “làm giàu” là gì mà thôi. Một HEBs cảm thấy mình đang “làm giàu” bằng việc chia sẻ thoải mái cho mọi người mà không cần quan tâm đến thứ gọi là “lợi nhuận” kia. Thật vậy cảm xúc đó chính là lợi nhuận. Hành vi của các con bị tạo ra bởi hàng loạt các chuẩn mực xã hội nơi mà các con sống. Như Ta đã nói trước đây đó, 1 trong những cái cơ bản là: Thích ứng nhất để sinh tồn.

Cái này có thể gọi là nguyên tắc thứ 2. Nền tảng của xã hội được tạo ra từ đó: kinh tế, chính trị, tôn giáo, giáo dục, cấu trúc xã hội. Nhưng đối với sinh mệnh tiến hóa cao thì nguyên tắc chả khác gì một phép nghịch hợp cả. Chúng tự mâu thuẫn với nhau. Vì nguyên tắc đầu tiên của HEBs là Chúng ta là một, Cái “một” ở đây không có “thích ứng” cho toàn bộ cho đến khi “tất cả” cùng “thích ứng”. Bởi thế mà thích ứng để sinh tồn là điều không thể hay nó chỉ là thứ duy nhất có thể (vậy đây là 1 mâu thuẫn) - vì cái thích ứng nhất không thích ứng cho đến khi nó là chính nó.

Con có hiểu kịp không vậy?

Vâng. Thì chúng con gọi nó là cộng sản.

Trên hành tinh của các con đã thăng tay gạt bỏ bất kỳ hệ thống nào không cho phép sự thăng tiến của người này thì buộc người kia phải trả giá.

Nếu mà một hệ thống chính phủ hay kinh tế nào đó muốn nỗ lực để đạt được sự phân phối công bằng đi, cho “tất cả”, tạo ra lợi ích cho “mọi người”, khi đó thì tài nguyên thuộc về “tất cả”, thì các con sẽ nói nào rằng chính phủ đang xâm phạm trật tự tự nhiên. Nhưng ở những nền văn minh tiến bộ thì trật tự tự nhiên đó chính là phân phối đều.

Kể cả chuyện người ta hay tổ chức nào đó chỉ ngồi chơi xơi nước thôi sao? Kể cả khi họ chẳng có chút đóng góp nào xây dựng cộng đồng sao? Hay thậm chí những kẻ đó là xấu xa sao?

Thì tài sản của cộng đồng chính là sự sống. Nếu như con còn sống, thì cũng là đang góp phần vào xây dựng cộng đồng đó chứ. Một linh hồn phải trú trong 1 thân xác cũng là 1 điều khó khăn rồi. Mà để đồng ý cho việc ở trong hình dạng này, nói theo 1 cách thì đó là một sự hy sinh lớn lao lắm chứ nhưng đối với 1 người thì rất là cần thiết và kể cả khi người ta chỉ tận hưởng mà thôi. nếu như tất cả phải trải nghiệm để biết được chính mình và để tái tạo lại một cái

chính mình mới mẻ cho những phiên bản vĩ đại tiếp theo của những tầm nhìn vĩ mô hơn cái mà nó từng sinh ra cái đó.

Việc hiểu tại sao chúng ta lại chọn chốn này cũng quan trọng lắm chứ.

Chúng ta hả?

Những linh hồn tạo thành tập thể đó.

Ngài làm con rối quá

Như Ta đã giải thích với con rối, chỉ có một linh hồn, một cá thể, một thực thể. Mà một vài người gọi là “Thượng Đế”. Thực thể duy nhất “cá tính hóa” bản chất của nó hòa nhập vào mọi thứ trong vũ trụ này- nói theo kiểu khác thì tất cả cũng là nó. Cái này bao trùm hết cả mọi chúng sinh hay cái mà các con hay gọi là các linh hồn.

Thế thì “Thượng Đế” đó cũng là mỗi linh hồn sao?

Thì mỗi linh hồn bây giờ, trước đây sau này cũng chỉ vậy mà thôi.

Vậy Thượng Đế cũng là 1 “tập thể” à?

À đó là cái từ mà Ta chọn bởi vì nó tương đương với ngôn từ mà các con dùng để mô tả những sự vật như thế.

Không phải chỉ là 1 cá thể, mà là 1 tập thể hả?

Đâu có cần thiết phải là 1 người hay 1 ai đó. Nghĩ thoáng ra đi con!

Vậy thì Thượng Đế là cả hai à. Một thực thể thuyết với được tạo ra từ tập hợp của những cá nhân.

Giỏi! Rất giỏi!

Vậy tại sao cái tập thể này lại đến Trái Đất?

Để biểu đạt bản thân trong thể lý. Để tìm thấy bản thân dựa trên kinh nghiệm của chính nó. Để trở thành Thượng Đế. Ý chang cái mà Ta đã nói trong quyển 1 đó.

Ngài tạo ra chúng con để thành Ngài à?

Chính xác. Đó là lý do tại sao các con được tạo ra.

Và loài người được tạo ra bởi 1 tập thể à?

Kinh thánh của các con viết thế này: “Hãy để chúng ta tạo ra con người theo trí tưởng tượng của chúng ta và sau đó là sở thích của chúng ta”, trước khi bị dịch thuật xào nấu.

Cuộc sống là một quá trình mà Thượng Đế tạo ra chính mình và rồi tự trải nghiệm sự sáng tạo đó. Quá trình sáng tác này kéo dài vô tận và mãi mãi. Nó diễn ra ở mọi lúc. Công cụ làm việc của Thượng Đế là tính tương đối và thể lý. Năng lượng tinh khiết (cái mà các con gọi là các linh hồn) đó chính là Thượng Đế đó. Bản thể thực sự là thiêng liêng.

Bằng một quá trình mà thông qua đó nguồn năng lượng thành chính yếu, linh hồn ẩn trong thể lý. Quá trình này xảy ra bởi vì năng lượng tự nó làm chậm nó lại - nó làm thay đổi đi dao động vốn có của nó, hay cái mà các con gọi là các xung động. Cái này là cái mà tất cả đều thực hiện trong từng phần. Đó là, tất cả của từng phần. Những cá thể của một phách mà các con gọi là linh hồn. Sự thật thì chỉ có duy nhất một linh hồn mà thôi, tự nó định hình và biến đổi chính nó. Cái này cũng có thể gọi là sự cải tạo. Các con chính là Bản thể của Thượng Đế (mang thông tin của Thượng Đế). Đó chính là sự đóng góp rồi và chính là bản thân của con cũng đủ rồi.

Nói cho đơn giản thế này nhé, với cái việc mà con chấp nhận có một thể xác thì điều đó là quá đủ rồi. Ta chẳng muốn chẳng cần gì hơn nữa đâu. Các con đã đóng góp vào cho cộng đồng rồi. Các con đã biến điều đó thành khả thi cho cái cộng đồng đó rồi – thành một nguyên tố của cộng đồng - để trải nghiệm cái gì là tốt cho con. Mà thậm chí là khi con viết lên rằng Chúa tạo ra thiên đường và Trái Đất và muôn loài trên đó, chim chóc của bầu trời, cá của đại dương, và nghe thật đã Tai quá đi mất.

“Cái tốt” nói trắng ra là chẳng thể tồn tại nếu không có cái đối lập với nó. Vì vậy mà nếu con từng tạo ra cái xấu xa, đi ngược lại vận động, đi ngược chiều với cái tốt. Nó chính là mặt đối lập của cuộc sống - thế là con đã tự đi tới bắt tay với thần Chết rồi đó.

Nhưng thực tế thì cái chết đâu có thật sự tồn tại trong cái hiện thực cốt lõi này, nó chỉ là là chuyện bày ra cho vui thôi, một sự sáng tạo, một trải nghiệm tưởng tượng mà thôi. Vì dù sao qua nó thì người ta mới biết trân trọng cuộc sống của mình hơn. Vậy thì “xấu xa” chỉ là từ “sống”^[21] đánh vần ngược mà thôi, chứ có gì đâu. Chơi chữ hay quá đi mất. Các con sống trong 1 đồng các bí ẩn kỳ thú mà có mấy ai nhận ra nó chứ.

Còn giờ thì con đã biết được phần còn lại của vũ trụ này, con đã lĩnh hội được cái sự thật vĩ đại này. Con có thể không bao giờ phải đòi hỏi người ta báo đáp mình khi con chia sẻ tài nguyên hay những thứ thiết yếu trong cái cõi trần này nữa.

Nó đẹp đến vậy mà nhiều người vẫn cứ muốn gọi nó là cộng sản.

Nếu mà người ta thích vậy thì cứ chiều đi. Mà có điều là Ta phải nói với con thế này mãi cho đến khi cộng đồng của các con hiểu được tính cộng đồng thì lúc đó các con mới có thể trải nghiệm được Tiệc Thánh hay lúc đó mới biết rõ chân tướng của Ta.

²¹ Evil (xấu xa) – Live (cuộc sống)

Những cộng đồng phát triển cao hơn thì họ luôn hiểu rất sâu sắc những thứ mà Ta đã nói ở đây. Ở những nơi đó thì không có chuyện người ta giữ khư khư cho riêng mình hay hét giá thật cao cho những thứ hàng quý hiếm. Chỉ có những cái xã hội sơ khai thì mới làm những trò đó. Chỉ có những chúng sinh non trẻ mới thích cái gọi là cơ hội để thu lợi nhuận khi có thứ gì đó khan hiếm mà thôi. Xã hội của HEBs không bị chi phối bởi “Cung và Cầu” đâu.

Đây là 1 phần của xã hội mà con người hô hào rằng nó góp phần xây dựng đời sống con người và tạo ra vật chất cho xã hội. Nhưng nếu nhìn từ quan điểm của những chúng sinh đã tiến hóa hơn thì cái xã hội của các con đã xâm hại cái gọi là lợi ích chung đó, bởi vì làm gì có chuyện mà ai ai cũng được hưởng cái lợi đó.

Một đặc tính khác biệt và rất thú vị của những nền văn minh tiến hóa cao đó là người ta hoàn toàn không có cái khái niệm, không có từ ngữ hay thậm chí là cái suy nghĩ “của Ta” hay “của họ” gì cả. Trong ngôn ngữ của họ không có bóng dáng của sở hữu cách và nếu mà những người ở đó dùng ngôn ngữ của địa cầu thì chắc người ta chỉ sử dụng mạo từ để mô tả vật mà thôi. Kiểu sử dụng tương đương vậy “xe của tôi” thì thành “cái xe mà giờ ở cùng tôi”, “bạn đời của tôi” hay “con tôi” thành “bạn đời”, hay “đứa con mà giờ ở với tôi”. Cái cụm “giờ ở với/cùng” hay “sự hiện hữu của cái gì đó” chắc là gần giống với cái mà các con gọi là “làm chủ” hay “sở hữu” đó. Thì cái “sự hiện hữu của...” gì đó thành một món quà, đó là những “món quà” thật sự của cuộc sống.

Cho nên nếu dùng ngôn từ của những nền văn minh tiến hóa cao thì người ta không thể nói được cái cụm “cuộc sống của tôi” mà họ chỉ nói thế này “cuộc sống mà tôi hiện hữu”.

Giống cái cách nói của các con “sự hiện hữu của Thượng Đế”.

Khi con chính là sự hiện hữu của Thượng Đế (mà đó là con, bất cứ khi nào con đều hiện hữu trong mỗi người khác), thì con sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc lấy từ Thượng Đế cái thuộc về Người, hay bất cứ phần nào thuộc về điều đó cả. Tự nhiên con sẽ muốn chia sẻ, chia sẻ thật đều mọi phần của Thượng Đế. Hiểu biết tâm linh này chính là nền tảng của cấu trúc xã hội, kinh tế, chính trị, tôn giáo của xã hội tiến hóa cao.

Đây là vũ trụ quan của toàn cuộc sống và nó chỉ là một mớ thất bại nếu các con chỉ đứng đó mà nhìn thôi, để hiểu được nó và sống toàn tâm ý với nó thì cũng nên biết rằng chính nó sẽ gây ra nhiều trải nghiệm xung đột với cái mà con đã biết trên Trái Đất này.

CHƯƠNG 18

Còn các sinh vật trên hành tinh khác thì sao, ý con là về ngoại hình của họ?

Con thích Ta nói về ai đây. Vì có rất nhiều các sinh vật ngoài hành tinh khác nhau cũng có sự sống như các con vậy.

Phải nói là vô cùng nhiều.

Chà, cũng có những sinh vật giống hệt chúng con sao?

Dĩ nhiên rồi, giống y chang các con thôi - chỉ có vài chỗ khác nhau nho nhỏ.

Họ sinh sống như thế nào? Họ ăn cái gì? Ăn mặc ra sao? Rồi người ta liên lạc với nhau kiểu gì? Con muốn tìm hiểu tất cả về người ngoài hành tinh. Thôi thì Ngài hãy nói cho con biết đi.

Ta biết là con rất tò mò muốn biết nhưng những quyển sách thế này đâu có phải được viết ra với mục đích thoả mãn cái sự tò mò đó của con. Mục đích chính của cuộc đối thoại này là để truyền bá thông điệp cho cái thế giới mà con đang sống.

Con chỉ muốn hỏi thêm vài câu thôi. Thực ra thì đâu phải chỉ là tò mò không đâu mà còn hơn thế nữa? Chúng con có thể học hỏi thêm được điều gì đó chẳng. Hay nói một cách chính xác hơn là để ghi nhớ.

Chính xác là điều đó. Vì con chẳng cần học cái gì hết chỉ cần nhớ mình là ai mà thôi.

Ngài đã nói điều này rất kỹ ở quyển 1 rồi. Mà những chúng sinh ở các hành tinh khác thì họ có nhớ họ là ai không?

Giống như điều con nghĩ thôi, chúng sinh ở khắp nơi đều trong những giai đoạn khác nhau của sự tiến hoá. Nhưng đối với những chúng sinh tiến hoá cao thì đúng là họ luôn nhớ mình là ai.

Họ sống như thế nào? Đi lại? Làm việc? Giao tiếp ra sao?

Ở các xã hội tiến hoá cao thì không có cái kiểu đi lại như các con. Công nghệ đã tiến bộ vượt bậc đến nỗi người ta chẳng cần phải sử dụng các nhiên liệu để vận hành động cơ gắn trong lòng những cỗ máy to đùng đâu.

Thêm nữa thì người ta còn đạt được nhiều thành tựu trong công nghệ vật lý, các hiểu biết về tâm linh cũng như thấu hiểu bản thể của thể chất.

Thành quả của sự kết hợp của 2 loại tiến bộ vượt bậc này đó là HEBs có thể tháo lắp bất kỳ phần nào của cơ thể. Và điều này khiến cho chúng sinh tiến hoá cao có thể đến bất kỳ nơi đâu bất kỳ thời gian nào mà họ muốn.

Kể cả việc băng qua vũ trụ với khoảng cách là mấy ngàn năm ánh sáng sao?

Ừ, thì hầu như đúng là vậy đó. Còn để du hành đường dài như đi từ thiên hà này qua thiên hà khác thì họ làm theo cái kiểu như thả đá trên nước vậy. Người ta không phải đi xuyên qua Ma Trận - vũ trụ này mà thật ra thì họ “nhảy vòng quanh” thì đúng hơn. Đây là hình ảnh gần gũi nhất để cho con dễ hình dung cái tính chất vật lý này.

Còn với cái mà xã hội của các con hay nói, à “công việc” – cái khái niệm này không tồn tại trong hầu hết những nền văn minh của HEBs. Người ta chỉ thi hành nhiệm vụ, thực hiện các hoạt động dựa trên việc người ta thực sự thích làm công việc nào mà thôi và họ nhìn nhận nó như là cách tốt nhất để thể hiện bản thân của mình.

Nếu người ta có thể làm vậy thì thiệt là tuyệt vời, nhưng mà còn thành phần lao động trình độ thấp thì sao?

Khái niệm “lao động trình độ thấp” không hề tồn tại. Cái mà các con gán cho là “lao động trình độ thấp” thì lại là những người được tôn kính nhất trong thế giới của những sinh vật đã tiến hoá cao.

Những HEBs làm những nhiệm vụ hàng ngày để bảo đảm cho xã hội hoạt động và tồn tại đều được trọng thưởng. Họ được đề cao như là “những công nhân” hoạt động trong ngành dịch vụ phục vụ tất cả mọi người. Ta phải để từ “công nhân” trong ngoặc bởi vì một HEBs không coi như vậy là “làm việc” mà đây là hình thức tối cao của việc thể hiện bản thân mình.

Cái ý niệm và trải nghiệm mà con người tạo ra quanh việc bộc lộ bản thân mình – cái mà các con gọi là “làm việc” thì chúng hoàn toàn không nằm trong xã hội của HEBs. HEBs sẽ không chọn những trải nghiệm kiểu như “khăng định mình”, “cực nhọc”, “làm thêm giờ” hoặc họ cũng không cố sống cố chết để thành “dân đầu”, “thành công” hay “thăng tiến”.

Cái khái niệm “thành công” theo cái cách mà các con định nghĩa thì hoàn toàn xa lạ đối với họ bởi vì cái khái niệm đối lập là “thất bại” cũng chẳng tồn tại.

Vậy thì làm sao mà HEBs có được trải nghiệm của thành tựu và thành quả vậy?

Tất nhiên là họ sẽ không dựng lên một hệ thống vây quanh các giá trị như “cạnh tranh”, “thắng”, “thua”, “được”, “mất” như cái cách mà hầu hết các hoạt động của xã hội các con đang hướng về chúng, thậm chí là còn ở trong các trường học nữa kia. Mà người ta hiểu thấu đáo cái gọi là giá trị thực của xã hội và thực sự đề cao chúng.

Họ định nghĩa “thành tựu” theo kiểu “làm để tạo ra các giá trị” chứ không phải làm để mang đến “vinh quang” hay “tiền tài” thậm chí chúng có giá hoặc không.

Vậy thì HEBs cũng có một “hệ thống giá trị” đó thôi.

Ừ, có chứ, tất nhiên rồi. Nhưng mà không giống với hầu hết loài người. HEBs đề cao cái mang lại lợi ích cho tất cả mọi người.

Chúng con cũng như vậy.

À nhưng cái cách mà con định nghĩa cái “lợi ích” khác lắm. Các con chỉ thấy cái lợi ở trong cái kiểu người ta cầm gậy đánh tới đánh lui một cái thứ hình cầu nhỏ nhỏ hoặc thoát y trên màn bạc mà thôi. Chứ các con đâu có thấy cái ích của việc dạy cho trẻ ghi nhớ những chân lý tuyệt vời của cuộc sống hay nơi nuôi dưỡng cội nguồn tâm linh của xã hội.

Vì thế mà các con trả tiền cho các ngôi sao điện ảnh, các tuyển thủ bóng chày hay thậm chí còn tôn sùng họ hơn các giáo viên và thầy tu. Cứ theo cái đà này thì xã hội của các con càng ngày càng tiến lùi thay vì tiến tới cái nơi mà các con muốn.

Khả năng quan sát của các con chưa thực sự được tiến hoá. HEBs thì luôn thấy rõ “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”. Con người thì không thế.

HEBs không tôn kính các thầy tu hay các tu sĩ chỉ bởi vì điều đó thuộc về “chuẩn mực đạo đức” mà chỉ bởi đó là “cái hoạt động được” để đưa xã hội tiến đến nơi mà họ muốn. Vì thế mà ở đó vẫn có cấu trúc giá trị, giá trị đó sẽ là “có” và “không có”.

Vì thế mà ở nơi ấy thì chính những nhà giáo mới là những người giàu có và nổi tiếng và những tuyển thủ bóng chày mới là kẻ nghèo xác.

Cũng có những thứ “không có” ở tại xã hội của HEBs. Không có những con người khốn cùng vì phải sống trong đáy sâu của suy thoái.

Hoàn toàn không có chỉ trong vòng 1 giờ mà có đến những 400 ngàn đứa trẻ chết vì đói hay có đến 30,000 người chết đói mỗi ngày như trên hành tinh của các con. Cũng không có những thứ cuộc sống “lay lắt qua ngày” để kiếm sống.

Hoàn toàn không. Ở xã hội của HEBs không có những điều như “bần cùng” hay “nghèo khổ”.

Làm sao họ thoát khỏi nó? Bằng cách nào?

Áp dụng 2 nguyên tắc cơ bản:

- Chúng ta là Một
- Và bấy nhiêu đó là đủ rồi.

HEBs nhận thức rất rõ về sự đủ và chính ý thức của họ tạo ra điều đó. Thông qua việc nhận thức được sự tương tác qua lại của mọi vật mà HEBs không lãng phí hay phá huỷ bất cứ nguồn tài nguyên thiên nhiên nào trên hành tinh của HEBs. Nên lúc nào cũng có đủ cho mọi người – vì thế mà “bấy nhiêu đó là đủ rồi”.

Còn con người thì nhận thức “thiếu” - “không đủ” chính là gốc rễ của mọi lo lắng, mọi áp lực, mọi cạnh tranh, mọi ganh ghét, mọi giận dữ, mọi tranh đấu và cuối cùng là mọi chém giết trên hành tinh của các con.

Còn điều này nữa, nhân loại cứ ôm khư khư cái niềm tin vào sự tách biệt thay vì sự hoà hợp. Tất cả những điều đó đã tạo ra hết 90 phần trăm đau khổ của cả nhân loại, sự đau thương trong suốt chiều dài lịch sử và sự bất lực trong rất nhiều nỗ lực từ trước đến nay để đưa nhân loại thoát khỏi sự đau thương.

Nếu như các con có thể thay đổi được 2 nhân tố của nhận thức của chính mình thì mọi chuyện đã khác đi.

Bằng cách nào. Con cũng muốn làm lắm nhưng chẳng biết làm sao.

Hãy cho con một công cụ chứ không chỉ nói suông thế này.

Tốt thôi. Vậy mới công bằng nhỉ. Vậy thì công cụ đây.

“Hãy làm như thế...”

Hãy Làm như thế các con là Một. Hãy bắt đầu làm điều đó vào ngày mai. Xem mọi người như là “chính mình”, để được nếm trải khó khăn. Coi mọi người như “chính mình”, để được trải nghiệm những điều thật khác.

Làm thử đi, ngày mai đi lanh quanh đâu đó và thử làm xem. Nhìn mọi người theo cách nhìn mới. Và rồi hãy bắt đầu làm như thế “bấy nhiêu đó là đủ rồi”. Nếu như con đã có “đủ” tiền, “đủ” yêu thương và “đủ” thời gian thì liệu con sẽ có hành động khác đi hơn chẳng. Con có chia sẻ mọi thứ thoải mái hơn, tự do hơn và công bằng hơn chẳng?

Thú vị thật, bởi vì chúng con đang hành xử y chang như vậy với nguồn tài nguyên thiên nhiên của chúng con, và tội con đang bị các nhà môi trường chỉ trích vì điều đó đó. Ý con là, chúng con đang làm như là “bấy nhiêu đó là đủ rồi”.

Cái lý thú ở đây chính là điều con đang làm, nếu có thứ nào mà các con cho là có lợi nhưng nó đang hiếm hàng, thì các con sẽ theo dõi sát sao- thậm chí còn trữ hàng nữa kia. Nhưng mấy con đã chơi vơi quá để rồi lại thua dưới tay môi trường, tài nguyên thiên nhiên và cả hệ sinh thái nữa.

Vì thế có thể nói rằng chính các con đã không quan tâm đến môi trường, tài nguyên thiên nhiên và cả hệ sinh thái đang nuôi dưỡng các con.

Hay đó là cái cách mà chúng con đang làm “bấy nhiêu đó là đủ rồi”.

Nhưng các con đâu có làm đúng. Nếu làm đúng thì các con sẽ chia những nguồn tài nguyên kia công bằng hơn. Hiện nay thì 4/5 sản lượng tài nguyên thiên nhiên lại chỉ được 1/5 dân số của loài người sử dụng. Và chả có ai buồn nghĩ đến chuyện thay đổi điều đó.

Nó sẽ đủ cho tất cả mọi người nếu như con hãy dừng ngay suy nghĩ vô tư rằng một số ít nào đó được đặc quyền phung phí nó. Nếu mọi người dùng tài nguyên một cách thông minh, thì các con sẽ dùng ít hơn cái số mà các con dùng hiện nay chỉ có vài người xài mà lại xài thật phung phí.

Sử dụng tài nguyên chứ đừng lạm dụng nó. Đó là điều mà tất cả các nhà sinh thái học đều nói đến.

Chà con lại thấy tuyệt vọng nữa rồi. Ngài cứ làm con thấy u ám quá.

Con có biết điều này không, con là một điều gì đó? Con đang đi trên một con đường vắng và hoàn toàn lạc lối, con cũng quên luôn là làm sao con đến được cái nơi mà con muốn. Có người đột nhiên xuất hiện và chỉ đường cho con. Vui quá! Con phải sung sướng mới đúng chứ nhỉ? Không. Con thấy tuyệt vọng. Hay thật.

Con tuyệt vọng bởi vì con không hề thấy chúng con đang đi đúng trên con đường đó. Con còn chẳng thấy người ta muốn đi đến đó nữa. Con thấy chúng con đang đi vào đường cùng, chính điều đó làm con thấy rất chán nản.

Con không chịu sử dụng năng lực quan sát của mình đó thôi. Ta thấy hàng ngàn người cảm thấy phẫn chán khi đọc được điều này. Ta cũng thấy hàng triệu người nhận ra ở đây chứa đựng những chân lý rất chi giản đơn. Và Ta cũng thấy một lực lượng mới chấp nhận sự thay đổi này đang lớn mạnh lên trên hành tinh của các con.

Còn những hệ tư tưởng cũ đang bị vứt bỏ.

Những chính quyền cai trị đang bị bỏ lại.

Các chính sách kinh tế đang được sửa đổi.

Những chân lý linh đạo đang được kiểm chứng lại.

Chủng tộc của các con đang thức tỉnh.

Không nên biến sự cảnh tỉnh và quan sát trong những trang sách này thành điều khiến các con cảm thấy chán nản. Vì các con đã xem chúng như một chân lý thì chúng có thể trở thành động lực mạnh mẽ nếu như các con để chúng thành nguồn năng lượng vận hành cỗ máy của sự thay đổi.

Các con chính là những tác nhân thay đổi. Các con chính là những người có thể tạo ra một sự đổi thay trong việc làm thế nào mà nhân loại trải nghiệm và tạo ra cuộc sống của họ.

Làm sao? Con có thể làm gì?

Hãy sống khác đi. Hãy trở thành sự thay đổi. Thành hiện thân của ý thức “Chúng ta là Một” và “Bấy nhiêu đó là đủ rồi”.

Thay đổi bản thân, thay đổi cả thế giới.

Các con đã mang quyển sách này, tài liệu “Đối thoại với Thượng Đế” đến cho chính con vì thế mà con hãy khắc ghi điều đó để chính mình một lần nữa được sống như những chúng sinh tiến hoá cao hơn.

Trước đây chúng con cũng từng sống như thế này phải không? Ngài từng nói rằng trước đây đã có lúc chúng con đã sống như thế.

Đúng. Ở cái thời mà các con gọi là thời cổ đại và những nền văn minh cổ đại. Những điều mà Ta mô tả ở đây đã từng được chủng tộc của các con trải nghiệm trước kia.

Giờ thì phần nào đó trong con cảm thấy u ám hơn nữa. Ý Ngài là tụi con đã từng có và rồi để mất tất cả sao? Vậy thì toàn bộ chuyện tụi con “đi xoay vòng” thế này có ý nghĩa gì chứ?

Tiến hoá. Tiến hoá không phải theo 1 đường thẳng.

Giờ đây các con đang có một cơ hội để tái tạo lại những trải nghiệm tuyệt nhất của những nền văn minh cổ xưa, trong khi đó tránh né sẽ biến mọi thứ trở nên tệ hơn mà thôi.

Lần này các con đừng để bản ngã và khoa học kỹ thuật tiên tiến phá huỷ xã hội của mình. Các con có thể làm khác đi. Con - các con có thể tạo nên sự khác biệt. Con sẽ cảm thấy hào hứng lắm nếu như con chấp nhận điều đó.

Con đã hiểu. Và khi mà con để bản thân mình nghĩ theo hướng đó. Chà, thú vị quá đi mất. Và con sẽ tạo nên sự khác biệt. Kể thêm cho con nghe đi. Con muốn ghi nhớ càng nhiều càng tốt về lúc chúng con đã đạt thành tựu, cái thời văn minh thời cổ đại ấy, và hiện nay các sinh vật tiến hoá cao ra sao, người ta sống như thế nào?

Họ sống với nhau thành nhiều cụm hay theo cách gọi của các con là những cộng đồng, nhưng hầu như người ta đã bỏ đi hết cái mà các con gọi là “thành thị” hay “quốc gia”.

Tại sao?

Bởi vì “thành thị” trở nên quá khổ và nó không còn hỗ trợ được cho lối sống thành cụm nữa, mà nó cũng đi ngược lại mục đích. thế là người ta cho ra đời “những cá thể tập trung” thay vì cụm cộng đồng.

Giống hành tinh của con thôi. Người ta có cảm giác “cộng đồng” nhiều hơn ở những vùng thị trấn nhỏ và vùng làng quê- ngay cả các vùng nông thôn mở rộng cũng vậy - nhiều hơn so với chúng con ở các thành phố lớn.

Đúng, đó mới chính là sự khác biệt duy nhất trong vấn đề này đây giữa thế giới của các con và các hành tinh khác mà chúng ta đang nói đến đây.

Cái nào kia?

Các cư dân của những hành tinh khác đã học được điều này. Cho nên họ quan sát kỹ hơn “cái hoạt động được”.

Chúng con thì ngược lại, cứ càng ngày càng mọc lên những đô thị khổng lồ thậm chí ngay cả khi chúng con thấy rõ rằng chính chúng đang phá huỷ cuộc sống của mình.

Đúng vậy.

Chúng con còn thấy tự hào vì được tăng hạng nữa. Một khu vực đô thị từ bậc 12 lên được bậc 10 trong danh sách những thành phố lớn nhất và mọi người nghĩ rằng đó là điều đáng để ăn mừng nữa kia. Phòng thương mại thật sự quảng cáo cho nó nữa.

Xem sự thoái bộ là tiến bộ là biểu hiện rõ nhất của xã hội nguyên thủy.

Ngài đã nói rồi. Ngài cứ làm con cảm thấy u ám một lần nữa. Càng lúc càng có nhiều người không theo những thứ như vậy nữa. Càng lúc càng có nhiều người hơn trong các con đang tái tạo lại những cộng đồng nhỏ “phù hợp”

Vậy thì Người đang xúi tui con nên bỏ quách mấy cái thành phố sầm uất kia và quay về chốn thị trấn và làng quê sao?

Ta không có cái đặc quyền kêu con làm cái này hay cái kia. Ta chỉ đơn giản đang quan sát mà thôi.

Lúc nào cũng vậy, vậy thì cái mà Ngài đang quan sát có dính đến việc tại sao tui con cứ di cư lên những thành phố ngày một sầm uất hơn, mà thậm chí cả khi chúng con thấy rằng việc đó là chẳng có ích gì cho tui con chẳng?

Bởi vì có quá nhiều người trong các con không thấy được cái gì là tốt cho mình cả. Các con cứ tin rằng hoà mình vào trong những thành phố lớn sẽ giải quyết được vấn đề, nhưng chúng chỉ càng sinh ra thêm vấn đề mà thôi.

Đúng là các đô thị lớn thì có nhiều dịch vụ, nhiều cơ hội việc làm, có nhiều những địa điểm vui chơi giải trí mà các con có tìm nỗ lực cũng không thấy những thứ đó ở những vùng thôn quê và làng mạc. Nhưng sai lầm của các con chính là khi các con xem trọng những thứ đó trong khi thực tế thì chúng chỉ là thứ có hại mà thôi.

À há. Ngài cũng có đánh giá của mình về việc này rồi đây. Ngài dấu đầu lòi đuôi rồi nhé. Ngài vừa nói tui con đã tạo ra “sai lầm”

Nếu con đi về San Jose...

Ta tiếp tục nào...

Cũng được thôi nếu như con cứ khẳng khẳng cho là chuyện các quan sát của Ta là “phán xét” và cái sự thật mà Ta tuyên cáo chính là “định hướng” cũng được thôi, và Ta cũng biết là các con đang kiếm tìm sự xác thực có tính vĩ mô hơn trong cách giao tiếp và nhận thức của các con. Vì thế mà lần nào Ta cũng sẽ toàn chỉ ra những điều mà các con đã nhận thức sai.

Nếu như các con đang đi về hướng của San Jose, nhưng lúc đó nơi mà con mong muốn đi đến là Seattle kia, vậy thì người chỉ đường có sai không khi nói rằng con đã đi “sai” rồi? Vậy có phải là người chỉ đường kia đang “định hướng” cho con chẳng?

Con đoán là không?

Con đoán là không hả?

Được thôi, người ta không có sai.

Vậy thì người đó đang làm điều gì?

Người ta chỉ nói “là vậy à”, và rồi chỉ cho nơi mà chúng ta muốn đi.

Tuyệt. Con hiểu ra vấn đề rồi đó.

Nhưng Ngài đã nói cái này nhiều lần lắm rồi. Nói đi nói lại. Thế mà tại sao con vẫn cứ quay lại cái ý niệm ban đầu rằng Ngài đang định hướng và phán xét chúng con thế nhỉ?

Bởi vì con đang bị ấn tượng bởi chính cái hình ảnh “Thượng Đế” trong truyền thuyết của các con, và các con cũng gộp cả Ta vào trong đó bất cứ khi nào các con muốn.

Ngoài ra thì nếu như Ta chỉ hướng nào đó cho các con, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Rồi thì các con sẽ không phải mày mò tìm hướng nữa và đi đến kết luận ngay. Các con chỉ có việc làm theo Ta chỉ bảo.

Dĩ nhiên thì không có cách nào mà các con nhận thức được điều mà Ta nói, vì hàng ngàn năm nay có ai tin là đã nói cái gì đâu. Bởi vậy không còn lựa chọn nào khác là cứ dựa vào những người truyền đạt lại những gì mà Ta hay nói vào cái thời Ta còn tại thế. Nhưng cái đó mới chính là rắc rối, có quá nhiều người dạy và cách dạy khác nhau, phải nói là nhiều như lá mùa thu.

Vì vậy giờ các con đang được quay ngược lại vạch xuất phát, rồi tự mình đưa ra kết luận cho mình.

Có cách nào đưa chúng con thoát khỏi cái ma trận này không và cả cái vòng tròn nghiệt ngã dành cho nhân loại này không? Liệu có lúc nào đó chúng con “mới đi đúng đường” không?

Cũng có một “lối thoát” và các con sẽ “đi đúng đường. Chỉ cần các con nâng cao kỹ năng quan sát của mình lên thôi. Các con sẽ thấy rõ hơn thứ gì đang phụng sự các con. Cái này gọi là “tiến hoá”. Thật ra, các con không thể “không

đi đúng đường” được. Các con không thể thất bại. Đó chỉ là vấn đề thời gian khi nào mà thôi, không phải là không bao giờ.

Nhưng chẳng phải chúng con đã hết thời gian ở tại hành tinh này rồi sao?

Ồ, nếu đó là tham số của các con- nếu các con muốn “đi đúng đường” trên chính hành tinh này, trong khi hành tinh cụ thể này vẫn đang hỗ trợ cho con thì trong cái phạm vi đó, thì nên nhanh lên.

Làm sao chúng con tăng tốc được? Hãy giúp chúng con với.

Ta đang giúp các con đây. Chứ con nghĩ có cái đối thoại này để làm gì?

Vậy hãy giúp chúng con thêm nữa. Ban nãy Ngài nói rằng các chúng sinh tiến hoá cao ở trên các hành tinh khác thì họ cũng bỏ đi khái niệm “các quốc gia”, tại sao họ làm vậy?

Bởi vì họ thấy rằng cái khái niệm mà các con gọi là “chủ nghĩa dân tộc” đi ngược lại cái Nguyên tắc đầu tiên của họ:

CHÚNG TA LÀ MỘT.

Mặt khác thì chủ nghĩa dân tộc hỗ trợ cho cái nguyên tắc thứ hai của chúng con là:

THÍCH ỨNG ĐỂ SINH TỒN.

Chính xác.

Các con tự tách biệt mình trong phạm vi các quốc gia chỉ vì sinh tồn và an toàn và chẳng may thì nó toàn đưa đến điều ngược lại. Sinh mệnh tiến hoá cao từ chối liên hiệp các quốc gia. Họ chỉ tin vào việc có 1 quốc gia duy nhất. Con có thể nói thế này họ hình thành “một quốc gia, dưới quyền Thượng Đế”.

Hay nhỉ. Nhưng liệu họ có “công lý và tự do cho tất cả “không?

Mấy con có không?

Hay!

Vấn đề ở đây là mọi chủng tộc và mọi loài đang tiến hoá, và sự tiến hoá có cái mục đích là để quan sát thấy được cái đang phụng sự cho các con, và từ đó sẽ tự tạo ra cách cư xử thích hợp - như thế họ hợp lại là để cùng di chuyển về một hướng và tránh xa các hướng khác. Cùng 1 thể di chuyển tới trước, để tránh sự tách biệt.

Điều này không có gì đáng ngạc nhiên đâu vì sự đoàn kết chính là Chân lý

Tối thượng và “tiến hoá” chỉ là cách nói khác của “tiến dần về phía chân lý” thôi.

Con chú ý thấy rằng “quan sát cái đang phụng sự và tạo ra cách cư xử thích hợp” nghe ra cũng na ná với cái “thích ứng nhất để sinh tồn” - một trong những nguyên tắc của chúng con.

Nó giống vậy, đúng không?

Vậy thì bây giờ là lúc “quan sát” xem cái “thích ứng nhất để sinh tồn” (đó là, tiến hoá của các loài) không phải là thành tựu, mà thật vậy, toàn bộ các loài đang phải chịu đọa đầy - bản thân bị huỷ hoại bởi việc gọi 1 quá trình là “nguyên tắc”.

Trời đất ơi, người làm con rồi nữa rồi.

Các con gọi quá trình đó là “sự tiến hoá”, cái “nguyên tắc” dẫn đường cho quá trình đó là cái điều khiển tiến trình của sự tiến hoá.

Con không sai vì sự tiến hoá là “thích ứng nhất để sinh tồn”. Đó là một quá trình nhưng đừng lầm lẫn giữa “quá trình” và “nguyên tắc”.

Nếu “tiến hoá” và “thích ứng để sinh tồn” là đồng nghĩa, và nếu như con tuyên bố rằng “thích ứng để sinh tồn” đó chính là Nguyên tắc định hướng thì các con đang nói rằng “Nguyên tắc định hướng của sự tiến hoá” chính là sự tiến hoá.

Nhưng điều đó chỉ thể hiện rằng cái tuyên bố này được xuất phát từ một chủng tộc không hề được biết rằng họ có thể kiểm soát quá trình tiến hoá của họ. Đó là cái tuyên bố của một loài suy nghĩ rằng bản thân mình bị đày ải tới cái mức chỉ là kẻ đứng mà nhìn sự tiến hoá của chính mình. Bởi vì hầu hết người ta nghĩ rằng “sự tiến hoá” là một quá trình đẳng nào nó cũng “tiếp diễn” chứ nó không phải là một quá trình mà chính họ đang điều khiển nó theo những nguyên tắc nhất định.

Và vì thế giống loài ấy thông cáo rằng “Chúng ta tiến hoá bởi nguyên tắc của... chà, tiến hoá”. Nhưng mà họ không bao giờ nói cái nguyên tắc đó Là Gì vì người ta còn đang lúng túng giữa quá trình và nguyên tắc.

Còn ngược lại thì với những loài mà đã biết rõ rằng sự tiến hoá là một quá trình nhưng là một quá trình được chính loài đó kiểm soát. Thì họ không hề lúng túng giữa “quá trình” và “nguyên tắc” mà tự khắc họ sẽ chọn một nguyên tắc làm kim chỉ nam và điều khiển quá trình đó.

Cái này được gọi là nhận thức sự tiến hoá và chủng tộc của các con chỉ mới vừa đến đó mà thôi.

Chà, thật là một cái nhìn sâu sắc. Đó là lý do tại sao Ngài cho Barbara Marx Hubbard quyền sách đó à. Như con nói là, cô ta thật sự gọi đó là Nhận thức tiến hoá.

Dĩ nhiên. Ta nói với cô ta như thế mà.

À con cũng thích nó nữa. Mà con thích chúng ta quay lại đoạn đối thoại về ETs ^[22]. Làm sao mà các chúng sinh tiến hoá cao sắp xếp tổ chức của họ nếu như không có các quốc gia? Làm sao mà họ cai trị được nó?

Họ không dùng “sự tiến hoá” như là Nguyên Tắc Định hướng Đầu Tiên của sự tiến hoá mà khác hơn nữa là họ tạo ra một nguyên tắc được dựa trên một sự quan sát thuần túy. Họ chỉ nhìn thấy rằng bọn họ là Một và họ đã tự tạo ra các cơ chế chính trị, kinh tế, xã hội và tâm linh để hỗ trợ chứ không phải tàn phá.

Đó là Nguyên Tắc Đầu Tiên.

Nó trông giống thế nào ạ? Chẳng hạn như chính phủ.

Khi mà nơi đó chỉ có một mình Con thôi, thì con cai trị con thế nào hả?

Lại nữa à?

Khi nơi đó chỉ có mình con thôi, thì con cai trị hành vi của mình ra sao? Ai sẽ cai trị hành vi của con? Ai, ngoài bản thân con đây?

Không ai hết. Khi con chỉ có một mình - nếu như con bị lạc vào hoang đảo nào đó chẳng hạn, không ai “ngoài bản thân” con sẽ cai trị và kiểm soát chính hành vi của con. Con sẽ ăn, mặc và làm những gì mà con muốn. Mà có khi con chẳng cần phải mặc đồ nữa kia. Con sẽ ăn bất cứ khi nào con đói, làm bất cứ điều gì con thấy thích và khiến con cảm thấy khoẻ mạnh. Con sẽ làm bất cứ thứ gì con muốn và còn tự quyết rằng con cần cái gì để sống sót.

Chà như mọi khi thì trong con luôn tiềm ẩn sự thông tuệ. Ta đã nói với con trước đây rằng con không cần phải học gì cả mà con chỉ cần phải nhớ thôi.

Vậy thì những nền văn minh tiến hoá là thế này ư? Ăn lông ở lỗ, hái lượm, đèo thuyền? Nghe cứ giống như những người man di vậy.

Theo con nghĩ thì ai là kẻ hạnh phúc và gần với Thượng Đế hơn vậy?

Trước đây tụi con đã như thế này rồi.

Ừ thì chúng ta đã từng. Đó cũng là biểu hiện của những nền văn minh bậc thấp khi mà người ta hoang tưởng rằng sự giản đơn chính là man di và phức tạp mới chính là tiến hoá cao. Thú vị là những người mà tiến hoá cao thì nhìn nó theo kiểu khác.

Nhưng sự vận động của mọi nền văn hoá, thật ra đó là quá trình của chính sự tiến hoá càng tiến lên cao hơn thì mức độ phức tạp càng cao chứ.

Ừ, nó là một cách cảm nhận. Nhưng ở đây chính là sự phân hoá lớn nhất: Cái phức tạp nhất mới chính là cái đơn giản nhất. Một hệ thống càng “phức tạp” bao nhiêu, thì người ta lại thiết kế nó đơn giản đến bấy nhiêu.

²² Các sinh vật ngoài hành tinh.

Thật vậy, đó mới là cái duyên ngầm tuyệt vời ẩn trong Sự Giản Đơn. Người thông tuệ sẽ hiểu điều này.

Đó là lý do tại sao những chúng sinh tiến hoá cao đều sống cực kỳ đơn giản. Hệ thống chính phủ, giáo dục, kinh tế hay tôn giáo tất cả đều cực kỳ và vô cùng đơn giản.

Chẳng hạn Hệ thống chính phủ tiến hoá cao hầu như không có chính quyền, chỉ là chính quyền tự quản thôi. Giống như kiểu chỉ có 1 thành viên và chỉ có một mà thôi. Tất cả chỉ có thể thôi.

Chỉ có những nền văn minh tiến hoá cao.

Chính xác.

Con đang bắt đầu xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau được rồi. Tốt. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

Ngài phải đi à?

Quyển sách này trở nên lê thê rồi đây.

CHƯƠNG 19

Khoan. Chờ đã. Ngài không thể đi như vậy được. Con còn nhiều thắc mắc về ETs. Liệu một ngày nào đó họ có xuất hiện trên Trái Đất để “giải cứu” chúng con không? Liệu họ sẽ cứu giúp chúng con thoát khỏi sự điên cuồng của chính mình bằng cách mang đến cho chúng con nhiều thiết bị kỹ thuật mới để kiểm soát dân số của hành tinh, làm sạch không khí, khai thác năng lượng mặt trời, điều chỉnh khí hậu, điều trị mọi loại bệnh và đem đến cho chúng con một chất lượng cuộc sống tốt hơn cho cái cõi niết bàn nho nhỏ này.

Con sẽ không mong điều này xảy ra đâu. HEBs biết điều này chứ. Họ biết rằng can thiệp kiểu này chỉ khiến các con lệ thuộc thêm vào họ mà thôi, các con sẽ biến họ thành Thượng Đế để thay thế cho các vị Thượng Đế, Thánh Thần mà giờ đây các con đang tôn sùng.

Chân lý là con không hề bị ràng buộc vào ai cả và đó mới là cái mà những chúng sinh từ các nền văn minh cao hơn muốn các con hiểu được điều đó. Vì thế nếu họ chịu san sẻ với các con ít công nghệ thì người ta sẽ làm theo cách giúp các con hiểu được sức mạnh và khả năng của mình, chứ không phải theo kiểu kia.

Tương tự như vậy, nếu HEBs muốn dạy thêm cho các con những điều mà họ biết thì họ sẽ làm theo cách là để cho các con thấy được những chân lý vĩ đại hơn bằng chính năng lực và khả năng của các con, chứ họ sẽ không biến mình thành những ông thầy của Thượng Đế đâu. Muộn rồi, mà chúng ta đã làm như thế rồi.

Vâng con cũng thấy vậy

Người ta trao cho chúng ta một trong những bậc thầy vĩ đại, người được gọi là Jesus đó. Thậm chí những người không xem ông ta là Chúa trời thì cũng nhận thấy được sự vĩ đại trong những giáo lý của ông ấy. Giáo lý phần lớn bị bóp méo đi nhiều lắm.

Thế Jesus là một trong những HEBs - “sinh mệnh tiến hoá cao” sao?

Con nghĩ ông ta tiến hoá cao à?

Vâng, cũng như Đức Phật Thích Ca, Đức Krishna, Moses, Babaji, Sai Baba và Paramahansa.

Chính xác và còn rất nhiều những người khác mà con không kể đến nữa.

Chà, trong quyển 2 Ngài đã “ám chỉ” rằng Jesus và những bậc thầy khác có thể đã đến từ “không gian”, mà họ có thể là những vị khách từ xa đến đây để chia sẻ cho chúng con những chân lý và những trí tuệ của những

chúng sinh tiến hoá cao hơn. Vậy thì đã tới lúc làm cho ra lẽ luôn đi Ngài. Có phải Jesus là “người ngoài hành tinh” không?

Tất cả các con cũng là “người ngoài hành tinh” mà.

Ý Ngài là sao?

Các con đâu có phải là dân bản địa của cái hành tinh mà giờ các con gọi là nhà kia chứ.

Không phải à?

Không hề. Các con được xuất hiện là do “chất liệu gen” các kiểu gì đó được cố tình tạo ra trên hành tinh này. Không phải là nó tự nhiên “xuất hiện” đâu. Các nguyên tố cấu thành nên sự sống của các con không phải chỉ đơn thuần là một quá trình tương tác sinh học may rủi gì đâu. Mà nó có cả một kế hoạch liên quan đấy. Còn những điều vĩ đại hơn nữa đang diễn ra ở đây. Con có tưởng tượng nổi cái việc có đến hàng tỉ và chỉ cần 1 phản ứng sinh hoá xảy ra để hình thành nên sự sống mà các con biết đến đây, tất cả chúng chỉ là sự tình cờ thôi hả? Bộ con thấy toàn bộ chuyện này là kết quả hiển nhiên của một chuỗi các sự kiện ngẫu nhiên để tạo ra một thành quả vui vẻ đến thế này à?

Không, làm sao mà có chuyện đó. Con tin rằng đó là một kế hoạch. Kế hoạch của Thượng Đế

Giỏi, bởi vì con đã đúng. Toàn bộ mọi chuyện đều là ý tưởng của Ta, là kế hoạch của Ta và là quá trình của Ta.

Rồi thì sao, vậy thì Ngài cũng nói rằng Ngài cũng là “người ngoài hành tinh” à?

Các con hay nhìn đâu khi các con tưởng tượng được nói chuyện với Ta thế?

Nhìn lên. Tụi con nhìn lên phía trên.

Tại sao lại không nhìn xuống dưới?

Con có biết đâu. Mọi người luôn luôn nhìn lên trời – tới “thiên đường”.

Từ nơi mà Ta tới?

Vâng - Con đoán vậy.

Vậy điều đó biến Ta thành một gã ngoài hành tinh à?

Con không biết, mà có không?

Và nếu như Ta là người ngoài hành tinh thật thì liệu điều đó có làm Ta không giống một vị Thượng Đế à?

Dựa trên cái mà hầu hết chúng con nói thì cũng có thể lắm chứ, không. Con đoán là không.

Và nếu Ta là người ngoài hành tinh, thì điều đó có làm Ta ít giống Thượng Đế sao?

Tất cả đều phụ thuộc vào định nghĩa của tụi con, con đoán thế.

Và nếu như Ta không phải là một “Người” nào cả mà là một Thể Lực, một “Năng Lượng” của vũ trụ này, đó chính là vũ trụ và sự thật thì Đó Là Tất Cả. Nếu như Ta là Tập Thể thì sao?

Chà, thực sự là vậy, cái mà Ngài nói đó là Ngài. Trong đoạn đối thoại này, Ngài đã nói như thế.

Thật vậy, đó là Ta đó. Và con có tin điều đó không?

Vâng con nghĩ là có đó. Ít nhất trong cảm nhận của con thì con nghĩ rằng Thượng Đế là tất cả.

Tốt. Còn giờ con có nghĩ rằng vẫn có những sinh vật mà các con gọi là “người ngoài hành tinh” à?

Ý Ngài là những sinh vật ngoài không gian đấy à?

Ừ.

Có chứ. Bây giờ, ngay đây con nghĩ rằng mình sẽ luôn luôn tin vào điều đó. Vì người đã nói với con như vậy thì con chắc rằng mình sẽ tin tưởng điều đó.

Và tất cả “chúng sinh ngoài không gian” là một phần của Tất Cả?

Vâng, dĩ nhiên rồi.

Và nếu như Ta chính là tất cả những thứ đó, chẳng phải điều đó biến Ta thành người ngoài hành tinh sao?

Dạ vâng, ... nếu theo như định nghĩa đó. Ngài cũng là chính con.

Đúng rồi.

Vâng, nhưng Ngài đang né cái câu hỏi của con. Con đã hỏi Ngài rằng có phải Jesus là người ngoài hành tinh chẳng. Và con biết là Ngài hiểu ý của con là gì. Ý con là ông ta là một sinh linh ngoài hành tinh hay ông ấy được hạ sinh ngay tại trên Trái Đất này?

Câu hỏi của con lại một lần nữa cứ giả định “không cái này là cái kia/hoặc”. Nghĩ thoáng ra đi. Bỏ cái “không này hoặc kia” đi và cứ nhìn nhận “cả hai/và”.

Ngài đang định nói là Jesus sinh ra trên Trái Đất nhưng mang “dòng máu ngoài hành tinh” đúng không?

Ai là cha của Jesus?

Joseph.

Ừ, nhưng người ta nói ai mới là người mang thai ông ta?

Một số người thì tin rằng đó là đức tin tinh khiết. Người ta nói rằng Đức Mẹ Đồng Trinh Mary được tổng lãnh thiên thần viếng thăm. Jesus được “Đức Thánh Linh thụ thai và Mẹ Mary sinh hạ”.

Con có tin điều này không?

Con cũng không biết làm sao mà tin được nữa.

Chà, nếu như Mary được tổng lãnh thiên thần viếng thăm, thì con có nghĩ rằng vị thiên thần đó đến từ đâu không?

Từ thiên đường.

Con vừa nói là “từ trên những thiên đường” à?

Con nói là từ thiên đường. Một cõi trời khác. Từ Thượng Đế.

Ta hiểu rồi. Và không phải chúng ta vừa thống nhất rằng Thượng Đế là người ngoài hành tinh sao?

Không hẳn là như vậy. Chúng con đồng ý là Thượng Đế là tất cả, và vì thế người ngoài hành tinh là một phần của “tất cả? Thượng Đế là người ngoài hành tinh, trong cùng cảm nhận rằng Thượng Đế là chúng con. Tất cả chúng con. Thượng Đế là Vạn Vật. Thượng Đế là tập thể.

Giỏi, vậy thì tổng lãnh thiên thần đã đến thăm Mary là từ một cõi trời khác. Cõi thiên đường.

Vâng.

Từ sâu thẳm bên trong của chính con bởi vì thiên đường ở trong con.

Con đâu có nói thế.

Rồi thì cõi trời là một không gian phía trong nào đó của vũ trụ.

Con cũng không nói vậy bởi vì con không hiểu đó là gì.

Vậy thì từ đâu? Một địa phận nào đó ngoài không gian?

(Ngẫm nghĩ hồi lâu) Giờ Ngài đang chơi chữ với con sao.

Ta chỉ đang làm những gì tốt nhất mà Ta có thể. Ta đang sử dụng ngôn ngữ, mặc dù nó có những hạn chế kinh khủng để diễn đạt hết cái ý nghĩa mà Ta muốn truyền đạt, thật vậy cái đó không thể diễn đạt bằng hết trong sự hữu hạn của ngôn từ hay có thể khiến cho con thấu hiểu thông suốt được mọi việc với cái nhận thức hữu hạn chính con.

Ta đang tìm cách để khai mở những nhận thức mới nơi con bằng cách sử dụng ngôn ngữ của con theo một cách mới.

Được thôi, vậy thì Ngài nói rằng cha của Jesus là một chúng sinh tiến hoá cao từ một cõi trời khác và vì thế ông ấy cũng là một con người nhưng là một HEBs. Có rất nhiều chúng sinh đã tiến hoá có mặt trên hành tinh của các con - ngày nay cũng có rất nhiều.

Vậy ý Ngài là có “những người ngoài hành tinh trong số chúng ta “sao?

Ta thấy rằng báo chí, truyền thanh truyền hình phụng sự các con tốt ghê.

Ý Ngài là sao?

Con cứ tìm cách biến vạn sự thành giết gân mới chịu. Ta không hề nói rằng các chúng sinh tiến hoá cao là những “người ngoài hành tinh” và Ta cũng không gọi Jesus là “người ngoài hành tinh”.

Không có chuyện “người ngoài hành tinh” với Thượng Đế. Và cũng không có “người ngoài hành tinh” trên Trái Đất.

Chúng ta là Một. Nếu chúng ta là Một thì không có một cá nhân nào trong chúng ta là người ngoài hành tinh cả.

Một vài cá nhân trong chúng ta – đó là một vài cá nhân ghi nhớ nhiều hơn những người còn lại. Quá trình ghi nhớ (quay về với Thượng Đế, hay trở thành Ngài và một lần nữa, cùng tất cả hoà thành một với cả tập thể) đó là quá trình các con gọi là sự tiến hoá. Tất cả các con đều là chúng sinh tiến hoá. Một vài người trong các con đã tiến hoá cao. Đó là khi các con nhớ lại được nhiều hơn. Các con biết được mình là ai. Jesus biết điều đó và đã tuyên bố nó.

Hiểu rồi, vậy thì con hiểu rằng chúng ta đang tranh luận về con chữ xung quanh vấn đề của Jesus chẳng.

Không hề, mà Ta sẽ nói thẳng ra thế này nhé. Cái linh hồn của con người mà các con gọi là Jesus đó không thuộc về Trái Đất này. Cái linh hồn đơn giản ở trong thể xác của con người cho phép nó được học tập như một đứa trẻ rồi trở thành một người trưởng thành và tự nhận ra chính mình. Ông ấy không phải là người duy nhất trải qua việc này. Mọi linh hồn đều “không thuộc về Trái Đất này”. Tất cả các linh hồn đều đến từ một vùng trời khác và hoà vào cơ thể. Nhưng không phải mọi linh hồn đều nhận ra bản thể của mình. Nhưng Jesus đã làm được điều đó. Ông ấy là một người đã tiến hoá cao (hay như cách các con gọi là chúa trời), ông ấy đến đây vì một mục đích, vì một nhiệm vụ.

Cứu rỗi linh hồn của chúng con.

Theo cảm nhận thì đúng là vậy nhưng không phải là cứu rỗi từ sự nguyên rửa truyền kiếp. Không có cái điều như các con nghĩ đâu. Nhiệm vụ của ông ấy là để cứu các con khỏi sự u mê và không được trải nghiệm cảm giác Các Con Thực Sự Là Ai – Ý định của ông ta là chứng minh bằng cách cho các con thấy những gì mà các con có thể trở thành. Thật vậy, các con là cái gì - nếu như con chỉ chấp nhận một điều này thôi.

Jesus đã định hướng cho mọi người theo bằng một ví dụ như khi ông ấy nói “Ta chính là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống. Hãy đi theo Ta”. Ông ấy không có ý “theo Ta” có nghĩa là tất cả các con trở thành “môn đồ” của ông ấy đâu. Nhưng theo đúng lời ông ấy nói có nghĩa là theo cái ví dụ của ông ấy và trở thành một với Thượng Đế. Ông ấy nói “Ta và Cha là Một, và các người là anh em của Ta”. Ông ấy đã nói rõ đến thế còn gì.

Vậy thì Jesus không đến từ Thượng Đế mà đến từ không gian à.

Sai lầm của con là tách hai thứ đó ra. Con cứ khẳng khẳng làm cho nó ra ngô ra khoai thế nhỉ, cứ như việc con cứ khẳng khẳng là việc phải tách rời và

phân biệt giữa con người và Thượng Đế vậy. Và Ta đã nói với con rồi, không có sự phân biệt nào cả.

Hừm, vậy cũng được. Ngài có thể nói cho biết vài điều về những chúng sinh ở thế giới khác trước khi chúng ta đi đến hồi kết không? Họ mặc cái gì? Người ta liên lạc với nhau ra sao. Và làm ơn đừng có cho rằng mọi thứ chỉ là tò mò vu vơ đâu nhé. Con nghĩ là con đã nói đủ thuyết phục rằng biết đâu có thứ gì mà chúng con sẽ học hỏi được ở họ thì sao.

Được thôi. Nói ngắn gọn là thế này, trong những nền văn minh tiến hoá cao thì chúng sinh cảm thấy áo quần là thứ chẳng cần thiết mấy ngoại trừ trong trường hợp họ cần có thứ gì đó để che chắn bảo vệ cho mình tránh khỏi những nhân tố hay điều kiện vượt ngoài tầm kiểm soát của họ mà thôi, hoặc giả là có khi một số thứ trang sức thường dùng để như một “xếp hạng” hoặc tôn kính nào đó. Một HEBs sẽ không hiểu được tại sao các con lại dùng thứ gì đó phủ khắp người khi mà các con không cần thiết phải làm như vậy. Người

Ta chắc chắn sẽ không hiểu được khái niệm “xấu hổ” hay “khiêm tốn” gì đâu, và cũng không thấy cái sự liên quan giữa việc mặc sao để trông mình cho “đẹp hơn”. Với HEBs thì chả có gì đẹp bằng chính cơ thể của mình và vì thế cái ý niệm phủ một thứ gì đó để che phủ nó để khiến cho nó bắt mắt hay quyến rũ hơn trở thành điều cực kỳ khó hiểu. Sự khó hiểu này cũng còn nằm ở chỗ cách sống nữa - theo cái kiểu các con phải trải qua hầu hết đời mình trong những cái hộp... cái mà các con gọi là “cao ốc” hay “nhà cửa” gì đó. HEBs sống chan hoà với thiên nhiên và chỉ sống trong hộp nếu như khi hậu trở nên khó chịu quá - mà cái chuyện này thì cực kỳ hiếm xảy ra vì những nền văn minh tiến hoá thì họ kiểm soát, chăm sóc vào tạo ra được môi trường cho mình.

HEBs cũng hiểu rằng họ chính là Một với môi trường của mình, đến mức mà họ dành rất nhiều không gian cho môi trường và cùng nhau chia sẻ mối quan hệ tương hỗ lẫn nhau. Một HEBs sẽ không hiểu được là tại sao các con có thể huỷ hoại và tàn phá thứ đang nâng đỡ cho mình và vì thế mà chỉ có thể đi đến kết luận rằng các con chẳng hiểu được rằng chính môi trường đang giúp đỡ các con thế nào, và rằng các con là những sinh vật có khả năng quan sát kém kinh khủng.

Còn về giao tiếp, một HEBs sử dụng cấp độ giao tiếp đầu tiên ở khía cạnh mà theo cách con sẽ gọi là cảm xúc. HEBs cảm nhận được cảm xúc của họ và cảm xúc của người khác và vì lẽ đó họ chẳng bao giờ cố tình che giấu cảm xúc của chính mình. HEBs sẽ cho rằng đó là việc chống lại bản thân và họ thấy rất khó hiểu với việc che dấu cảm xúc thật của mình và rồi lại phàn nàn rằng không ai hiểu là họ đang nghĩ gì.

Cảm xúc cũng chính là tiếng nói của linh hồn và các chúng sinh tiến hoá cao biết rõ điều này. Đó là mục đích của giao tiếp trong xã hội của HEBs đó là để cùng hiểu nhau trong chân lý. Vì thế mà một HEBs sẽ không thể và sẽ chẳng bao giờ hiểu được khái niệm “dối trá” của con người đâu.

Sử dụng những lời dối trá để dành chiến thắng mà nói dối với HEBs không gọi là vinh quang chút nào mà đó là một thất bại thảm hại.

HEBs không “nói” sự thật mà HEBs chính là sự thật. Toàn bộ sự vật đều bắt xuất phát từ “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được” và HEBs thì học được điều đó từ lâu lắm rồi, vào cái thừa mà chả thể nhớ được khi mà giao tiếp thông qua thanh quản vẫn là điều cực kỳ hoàn hảo, nơi mà dối trá không có chỗ để tồn tại. Các con vẫn chưa học được điều này trong xã hội của mình.

Trên hành tinh của các con, rất nhiều thứ trong xã hội này phải dựa vào sự bí mật. Nhiều người trong các con tin rằng cái mà các con giấu đi và không nói cho mọi người biết mới chính là cuộc sống. Vì thế mà bí ẩn trở thành nguyên tắc của xã hội, nguyên tắc của đạo đức. Đó thực sự là Nguyên Tắc Bí Mật của các con. Đây là điều không thật của tất cả. Chẳng hạn như nền văn hoá nguyên thủy và những người nguyên thủy ấy đã không bị ràng buộc bởi một nguyên tắc nào. Và có rất nhiều người trong xã hội hiện nay đã từ chối những hành vi ấy.

Nhưng chính phủ của các con được vận hành bởi nguyên tắc này, người ta kinh doanh cũng dựa vào nó và rất nhiều các mối quan hệ phản ánh lại việc đó. Dối trá - từ điều to đến điều nhỏ - đã thành thứ được chấp nhận đến nỗi mà người ta còn nói dối về việc dối trá nữa cơ. Vì thế mà các con đã phát triển cho mình một bộ mã bí mật về Nguyên tắc bí mật. Giống như cái sự thật rằng vị hoàng đế kia chẳng mặc áo quần, mọi người đều biết nhưng chẳng ai buồn nói về chuyện đó. Các con thậm chí còn giả vờ rằng nó không phải vậy và cứ thế mà các con đang tự lừa dối chính mình.

Ngài cũng từng chỉ ra điều này trước đây.

Trong cuộc đối thoại này Ta đang nhắc lại những điểm quan trọng, điểm chính, các con buộc phải “hiểu” nếu như con thật sự muốn thay đổi, như con đã nói là con mong mọi điều đó.

Và Ta sẽ nhắc đến một lần nữa: Điểm khác biệt giữa con người và chúng sinh tiến hoá cao đó là:

1. Quan sát tường tận
2. Giao tiếp trung thực.

Họ biết được “cái hoạt động được” và “cái vốn là như vậy”. Đây dù là một thay đổi nhỏ nhưng vô cùng sâu sắc mà nó sẽ góp phần cải thiện vô cùng cuộc sống trên hành tinh của các con.

Và nhân đây thì, đây không phải là vấn đề của đạo đức. Hoàn toàn không có “cưỡng bức đạo đức” trong xã hội của HEBs và nó cũng như thế khi người ta hoàn toàn không biết được bối rối hay dối trá là gì. Nó chỉ đơn giản là vấn đề của cái thực sự hoạt động được, của cái ích lợi mà nó mang lại.

HEBs không có các chuẩn mực đạo đức sao?

Không phải theo như cái con hiểu đâu. Cái ý tưởng mà một nhóm người nào đó tạo ra một khung giá trị đạo đức và rồi lại kêu gọi mỗi HEBs phải tuân theo nó, thì rõ ràng điều đó sẽ xâm phạm vào sự hiểu biết của họ về “cái hoạt động được” vì rằng chính mỗi cá nhân là người phán quan duy nhất và cuối cùng về cái nào phải, cái nào không phải là hành vi thích hợp cho họ.

Thảo luận của họ luôn xoay quanh cái hoạt động tốt cho xã hội HEBs - cái gì hoạt động và sản sinh được lợi ích cho tất cả - chứ không phải vây quanh cái mà loài người gọi là “đúng” hay “sai”.

Nhưng không phải điều đó giống nhau sao? Chẳng phải chúng con đơn giản gọi cái hoạt động được là “đúng”, và cái không hoạt động được là “sai” sao?

Các con đã bị buộc chặt vào những thứ được gắn mác kiểu như tội lỗi hay xấu hổ - những khái niệm hoàn toàn xa lạ với HEBs - và các con cũng gắn cái mác “sai trái” cho một mớ những thứ - thỉnh thoảng không phải vì nó chương mắt con mà vì nó chương “mắt của Thượng Đế”. Vì thế mà các con đã tự dựng lên hàng loạt cái định nghĩa “cái hoạt động được” và cái không được - định nghĩa thì chẳng dính dáng gì với “cái thực sự là vậy”.

Một ví dụ là việc thành thật thể hiện cảm xúc bị xã hội loài người này cho rằng đó là “sai trái”. Một cái kết mà chẳng bao giờ xuất hiện ở HEBs vì họ nhận thức đầy đủ rằng cảm xúc nâng đỡ cuộc sống của bất kỳ cộng đồng hay cụm nhóm nào. Vì vậy, như Ta đã nói rằng một HEBs sẽ không bao giờ che giấu cảm xúc của chính mình hoặc vì nó là “chuẩn mực xã hội” nên họ mới làm theo đó.

Điều này sẽ không bao giờ xảy ra bởi vì HEBs cảm nhận được “những xung động” - thật ra là những rung động – từ những sinh vật khác, chính điều này làm cho họ cảm xúc của họ vô cùng mộc mạc, như cái kiểu mà đôi khi các con có thể “cảm giác không khí” khi con bước vào một căn phòng nào đó. Một HEBs luôn cảm nhận được điều mà một HEBs khác đang suy nghĩ và trải nghiệm. Phát ngôn - hay cái mà các con gọi là ngôn ngữ - hiếm khi được dùng lắm. Cái “giao tiếp qua thần giao cách cảm” thường được dùng giữa các chủng sinh có tri giác. Thật vậy, Ta có thể nói rằng cấp độ mà một loài - hay quan hệ giữa các thành viên trong cùng loài - được tiến hoá được biểu hiện qua cấp độ

“ngôn ngữ” mà chúng cần để thể hiện cảm xúc, ham muốn hay chia sẻ thông tin.

Và trước khi con hỏi thì, ừ, con người có thể phát triển, một vài người đã phát triển khả năng giống như vậy. Thật sự thì hàng ngàn năm trước điều đó là bình thường. Các con đã tiến lùi khi phải sử dụng phát ngôn nguyên thủy - “tiếng ồn”, thật là như vậy - để giao tiếp. Nhưng rất nhiều người trong các con đang quay lại một hình thức giao tiếp gọn gẽ hơn, chính xác hơn và duyên dáng hơn. Điều này đặc biệt đúng giữa những người yêu nhau - nhấn mạnh một chân lý vĩ đại: Sự quan tâm tạo ra sự giao tiếp.

Ở đâu có tình yêu sâu đậm ở đó ngôn từ trở nên vô dụng. Ta đảo ngược tiền đề này cũng đúng: người ta càng nói nhiều với nhau, thì người ta càng có ít thời gian quan tâm đến nhau bởi vì sự quan tâm tạo ra giao tiếp.

Sau cùng thì mọi sự giao tiếp đích thực đều hướng đến chân lý và đỉnh điểm của nó là chân lý thật sự duy nhất đó chính là tình yêu. Đó là lý do tại sao tình yêu là một món quà, vì nó là một giao tiếp. Và khi giao tiếp gặp khó khăn thì đó là dấu hiệu của việc tình yêu chưa đủ.

Một sự sắp đặt tuyệt đẹp. Con có thể nói rằng kiểu giao tiếp ấy đẹp làm sao.

Cảm ơn con. Để tóm tắt lại thì, hình mẫu cuộc sống của một xã hội tiến hoá đó là:

Chúng sinh sống với nhau thành cụm hay theo như cách các con gọi là những cộng đồng nhỏ nhỏ. Những cụm này không được phân chia thành các thành phố, các bang, hay quốc gia nhưng chúng tương tác với nhau trên nguyên tắc cơ bản cộng sinh công bằng.

Họ cũng không có chính quyền như cách mà các con hiểu, cũng chẳng có luật lệ nào tất. Họ chỉ có những hội đồng mà thường là các trưởng lão. Và ở đó có cái mà nói đúng nhất theo ngôn ngữ của các con là “sự đồng thuận lẫn nhau”. Nhưng đã được giản lược hết chỉ còn có Tam giác Nguyên tắc: Ý thức - Trung thực - Trách nhiệm.

Từ lâu lắm rồi thì các chúng sinh tiến hoá cao đã quyết định đó là như thế nào mà họ lại chọn chung sống cùng với nhau. Người ta chọn điều này không phải dựa trên cấu trúc đạo đức này hay thiên khải tâm linh nào mà những chúng sinh hay các nhóm đi trước đã đưa ra mà nó chẳng qua là quan sát giản đơn của họ về cái là như vậy và cái hoạt động được.

Ở đó thật sự không có chiến tranh hay tranh đấu sao?

Không, chủ yếu bởi vì một chúng sinh tiến hoá cao chia sẻ mọi thứ mà người ta có và người ta sẽ cho con mọi thứ mà bạn muốn chiếm bằng vũ lực. Người

ta làm điều này bởi cái ý thức rằng mọi thứ thuộc về tất cả mọi người và rằng người ta có thể tạo ra nhiều hơn nữa những thứ mà người ta cho đi nếu anh ta mong muốn điều ấy.

Hoàn toàn không có khái niệm “sở hữu” hay “mất mát” ở trong xã hội của HEBs, nơi có những người hiểu rằng họ không phải là những thể xác sinh vật mà là những sinh vật được có thể xác mà thôi. Người ta cũng biết rằng mọi chúng sinh đều xuất phát từ một nơi và vì thế Chúng ta Là Một Thể.

Con biết cái này, người đã nói trước đây rồi... nhưng nếu có ai đó muốn đe dọa tính mạng của một HEBs thì sao, cũng sẽ không tranh đấu à?

Sẽ chẳng có tranh cãi nào cả. Người ta chỉ đơn giản là bỏ cái xác đó xuống - theo nghĩa đen là bỏ cái xác đó lại đó cho con. Người ta sẽ tạo ra một thân xác khác nếu như người ta muốn quay lại thể xác đó nguyên vẹn, hay quay lại bằng cách trở thành một đứa trẻ được thụ thai bởi kết tinh tình yêu của người khác.

Đây là cái cách mà người ta ưa thích khi muốn quay lại thể xác bởi vì trong xã hội của HEBs thì chẳng có ai mà được trân trọng hơn một đứa trẻ mới sinh và những cơ hội để trưởng thành hoàn toàn khác biệt.

HEBs không hề sợ cái mà các con gọi là “cái chết” bởi vì HEBs biết rằng họ bất tử và đó chỉ là cái vấn đề họ sẽ có hình dạng thể nào mà thôi. HEBs có thể sống trong thể xác của mình không hạn định bởi vì HEBs đã học được cách chăm sóc bản thân mình và môi trường. Nếu có một vài lý do nào đó có dính đến các định luật vật lý mà cơ thể của HEBs hoạt động không hiệu quả nữa thì HEBs sẽ bỏ nó lại và vui vẻ trả nó cho vật lý xử lý nó để quay lại tất cả của vạn vật rồi “tái chế lại” (cái mà theo như cách các con hiểu là “cát bụi trở về cát bụi”).

Cho con quay lại chỗ kia một chút. Con biết là Ngài nói rằng ở đó không có “pháp luật” nhưng nếu có ai đó không tuân thủ theo cái Nguyên Tắc Tam Giác kia thì sao? Rồi thế nào? Tiêu tùng à?

Không, không có chuyện “tiêu tùng” đâu. Ở đó đâu có “xét xử” hay “trừng phạt” mà chỉ đơn giản quan sát “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”.

Người ta cần thận giải thích “cái vốn là như vậy” - cái mà sinh vật đó làm - bây giờ đang mâu thuẫn với “cái mà hoạt động”, và đó là khi một thứ gì đó không hoạt động với nhóm, thì cuối cùng nó cũng chẳng hoạt động cho cá nhân đó bởi vì cá nhân đó ở trong nhóm đó, và nhóm đó cũng là cá nhân. Tất cả HEBs “hiểu” điều này nhanh lắm, thường là rất sớm ở cái lúc là mà các con gọi là tuổi trẻ và vì vậy mà hiếm khi một HEBs bị phát hiện là đang làm chuyện “cái vốn là như vậy” không phải là “cái hoạt động được”.

Nhưng khi có ai làm vậy thì sao?

Thì đơn giản là cho người đó cơ hội để sửa sai thôi. Sử dụng Nguyên tắc Tam giác, đầu tiên thì làm cho người đó nhận thức được kết quả liên quan đến cái mà anh ta đã nghĩ hoặc làm. Rồi thì cho phép anh ta được đánh giá và tuyên bố vai trò của mình trong việc tạo ra những kết quả kia. Cuối cùng người ta cho anh ta một cơ hội để chịu trách nhiệm với hậu quả đó bằng cách sửa chữa, khắc phục hay đưa ra các phương án hoà giải mọi thứ.

Nếu như anh ta từ chối làm vậy thì sao?

Một người tiến hoá cao sẽ không bao giờ từ chối làm điều đó đâu. Đó là điều không tưởng vì như thế thì anh ta chẳng phải là sinh vật tiến hoá rồi, và giờ thì cái con đang nói biến thành mức độ khác của các sinh vật sống cùng nhau rồi.

HEBs học mọi thứ như thế này ở đâu? Ở trường học à?

Trong xã hội của HEBs không có “hệ thống trường học” mà chỉ có một quá trình giáo dục cho con trẻ phải ghi khắc “cái vốn là như vậy” và “cái hoạt động được”. Trẻ được dạy bảo bởi các vị trưởng lão chứ không phải là người sinh ra chúng mặc dù cũng không cần thiết phải tách chúng khỏi “bố mẹ” của chúng trong quá trình học đâu. Bố mẹ có thể ở với chung đến khi nào mà họ muốn và ở trải qua cùng nhau bao lâu là tùy họ chọn.

Cái mà các con gọi là “trường” (thật ra, dịch sát nhất phải là “thời gian học”), trẻ nhỏ tự lên “chương trình học”, được chọn kỹ năng mà chúng muốn đạt được hơn là việc bảo chúng phải học những thứ gì. Vì thế động lực luôn đạt mức cao nhất và các kỹ năng sống được học một cách nhanh chóng, dễ dàng và thích thú.

Nguyên Tắc Tam Giác (đây không phải là “luật” ràng buộc nào cả, nhưng nó chính là thuật ngữ tốt nhất mà người ta có thể tìm thấy trong ngôn ngữ của các con) không phải là thứ mà người ta “nhồi vào” đầu óc của những người HEBs trẻ tuổi mà là thứ họ đạt được - gần như là sự thấm nhuần - thông qua các hành vi mẫu mực “trẻ nhỏ” thấy từ “người lớn”.

Không giống như trong xã hội của các con, khi mà các hành vi của người lớn thường ngược lại với cái mà người ta muốn con trẻ học, ở những nền văn minh tiến hoá cao thì người lớn hiểu rằng trẻ nhỏ sẽ làm những việc mà chúng thấy người khác làm.

Ở xã hội của HEBs cũng không có chuyện người ta bắt trẻ ngồi trước một thiết bị phát hình hàng giờ đồng hồ để chỉ cho chúng những hành vi mà họ muốn con trẻ phải tránh xa. Những quyết định kiểu đó đối với HEBs mà nói là không thể hiểu nổi.

Và người ta càng không thể hiểu nổi luôn nếu một HEBs làm cái việc này để rồi phủ nhận rằng những hình ảnh đó không hề ảnh hưởng đến các hành vi bất thường đột xuất của trẻ.

Ta sẽ nói lại một lần nữa rằng sự khác biệt giữa xã hội của HEBs và loài người đó chỉ đơn giản là một nhân tố mà chúng ta gọi là quan sát chính xác.

Trong xã hội của HEBs, chúng sinh học từ mọi thứ mà họ thấy. Trong xã hội loài người, rất nhiều người phủ nhận cái mà họ thấy.

Người ta thấy là truyền hình đang huỷ hoại con trẻ và họ phớt lờ đi. Họ thấy bạo lực và “mất mát” được coi như “giải trí” và phủ nhận sự mâu thuẫn đó. Người ta thấy là thuốc lá có hại đến cơ thể và giả vờ rằng chúng không vậy. Người ta thấy một người cha nát rượu và bạo hành nhưng cả nhà lại phủ nhận mà không để cho ai lên tiếng về việc đó.

Người ta thấy qua hàng ngàn năm tôn giáo của họ đã thất bại hoàn toàn trong việc làm thay đổi hành vi của con người và cũng phủ nhận cả nó luôn. Người ta thấy quá rõ rằng chính phủ đang đàn áp nhiều hơn là hỗ trợ, họ cũng phớt lờ luôn.

Người ta thấy hệ thống chăm sóc sức khỏe thực ra là hệ thống nuôi bệnh, người ta chỉ dùng có 1/10 nguồn tài nguyên để phòng chống bệnh tật và 9 phần còn lại để xoay sở và che dấu động cơ lợi nhuận, chính chúng mới thực là cái ngăn cản bất cứ sự tiến triển nào trong việc giáo dục con người làm thế nào để ăn và sống theo cách có lợi cho sức khỏe.

Người ta thấy rằng ăn thịt động vật đã sau khi bị nhồi nhét hàng loạt thức ăn tăng trọng không tốt cho sức khỏe của họ, nhưng họ cũng phủ nhận cái mà họ thấy.

Người ta còn làm hơn thế nữa. Họ còn cố gắng kiện bất kỳ chương trình đối thoại nào dám đề cập đến vấn đề này. Con biết đấy, có một quyển sách rất tuyệt đã đề cập đến toàn bộ vấn đề liên quan đến thực phẩm với cái nhìn rất sâu sắc. Đó là cuốn *Diet for a New America*, được viết bởi John Robbins.

Người ta đọc quyển đó và phủ nhận, phủ nhận, phủ nhận hết mọi thứ nói để cho người ta hiểu. Đó là điều đáng nói. Hầu hết nhân loại của các con sống trong sự phủ nhận. Người ta đâu chỉ phủ nhận đi việc những người xung quanh họ đã quan sát thấy các sự thật hiển nhiên đau lòng mà người ta còn phủ nhận đi cả những điều mà họ tận mắt thấy nữa kia. Họ phủ nhận cảm xúc của bản thân và thậm chí là chân lý của chính họ.

Chúng sinh tiến hoá cao - cái mà các con đang trở thành - chẳng phủ nhận điều gì cả. Họ nhìn thấy “cái vốn là như vậy”. Họ thấy rõ “cái hoạt động

được”. Sử dụng những công cụ đơn giản, cuộc sống trở nên giản đơn. Người ta trân trọng “Quá Trình” đó.

Vâng nhưng “Quá Trình” đó hoạt động như thế nào?

Để trả lời cho câu hỏi này của con thì Ta phải chỉ ra một điểm mà Ta đã từng đề cập trước đây - thật ra là lặp lại lần nữa - trong đoạn đối thoại này.

Tất cả mọi thứ phụ thuộc vào cái con nghĩ là Con Là Ai và con đang muốn làm cái gì.

Nếu như mục tiêu sống của con là sống một cuộc sống an lành, hoan lạc và tràn đầy yêu thương thì ở đó phải không có chỗ cho sự hung hăng. Và điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như con tính sống một cuộc sống khoẻ mạnh và trường thọ, thì phải loại đi thói quen ăn thịt động vật, hút thuốc vì nó là tác nhân gây ung thư, uống những loại chất có cồn làm chết các tế bào thần kinh, giết chết bộ não. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của các con là nuôi dạy con mình tránh xa bạo lực và thịnh nộ, thì đừng để chúng phải trực tiếp chứng kiến những hình ảnh mang tính bạo lực và thịnh nộ trong một thời gian dài. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của con là chăm sóc Trái Đất này thì phải sử dụng tài nguyên của nó một cách hợp lý và tiết kiệm, và đừng xem rằng những nguồn tài nguyên kia là vô tận. Điều này đã được minh chứng rồi đấy.

Nếu như mục tiêu của con là khám phá và nuôi dưỡng mối quan hệ với Thượng Đế thân thương để tôn giáo có thể làm nên điều khác biệt trong việc giải quyết các vấn đề của nhân loại, thì đừng rao giảng những giáo lý của Thượng Đế về trừng phạt hay trả giá khủng khiếp nào đó. Cũng như vậy, điều này đã được minh chứng.

Động lực là mọi thứ. Mục tiêu quyết định kết quả. Cuộc sống vẫn diễn ra dù con có muốn hay không. Mục đích thật sự sẽ được biểu hiện qua những hành động của các con và những hành động của các con thì được quyết định bởi cái mục đích thật sự của chính mình. Cũng như mọi thứ trong cuộc sống (bản chất cuộc sống cũng thế) đều là một vòng tròn.

HEBs thấy được vòng quay đó. Con người thì không.

HEBs đáp lại cái vốn là như vậy. Con người thì không.

HEBs luôn trung thực, lúc nào cũng vậy. Con người thường xuyên dối trá với chính bản thân mình cũng như với người khác.

HEBs nói một điều, và làm điều họ nói. Con người nói một điều và làm điều khác.

Tận trong sâu thẳm của con biết được điều gì là sai trái - rằng con đã định “đi đến Seattle” kia nhưng mà các con lại ở “San Jose”. Con thấy được cái mâu thuẫn trong những hành vi của con, và bây giờ các con đang sẵn sàng để gạt bỏ chúng. Con đã thấy được cả cái vốn là như vậy và cái hoạt động được và các con đang trở nên không hào hứng để tiếp tục ủng hộ sự chia rẽ giữa chúng nữa rồi.

Chủng tộc của các con đang thức tỉnh. Thời gian để hoàn thành đang ở trong viết tay.

Con không nên bị chán nản bởi những điều con được nghe được biết ở đây, vì với nền tảng mà các con có để cho một trải nghiệm mới, một thực tại vĩ đại hơn thì tất cả những điều này chỉ đơn thuần là bước chuẩn bị thôi. Các con giờ đã sẵn sàng bước qua cánh cửa.

Còn cái đối thoại này ư, nói một cách đặt biệt thì nó dùng để giúp các con tiếp cận đến gần hơn cái cửa đã mở đó. Đầu tiên là Ta chỉ nó. Thấy chưa? Nó kìa.

Vì ánh sáng của chân lý sẽ mãi mãi dẫn đường. Và cái ánh sáng chân lý đó là cái mà tại đây Ta chỉ cho con.

Bây giờ hãy nắm lấy chân lý đi và sống với nó đi. Hãy nắm giữ chân lý và chia sẻ nó. Hãy ôm chặt chân lý và trân trọng nó mãi mãi và hơn thế nữa.

Vì trong cả ba quyển sách này - bộ ba Những đối thoại với Thượng Đế - chẳng phải là Ta từng lặp đi lặp lại rằng cái vốn là như vậy sao.

Chẳng cần phải đi đâu cho xa. Cũng chẳng cần phải hỏi thêm nhiều hay nghe thật nhiều câu trả lời hay chỉ để thỏa mãn những điều tò mò, hãy đưa ra nhiều dẫn dụ hoặc đề nghị quan sát nhiều hơn nữa. Tất cả cái mà con cần để tạo ra một cuộc sống mà con mong muốn, các con đã tìm thấy ở đây trong bộ ba mà Ta đã giới thiệu cho con. Chẳng cần phải đi đâu xa xôi.

Ừ, thì con có nhiều câu hỏi lắm. Ừ, thì con cũng có nhiều cái “nhưng - mà - nếu” lắm. Ừ, các con vẫn chưa “làm” xong nhưng với cái khám phá mà chúng ta đang rất hứng thú này bởi vì các con chưa xong hành trình khám phá của mình. Rõ ràng rằng quyển sách này có thể kéo dài mãi mãi. Và nó sẽ không vậy. Đối thoại với Thượng Đế sẽ kéo dài mãi nhưng quyển sách này thì không. Vì câu trả lời cho mọi câu hỏi mà các con có thể hỏi sẽ được tìm thấy ở đây, ngay tại đây trong ba quyển sách này.

Mọi thứ mà chúng ta có thể làm là lặp lại, khuếch đại nó lên và quay về với sự thông tuệ hết lần này đến lần khác. Thậm chí cùng tập thể dục với ba quyển này nữa. Chẳng có gì mới mẻ ở đây hết nhưng nó chỉ đơn giản là sự thông tuệ cổ xưa lại được tìm đến lần nữa.

Thật tốt biết bao khi Ta tìm đến với nó lần nữa, đó là điều hay khi một lần nữa nó trở nên thân thuộc. Đây là quá trình của sự ghi nhớ của những điều mà Ta thường nói. Con chẳng cần học gì cả. Con chỉ cần ghi nhớ mà thôi...

Vì thế mà hãy tìm đến bộ ba quyển sách này một cách thường xuyên, hãy mở sách ra hết lần này đến lần khác.

Khi mà con có những câu hỏi mà vẫn chưa được trả lời ở đây, hãy đọc từng trang nhiều thật nhiều lần. Con sẽ thấy rằng câu hỏi của mình đã được trả lời. Nhưng nếu con vẫn cảm thấy thoải mái với câu trả lời đó, thì con hãy tự mình tìm kiếm câu trả lời. Tự mình đối thoại với mình. Tự mình tạo ra chân lý của chính mình.

Làm như thế thì con sẽ trải nghiệm được Con Thật Sự Là Ai

. CHƯƠNG 20

Con không muốn Người đi mất!

Ta có đi đâu đâu. Ta luôn ở bên cạnh con mà. Lúc nào cũng vậy.

Trước lúc chúng ta kết thúc thì làm ơn trả lời cho con một vài câu hỏi nữa. Một vài câu nữa trước khi Ta kết thúc cuộc vấn đáp này

Con đã hiểu mà phải không, rằng con có thể quay lại đây bất cứ khi nào, quay lại Chiếc Ghế của Sự Thông Tuệ Vĩnh Hằng và tìm thấy những câu trả lời của con ở đây.

Vâng con hiểu điều đó, và từ sâu thẳm trong trái tim con biết được như thế, biết rằng cuộc sống đã được tạo ra như thế và rằng con luôn luôn có tất cả nguồn tài nguyên. Đoạn đối thoại này là một món quà tuyệt vời.

Con có thể hỏi vài câu hỏi cuối cùng không?

Được chứ.

Có phải thế giới của chúng con đang lâm nguy không? Có phải chúng con đang cọt nhả với cái nứt - huỷ hoại - mà thật ra là sự huỷ diệt.

Ừ, và trừ khi con nhận ra được khả năng thật sự của chuyện đó, con không thể trốn tránh nó. Cho cái điều mà con chối bỏ, những sự cố chấp. Chỉ có những cái mà con đang giữ sẽ biến mất.

Hãy ghi nhớ rằng, cái mà Ta nói với con về thời gian và các sự kiện. Tất cả các sự kiện mà con có thể tưởng tượng - thật ra là đã tưởng tượng - đang diễn ra ngay bây giờ, ngay tại phút giây này. Đây là khoảnh khắc thần thánh. Đó là khoảnh khắc mà con nhận thức được ý thức của mình. Đây là cái đang diễn ra trước khi Ánh sáng hoà vào con. Đây là giây phút thực tại, được đưa đến với con, tạo ra bởi con trước cả khi mà con biết đến nó. Các con gọi đây là một “món quà”. Và nó là “món quà thực tại”. Là món quà tuyệt mỹ mà Thượng Đế ban tặng cho các con.

Các con có khả năng để chọn lựa những trải nghiệm mà các con từng tưởng tượng, bây giờ các con chọn để trải nghiệm nó.

Ngài đã nói với con điều này rồi và bây giờ con đang bắt đầu thấu hiểu điều đó thậm chí khi nhận thức của chúng con còn hạn hẹp sao. Không có thứ gì thật sự là “thật” đúng không? Không có gì cả. Các con đang sống trong ảo tưởng. Ở trong một màn ảo thuật thật lớn. Và các con giả vờ rằng mình không biết các mảnh khoé của nó - thậm chí khi chính các con chính là các ảo thuật gia. Có một điều quan trọng phải ghi nhớ rằng ở một mặt khác chính các con là người biến chúng thành thứ có thật.

Nhưng những thứ mà con đang thấy, đang sờ, đang cảm giác, đang ngửi dường như rất thật. Nếu nó không phải là “thực tại” thì nó là cái gì chứ?

Hãy ghi khắc rằng cái mà con đang nhìn không phải là cái mà con đang thật sự “thấy”.

Trí não của các con không phải là suối nguồn của trí tuệ. Nó chẳng qua là một cái bộ vi xử lý dữ liệu mà thôi. Nó lấy dữ liệu từ bộ thu gọi là các giác quan. Nó giải mã năng lượng này thành thông tin theo cách lấy cái dữ liệu có sẵn trước đó về vật thể đó. Nó cho con biết cái nó nhận thức được chứ không phải là cái thực chất. Dựa trên những nhận thức đó, con nghĩ rằng con biết được chân lý của một số thứ nhưng thật ra các con biết chưa đến một nửa của nó nữa là. Thực tế thì các con đang tạo ra chân lý mà các con biết.

Bao gồm cả cái đối thoại này với Ngài sao?

Chắc chắn là như thế rồi.

Con sợ rằng cái này như đổ thêm dầu vào lửa để cho người ta có cơ mà nói rằng “Thằng cha đó có nói chuyện với Thượng Đế đâu, chính hắn bịa ra chuyện đấy chứ”.

Hãy nhẹ nhàng nói với họ rằng họ cứ thử một lần “nghĩ thoáng hơn đi”. Họ đang nghĩ đến cái “không là cái này thì là cái kia/ hoặc”. Hãy thử nghĩ đến “cả hai/và”.

Các con không thấu hiểu được Thượng Đế nếu như các con chỉ nghĩ giới hạn trong các giá trị, khái niệm và hiểu biết hiện tại. Nếu như con mong muốn hiểu được Thượng Đế thì con phải sẵn sàng chấp nhận rằng hiện giờ các dữ liệu mà con có đang bị giới hạn còn hơn là khẳng định là mình cần phải biết tuốt mọi việc trong chủ đề này.

Ta muốn con chú ý đến những lời của Werner Erhard người tuyên bố rằng sự sáng suốt thật sự chỉ xuất hiện chỉ khi nào người ta thật lòng để ý:

Có những thứ mà Ta không biết, sự hiểu biết của những điều có thể thay đổi vạn vật.

Cũng có thể là cả hai con “đang đối thoại với Thượng Đế” và “cũng đang bịa chuyện” cũng nên. Thật vậy, đây là một chân lý vĩ đại: Con đang bịa chuyện đấy.

Cuộc sống là một quá trình mà mọi thứ đều được tạo ra. Chúa là nguồn năng lượng - năng lượng thô, tinh khiết - cái mà con gọi là sự sống. Nhận thức được nó sẽ đưa các con đến một nhận thức mới hơn.

Thượng Đế là một Quá Trình.

Con nghĩ là Ngài nói với con rằng Ngài là một tập thể và Ngài là Tất Cả mà.

Ta là thể mà và Thượng Đế cũng thể. Thượng Đế cũng là một Quá Trình mà Tất Cả Mọi Thứ được tạo ra và trải nghiệm bản thân mình. Ta cũng từng nói đến điều này trước đây.

Vâng, Ngài đã khai sáng cho con khi con viết quyển sách gọi là “Sáng tạo lại bản thân”.

Thật vậy và giờ Ta nói ở đây cho nhiều độc giả hơn được biết.

Thượng Đế là một Quá Trình.

Thượng Đế không phải là một con người, một nơi hay một vật nào hết. Thượng Đế chính xác là cái mà các con hay nghĩ đến - nhưng vẫn không hiểu.

Lại nữa à?

Các con luôn nghĩ rằng Thượng Đế là Đấng Toàn Năng.

Vâng.

Và các con cũng đúng nếu nghĩ vậy. Chính xác Ta là MỘT THỨ ĐANG TỒN TẠI. Chú ý rằng “đang tồn tại” không phải là một vật mà là một quá trình.

Ta là Đấng Toàn năng. Đó là, Toàn năng, phẩy, đang tồn tại Ta không phải là kết quả của một quá trình. Tự Ta chính là Quá Trình. Ta là Đấng Sáng Tạo và Ta là Quá Trình mà Ta đã được tạo ra từ đó.

Những thứ mà các con thấy trên thiên đường hay mặt đất đều là Ta. Quá trình của sự Sáng Tạo chẳng giờ kết thúc. Nó cũng chẳng bao giờ hoàn thành. Ta chưa bao giờ “làm xong”. Đây là cách nói khác cho sự biến đổi mãi mãi. Chẳng thứ gì đứng yên. Không có gì - Không có thứ gì - không hề có thứ nào không chuyển động cả. Mọi thứ là năng lượng, đang chuyển động. Theo cách viết tắt của người Trái Đất thì gọi là “năng lượng chuyển động”^[23].

Các con chính là chuyển động cao nhất của Thượng Đế!

Khi con nhìn vào một vật nào đó, các con không chỉ nhìn vào một tĩnh vật ‘một thứ’ “đang đứng yên” trong thời gian và không gian. Không đâu! Các con đang chứng kiến một sự kiện bởi vì vạn vật đang chuyển động, biến đổi và tiến hoá. Mọi vật.

Buckminster Fuller từng phát ngôn thể này “Tôi thấy mình như một động từ”. Anh ta nói đúng đấy.

Thượng Đế là một sự kiện. Các con đã gọi đó là sự kiện cuộc sống. Sự sống chính là một Quá trình. Quá trình này có thể quan sát được, nhận thức được và tiên đoán được. Con càng quan sát nó bao nhiêu, con càng biết nhiều bấy nhiêu, càng biết nhiều thì con có thể dự đoán về nó.

Cái này khó cho con quá. Con vẫn luôn tâm niệm rằng Thượng Đế là điều Không Thể Thay Đổi được. Thứ Duy Nhất Bất Biến. Thứ Tĩnh Lặng.

²³ e-motion

Điều đó từng là một chân lý tuyệt đối về Thượng Đế mà con hằng tìm thấy sự bình an của chính mình.

Nhưng điều Ta nói mới là chân lý. Một Chân Lý Bất Biến Duy Nhất chính là Thượng Đế luôn luôn biến đổi. Đó mới là chân lý và các con chẳng thể làm gì được để thay đổi điều này. Thứ duy nhất chẳng bao giờ thay đổi đó là vạn vật luôn đổi thay.

Cuộc sống là biến đổi. Thượng Đế là cuộc sống.

Vì thế mà, Thượng Đế luôn biến đổi.

Nhưng con muốn tin rằng có 1 thứ không bao giờ thay đổi chính là tình yêu mà Thượng Đế dành cho chúng con.

Tình yêu của Ta dành cho các con luôn biến đổi bởi vì các con cũng luôn đổi thay, và Ta yêu các con vì đó chính là các con. với Ta thì Ta luôn yêu các con cho dù các con có là ai. Cái ý niệm của Ta về “có thể yêu” phải thay đổi theo cái ý niệm của các con về Con Là Ai thay đổi.

Vậy ý Ngài là Ngài thấy các con đáng được yêu thậm chí khi con đã khẳng định mình chính là một kẻ sát nhân sao?

Chúng ta đã nói về điều này trước đây rồi đấy thôi.

Con biết nhưng con chẳng thể hiểu nổi.

Không ai làm bất cứ điều gì không thích hợp, ai cũng được ban cho hình mẫu của thế giới này. Ta luôn luôn yêu thương các con - yêu tất. Cho nên chẳng có “cách nào” mà con có thể làm điều gì đó khiến Ta không yêu con nữa.

Nhưng Ngài sẽ trừng phạt chúng con, đúng không? Ngài sẽ quở yêu chúng con. Ngài sẽ trừng phạt chúng con mãi với tình yêu từ sâu thẳm trái tim của Ngài, kể cả nỗi buồn nữa vì Ngài phải làm điều đó.

Không đâu. Ta không có đau buồn bao giờ bởi vì không có thứ gì mà Ta “phải làm”. Ai sẽ bảo Ta “phải làm”?

Ta không bao giờ trừng phạt các con cả mặc dù chính các con có thể tự chọn cách tự phạt bản thân mình trong kiếp này hay kiếp khác cho đến khi con thấy đủ rồi. Ta không trừng phạt các con bởi vì Ta chẳng bao giờ bị tổn thương hay nguy hại - hay là liệu con có thể làm đau hay tổn thương bất cứ Phần Nào của Ta, mà tất cả chúng thuộc về các con.

Một trong các con có thể cảm thấy đau đớn hay thương tổn nhưng khi các con đến cõi vĩnh hằng các con sẽ thấy rằng mình chẳng bị làm sao cả. Trong khoảnh khắc đó thì liệu các con sẽ tha thứ cho những điều mà các con nghĩ là đã làm tổn thương các con không, vì con sẽ hiểu được một kế hoạch vĩ đại hơn.

Kế hoạch vĩ đại hơn là gì?

Con có còn nhớ đến cái truyện ngụ ngôn Linh hồn nhỏ và Mặt trời ^[24] mà Ta đã kể cho con trong quyển 1 không?

Vâng ạ.

Vậy thì đây là nửa sau của câu chuyện đó. Kể tiếp nhé:

Ta nói với linh hồn bé nhỏ đó “Con có thể chọn trở thành bất cứ phần nào của Thượng Đế mà con muốn. Con chính là chúa trời đang trải nghiệm chính bản thân mình. Vậy thì con muốn diện mạo Chúa trời của con như thế nào để trải nghiệm như chính con?”

Linh hồn nhỏ hỏi lại “Ý Ngài là con có quyền lựa chọn sao?”. Và Ta đáp: “Ừ, con có thể chọn để trải nghiệm bất cứ nhân dạng nào trong con và thông qua con”.

Linh hồn nhỏ đáp “vâng, vậy thì con sẽ chọn thành Sự khoan dung. Con muốn bản thân mình trải nghiệm cái khía cạnh mà người gọi là Khoan dung tuyệt đối”.

Chà cái yêu cầu này cũng hơi khó một chút vì con có thể tưởng tượng được rằng chẳng có ai để tha thứ.

Mọi thứ mà Ta tạo ra là Sự hoàn hảo và Tình yêu mà thôi.

Linh hồn nhỏ hỏi lại với một vẻ hoài nghi “Không ai để tha thứ sao?”.

Ta lặp lại một lần nữa “Không một ai cả. Nhìn xung quanh con xem. Con có thấy bất cứ linh hồn nào ít hoàn hảo, ít tuyệt vời hơn con không?”

Linh hồn nhỏ bèn nhìn quanh và nó rất ngạc nhiên khi thấy xung quanh nó có rất nhiều linh hồn ở trên thiên đường. Những linh hồn này đến từ một nơi rất xa ở trong cõi trời này bởi vì họ hay tin rằng có một linh hồn nhỏ đang có một cuộc đối thoại lạ thường với Thượng Đế.

Linh hồn nhỏ lên tiếng “Con chẳng thấy một ai ít hoàn hảo hơn con cả. Vậy thì con sẽ phải tha thứ cho ai đây chứ?”.

Bỗng nhiên có một linh hồn khác bước ra khỏi đám đông. Linh hồn thân thiện đó bèn nói “Bạn có thể tha thứ cho tôi.”

Linh hồn nhỏ hỏi lại: “vì điều gì cơ chứ?”

Linh hồn thân thiện kia đáp lại: “thì tôi sẽ đến với cuộc sống để có thể xác và làm điều gì đó để cho bạn tha thứ cho tôi”.

Linh hồn nhỏ tò mò hỏi thêm: “Nhưng để làm gì chứ? Bạn là một ánh sáng hoàn hảo thì làm sao mà bạn có thể làm cho tôi tha thứ cho bạn được đây?”
Linh hồn thân thiện kia mỉm cười: “à, thì tôi chắc là chúng ta có thể suy nghĩ về điều này đôi chút vậy”.

²⁴ The Little Soul and the Sun

Linh hồn nhỏ cảm thấy không thể hiểu nổi khi một sinh vật hoàn hảo thế này lại muốn biến những xung động của mình trở nên nặng nề để nó có thể làm một điều gì đó “xấu xa” như thế. Nó nói “tại sao bạn lại muốn làm điều đó vậy?”

Linh hồn thân thiện kia đáp lại: “đơn giản thôi, tôi làm điều đó vì tôi yêu bạn. Bạn muốn trải nghiệm bản thân với sự khoan dung phải không? Bởi vì bạn cũng từng giúp tôi như vậy mà.”

Linh hồn nhỏ ngạc nhiên: “Tôi hả?”

“Dĩ nhiên rồi, bạn không nhớ à? Chúng ta đã từng là một, bạn và tôi. Chúng ta cùng nhau qua thăng và trầm, đúng và sai trong mọi thứ. Chúng ta cùng ở đây và đó trong đó, và lúc này, lúc kia trong đó. Chúng ta từng là tất cả trong đó.

Và chúng ta làm việc đó bởi thoả thuận vì để mỗi chúng ta có thể phải nghiệm phần vĩ đại nhất của Thượng Đế vì chúng ta hiểu rằng...

Thiếu đi cái mà bạn không phải là nó thì thứ mà là bạn cũng chẳng tồn tại.

Thiếu đi cái “lạnh” thì bạn chẳng thể có “ấm”. Thiếu đi “buồn” thì bạn cũng chẳng thể “vui”, không có “tà” thì làm sao mà bạn trải nghiệm cái “thiện” kia chứ.

Nếu bạn chọn trở thành một vật nào đó, một thứ gì đó hay một người nào đó ở phía đối nghịch để xuất hiện đâu đó trên vũ trụ này để làm cho điều đó biến thành có thể.”

Rồi linh hồn thân thiện đó giải thích rằng những người kia là những Thiên Thần đặt biệt của Thượng Đế và những tình thế kia là những món quà từ Thượng Đế.

Linh hồn thân thiện kia đồng dạng nói: “Tôi chỉ yêu cầu bạn làm một điều này thôi.”

Linh hồn nhỏ đáp ngay “bất cứ điều gì, điều nào cũng được”. Vì nó đang quá hào hứng muốn có thể được trải nghiệm mọi mặt của Thượng Đế. Bây giờ nó đã hiểu, cái kế hoạch.

Linh hồn thân thiện kia nói: “chỉ cần trong khoảnh khắc tôi tán công và chà đạp bạn. Trong khoảnh khắc mà tôi làm những điều tệ hại mà bạn có thể chẳng tưởng nổi thì ngay trong lúc đó, hãy nhớ tôi thật sự là ai.”

Linh hồn nhỏ hứa ngay: “Được thôi, tôi sẽ không quên đâu. Tôi sẽ thấy bạn vẫn hoàn hảo như lúc này bạn đang đứng với tôi đây và tôi sẽ luôn ghi nhớ rằng, bạn là ai.”

Đó là một câu chuyện ngụ ngôn đặt biệt và tuyệt vời.

Và lời hứa của hình hồn nhỏ kia chính là lời mà Ta đã hứa với con. Đó là thứ bất biến nhưng mà con, Linh hồn bé nhỏ, con có giữ lời hứa của mình với người khác chưa?

Không. Thiệt buồn khi phải nói rằng con chưa.

Đừng buồn con ạ. Hãy hạnh phúc lên để nhận thấy cái gì là thật và hãy hứng khởi với cái quyết định sống trong một chân lý mới.

Vì Thượng Đế chính là một quá trình và con cũng thế. Hãy luôn ghi khắc điều này:

Nếu như con thấy Thượng Đế như con thấy chính con, thì con sẽ phải cười thật nhiều.

Vì vậy bây giờ hãy đi đi và nhìn những người khác như nhìn ra con chính là ai vậy.

Quan sát. Quan sát. QUAN SÁT.

Ta từng nói với con rồi đó - điểm khác biệt lớn nhất giữa con và các chúng sinh tiến hoá cao đó là họ quan sát nhiều hơn.

Nếu như con mong muốn đẩy nhanh tốc độ tiến hoá thì hãy kiếm tìm và quan sát nhiều hơn.

Tìm thấy trong chính mình là một quan sát tuyệt vời.

Và giờ Ta cũng mong con cũng quan sát điều này, tất cả là một sự kiện. Các con là con người, phẩy, đang tồn tại. Các con là một quá trình. Và các con ở trong từng “khoảnh khắc”, được ban tặng sản phẩm của quá trình đó.

Các con là Người sáng tạo và thứ được sáng tạo. Ta đang nói với con những điều này hết lần này đến lần khác trong những tháng qua khi chúng ta ở cùng với nhau. Ta lặp đi lặp lại chúng vì thế mà con sẽ nghe được và sẽ thấu hiểu.

Giờ đây quá trình này là Ta và con sẽ bắt đầu. Nó đã từng tồn tại, ngay đây và luôn luôn là như thế. Chẳng cần con phải “giúp đỡ” thì nó cũng hiện hữu. Nó “tự nhiên” xảy đến mà thôi. Và khi dễ yên thì nó xảy ra thật hoàn hảo.

Có một câu nói tồn tại trong nền văn minh của các con được Werner Erhard phát biểu: “cuộc sống tự nó giải quyết vấn đề của chính nó trong quá trình vận hành của mình”.

Điều này được hiểu bởi những chuyển động tâm linh như “buông xả và thành Phật” vậy. Đó là một cách hiểu rất hay.

Nếu như con buông xả thì con sẽ tìm lại chính mình trong “hành trình” đó. Hành trình là một quá trình - cái mà con gọi là bản chất của sự sống. Đó là lý do vì sao mọi bậc minh sư đều nói “Ta là sự sống và là lối thoát”. Họ đã hiểu cái mà Ta đã nói ở đây một cách tuyệt đối. Họ là sự sống và họ là lối thoát - sự kiện trong quá trình, Quá trình.

Mọi sự thông tuệ đòi hỏi con phải làm là tin vào Quá Trình. Đó là đức tin vào Thượng Đế. Hoặc nếu như con muốn thì hãy tin vào bản thân của chính mình vì Con Chính Là Thượng Đế.

Hãy nhớ rằng. Tất cả chúng ta là Một.

Làm sao mà con “tin cái quá trình” đó khi mà “quá trình”- cuộc sống toàn mang đến cho con những điều mà con không thích tí nào?

Thích những điều mà cuộc sống mang đến cho con.

Hãy biết và hiểu rằng chính con đem chúng đến với mình đây chứ.

HÃY THẤY SỰ HOÀN HẢO.

Hãy nhìn trong vạn vật chứ đừng nhìn những thứ mà con cho là hoàn hảo.

Ta đã giải thích một cách tỉ mỉ với con trong bộ 3 quyển sách này là tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy và như thế nào. Con chẳng cần đọc lại nó một lần nữa tại đây - dù rằng nó sẽ mang đến cho con nhiều lợi ích lắm nếu con thường xuyên xem lại cho đến khi con hiểu tường tận hết. **Vậy thì làm ơn - chỉ ở cái điểm này thôi - một tóm lược xúc tích. Ngài làm ơn đi. Làm sao mà con có thể “thấy sự hoàn hảo” ở trong những thứ mà con trải nghiệm lại chẳng hề hoàn hảo chút nào hết?**

Không ai có thể tạo ra những điều mà con trải nghiệm.

Những sinh vật khác có thể làm và đồng tạo ra những tình huống đi kèm và các sự kiện trong cuộc sống mà con sống nói chung, nhưng có 1 điều rằng không ai có thể làm đó là khiến con phải trải nghiệm những thứ mà con không chọn để trải nghiệm cả.

Với cái này, thì con chính là Đấng toàn năng. Và không ai – **KHÔNG MỘT AI** - có thể nói với con rằng “như thế này, thế kia”. Thế giới có thể mang đến cho con những tình huống nhưng chỉ có con mới quyết định những tình huống ấy có ý nghĩa gì.

Hãy ghi nhớ chân lý mà Ta đã nói với con trước đây.

Chẳng có gì quan trọng cả.

Vâng. Nhưng con không chắc là con đã hiểu thông hết rồi. Cái trải nghiệm thoát xác vào năm 1980. Con gọi đó là ảo giác.

Con còn nhớ điều gì về nó không?

Đầu tiên con cảm thấy hoang mang. Làm sao mà “chẳng sao hết cả” được chứ?

Vậy thì con có tìm ra câu trả lời cho câu hỏi hay đó không?

Con “hiểu” là bản chất của mọi thứ chẳng là gì, kể cả trong bản chất của mọi vật cũng vậy nhưng chính con là người đã tạo ra ý nghĩa cho các sự kiện, biến chúng thành vấn đề. Con cũng hiểu điều này với cấp độ siêu

hình, nó mang lại cho con một nhận thức sâu sắc về Quá trình sáng tạo bản thân của mình.

Và sự nhận thức?

Con “hiểu” rằng tất cả là năng lượng, và chính năng lượng đó biến thành “vấn đề”- đó là “những thứ” thể lý và “hiện hữu”- theo như cách mà con đã nghĩ về chúng. Con đã hiểu, nào thì cái “không có vấn đề gì hết” có nghĩa là chẳng có thứ gì biến thành rắc rối trừ phi chính chúng ta muốn chúng thành như thế. Rồi thì con đã quên rằng mình đã được khai sáng trong hơn 10 năm cho đến khi Ngài mang nó đến cho con một lần nữa trong đoạn đối thoại này.

Những thứ mà Ta đem đến cho con trong đoạn đối thoại này là điều mà con đã biết trước đây. Ta đã đưa cho con từ trước, tất cả chúng, nó thông qua những người mà Ta đã đưa đến cho con hoặc những ai đã chỉ cho các các giáo lý. Chẳng có gì mới mẻ ở đây hết và con chẳng cần phải học gì cả. Con chỉ cần phải nhớ thôi. Sự hiểu biết của con về sự thông tuệ” không có vấn đề gì cả” rất phong phú và sâu sắc, điều này hỗ trợ con rất lớn.

Con xin lỗi nhưng con không thể kết thúc đối thoại này mà không được làm rõ cái mâu thuẫn hiển hiện kia.

Cái nào?

Ngài đã dạy con tới lui về thứ mà chúng con gọi là “tà ác” tồn tại để chúng con có thể có một môi trường để được trải nghiệm cái “tốt”. Ngài cũng nói rằng con không thể trải nghiệm bất cứ thứ gì nếu như con không là nó. Nói theo cách khác thì không có “ấm” thì không có “lạnh”, không “lên” sẽ chẳng có “xuống”, v. v.

Đúng.

Ngài còn thậm chí dùng nó để lý giải với con làm thế nào con có thể xem mọi “rắc rối” chính là được phước, và mỗi kẻ thủ ác là một thiên thần. Con lại đúng nữa rồi.

Vậy thì làm sao mà trong từng mô tả của Ngài về cuộc sống của những sinh vật tiến hoá hoàn toàn không có bóng dáng của “xấu xa” vậy? Tất cả những cái Ngài mô tả chính là thiên đường!

Ồ, giỏi thật. Giỏi quá đi mất. Con thật sự suy nghĩ về tất cả chuyện này.

Thật ra thì Nancy là người chỉ ra cái điểm này. Cô ấy nghe con đọc một vài đoạn và cô ấy nói “Em nghĩ mình cần phải hỏi về điều này trước khi kết thúc đoạn đối thoại. Làm sao mà HEBs trải nghiệm chính họ là ai nếu như họ đã loại bỏ hết tất cả những điều tiêu cực trong cuộc sống của mình? “Con nghĩ đó là một câu hỏi hay. Thật sự nó làm con sống người. Và con

biết rằng Ngài vừa nói là chúng ta chẳng cần phải hỏi gì thêm nữa nhưng con nghĩ Ngài nên làm rõ vấn đề này. *Được thôi. Thì cái này cho Nancy vậy. Một lần nữa thì đây là một trong những câu hỏi hay trong quyển sách này (E hèm). Chà, cái này... Ta khá là ngạc nhiên khi con không nắm được điều này khi chúng ta nói về HEBs. Ta ngạc nhiên là con không nghĩ đến nó.*

Con có đó.

Có hả?

Chúng ta là Một, đúng không? Vật thì một phần của con là Nancy nghĩ về nó đó.

À, xuất sắc. Và dĩ nhiên là thật rồi.

Vậy thì, câu trả lời của Ngài là?

Ta sẽ quay lại với câu tuyên ngôn cơ bản của Ta.

Thiếu đi cái mà bạn không phải là nó, thì thứ mà là bạn cũng chẳng tồn tại. Đó là không có lạnh thì các con không hiểu được cái gọi là ấm. Không có lên, thì khái niệm ‘xuống’ chẳng thể có, trở thành một khái niệm vô nghĩa. Đây là chân lý của vũ trụ. Thật vậy, điều này lý giải tại sao vũ trụ phải như thế này, với cái lạnh và cái nóng, với thăng và trầm à ừ còn cả tốt và xấu nữa.

Nhưng con nên biết điều này: Con là người tạo ra chúng. Chính con quyết định cái gì là “lạnh” và cái gì là “nóng”, cái gì là “thăng” và cái gì là “trầm”. (Hãy thử ra ngoài không gian và coi cái định nghĩa của con biến mất tuốt!). Và cái ý niệm của con về tất cả mọi thứ được thay đổi theo năm tháng - thật vậy, thậm chí là qua từng mùa. Vào ngày hè con sẽ nói 42°F (5. 6°C) là “lạnh”. Tuy nhiên giữa mùa đông thì con sẽ nói: “Con trai, thật là một ngày ấm áp!”.

Vũ trụ này chỉ ban cho con một trường các trải nghiệm – cái có thể gọi là dãy các sự vật hiện tượng. Con chính là người quyết định gán cho chúng là thứ gì.

Vũ trụ là toàn bộ một hệ thống của các hiện tượng vật lý. Vũ trụ này rất rộng lớn, bao la, vô cùng tận và không có kết thúc, mà thật là như vậy. Giờ đây là một bí mật vĩ đại: Không cần thiết khi cho các hoàn cảnh đối nghịch xuất hiện cạnh con để cho con có một trường ngoại cảnh bên trong cái thực tế mà con chọn lựa để trải nghiệm.

Khoảng cách giữa đối nghịch là không tương đương. Toàn bộ vũ trụ đem lại trường ngoại cảnh mà bên trong nó mọi thành phần tương phản đều cùng tồn tại và vì thế mọi trải nghiệm đều có thể xảy ra. Đó là mục đích của vũ trụ này. Đó là chức năng của nó.

Nhưng nếu chính con chưa từng biết đến “lạnh” mà chỉ thấy cái “lạnh” từ người nào đó ở nơi xa tít mù, làm sao mà con biết “lạnh” là cái gì?

Các con đã từng biết qua “lạnh”. Các con đã từng trải nghiệm tất cả mọi thứ. Nếu không phải là kiếp này thì là ở trong kiếp trước kia. Hay là kiếp trước trước nữa. Các con đã trải nghiệm qua cái “lạnh”. Những cái “to” và “nhỏ”, “Thăng” và “trầm”, “đỏ” và “đây” và các yếu tố đối nghịch khác, tất cả chúng đã hằn sâu vào trong kí ức của con.

Các con không phải trải nghiệm lại chúng nữa nếu như các con không muốn. Các con chỉ cần nhớ ra chúng - biết rằng chúng hiện hữu – để đánh thức luật tương đối của vũ trụ này.

Tất cả các con. Tất cả các con đều trải nghiệm qua mọi thứ. Mọi chúng sinh trong vũ trụ này chứ không phải riêng gì con người đều phải trải qua những điều như thế.

Các con không chỉ trải nghiệm tất cả mọi thứ mà các con chính là mọi thứ ấy. Các con chính là Tất Cả.

Các con chính là cái mà các con đang trải nghiệm. Thật vậy, các con chính là nguyên nhân của những trải nghiệm ấy.

Con không chắc là mình có hiểu hết được điều đó không.

Ta sẽ giải thích cho con theo một cách máy móc nhé. Điều mà Ta muốn con hiểu đó là cái mà các con đang làm bây giờ chỉ đơn giản là nhớ lại tất cả mọi thứ mà thôi, và đang chọn phần nào mà các con thích để trải nghiệm ngay lúc này, trong kiếp này trên hành tinh này trong một thể xác.

Chúa tôi, Ngài làm cho nó nghe có vẻ đơn giản rồi đấy.

Nó đơn giản mà. Các con đã tách mình ra khỏi thân thể của Thượng Đế, của tất cả và của cả tập thể và các con đang trở thành thành viên của cơ thể đó một lần nữa. Đây là một quá trình mà người ta gọi là “hiệp nhất”^[25].

Vì khi con nhớ và nhập lại, con sẽ làm cho bản thân mình một lần nữa trải nghiệm tất cả của Con Là Ai. Đây là một vòng xoay. Các con cứ làm điều này lặp đi lặp lại và gọi nó là “sự tiến hoá”. Các con nói rằng các con “tiến hoá”. Thực ra các con đang Xoay vòng. Cũng như Trái Đất xoay quanh mặt trời, cũng như thiên hà xoay quanh vùng trung tâm vậy.

Vạn vật đều xoay vòng.

Sự xoay vòng chính là chuyển động cơ bản của mọi dạng sự sống. Năng lượng sự sống xoay vòng. Đó là điều mà nó thực hiện. Các con thực sự ở trong một chuyển động vòng quanh.

Làm sao Ngài làm được điều đó? Làm sao Ngài tìm được từ thích hợp để khiến cho mọi giải thích dễ hiểu hơn?

²⁵ Re-membering: nhập lại (hay có thể hiểu là nhớ lại)

Con mới chính là người làm cho nó rõ ràng hơn. Chính con đã tự mình làm rõ cái thông tin mà con nhận được. Con đã hoà nhịp với cái tĩnh. Con đã mang cho mình một mong muốn để được biết thêm. Mong muốn mới này sẽ thay đổi mọi thứ, cho con và cho những đồng loại của con. Vì với mong muốn mới này, con đã thật sự trở thành một cuộc cách mạng - cuộc cách mạng tâm linh vô cùng vĩ đại trên hành tinh của con vừa được bắt đầu. Cần phải nhanh lên. Bây giờ chúng ta cần những linh hồn mới. Chúng ta đang tạo ra quá nhiều thống khổ quanh chúng ta rồi.

Bởi vì dù rằng mọi chúng sinh đã trải qua mọi kinh nghiệm trái ngược nhau nhưng một vài người vẫn không biết điều đó. Người ta đã quên và chưa nhớ lại được toàn bộ.

Với những chúng sinh đã tiến hoá thì không như vậy. Người ta chẳng cần có “tiêu cực” trước mắt họ, trong thế giới của họ, để cho họ biết “tích cực” là thế nào. Họ “nhận thức” tích cực họ là ai mà không cần tạo ra tiêu cực để minh chứng cho nó. HEBs chỉ để ý rằng họ là ai bằng cách quan sát nó ở đâu đó trong trường ngoại cảnh. Thật ra hành tinh của các con là một thứ để những chúng sinh tiến hoá cao nhìn vào nếu như họ muốn kiếm tìm sự tương phản. Vì khi họ làm vậy, họ sẽ được hồi tưởng lại họ đã thế nào khi họ được trải nghiệm cái mà các con đang trải qua và vì thế hình thành một cái khung sống động để tham khảo cái mà họ có thể biết và hiểu cái mà họ hiện nay đang trải qua. Bây giờ thì con đã hiểu tại sao HEBs không cần “xấu xa” hay “tiêu cực” trong xã hội của họ chưa?

Vâng. Nhưng rồi thì tại sao chúng con cần phải vậy?

Các con KHÔNG CẦN đâu. Đó là điều mà Ta đã truyền đạt với con trong suốt đoạn đối thoại này đây thôi.

Các con thật đang phải sống trong trường ngoại cảnh mà trong đó cái chính các con đang hiện hữu để các con được trải nghiệm các Con Là Ai. Đây là Định Luật của Vũ Trụ và các con không thể tránh né nó. Nhưng giờ các con đang sống trong một ngoại cảnh. Các con không cần phải tạo ra một cái nữa. Cái trường ngoại cảnh mà các con đang sống được gọi là vũ trụ.

Các con không cần phải tạo ra một ngoại cảnh nhỏ hơn nữa ở sân sau của mình.

Điều này có nghĩa rằng các con có thể thay đổi cuộc sống của mình ngay trên hành tinh của các con ngay tại lúc này và loại bỏ tất cả những thứ mà không phải là các con mà không hề gây nguy hại gì cả cho khả năng hiểu biết và kinh nghiệm Con Là Ai.

Chà! Đây đúng là một tiết lộ vĩ đại nhất trong quyển sách này. Thật là một cách hay để đi đến hồi kết. Vậy thì con không phải cứ mãi gào thét cái đối lập để tạo ra và trải nghiệm một bản tiếp theo vĩ đại hơn vượt qua cả sức tưởng tượng mà con từng có khi trải qua Con Là Ai!

Đúng, đây là điều mà Ta đã nói với con ngay từ đầu.

Nhưng Ngài không có giải thích như vậy.

Con sẽ không hiểu nó đâu cho đến tận lúc này.

Con không cần phải tạo ra cái đối lập của Con Là Ai và Cái Mà Con Chọn để trải nghiệm nó. Con chỉ cần quan sát cái mà đã được tạo ra - ở đâu đó. Con chỉ cần nhớ rằng nó hiện hữu mà thôi. Đây chính là “kiến thức” về cái quả của cái cây của Thiện và Ác mà Ta đã giải thích cho con rằng điều đó không phải là nguyên rủa, không phải là ngọn nguồn của tội ác nhưng nó là cái mà Matthew Fox gọi là Ngọn Nguồn của Phước báu.

Và để ghi nhớ rằng nó hiện hữu, để nhớ rằng con đã từng trải qua mọi việc trước đây- tất cả mọi thứ- trong thể xác. Tất cả cái mà con cần làm đó là nhìn lên.

Ý Ngài là “nhìn bên trong”.

Không. Ý Ta là điều mà Ta muốn nói đó. NHÌN LÊN. Nhìn những tinh tú. Nhìn những thiên đường. QUAN SÁT TRƯỜNG NGOẠI CẢNH.

Ta đã nói với các con trước đây rồi, để trở thành chúng sinh tiến hoá thì các con phải nâng tâm kỹ năng quan sát của mình lên. Thấy “cái vốn là như vậy” và rồi làm “cái mà hoạt động được”.

Vì vậy, bằng cách nhìn ra vũ trụ, con có thể thấy được ở nơi khác mọi thứ ra sao và con có thể sử dụng những yếu tố đối lập để hình thành sự hiểu biết về cái Con Là Ai ở đây, ngay lúc này.

Đúng. Cái này gọi là “hội trường”.

Chà, không chính xác lắm. Nó gọi là “quan sát”.

Con nghĩ là con đang quan sát cái gì?

Sự sống trên những hành tinh khác, trên những nơi khác ngoài hệ mặt trời, những thiên hà khác. Con cá rằng nếu như mà chúng con có đủ khoa học kỹ thuật, đây là cái mà chúng con sẽ quan sát. Đây là cái mà con đoán rằng HEBs có khả năng quan sát ngay lúc này, người ta có những công nghệ tiên tiến. Chính Ngài đã nói rằng họ đang quan sát chúng con ở đây trên Trái Đất này. Vậy thì đó sẽ là cái mà chúng con quan sát.

Nhưng thật ra đó là cái gì, đó là thứ mà con sẽ quan sát?

Con không hiểu câu hỏi.

Vậy thì Ta sẽ trả lời cho con biết vậy.

Con đang quan sát chính quá khứ của các con đây.

Cái gì chứ???

Khi các con nhìn lên, con thấy các vì sao - chúng đang cách các con hàng trăm, hàng ngàn, hàng tỷ năm ánh sáng. Cái mà con đang thấy không thật sự ở đó. Các con đang thấy cái đã từng ở đó. Các con đang nhìn về quá khứ đây. Và đó là cái mà khứ mà con đã từng có mặt.

Ngài nói lại lần nữa đi???

Con đã từng ở đó, trải nghiệm những điều đó, làm những điều đó.

Con đã từng hả?

Bộ Ta chưa nói với con rằng con đã từng sống nhiều kiếp rồi sao?

Dạ rồi nhưng... nhưng mà nếu như con được đi đến những nơi cách xa con tới hàng trăm năm ánh sáng như vậy? Nếu như con có khả năng đi được đến đó? Ở tại đó “ngay lúc này”, trong khoảnh khắc đó con sẽ không thể “thấy” Trái Đất cách hàng trăm năm ánh sáng sao? Vậy thì con sẽ thấy cái gì? 2 cái đũa “con” à? Ngài đang nói rằng con sẽ thấy chính con, tồn tại 2 nơi cùng một lúc à?

Dĩ nhiên! Và con sẽ khám phá cái mà Ta đã nói với con từ đầu đến giờ - rằng thời gian không tồn tại và rằng các con không hề thấy chút nào của “quá khứ” cả. Đó là cái đang xảy ra NGAY BÂY GIỜ.

Các con “ngay bây giờ” đang sống cuộc sống của mình trên cái thời gian của Trái Đất, sẽ là tương lai của các con. Đó là khoảng cách giữa rất nhiều “các con” mà cho phép “con” được trải nghiệm những bản thể khôn ngoan và “thời gian trong từng khoảnh khắc”.

Vì thế mà cái “quá khứ” các con đang nhớ và nhập lại cùng với tương lai mà các con sẽ được thấy lại chính là cái “hiện tại”, đơn giản như thế.

Chà. Thật diệu kỳ.

Ừ và nó cũng đúng với những cấp độ khác nữa. Nó là điều mà Ta đã nói trước đây: chúng ta chỉ có duy nhất MỘT. Vì thế khi mà con nhìn lên những vì sao thì con đang thấy cái gọi là QUÁ KHỨ CỦA CHÚNG TA.

Con không thể kéo dài nó hơn được nữa rồi!

Chờ đã. Ta còn có một điều nữa muốn nói với con.

Con đang luôn luôn thấy cái mà theo thuật ngữ của các con định nghĩa nó là “quá khứ”, thậm chí khi con đang nhìn vào cái phía trước mắt mình.

Con sao?

Không thể thấy được Hiện Tại. Hiện tại “xảy ra” rồi biến thành một chùm ánh sáng được hình thành bởi phát tán năng lượng, và ánh sáng đó đi tới các cơ quan cảm thụ, mắt và nó cần thời gian để thực hiện điều đó.

Trong lúc mà ánh sáng đó đi đến con, cuộc sống đang tiếp diễn và dịch chuyển về phía trước. Sự kiện tiếp theo đang xảy ra trong khi ánh sáng từ sự kiện trước đang đi đến chỗ con.

Năng lượng vỡ ra đi đến mắt của con, các cơ quan thụ cảm gửi tín hiệu đến bộ não, nơi mà nó phiên dịch dữ liệu và báo cho con biết cái mà con đang thấy. Nhưng nó hoàn toàn không phải là cái trước mắt con. Đó là cái mà con nghĩ rằng con đang thấy. Đó là, con đang nghĩ về cái mà con đã thấy, rồi nói với bản thân mình rằng đó là cái gì và quyết định con sẽ gọi nó như thế nào trong khi cái “hiện” đang xảy ra thì đang đi trước quá trình của con và đang chờ nó tới.

Nói đơn giản thế này, Ta luôn đi trước con một bước.

Chúa ơi, chuyện này khó tin quá đi mất.

Giờ con hãy nghe đây. Khoảng cách của bản thân các con và các vị trí vật lý của bất kỳ sự kiện nào càng xa, thì các sự kiện đó càng bị lùi sâu hơn vào trong “quá khứ”. Hãy đưa mình quay lại vài năm ánh sáng và cái mà các con đang nhìn thật ra đã diễn ra, thật lâu, thật lâu trước đây rồi.

Nhưng nó đã không xảy ra “rất lâu trước đây”. Nó chỉ là khoảng cách vật lý để tạo ra ảo giác về cái gọi là “thời gian” mà thôi, và nó cho phép các con trải nghiệm mình đang tồn tại “ở đây, ngay lúc này” trong khi con đang “ở kia” và khi đó.

Một ngày nào đó thì con sẽ thấy rằng cái mà các con gọi là thời gian và không gian đều là một thể.

Rồi con sẽ thấy rằng đó là vạn sự đang diễn ra ngay tại đây, ngay tại lúc này.

Cái này... cái này... nghe có vẻ điên loạn quá đi mất. Con không biết làm sao để hiểu hết đây.

Khi con hiểu cái mà Ta đã nói với con, con sẽ hiểu rằng chẳng có thứ nào con thấy là thật hết. Con chỉ đang thấy hình ảnh của cái mà đã thấy một lần rồi nhưng thậm chí là hình ảnh đó, năng lượng được phát tán đó chỉ là thứ mà con đang phiên dịch lại mà thôi. Bản dịch của con về cái hình ảnh đó gọi là sự tưởng tượng của chính con.

Và con có thể dùng trí tưởng tượng của mình để tạo ra mọi thứ. Bởi vì- và ngay tại đây là bí mật vĩ đại nhất của vạn vật - trí tưởng tượng của con làm việc theo cả hai cách.

Làm ơn nói tiếp đi ạ?

Các con không chỉ phiên dịch năng lượng đó mà con còn tạo ra nó nữa kia. Tưởng tượng là chức năng của trí óc chiếm 1/3 trong 3 phần của các con. Các con tưởng tượng mọi việc trong trí óc của mình và nó bắt đầu tạo nên hành

dáng thể lý của nó. Các con tưởng tượng càng lâu (và rất nhiều người trong các con tưởng tượng điều ấy), thì càng có nhiều dạng vật chất thể lý được hình thành cho đến khi nguồn năng lượng đó được tăng lên và hoá thành ánh sáng, tạo nên một hình ảnh của chính nó, thành cái mà các con gọi là hiện thực.

Rồi thì các con “thấy” hình ảnh đó và một lần nữa lại quyết định chúng là cái gì. Cứ như thế vòng xoay đó tiếp diễn. Đây là cái mà Ta gọi là Quá Trình.

Đây chính là CON. Con là Quá Trình.

Đây chính là Thượng Đế. Thượng Đế là Quá Trình.

Đây là cái mà Ta muốn ám chỉ khi Ta nói rằng, các con chính là Đấng Sáng Tạo và Được Sáng Tạo.

Giờ Ta mang tất cả chúng lại cho con. Chúng ta đang đi đến hồi kết của đoạn đối thoại này và Ta đã giải thích cho con những cơ chế của vũ trụ này, bí mật của mọi sự sống.

Con...thấy kinh ngạc. Con thấy... sửng sốt. Giờ đây con muốn tìm cách để áp dụng mọi điều vào trong cuộc sống thường nhật của con.

Con đang áp dụng nó vào cuộc sống hàng ngày của mình đó thôi. Con không để ý nhưng con đang áp dụng nó đấy chứ. Đây là điều đang xảy ra. Chỉ có một thắc mắc ở đây là liệu rằng con đang tiến hành nó ý thức hay vô thức mà thôi, liệu rằng con đang chịu ảnh hưởng của Quá Trình hay con chính là tác nhân tạo ra nó. Trong mọi thứ, bởi vì.

Con trẻ hiểu điều này tuyệt đối. Hãy hỏi một đứa bé: “tại sao con làm như thế?” Và đứa trẻ đó sẽ đáp lại con rằng: “Chỉ bởi vì”.

Đó là lý do duy nhất để làm bất cứ việc gì.

Điều này thật đáng kinh ngạc. Một sự vội vã đáng kinh ngạc dẫn đến một kết thúc đáng kinh ngạc cho một đoạn đối thoại đáng kinh ngạc. Điều quan trọng nhất khi mà con ý thức được việc áp dụng Hiểu Biết Mới này đó là phải trở thành động cơ của trải nghiệm, chứ không phải là kẻ chịu ảnh hưởng của nó. Và con biết rằng con không cần phải tạo ra cái đối lập với **Con Là Ai** ở trong không gian của con hay trải nghiệm của con để biết và trải nghiệm Con Thật Sự Là Ai, và Con Muốn Trở Thành Cái Gì.

Được kiến thức này chớp cánh, con có thể thay đổi cuộc sống của mình và con có thể thay đổi cả thế giới của con.

Và đó là chân lý mà Ta đã đến nơi đây để chia sẻ với tất cả các con.

Ồ!Ồ! Con hiểu rồi. Con đã hiểu rồi.

Giỏi lắm. Giờ đây con đã hiểu rằng có 3 giá trị cơ bản của sự thông tuệ trong suốt đoạn đối thoại này rồi đấy. Chúng nó là:

1. Tất Cả Chúng ta Là Một.

2. *Bấy Nhiêu Đó Là Đủ Rồi*
3. *Chúng ta Chẳng Phải Làm Điều Gì Cả.*

Nếu như con quyết định rằng “tất cả chúng ta là một” thì con sẽ thôi đối xử với người khác như cái cách mà con vẫn làm.

Nếu như con quyết định rằng “bấy nhiêu đó là đủ rồi” thì con sẽ chia sẻ với tất cả mọi người mọi thứ mà con có.

Nếu như con quyết định rằng “chúng ta chẳng phải làm điều gì cả”, con sẽ thôi sử dụng cái “đang làm” để giải quyết vấn đề mà thay vào đó là tiến tới, đi đến một trạng thái sẽ là tác nhân tạo ra trải nghiệm những “rắc rối kia” để chúng phải biến mất đi và các tình huống như thế sẽ tự biến mất đi.

Đây có lẽ là chân lý quan trọng nhất đối với tất cả các con trong sự tiến hoá của mình tại thời điểm này. Đây là lúc thích hợp để kết thúc đoạn đối thoại này. Hãy luôn luôn ghi nhớ điều này mà hãy biến chúng thành thần chú của mình:

Tôi chẳng cần phải có thứ gì cả, tôi chẳng cần phải làm điều gì cả, tôi chẳng cần phải thành ai hết ngoại trừ chấp nhận chính xác tôi chính là tôi ngay tại lúc này.

Điều đó không có nghĩa rằng “đang có” hoặc “đang làm” sẽ bị loại bỏ hết khỏi cuộc sống của con. Mà nó có nghĩa rằng cái mà con đang có hoặc đang làm sẽ xuất phát từ chính con - chứ nó không phải là thứ dẫn dắt con.

Khi con bắt nguồn từ “hạnh phúc”, con chắc chắn sẽ làm những việc nhất định bởi vì con là hạnh phúc - và ngược lại nếu theo lối mòn trước kia thì con sẽ làm những việc mà con hy vọng rằng nó sẽ làm cho con hạnh phúc.

Khi con bắt nguồn từ “thông tuệ”, con chắc chắn sẽ làm những việc nhất định bởi vì con sáng suốt chứ không phải bởi vì con muốn trở nên thông minh.

Khi con bắt nguồn từ “tình yêu” thì con chắc chắn sẽ làm những việc vì con là tình yêu, chứ không phải bởi vì con muốn có tình yêu.

Vạn vật thay đổi, vạn vật xoay vòng, khi con bắt nguồn từ chính “con” còn hơn là tìm kiếm để trở thành một điều gì đó. Con không thể “làm” cái gì đó để trở thành chính “con”. Dù con đang cố gắng để “trở nên” hạnh phúc, hay trở nên thông minh, hay để yêu thương - hay thành Thượng Đế - thì con cũng không thể “đến đó” bằng việc đang làm. Nhưng thật sự là con sẽ làm được những điều tuyệt vời một khi con “đến đó”.

Đây là Thuyết Nhị Nguyên. Để “đến được” đó thì phải “là ở đó”, hãy là chính cái nơi mà con muốn đến. Con chẳng phải làm gì cả. Con muốn hạnh phúc ư? Vậy là Hạnh phúc đi. Con muốn thông minh ư? Cứ là thông minh. Con muốn yêu thương ư? Hãy là tình yêu thương.

Đó chính là con trong bất kỳ việc gì.

Con chính là tình yêu của Ta.

Ồ. Con muốn nín thở luôn. Khả năng diễn đạt mọi điều của Ngài thật phi thường quá.

Chính chân lý mới là thứ hùng hồn đầy chữ. Chân lý có một vẻ đẹp thanh tao đến nỗi làm thốn thức trái tim của những người một lần nữa thức tỉnh. Đó là điều mà những đoạn Đối Thoại Với Thượng Đế đã làm được. Chúng đã chạm đến trái tim của nhân loại và khiến chúng một lần nữa thức tỉnh.

Giờ đây nó lại dẫn các con đến một câu hỏi phản biện. Đó là câu hỏi mà cả nhân loại phải tự hỏi chính mình. Liệu con có thể và sẽ tạo ra một câu chuyện văn hoá mới không? Liệu con có thể và sẽ viết nên một Truyền thuyết Văn Hoá Đầu Tiên mới hơn, trên tất cả những truyền thuyết khác đã dựa vào nó không?

Liệu nhân loại sẽ thuộc về cái thiện hay thuộc về cái tà?

Đây là ngã ba đường mà các con buộc phải chọn lựa. Tương lai của nhân loại phụ thuộc vào con đường mà các con chọn.

Nếu con và xã hội của mình tin rằng các con thuộc về cái thiện thì các con sẽ có những quyết định và luật lệ để khẳng định và xây dựng cuộc sống đó. Nếu như con và xã hội của mình thuộc về cái ác thì các con sẽ đưa ra những quyết định và luật lệ chối bỏ và phá huỷ cuộc sống đó.

Luật lệ để khẳng định cuộc sống là những luật lệ mà nó cho phép con trở thành hay làm những điều mà con mong muốn. Luật lệ mà chối bỏ cuộc sống đó là những luật lệ ngăn cản con trở thành hay làm những điều mà con không mong muốn. Những người tin vào ngọn nguồn của tội lỗi và tin rằng bản chất tự nhiên của con người là ác, rồi họ rêu rao rằng Thượng Đế đã đề ra luật lệ để ngăn cản các con làm điều mà các con mong muốn – tăng cường các luật dành cho con người (hàng hà sa số các luật) với cùng mục đích như trên.

Những người tin vào Ngọn nguồn phước báu và tin rằng bản chất tự nhiên của con người là thiện, thì họ tuyên bố rằng Thượng Đế đã tạo ra những luật tự nhiên để cho con người có thể được làm điều họ thích- tăng cường các luật dành cho con người với cùng mục đích trên.

Quan điểm của con về nhân loại là gì? Quan điểm của con về chính bản thể của con là gì? Hãy để mọi thứ cho theo như các phương án của con, con có cảm thấy bản thân mình có đáng tin hay không? Với vạn vật? Còn với người khác thì sao? Con đánh giá họ ra sao? Mãi cho đến khi họ thể hiện chính họ trước con, cách này hay cách khác, giả định cơ bản của con là gì?

Giờ con hãy trả lời câu hỏi này. Liệu con cho rằng xã hội tiếp theo đây sẽ sụp đổ hay đổi mới?

Con thấy mình rất đáng tin cậy. Trước đây con chưa từng như vậy nhưng giờ thì con tin. Con đã trở nên đáng tin bởi vì con đã thay đổi quan niệm của con về con là người như thế nào. Giờ đây con cũng biết rõ ràng điều mà Thượng Đế muốn và điều mà Thượng Đế không muốn. Những đoạn Đối Thoại Với Thượng Đế đã đóng một vai trò quan trọng trong sự thay đổi này và làm cho sự thay đổi đó vô cùng đáng kể. Và giờ đây cái con thấy trong xã hội chính là cái mà con thấy chính mình - nó không phải đang sụp đổ mà nó đang đổi mới. Con thấy cuối cùng thì nền văn minh của con người đang thức tỉnh lại với di sản thiêng liêng của nó, nhận thức được mục tiêu thần thánh và đang tăng cường nhận thức về bản thể thần thánh của mình.

Nếu đó là cái mà con thấy thì đó là cái mà con sẽ tạo ra. Con đã từng lạc lối thì giờ đây con đang tìm thấy đường. Con đã bị mù nhưng giờ mắt con lại sáng. Và đây chính là một phước ân diệu kỳ. Đã có lúc trái tim của các con đã rời xa Ta, nhưng giờ đây chúng ta lại là một thể và Chúng ta sẽ cùng nhau mãi mãi. Vì một khi chúng ta đã hoà hợp lại với nhau, sẽ chẳng có ai có thể tách rời chúng ta nữa.

Hãy nhớ điều này “Con đã luôn luôn là một phần bởi vì con chưa bao giờ xa rời Ta cả. Con luôn là một phần của Thượng Đế bởi vì con chưa bao giờ bị tách rời khỏi Thượng Đế”. Đây là chân lý sự tồn tại của con. Chúng ta là một thể. Vì vậy giờ đây con đã biết toàn bộ chân lý này. Cái chân lý này như là thức ăn cho linh hồn bị đói. Hãy nhận lấy và ăn nó đi. Thế giới đang khát khao sự hân hoan này. Hãy nhận lấy và uống nó đi. Làm đi để nhớ và nhập lại với Ta.

Vì chân lý là thể xác, hân hoan là máu thịt của Thượng Đế, người chính là tình yêu.

Chân lý. Hân hoan. Yêu thương. Ba thứ có thể hoán đổi cho nhau. Cái này dẫn đến cái khác và thứ tự của nó chẳng thành vấn đề gì cả. Mọi thứ đều dẫn tới Ta. Tất cả là Ta.

Và vì vậy Ta sẽ kết thúc đối thoại này như cách mà Ta đã bắt đầu nó. Như chính cuộc sống này, nó xuất phát từ một vòng tròn hoàn hảo. Ở đây con đã biết đến chân lý. Con đã tận hưởng hân hoan. Con đã được trao yêu thương. Con đã được giải đáp bí ẩn lớn nhất của sự sống. Giờ đây chỉ còn duy nhất một câu hỏi. Đó là câu hỏi mà chúng ta đã bắt đầu.

Câu hỏi không phải là Ta đã nói với ai và là ai đã chịu lắng nghe Ta?

Cảm ơn Ngài. Cảm ơn Ngài vì đã nói tất cả với chúng con. Chúng con đã nghe Ngài và chúng con sẽ tiếp tục lắng nghe. Và khi đoạn đối thoại này kết thúc, con sẽ tràn ngập chân lý, hân hoan và yêu thương. Con sẽ được lấp đầy với Ngài. Con cảm thấy mình đang hoà thành một với Thượng Đế.

Cái nơi của Hợp Nhất Nên Một đó chính là thiên đường. Bây giờ con đang ở đó. Con chưa bao giờ không ở nơi đó cả, bởi vì con chưa bao giờ không là Một với Ta cả.

Đây là điều mà đã muốn cho con biết. Đây là điều mà Ta đã muốn con đón nhận cuối cùng từ cuộc đối thoại này. Và đây là thông điệp của Ta, thông điệp mà Ta đã tìm cách để lại cho thế giới:

Các con của Ta, người đang ở trên Thiên Đường, thiêng liêng là tên của các con. Vương triều của các con đã đến, ước nguyện của các con đã được thực hiện trên Trái Đất cũng như là trên Thiên Đường.

Chính hôm nay, các con được ban cho bánh mì hàng ngày, và các con được xoá bỏ hết mọi nợ nần và tội lỗi và cũng như thế các con sẽ tha thứ cho những ai gây ra tội ác với con.

Hãy tự dẫn mình ra khỏi cám dỗ, nhưng hãy giải cứu mình từ những cám dỗ mà các con đã tạo ra. Vì đó là vương triều, là sức mạnh và vinh quang của các con mãi mãi. Amen Và amen!

Giờ hãy đi và thay đổi thế giới của con đi. Đi ngay bây giờ và trở thành bản thể cao nhất của mình. Bây giờ thì con đã hiểu rằng tất cả con cần đó là thấu hiểu. Con biết rằng tất cả con cần biết là biết. Con giờ là tất cả mà con cần trở thành.

Con chưa bao giờ là thứ gì kém hơn đó cả. Chỉ đơn giản là con đã không biết mà thôi. Con đã không nhớ được.

Giờ thì con đã nhớ. Hãy tìm kiếm để mang sự ghi nhớ này với con mãi mãi. Hãy tìm kiếm để chia sẻ với tất cả những ai mà con chạm đến. Vì đối với con đó là một sứ mệnh vĩ đại hơn hết thấy những điều mà con từng tưởng tượng.

Con đã đến đây để hàn gắn nơi đây. Con đã đến với không gian để hàn gắn không gian. Chẳng còn lý do nào khác để con ở đây. Và con biết điều này: Ta yêu con. Tình yêu của Ta cũng chính là của các con, giờ đây cả hai điều và thậm chí là mãi mãi. Ta luôn ở bên con. Mãi mãi.

Tạm biệt Ngài, Thượng Đế. Cảm ơn Ngài vì đoạn đối thoại này. Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn.

Và con, sáng tạo tuyệt vời của Ta. Cảm ơn ơn. Vì con đã cho Thượng Đế cất tiếng nói một lần nữa - và cho Ta một vị trí trong trái tim của con. Và đó là tất cả cái mà chúng ta đều mong mỏi.

Chúng ta lại bên nhau một lần nữa. Và điều này rất tuyệt diệu.

HẾT QUYỂN 3

VỀ BẢN DỊCH

Tài liệu này được tổng hợp từ các dịch giả khác nhau đã chia sẻ thông qua Internet. Cảm ơn Thượng Đế đã trao truyền những thông tin rất hữu ích cho chúng con!

Cảm ơn Neale Donald Walsch, người trực tiếp nhận thông điệp và chia sẻ những thông điệp này.

Cảm ơn các bạn, những người tiếp nhận bộ sách này và chia sẻ đến với mọi người!

Cảm ơn những dịch giả đã chuyển bộ cuốn sách này sang Tiếng Việt:

Quyển 1: Nguyễn Trung Kỳ.

Quyển 2: Ahung123.

Quyển 3: Pika Khung và nhóm bạn.

Quyển 4: Vivy Lê

Điều chỉnh các bản dịch trong bản in: Vivy Lê

Bạn có thể lắng nghe bộ sách 4 quyển Đối Thoại Với Thượng Đế, và 5 quyển của “văn bản” đối thoại sẽ được dịch và đăng ở:

Kênh Youtube Vivy Lê Audiobook.

Facebook.com/vivyjourney

CÁC VĂN BẢN ĐỐI THOẠI BAO GỒM:

Đối Thoại Với Thượng Đế quyển 1,2,3,4

Làm bạn với Thượng Đế

Tâm tình với Thượng Đế

Mặc Khải Mới

Thượng Đế Của Tương Lai

Về Nhà Với Thượng Đế